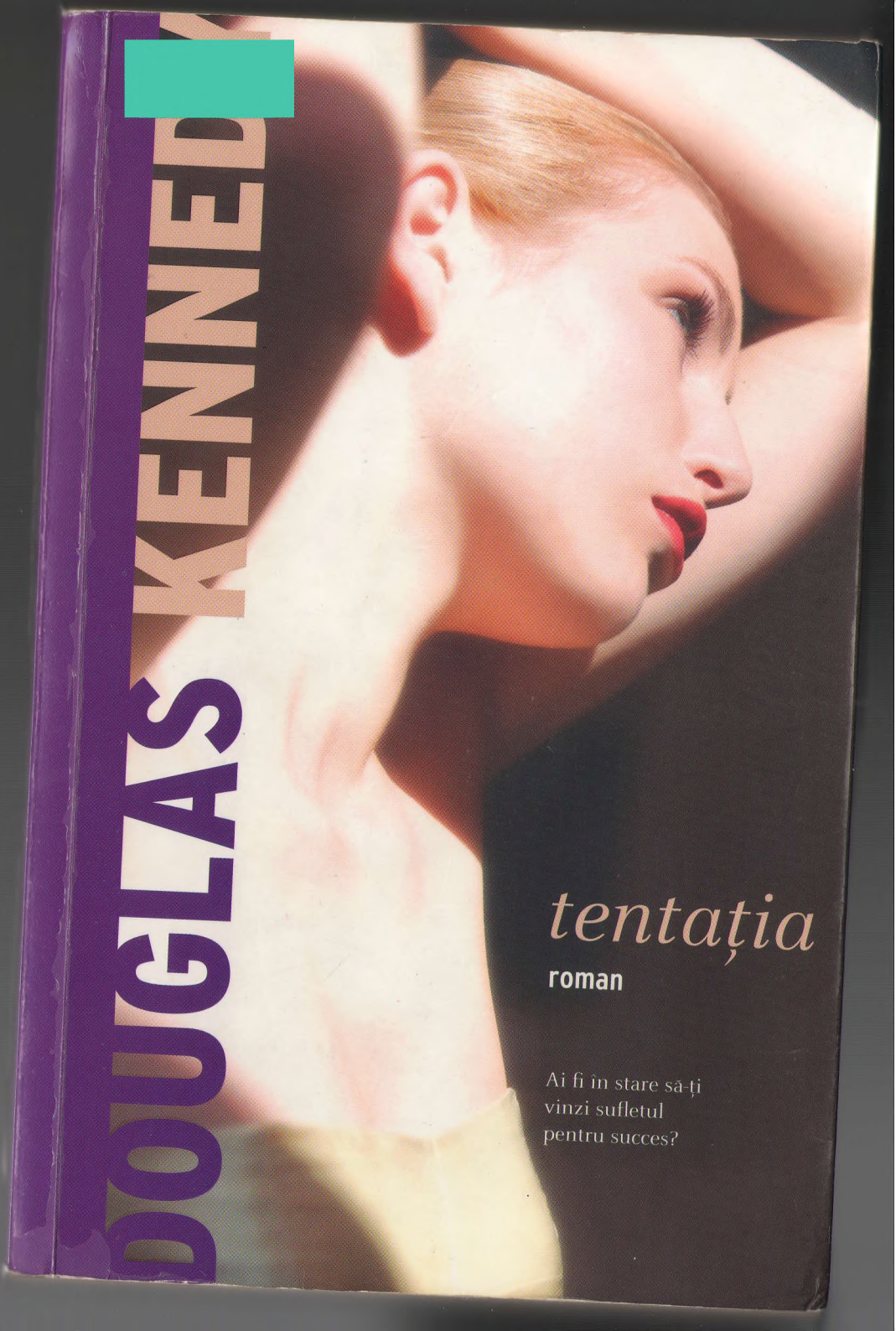
DOUGLAS KENNEDY
tentația
roman
Ai fi în stare să-ți vinzi sufletul pentru succes?

La fel ca în romanele anterioare, *Jocurile destinului* și *Identități furate*, **Kennedy** se dovedește a fi un povestitor amuzant și plin de viață. Poveștile sale de dragoste sunt mature – și, de obicei, eșuează – , fiind alimentate de o sensibilitate emoționantă, la fel ca în romanele lui John Irving. Protagoniștii din *Tentația* – de la magnați din lumea filmului la oncologi – trec în permanență prin crize și au tot felul de dileme. Și chiar dacă țesele intrigii ar putea părea neverosimile, surpriza deznodământului e cât se poate de autentică. Scott Fitzgerald a părăsit lumea filmului convins că «orice viață este un proces care duce, până la urmă, la distrugere». Kennedy se salvează prin acea replică hollywoodiană care ne place tuturor atât de mult: «Mâine e o altă zi».

The Independent

Douglas Kennedy

TENTAȚIA

Tiparul executat la *Graficprint*
www.graficprint.eu
e-mail: comenzi@graficprint.eu

Douglas Kennedy s-a născut în Manhattan în 1955, dar a călătorit enorm, locuind mai mulți ani în Australia, apoi în Irlanda. După câteva piese radio pentru BBC și o piesă de teatru, a publicat o carte de memorii de călătorie dedicată experiențelor sale în Egipt, intitulată *Beyond the Pyramids*. A urmat o perioadă jurnalistică în care a scris pentru publicații importante: *The Sunday Times*, *The Sunday Telegraph*, *The New Statesman*, precum și pentru edițiile britanice ale revistelor *Esquire* și *GQ*. A debutat în proza de ficțiune cu romanul *Dead Heart*, în 1994.

Romanele sale – *The Big Picture*, *The Job*, *Leaving the World*, *The Pursuit of Happiness*, *A Special Relationship*, *State of the Union*, *Temptation*, *Woman in the Fifth* –, traduse în peste 22 de limbi, au înregistrat un succes uriaș de piață și s-au bucurat deopotrivă de aprecierea masivă a criticii. În 2006, lui Douglas Kennedy i s-a decernat distincția de Cavaler al Ordinului Artelor și Literelor, iar în 2009 a primit Grand Prix du Figaro, acordat de cotidianul *Le Figaro*.

DOUGLAS KENNEDY

Un roman palpitant despre un scenarist de la Hollywood, pe care succesul dobândit peste noapte îl aruncă în prăpastia compromisurilor.

Ca toți scenariștii de la Hollywood, David Armitage vrea să fie bogat și celebru. Dar, timp de unsprezece ani, nu are parte decât de eșecuri. Însă brusc, dă lovitura – unul dintre scenariile sale este cumpărat de o televiziune, urmând să se facă un serial după el, serial care se va dovedi de mare succes. Viața lui se schimbă radical: orbit de faima pe care a dobândit-o peste noapte, își schimbă Volvo-ul de pe vremea lui Reagan cu un Porsche nou-nouț, își părăsește soția și copilul pentru o producătoare extrem de ambițioasă, care însă își urmărește doar propriile interese. Destinul lui David ia o turnură ciudată când un miliardar, mare amator de filme, pe nume Philip Fleck îi propune o colaborare neobișnuită. Dependent de succes, David mușcă momeala și se trezește că a făcut, de fapt, un pact cu diavolul, care îl aruncă pe neașteptate în întunecata junglă hollywoodiană.

De același autor, la Editura Trei au apărut romanele *Nu pleca...*, *O relație specială* și *Jocurile destinului*.

ISBN 978-973-707-532-1
www.edituratrei.ro

Douglas Kennedy

Tentația

Traducere din engleză și note de
Lidia Grădinaru

3
TREI

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției:
FABER STUDIO (Ioan Olteanu și Dinu Dumbrăvician)
Foto copertă: © Jutta Klee/ableimages/Corbis

Director producție
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Redactor:
DOMNICA DRUMEA

Dtp:
EUGENIA URSU

Corectură:
SÎNZIANA DOMAN, EUGENIA URSU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, DOUGLAS
Tentația / Douglas Kennedy ; trad.: Lidia Grădinaru - București : Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-532-1

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: TEMPTATION
Autor: DOUGLAS KENNEDY

Copyright © Douglas Kennedy, 2006

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-532-1

Pentru Fred Haines

„Nu e destul să reușești.
Trebuie ca alții să dea greș."
GORE VIDAL

PARTEA ÎNTÂI

Unu

Întotdeauna am vrut să fiu bogat. Știu că probabil sună aiurea, dar ăsta-i adevărul. O mărturisire sinceră.

Cam acum un an, mi s-a împlinit dorința. După zece ani de ghinioane — o acumulare toxică de nesfârșite scrisori de respingere și „o să dăm mai departe asta", obișnuita serie de cât pe ce („știi, chiar căutam așa ceva luna trecută") și (bineînțeles) așteptarea zadarnică de a primi răspuns la telefoanele date — zeii întâmplărilor norocoase au hotărât, în cele din urmă, că merit un zâmbet. Și am primit un telefon. Rectific: am primit telefonul pe care oricine își câștigă existența din scris visează mereu să-l primească.

Telefonul a venit de la Alison Ellroy, mult răbdătorul meu agent literar.

— L-am vândut, David.

Inima mi s-a oprit câteva secunde. Nu auzisem cuvintele „l-am vândut" fiindcă... în fine, sincer să fiu, nu mai auzisem vreodată acea propoziție.

— Pilotul, a spus ea.

— Pilotul de televiziune?

— Da. Am vândut *Cum să te vinzi.*

— Cui?

— FRT.

— Poftim?

— FRT — adică Front Row Television; adică cel mai isteț și interesant producător de programe originale transmise prin cablu...

Inima mea avea acum nevoie de defibrilație.

— Știu despre cine vorbești, Alison. FRT mi-a cumpărat pilotul?

— Da, David. FRT tocmai a cumpărat *Cum să te vinzi.*

Pauză lungă.

— Plătesc? am întrebat.

— Sigur că plătesc. Crezi sau nu, e vorba de o tranzacție.

— Scuze, scuze... doar că, poți să-mi spui cât anume?

— Patruzeci de miare.

— Bine.

— Nu pari foarte entuziasmat.

— Sunt entuziasmat. Doar că...

— Știu: nu e tranzacția de un milion de dolari. Dar în orașul ăsta, acest gen de lovitură dată de cineva care nu a mai dat niciuna este un eveniment care se petrece de două ori pe an, în cel mai bun caz. Patruzeci de miare reprezintă suma standard pentru un pilot TV... mai ales pentru un scriitor după care nu s-a regizat nimic. Oricum, cu cât te plătesc cei de la Book Soup?

— Cincisprezece pe an.

— Așa că privește treaba în felul ăsta: dintr-o singură tranzacție tocmai ai obținut salariul pe aproape trei ani. Și ăsta-i doar începutul. Nu doar că or să cumpere pilotul... au de gând să îl și realizeze.

— Ți-au spus ei asta?

— Da, mi-au spus.

— Îi crezi?

— Scumpete, trăim în cea mai perversă capitală din univers. Totuși, s-ar putea să ai noroc.

Capul mi se învârtea. Vești bune, vești bune.

— Nu știu ce să spun, am zis.

— Ai putea încerca „Mulțumesc".

— Mulțumesc.

Nu doar i-am mulțumit lui Alison Ellroy. A doua zi după ce am primit acel telefon, m-am dus la Beverly Center și am cheltuit 375 de dolari pe un stilou Mont Blank pentru ea. Când i l-am dat, mai târziu în acea după-amiază, a părut sincer emoționată.

— Știi că de când practic meseria asta e prima dată când primesc un cadou de la un scriitor?

— De când o practici?

— De trei decenii. Mă rog, cred că în toate există o primă dată. Așa că... mersi. Dar să nu crezi că am să ți-l împrumut ca să semnezi contracte.

Pe de altă parte, soția mea, Lucy, s-a îngrozit că am cheltuit atâția bani în numerar pe un cadou pentru agentul meu literar.

— Ce e asta? a întrebat ea. Ai obținut în cele din urmă un contract — cu retribuția minimă, aș putea adăuga — și te crezi dintr-odată Robert Towne?

— A fost doar un gest frumos, atâta tot.

— Un gest de 375 de dolari.

— Ne putem permite.

— Zău? Calculează, David. Pentru cele patruzeci de miare, Alison ia un comision de cincisprezece la sută. IRS o să umfle din rest treizeci și trei la sută, așa că o să rămâi cu ceva mai puțin de douăzeci și trei de miare, plus niște mărunțiș.

— De unde știi toate astea?

— Am calculat. Am calculat și datoria noastră însumată la Visa și MasterCard — douăsprezece mii, și crește lunar. Și la împrumutul pe care l-am luat ca să acoperim școlarizarea

lui Caitlin pe trimestrul trecut — șase mii, care și ăsta crește lunar. Mai știu și că suntem o familie cu o singură mașină într-un oraș în care mai toate familiile au două mașini. Iar mașina cu pricina este un Volvo vechi de doisprezece ani, care chiar are nevoie de reparații la cureaua de transmisie, lucru pe care chiar nu ni-l permitem fiindcă...

— Bine, bine. Am fost nesăbuit de generos. *Mea maxima culpa*. Și, apropo, îți mulțumesc că faci ceva pe faptul că mă grozăvesc.

— Fii sigur că nimeni nu face ceva pe faptul că te grozăvești. Știi ce emoționată am fost ieri când mi-ai spus. E ce-ai visat tu — *noi* — de unsprezece ani. Ce vreau să spun eu, David, e simplu: banii sunt deja cheltuiți.

— Bine, bine, punct țintit, punct lovit, am spus, căutând să închei subiectul.

— Și, cu toate că nici vorbă s-o invidiez pe Alison pentru stiloul Mont Blanc, poate ar fi fost drăguț dacă te-ai fi gândit în primul rând la cine ne-a ținut departe de Articolul 11 în toți acești ani.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Dar, hei, ne așteaptă vremuri bune. Suntem în bani.

— Sper să ai dreptate, a spus ea încet. Meritățm o pauză.

Am întins mâna să o mângâi pe obraz. A schițat un zâmbet slab, obosit. Pe bună dreptate, fiindcă ultimii zece ani fuseseră pentru amândoi un urcuș anevoios pe o pantă abruptă. Ne cunoscuserăm în Manhattan la începutul anilor '90. Sosisem acolo cu câțiva ani în urmă din natalul meu Chicago, hotărât să dau lovitura ca dramaturg. În loc de asta m-am pomenit punând în scenă piese hăt departe de Broadway și plătind chiria cu inventarul care se acumula la Gotham Book Mart. Mi-am luat un agent literar. A reușit să facă în așa fel încât piesele mele să fie văzute. Niciuna nu a fost montată, însă un scenariu — *O seară obișnuită în Oak Park* (o satiră neagră despre viața suburbană) — a fost jucat pe scenă de

Compania Teatrală de pe Avenue B (măcar nu a fost Avenue C). Lucy Everett era în distribuție. Într-o săptămână de la prima lectură, am hotărât că ne iubim. La vremea când piesa avusese trei reprezentații eram mutat în garsoniera ei de pe East 19th Street. Două luni mai târziu, a obținut un rol în pilotul unui serial de comedie pentru ABC, care se turna pe coastă. Îndrăgostit nebunește fiind, n-am ezitat o clipă când mi-a spus: „Vino cu mine".

Așa că ne-am mutat în Los Angeles și ne-am găsit un apartament înghesuit, cu trei camere, pe King's Road în West Hollywood. Lucy a făcut pilotul. Eu mi-am transformat în birou al doilea dormitor, care era micuț. Pilotul a fost abandonat de rețeaua de televiziune. Eu am scris prima mea mostră de scenariu cinematografic, *Noi, cei trei morocănoși* — pe care l-am descris ca pe „un jaf sumbru de comic", despre spargerea unei bănci pusă la cale de o mână de veterani ai războiului din Vietnam. N-am făcut nicio brânză cu scenariul, dar mulțumită lui am câștigat-o pe Alison Ellroy. Era printre ultimele exemplare dintr-o specie pe cale de dispariție — agentul literar independent de la Hollywood, care acționa nu din vreun monolit hiperarhitectural, ci dintr-un bloc mic de birouri din Beverly Hills. După ce a citit acest scenariu cinematografic „de comedie neagră" și piesele mele anterioare nepuse în scenă, m-a luat de client — dar mi-a și dat următorul sfat:

— Dacă vrei să-ți câștigi existența scriind la Hollywood, ține minte că trebuie să scrii generic... cu ocazionala înfloritură de „comedie neagră". Dar numai o înfloritură. Bruce Willis reușește să facă remarci spirituale, dar tot îl lichidează pe teroristul neamț cu maxilar dăltuit în piatră și pe urmă își salvează nevasta din clădirea în flăcări. Ai prins ideea?

Categoric da. Și în anul următor am produs trei scenarii: un film de acțiune (teroriști islamici capturează un iaht în Mediterana, pe care se află toți cei trei copii ai președintelui

SUA), un film dramă de familie (mama suferindă de cancer încearcă să se apropie de copiii ei adulți pe care soacra ei nemernică a silit-o să-i abandoneze când erau mici) și o comedie romantică (un plagiat după *Vieți private*, în care doi tineri proaspăt căsătoriți se îndrăgostesc fiecare de sora, respectiv fratele celuilalt în timp ce se află în luna de miere). Toate cele trei scenarii respectau regulile genului literar. Toate cele trei scenarii aveau momente de „comedie neagră". Toate cele trei scenarii au rămas nevândute.

Între timp, după ce pilotul de televiziune s-a dus la fund fără urmă, Lucy a constatat că ușile distribuirii rolurilor nu se deschideau larg în fața ei. Primea câte o reclamă pe ici, pe colo. A fost foarte aproape de a prinde un rol de oncolog înțelegător într-un film *showtime* despre un maratonist care se luptă cu un cancer osos. A candidat și la un rol de victimă violentă și strident de gălăgioasă într-un film care abunda în scene de violență stridentă. La fel ca mine, trecea clătinându-se din dezamăgire în dezamăgire. În același timp, contul nostru bancar a început să atingă zona roșie. Trebuia să ne găsim slujbe plătite ca lumea. Folosindu-mi gargara, eu am obținut o slujbă modestă de treizeci de ore pe săptămână la Book Soup (probabil cea mai bună librărie independentă din LA). Lucy a fost convinsă de o colegă șomeră, membră a SAG, să încerce vânzarea de produse prin telefon. Inițial, nu i-a plăcut deloc munca asta, dar actrița din ea a răspuns la rolul „de vânzare agresivă" pe care era silită să-l joace la telefon. Spre marea ei groază, s-a dovedit a fi un as în domeniul ăsta. Făcea bani frumoși — în jur de treizeci de mii pe an. A continuat să se prezinte la concursuri pentru roluri. Seria eșecurilor de a obține unul a continuat. Așa că s-a ocupat mai departe de vânzarea prin telefon. Apoi, în viața noastră a intrat Caitlin.

Mi-am luat liber de la Book Soup ca să am grijă de fiica noastră. Am continuat și să scriu — scenarii de film, o nouă

piesă de teatru, un pilot de televiziune. N-am vândut niciuna din astea. Cam la un an de la nașterea lui Caitlin, Lucy a renunțat la calitatea sa de membru al SAG și și-a luat licență de instructor pentru vânzarea prin telefon. Eu m-am întors la Book Soup. Adunat, venitul nostru net abia atingea patruzeci de mii de dolari pe an: un mizilic într-un oraș în care mulți băieți de viață cheltuiau patruzeci de miare pe an pe pectoralii lor umflați cu pompa. Nu ne puteam permite să găsim un apartament nou. Împărțeam un Volvo bătrâior care data de pe vremea primei administrații Reagan. Ne simțeam înghesuiți — nu doar din cauza lipsei de spațiu fizic de acasă, ci și din pricina faptului că ne dădeam tot mai mult seama că eram acum captivi în niște vieți banale cu orizonturi ce se îngustau continuu. Bineînțeles că eram încântați de fiica noastră. Dar, pe măsură cu trecerea anilor s-a accelerat — și amândoi am început să ne apropiem de patruzeci de ani —, fiecare a început să-l privească pe celălalt ca pe temnicerul său. Am încercat să facem față diverselor noastre eșecuri profesionale și înțelegerii faptului că, în vreme ce toată lumea pe care o cunoșteam culegea foloasele anilor de progres economic ai administrației Clinton, noi băteam pasul pe loc într-o existență anostă. Deși Lucy renunțase la orice speranță privind cariera de actriță, eu continuam să scot materiale pe bandă — spre marea ei exasperare, deoarece considera (pe bună dreptate) că principala povară a câștigării pâinii era pe umerii ei. Mă tot îndemna să renunț la aiureala de slujbă de la Book Soup — și să mă căznesc să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Iar eu mă opuneam, spunându-i că slujba de la librărie era potrivită pentru viața mea de scriitor.

— Viața ta de scriitor? a spus ea cu acel gen de sarcasm care e mai mult decât nimicitor. Nu mai vorbi prostii.

Firește că asta a declanșat una dintre acele dispute conjugale termonucleare, în care anii de resentimente, dușmănii

și frustrări conjugale acumulate pârjolesc brusc pământul de sub ambele perechi de picioare. Mi-a spus că sunt atât de egosit, încât pun cariera mea de scriitor, lipsită de orice perspectivă, înaintea binelui lui Caitlin. Am contrat spunând că, pe lângă faptul că sunt un model de responsabilitate conjugală (ei bine, eram), integritatea mea profesională e tot intactă.

— N-ai vândut nici măcar un scenariu și îndrăznești să-mi spui că ești profesionist? a zis ea.

Am ieșit din casă ca o furtună. Am condus toată noaptea și am oprit abia la nord de San Diego, unde m-am plimbat pe plaja de la Del Mar, dorindu-mi să fi avut nesăbuința să-mi continui drumul spre sud și să trec granița în Tijuana și să dispar din viața mea dezastruoasă. Lucy avea dreptate: ca scriitor eram un ratat... dar tot nu aveam de gând să-mi abandonez fiica din pricina unei crize de furie. Așa că m-am întors la mașină, am luat-o spre nord și am ajuns acasă chiar înainte de răsăritul soarelui. Am găsit-o pe Lucy complet trează, ghemuită pe canapeaua din sufrageria noastră vraiște, arătând mai mult decât amărâtă. M-am prăbușit în fotoliul din fața ei. Un răstimp foarte lung, niciunul nu a spus nimic. În cele din urmă, ea a rupt tăcerea.

— A fost îngrozitor.

— Da, am spus. A fost.

— N-am vorbit serios când am spus ce-am spus.

— Nici eu.

— Sunt al naibii de obosită, David.

M-am întins și i-am luat mâna.

— Nu ești singura, am zis.

Așa că ne-am sărutat și ne-am împăcat, apoi i-am pregătit lui Caitlin micul dejun, am urcat-o în autobuzul de școală și, pe urmă, am plecat amândoi la slujbele noastre — slujbe care nu ne făceau absolut nicio plăcere și nici măcar nu erau bine plătite. Când Lucy a ajuns acasă în acea seară, pacea

conjugală era restabilită — și n-am mai pomenit niciodată de cearta dușmănoasă. Dar odată ce ai rostit anumite lucruri, nu le mai poți șterge. Și, cu toate că încercam să ne purtăm ca și cum situația ar fi fost calmă, între noi exista acum un sentiment nerostit de răceală.

Niciunul dintre noi nu voia să privească în față acest adevăr, așa că amândoi ne vedeam mai departe de treabă. Eu am dat gata rapid un pilot de treizeci de minute pentru un serial comic de televiziune, intitulat *Cum să te vinzi*. Tema era încurcata politică internă dintr-o agenție de relații publice din Chicago. Personajele erau un grup de nevrotici deștepți și țâfnoși. Și da, era o „comedie neagră". Lui Alison chiar i-a plăcut — primul meu scenariu pe care l-a lăudat după mulți ani... chiar dacă umorul era cam prea „negru" pentru gustul ei. Totuși, i l-a dat șefului secției de dezvoltare a noilor proiecte de la FRT. La rândul lui, acesta l-a înmânat unui producător independent, Brad Bruce, care începea să-și facă un nume ca autor de seriale comice, sarcastice, pentru cablu. Lui Brad i-a plăcut ce a citit... și am primit acel telefon de la Alison.

Apoi lucrurile au început să se schimbe.

Brad Bruce s-a dovedit a fi acea specie rară — un tip care credea că ironia este singurul mod de a face față vieții din Orașul Îngerilor. Se apropia de patruzeci de ani, era din Milwaukee, din Vestul Mijlociu (Dumnezeu să-l ajute!) și ne-am plăcut imediat. Ba, mai mult, am stabilit repede un stil de lucru fluid. Eu răspundeam pozitiv notelor lui. Ne armonizam bine. Ne făceam reciproc să râdem. Și, cu toate că știa că ăsta era primul scenariu pe care reușisem să-l vând, mă trata ca pe un camarad veteran al războaielor de televiziune. La rândul meu, munceam din greu pentru el fiindcă știam că acum am un aliat... deși îmi dădeam seama și că dacă pilotul nu se realiza, atenția lui avea să se mute în altă parte.

Brad era un conducător plin de forță și chiar a realizat pilotul. Ba mai mult, a fost exact cum trebuie să fie un pilot: foarte bine regizat și jucat, turnat cu stil și amuzant. Celor de la FRT le-a plăcut ce au văzut. După o săptămână, m-a sunat Alison.

— Așază-te, a spus ea.

— Vești bune?

— Cele mai bune. Tocmai mi-a trimis vorbă Brad Bruce. O să te sune într-o nanosecundă, dar am vrut să fiu eu mesagerul. Așa că fii atent: FRT autorizează o primă serie de opt episoade din *Cum să te vinzi*. Brad vrea ca tu să scrii patru dintre ele și să supervizezi scenariul general al serialului.

Eram mut de uimire.

— Mai ești la telefon?

— Tocmai încerc să-mi adun falca de pe podea.

— Ei bine, las-o acolo până auzi cifrele din ofertă. Șaptezeci și cinci de miare pe episod — asta înseamnă trei sute de mii pentru scenariu. Cred că pot să-ți obțin o sută cincizeci de mii în plus pentru supervizarea celorlalte episoade, ca să nu mai spun de un „Creat de" și între cinci și zece la sută dividende pentru întreg serialul. Felicitări: ești pe cale să te îmbogățești.

Mi-am dat demisia de la Book Soup în acea seară. Până la sfârșitul săptămânii am cumpărat cu banii jos o încântătoare căsuță în stil spaniol tradițional în Wiltshire. Bătrânul Volvo, plus o diferență de bani, a fost înapoiat firmei în schimbul unui Land Rover Discovery nou. Am luat în leasing un Mini Cooper S, promițându-mi un Porsche Carrera în cazul în care *Cum să te vinzi* reușea să ajungă la o a doua serie. Lucy era ametită de schimbarea situației noastre. Pentru prima dată în viața noastră, ne scăldam în confort material. Ne-am putut cumpăra mobilă ca lumea, aparatură modernă, etichete de firmă. Cum eu eram sub presiunea extremă a termenului-limită — aveam numai cinci luni pentru a livra cele patru

episoade ale mele —, Lucy a preluat sarcina decorării noii case. În plus, tocmai începuse să instruiască un întreg pluton nou de vânzători prin telefon — ceea ce însemna că și ea lucra douăsprezece ore pe zi. Singurul timp liber pe care îl aveam îi era dedicat fiicei noastre. Ăsta nu era un lucru rău — fiindcă atâta vreme cât zilele tale sunt ultrapline, poți să continui să ascunzi sub o spoială înșelătoare crăpăturile care dau de gol o căsnicie a cărei structură e avariată. Amândoi eram mereu ocupați. Vorbeam despre minunăția acestui noroc neașteptat și ne purtam de parcă totul era ca înainte între noi... cu toate că amândoi știam că nu era deloc așa. Și erau multe momente de melancolie când mă pomeneam gândind că, departe de a îmbunătăți lucrurile între noi, banii ne îndepărtaseră și mai mult.

După aproape un an, când primul episod din *Cum să te vinzi* a fost difuzat și a devenit un succes instantaneu, Lucy s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Cred că acum mă vei părăsi.

— De ce aș face asta? am întrebat.

— Pentru că poți.

— Asta n-o să se întâmple.

— Ba da, se va întâmpla. Pentru că asta cere scenariul succesului.

Bineînțeles că a avut dreptate. Dar nu s-a întâmplat decât după șase luni, vreme în care îmi schimbasem Minii Cooperul cu acel Porsche pe care mi-l promisesem. Nu numai că serialul a continuat cu episoade noi, ci m-am și pomenit dintr-odată subiectul unei considerabile atenții din partea publicului — deoarece *Cum să te vinzi* devenise cea mai tare emisiune de divertisment, ultimul răcnet musai de văzut al sezonului. Cronicile erau fantastice. *Esquire* a publicat un articol de cinci sute de cuvinte despre mine la rubrica „Oameni care ne plac", în care eram considerat un „Tom Wolfe al televiziunii prin cablu". N-aș putea spune că am obiectat. Și

n-am refuzat când *Los Angeles Times* mi-a cerut să dau un amplu interviu în care să vorbesc despre anii îndelungați petrecuți de mine în purgatoriul profesiei, despre lunga perioadă de la Book Soup și despre brusca mea ascensiune în „acea mică ligă selectă de scriitori deștepți din LA care nu scot lucruri la grămadă".

Am pus-o pe secretara mea să decupeze acest articol și să i-l ducă lui Alison. Pe el era lipit un bilet pe care scrisesem: „Mă gândesc la tine în general. Iubire și Sărutări. David".

O oră mai târziu, la mine la birou a sosit un curier cu un plic căptușit de la agenția lui Alison. Înăuntru era o cutie mică de cadouri și un cartonaș: „Du-te naibii... Cu dragoste, Alison".

În cutie era ceva la care râvneam de mulți ani: un stilou Waterman Edson — Ferrariul ustensilelor de scris, cu un preț de catalog pe măsură: 675 de dolari. Însă Alison își putea permite, întrucât contractul pe care îl încheiase pentru „participarea mea creatoare" la seria a doua din *Cum să te vinzi* valora cu puțin sub un milion... minus cei cincisprezece la sută ai ei, desigur.

Alison era citată în acel articol-profil despre mine din *LA Times*. Ca de obicei, a fost foarte haioasă, spunându-i reporterului că motivul pentru care nu m-a abandonat în toți acei ani proști a fost că: „El știe când să nu sune — și, crede-mă, în orașul ăsta sunt puțini scriitori cu talentul ăsta". M-a surprins și printr-un lucru înduioșător pe care l-a spus: „El e dovada vie că talentul și perseverența dusă la extrem pot triumfa uneori la Hollywood. David a continuat să muncească pe rupte când mulți alți scriitori aspiranți ar fi renunțat de mult. Așa că merită totul: banii, biroul, secretara, recunoașterea, prestigiul. Dar cel mai important, acum i se răspunde la telefon, iar eu gestionez întâlnirile care i se solicită. Pentru că orice om deștept vrea să lucreze cu David Armitaje".

Cum eram în plin stagiu de planificare a celui de-al doilea sezon din *Cum să te vinzi*, refuzam majoritatea întâlnirilor. Dar, la îndemnul lui Alison, m-am dus să iau masa cu o tânără cu funcție de decizie de la Fox Television, pe nume Sally Birmingham.

— Am întâlnit-o numai o dată, mi-a spus Alison, dar toată lumea din branșă mizează pe ea pentru performanțe. Are un fond mare la dispoziție. Și adoră fără rezerve *Cum să te vinzi*. De fapt, îl adoră într-atât, încât mi-a spus că ar fi gata să-ți dea un sfert de milion pentru orice episod-pilot de treizeci de minute la alegerea ta.

Asta m-a făcut să cad pe gânduri.

— Două sute cincizeci de miare pentru un episod-pilot? am întrebat.

— Da — și aș avea grijă să se țină de cuvânt.

— Știe că nici nu m-aș putea uita la vreun proiect nou până când nu termin cu noua serie?

— A anticipat asta. Și mi-a zis că e dispusă să aștepte. Vrea doar să semnezi acum pentru pilot — pentru că, să privim adevărul în față, faptul de a fi pus mâna pe David Armitaje i-ar crește și ei valoarea de piață. Gândește-te la asta — dacă toate merg bine, ai să-ți iei liber șase săptămâni între seria doi și trei. Cât o să-ți ia să dai gata un pilot?

— Trei săptămâni, maximum.

— Iar celelalte trei săptămâni, stai pe o bancă undeva, dacă într-adevăr poți să stai liniștit atâta vreme, spunându-ți în sinea ta că tocmai ai făcut un sfert de milion în douăzeci și una de zile.

— Bine — mă voi duce să iau masa cu ea.

— Isteț băiat. O să-ți placă. E superinteligentă și frumoasă.

Alison a avut dreptate. Sally Birmingham era superinteligentă. Și era frumoasă.

Secretara ei o sunase pe secretara mea să aranjeze întâlnirea de la prânz la The Ivy. Mulțumită obișnuitului ambuteiaj

de pe 10 Street, am ajuns cu câteva minute mai târziu. Era deja așezată la o masă foarte bună. S-a ridicat să mă salute, și am fost fermecat pe loc (deși m-am străduit al naibii de mult să n-o arăt). Sally era înaltă, cu pomeți accentuați, pielea fără cusur, păr șaten-deschis tuns foarte scurt și un zâmbet poznaș. La început, am categorisit-o drept genul de produs năucitor de aristocratic al educației de pe Coasta de Est și al educației costisitoare și sofisticate care, fără doar și poate, a avut propriul cal până la vârsta de zece ani. Dar după cincisprezezece minute de conversație, mi-am dat seama că reușise să submineze condiția de WASP* din Westchester County cu un amestec ingenios de erudiție și „școală a vieții". Da, crescuse în Bedford. Da, urmase Rosemary Hall și Princeton. Însă, deși era extraordinar de citită — și întru câtva cinefilă —, avea și capacitatea de a înțelege bine Hollywoodul în toată gloria lui nimicitoare. Mi-am dat seama de ce mahării de la Fox Television o prețuiau atât: era o performeră de clasă, dar una care vorbea pe limba lor. Și mai avea și cel mai uimitor râs.

— Vrei să auzi povestea mea LA preferată? m-a întrebat.

— Sunt gata.

— În regulă. Luna trecută luam masa cu Mia Morrison, șefa activităților corporației Fox. Îl cheamă pe chelner și zice: „Spune-mi ce apă minerală aveți". Chelnerul, adevărat profesionist, nu clipește. În schimb, începe să le înșiruie: Păi, avem Perrier din Franța, și Ballygowan din Irlanda, și San Pellegrino din Italia..." Mia îl întrerupe brusc: „Oh, nu, nu San Pellegrino. E prea tare".

— Cred că am s-o fur pe asta.

— „Poeții imaturi imită, poeții maturi fură."

---

* WASP (White Anglo-Saxon Protestant) — persoană de rasă albă, de origine anglo-saxonă, protestantă, aparținând claselor înstărite și influente.

— Eliot?

— Așadar, chiar ai fost la Dartmouth? a întrebat ea.

— Mă impresionează documentarea ta privind trecutul meu.

— Pe mine mă impresionează cunoștințele tale despre domnul Eliot.

— Dar sigur ai luat referințele din „Patru cvartete" pe parcursul emisiunii mele?

— M-am gândit că ești mai mult genul de tip „Tărâmul pustiu".

— Nu — e prea tare.

Nu doar că ne-am înțeles pe loc de minune, ci am și vorbit pe larg cam despre toate. Inclusiv despre căsătorie.

— Așadar, a spus ea, aruncând o privire spre verigheta mea, ești căsătorit sau ești *căsătorit*?

Tonul ei era lejer. Am râs.

— Sunt căsătorit, am răspuns. Fără subliniere.

— De cât timp?

— De unsprezece ani.

— Impresionant. Fericit?

Am dat din umeri.

— Nu-i ceva neobișnuit, a spus ea. Mai ales după unsprezece ani.

— Te vezi cu cineva în prezent? am întrebat, căutând să par nonșalant.

— A existat cineva... dar a fost o distracție minoră, nimic mai mult. I-am pus amândoi capăt cam acum patru luni. De atunci... zbor solo.

— N-ai făcut niciodată pasul conjugal?

— Nu... deși aș fi putut să fac ceva dezastruos — ca de pildă să mă mărit cu iubitul meu de la Princeton. Sigur că el a atacat subiectul — dar i-am spus că, de obicei, căsătoriile din colegiu au o durată de viață de doar doi ani. De fapt, cele mai multe relații sunt terminate când pasiunea devine

prozaică... de-asta n-am rezistat eu cu nimeni mai mult de trei ani.

— Adică, nu crezi în toate prostiile astea cu destinul, cum că „există o persoană care îți este menită".

Încă un râs de-al ei. Dar pe urmă a spus:

— Ei bine, de fapt, cred. Doar că încă nu l-am cunoscut pe tipul care îmi e menit.

Tonul ei era din nou voios. Ne-am aruncat iarăși o privire.

Dar a fost doar o privire și am revenit repede la vârtejul conversației noastre. Mă uimea că nu ne mai săturam să vorbim, că ne completam reciproc și că aveam concepții asemănătoare despre lume. Senzația că exista o legătură specială între noi era uluitoare... și puțin terifiantă. Fiindcă — dacă nu cumva interpretam eu foarte greșit lucrurile — atracția reciprocă era uriașă.

În cele din urmă, am trecut la afaceri. M-a rugat să-i povestesc despre episodul-pilotul pe care îl plănuiam. Reclama mea a fost de o frază:

— Chinuita viață profesională și personală a unei femei între două vârste, consilier în probleme conjugale.

A zâmbit.

— Asta-i bine. Prima întrebare: e divorțată?

— Desigur.

— Copii afectați?

— O fiică adolescentă care crede că mami este o adevărată javră.

— Drăguț. Consilierul nostru marital are un fost soț?

— Normal — dar el a fugit cu o instructoare de yoga în vârstă de douăzeci și cinci de ani.

— Vorbim, evident, despre plasarea acțiunii în LA.

— Mă gândeam la San Diego.

— Bună alegere. Stilul de viață din sudul Californiei fără bagajul LA. Consilierul marital iese cu bărbați?

— Neîncetat — și cu rezultate dezastruoase.

— Și între timp, clienții ei...?

— Vor provoca un zâmbet, crede-mă.

— Un titlu?

— *Discută pe îndelete.*

— Atunci, vândut, a spus ea.

M-am străduit să nu zâmbesc prea larg.

— Știi că nu pot să mă apuc de treabă până după al doilea sezon...

— Alison m-a pus deja la curent cu asta... și nu mă deranjează. Treaba importantă e că am pus mâna pe tine.

Mi-a atins ușor brațul. Nu mi l-am retras.

— Sunt încântat, am spus.

M-a privit în ochi. Și a întrebat:

— Cina mâine-seară?

Ne-am întâlnit acasă la ea, în West Hollywood. De îndată ce am intrat pe ușă, am început să ne smulgem unul celuilalt hainele. Mult mai târziu, în timp ce zăceam de-a curmezișul patului, bând un pahar postcoital de Pinot Noir, m-a întrebat:

— Te pricepi să minți?

— Adică, privitor la ceva de genul ăsta?

— Da.

— Păi, în cei unsprezece ani de când sunt cu Lucy e numai a doua oară când s-a întâmplat.

— Când a fost prima oară?

— O aventură de-o noapte, în '99, cu o actriță pe care am cunoscut-o într-o seară la librărie. La acea vreme, Lucy era în est cu Caitlin, în vizită la părinții ei.

— Asta-i tot? Singura ta greșeală extraconjugală?

Am dat din cap.

— Vai, vai, vai — chiar ai conștiință.

— E o slăbiciune, știu — mai ales aici.

— Acum o să te simți vinovat?

— Nu, am spus fără ezitare.

— De ce?

— Fiindcă acum lucrurile între mine și Lucy stau cu totul altfel. Și, în plus...

— Da? a întrebat ea.

— ... fiindcă... în fine, fiindcă e vorba de tine.

M-a sărutat ușurel pe buze.

— E o mărturisire?

— Cred că da.

— Ei bine, am și eu una. La zece minute după ce te-am cunoscut ieri, am simțit: ăsta e tipul. Am simțit-o toată noaptea trecută și toată ziua de azi în timp ce făceam numărătoarea inversă a orelor până la șapte, și tu intrai pe ușa mea. Iar acum...

Și-a trecut arătătorul de la mâna dreaptă pe linia maxilarului meu.

— ...acum n-am de gând să-ți mai dau drumul.

Am sărutat-o.

— E o promisiune? am întrebat.

— Pe cuvânt de cercetașă. Dar știi ce înseamnă asta... pe termen scurt, oricum.

— Da — o să trebuiască să încep să învăț să mint.

De fapt, începusem deja, căci îmi mascasem prima seară cu Sally spunându-i lui Lucy că plecam cu avionul la Vegas și rămâneam peste noapte să cercetez puțin terenul pentru un viitor episod. Pe Sally nici n-a deranjat-o când, la unsprezece, am folosit telefonul ei să sun acasă și să-i spun soției mele că sunt instalat confortabil la The Bellagio și îmi e îngrozitor de dor de ea. Seara următoare, când am sosit acasă, am studiat-o cu atenție pe Lucy în căutarea unor semne care să trădeze bănuiala sau îndoiala. Mă întrebam și dacă nu cumva sunase la The Bellagio să vadă dacă într-adevăr eram instalat acolo. Dar m-a întâmpinat vioaie și nu a scăpat nicio aluzie despre unde am fost noaptea trecută. Și da, coarda vinovăției chiar mi-a răsunat între urechi. Dar reverberațiile ei

au fost reduse la tăcere de o descoperire și mai zgomotoasă: eram îndrăgostit nebunește de Sally Birmingham.

Și ea era îndrăgostită de mine. Certitudinea ei era copleșitoare. Eu eram bărbatul cu care dorea să-și petreacă restul vieții. Aveam să ne distrăm de minune împreună. Urma să avem cariere grozave, copii minunați. Și era exclus să cădem vreodată în plictiseala lipsită de pasiune, care caracterizează majoritatea căsniciilor — căci cum am fi putut fi vreodată alfel decât nebuni unul după altul? Urma să avem fericire, bani și succes pentru că ne era sortit să avem toate astea.

Totuși, exista o singură problemă — eram încă însurat cu altcineva. Și eram îngrozitor de îngrijorat de efectul pe care putea să îl aibă asupra lui Caitlin o viitoare dezertare conjugală. Sally a fost foarte înțelegătoare.

— Nu-ți spun să pleci acum. Trebuie să faci mutarea asta numai atunci când ești pregătit — și atunci când crezi că e pregătită și Caitlin. Eu o să aștept. Fiindcă meriți așteptarea.

Când ești pregătit. Nu *dacă*. Un *când* explicit. Dar hotărârea lui Sally nu mă deranja. Nici nu consideram că lucrurile se mișcau prea repede după doar două săptămâni. Fiindcă împărtășeam siguranța ei cu privire la viitorul nostru împreună. Doar că, în secret, mă frământam din pricina durerii și a răului pe care eram pe cale să le provoc soției și copilului meu.

Spre lauda lui Sally, nu m-a presat o dată să plec de acasă. Sau, cel puțin, nu în următoarele opt luni — vreme la care îmi încheiasem munca la a doua serie și devenisem expert în a-mi acoperi urmele extraconjugale. Când presiunea termenului-limită pentru cele trei episoade pe care le scriam a devenit deosebit de mare, am dezertat două săptămâni la Four Seasons Hotel din Santa Barbara, sub pretextul nevoii de a mă izola pentru a munci din greu și concentrat ca să-mi

termin repede treaba. Și chiar am muncit — deși Sally a petrecut cu mine una dintre săptămâni, ca să nu spun amândouă. Când serialul s-a mutat la Chicago pentru o săptămână de filmări exterioare, m-am hotărât să rămân câteva zile în plus pentru a depăna amintiri cu vechea mea rețea de prieteni deși, în realitate, în acel weekend, eu și Sally n-am ieșit mai deloc din apartamentul nostru de la W. Through, fiecare aranjându-și în așa fel programul — ca să nu mai spun de folosirea unei camere de la Westwood Marquis —, încât am putut să petrecem împreună două pauze de prânz pe săptămână și cel puțin o seară în apartamentul ei.

Deseori eram uimit de cât de priceput devenisem în a-mi acoperi urmele și a inventa povești. Sigur, s-ar putea argumenta că, autor de povești fiind, nu făceam decât să-mi practic meseria. Dar în trecut mă considerasem mereu îngrozitor de nepriceput la mințit, până în punctul în care, după câteva zile de la precedenta mea aventură extraconjugală din '99, Lucy s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Te-ai culcat cu alta, nu-i așa?

Bineînțeles că m-am făcut alb la față. Bineînțeles că am negat vehement totul. Bineînțeles că nu a crezut o vorbă din ce-am spus.

— Hai, spune-mi că bat câmpii, a zis ea. Dar văd prin tine, David. Ești transparent.

— Nu mint.

— Oh, te rog!

— Lucy...

Însă ea a ieșit din cameră și nu a mai pomenit de acest subiect. Într-o săptămână, puternicul meu sentiment de vinovăție (și la fel de puternica mea frică de a fi descoperit) dispăruse — amortizat de jurământul meu mut că n-am să mai fiu niciodată necredincios.

A fost un jurământ pe care l-am respectat șase ani — până am cunoscut-o pe Sally Birmingham. Dar după acea

primă noapte în apartamentul ei, nu m-am simțit aproape deloc vinovat, aproape deloc chinuit psihic. Poate pentru că mariajul meu ajunsese să fie guvernat de legea întoarcerilor împuținate. Sau poate că, de la începutul idilei mele cu Sally, am știut că nu mai fusesem niciodată atât de pătimaș îndrăgostit de cineva.

Această siguranță m-a făcut să fiu expert în subterfugii într-atât, încât Lucy nu m-a luat niciodată la întrebări unde am fost într-o noapte în care „am lucrat până târziu". De fapt, în această perioadă, a fost cum nu se poate mai afectuoasă, mai dispusă să mă sprijine. Fără îndoială că situația noastră materială îmbunătățită îi sporise afecțiunea pentru mine (sau, cel puțin, asta a fost interpretarea mea). Dar, odată ce am livrat ciornele finale ale episoadelor mele și am început să redactez celelalte patru scenarii care fuseseră scrise pentru seria cea nouă, Sally a început să fie tot mai insistentă privind „reglementarea" situației noastre și mutarea mea la ea.

— Situația asta clandestină trebuie să ia sfârșit, mi-a spus. Te vreau pentru mine... dacă mă mai vrei.

— Bineînțeles că te vreau. Știi asta.

Dar voiam și să amân ziua finală a socotelii — momentul în care stăteam de vorbă cu Lucy și îi frângeam inima. Așa că tot trăgeam de timp. Și Sally a început să-și piardă răbdarea. Iar eu continuam să spun: „Mai dă-mi o săptămână".

Apoi, într-o seară, am ajuns acasă pe la miezul nopții — după o lungă cină pro-producție cu Brad Bruce. Când am intrat, am găsit-o pe Lucy în camera de zi. Geamantanul meu era lângă fotoliul ei.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, mi-a spus. Și e o chestiune pe care vreau să o știu de opt luni. Este o miorlăită sau este una dintre acele fecioare de gheață care, în ciuda aspectului senzațional, urăsc ideea de a le atinge cineva?

— Sincer, nu știu despre ce vorbești, am spus, încercând să par uimit.

— Vrei să spui că sincer nu știi numele femeii cu care ți-o pui de șapte — sau or fi opt — luni?

— Nu există nimeni, Lucy.

— Așadar, Sally Birmingham e nimeni?

M-am așezat.

— Asta sigur ți-a dat pauză de gândit, a spus ea pe un ton calm.

În cele din urmă am vorbit.

— De unde știi cum o cheamă?

— Am pus pe cineva să afle.

— Ce-ai făcut?

— Am angajat un detectiv particular.

— M-ai spionat?

— Să nu joci cartea ofensei morale, idiotule. Era evident că te vezi cu alta...

De unde știa? Fusesem foarte atent, foarte circumspect.

— ...iar din constantele tale absențe a reieșit clar că asta e ceva mai mult decât doar o mică distracție menită să-ți satisfacă egoul, așa că am angajat un detectiv particular...

— N-a costat mult?

— Trei mii opt sute de dolari... pe care îi voi recupera, într-un fel sau altul, la partaj.

M-am auzit spunând:

— Nu vreau divorț, Lucy.

Glasul ei a rămas sigur, ciudat de calm.

— Nu-mi pasă ce vrei tu, David. Eu divorțez de tine. Căsnicia asta s-a terminat.

M-a apucat brusc o frică disperată — chiar dacă ea făcea munca murdară în locul meu și provoca începutul sfârșitului. Obțineam exact ce doream, iar asta mă speria de moarte. Am spus:

— Măcar de-ai fi venit la mine la începutul...

Expresia feței i s-a înăsprit.

— Și ce? m-a întrerupt ea, arătându-și acum supărarea. Să fi încercat să-ți amintesc că avem o istorie de unsprezece ani și o fiică și că, în ciuda tuturor mizeriilor din ultimul deceniu, am reușit să le învingem și, în sfârșit, trăim bine?

S-a întrerupt, gata să-i dea lacrimile. Am întins mâna spre ea. S-a retras imediat.

— Să nu mă mai atingi niciodată, a spus.

Tăcere. Apoi a zis:

— Când am descoperit numele iubitei tale, știi care a fost primul meu gând? „El chiar ține sus. Șefa comediei de la Fox Television. *Magna cum laude* la Princeton. Și damă bine, pe deasupra." Detectivul particular era un tip foarte meticulos. Mi-a dat chiar și poze cu domnișoara Birmingham. E foarte fotogenică, nu?

— Am fi putut să discutăm în amănunt problema asta...

— Nu, n-aveam ce să discutăm în amănunt. Sigur nu intenționam să fac pe biata femeiușcă din nu știu ce cântec country, care își imploră bărbatul necredincios să vină acasă.

— Și de ce ai tăcut atâta timp?

— Fiindcă speram că poate o să-ți vină mintea la cap...

S-a întrerupt iar, încercând în mod vizibil să-și țină emoția în frâu. De data asta, n-am mai întins mâna spre ea.

— Ba chiar ți-am acordat un termen-limită, a spus ea. Șase luni. Pe care, ca o proastă, l-am prelungit la șapte, apoi la opt luni. Pe urmă, cam acum o săptămână, mi-am dat seama că te hotărâseși să pleci...

— Nu ajunsesem la decizia asta, am mințit eu.

— Pe dracu'! Era scris pe tine din cap până-n picioare... cu lumini de neon. Ei bine, m-am hotărât să iau eu decizia în locul tău. Așa că, valea! Acum!

S-a ridicat. La fel și eu.

— Lucy, te rog. Să încercăm să...

— Ce? Să ne prefacem că ultimele opt luni n-au existat?
— Și cum rămâne cu Caitlin?
— Vai, vai, vai, te gândești în sfârșit la fiica ta...
— Vreau să discut cu ea.
— Bine — poți să te întorci mâine.

Aveam intenția să-mi susțin cauza, propunându-i să-mi petrec noaptea pe canapea și să încercăm să discutăm totul la lumina mai sănătoasă a zilei. Dar știam că nu m-ar fi ascultat. Oricum, asta era ceea ce voiam, nu-i așa?

Mi-am luat geamantanul. Am spus:

— Îmi pare rău.

— Nu accept scuze de la secături, a replicat Lucy și a plecat ca o furtună la etaj.

Am stat în mașină zece minute, nemișcat, întrebându-mă ce să fac mai departe. M-am pomenit brusc în picioare, gonind înapoi spre ușa din față și bătând cu pumnul în ea, strigând-o pe soția mea. După o clipă, i-am auzit glasul în spatele ușii.

— Pleacă, David!
— Acordă-mi o șansă ca să...
— Ca să ce? Să-mi spui și alte minciuni?
— Am făcut o greșeală cumplită...
— Păcat! Trebuia să te fi gândit la asta cu luni în urmă.
— Îți cer doar să-mi dai șansa de a...
— Îți răcești gura de pomană.
— Lucy...
— Am terminat!

Am scos din buzunar cheile mele de la casă. Dar, în timp ce încercam să o vâr pe prima în broască, am auzit-o pe Lucy trăgând zăvorul pe dinăuntru.

— Să nu-ți imaginezi că poți să te întorci aici. S-a terminat. Pleacă! Acum.

Cred că următoarele cinci minute le-am petrecut bătând iarăși cu pumnul în ușă, susținându-mi cauza, implorând-o

să mă primească înapoi. Dar știam că nu o mai interesa să audă ce am de spus. Dându-mi seama de asta, o parte din mine s-a îngrozit — mica mea familie, distrusă de vanitatea mea, de recentul meu succes. Totuși, altă parte din mine înțelegea de ce o luasem pe drumul ăsta distrugător. Și mai știam ce s-ar fi întâmplat dacă acum ușa s-ar fi deschis brusc și Lucy mi-ar fi făcut semn să intru: m-aș fi întors la o viață anostă. Și mi-am amintit ce mi-a spus un prieten scriitor după ce și-a lăsat nevasta pentru altă femeie: „Sigur că în căsnicie au fost câteva probleme — dar niciuna de nedepășit. Bineînțeles că a existat nițică plictiseală — dar și asta e ceva de așteptat după doisprezece ani de conviețuire. Esențialmente, n-a existat nimic chiar atât de rău între noi. Atunci, de ce am plecat? Fiindcă un glăscior din capul meu îmi tot punea o întrebare simplă: *asta e tot ce o să fie viața?*"

Dar această amintire a fost dată la o parte de un glas care urla în capul meu: *Nu pot să fac asta.* Mai mult, m-am gândit: te încadrezi foarte bine în clișeul masculin. Și mai și răstorni cu susul în jos tot ce e important în viața ta ca să plonjezi cu capul înainte în necunoscut. Așa că am scos mobilul și am format cu disperare numărul de acasă. Când Lucy a răspuns, am zis:

— Iubito, am să fac orice...

— Orice?

— Da, orice îmi ceri.

— Atunci, cară-te de aici!

S-a auzit tonul. Mi-am aruncat privirea în urmă, spre casă. Toate luminile de la parter erau stinse. Am inspirat adânc, să mă calmez, apoi m-am dus la mașină și am urcat în ea. Am scos mobilul și m-am uitat lung la ecran, știind că, dacă aș fi dat telefonul pe care eram gata să-l dau, aș fi trecut frontiera marcată „Fără drum de întoarcere".

Am dat telefonul. A răspuns Sally. I-am spus că făcusem în sfârșit ceea ce îmi cerea să fac: îi spusesem soției mele că

s-a terminat. Deși mi-a pus toate întrebările specifice terapiei în grup despre cum a primit Lucy vestea („Nu bine", am spus) și cum îmi este („Mă bucur că s-a terminat"), a părut sincer entuziasmată. O clipă m-am întrebat dacă ea vedea toate astea ca pe-un fel de victorie — fuziunea și achiziția de extremă importanță. Dar momentul a trecut când mi-a spus că mă iubește mult, că trebuie să-mi fi fost foarte greu și că îmi va fi mereu alături. Însă, deși aceste declarații m-au liniștit, tot am simțit un gol cumplit — lucru de așteptat în situația dată, totuși alarmant.

— Acum vino încoace, iubitule, mi-a spus.

— Oricum n-am unde să mă duc.

A doua zi, într-o convorbire telefonică lapidară, am convenit cu Lucy s-o iau pe Caitlin după școală.

— I-ai spus? am întrebat.

— Bineînțeles că i-am spus.

— Și?

— I-ai distrus sentimentul de siguranță, David.

— Stai așa, am replicat. Nu eu sunt cel care a pus capăt căsniciei. A fost decizia ta. Cum am spus și aseară, dacă mi-ai oferi șansa de a dovedi...

— Îți răcești gura de pomană, m-a întrerupt ea și a închis.

Caitlin n-a vrut să mă lase să o sărut când m-a văzut în fața școlii. N-a vrut să mă lase să o țin de mână. N-a vrut să vorbească cu mine când am intrat în mașină. I-am propus o plimbare pe faleza de la Santa Monica. I-am propus să luăm masa la Johnny Rockets în Beverly Hills (restaurantul ei preferat). Sau poate o vizită la FAO Schwartz din Beverly Center. În timp ce turuiam această listă de potențiale opțiuni, m-a străfulgerat gândul: vorbesc deja ca un tată divorțat.

— Vreau acasă, la mami.

— Caitlin, îmi pare nespus de rău pentru...

— Vreau acasă, la mami!

— Știu că e îngrozitor. Știu că probabil mă crezi...

— Vreau acasă, la mami!

În următoarele cinci minute am încercat să o conving să mă asculte până la capăt. Dar nu a vrut să mă asculte. A repetat întruna același refren: „Vreau acasă, la mami".

Când am ajuns la ușa din față a casei, a zburat în brațele lui Lucy.

— Mulțumesc că îi speli creierul, am spus.

— Dacă vrei să vorbești cu mine, fă-o prin avocat.

Pe urmă a intrat în casă.

Chiar am ajuns să vorbesc cu Lucy prin doi avocați de la firma Sheldon și Strunkel, care au venit cu recomandări excelente de la Brad Bruce (el se folosise de serviciile lor pentru cele două divorțuri precedente ale sale și, în prezent, îi pusese să-și aștepte rândul în culise în caz că și Căsnicia Numărul Trei se făcea praf). Ei au vorbit pe rând cu avocata lui Lucy — o femeie pe nume Mellisa Levin, pe care mi-au descris-o ca pe o exponentă a școlii de avocatură „Să-l eviscerăm pe nenorocit". De la început, nu a vrut doar să pună mâna pe toate bunurile mele materiale, ci a vrut și să se asigure că ies din divorț cotonogit și cu un șchiopătat permanent.

În cele din urmă, după mult tărăboi costisitor, oamenii mei au reușit să-i înfrâneze tendințele pârjolitoare — dar paguba tot a fost considerabilă. Lucy s-a ales cu casa (și toate dividendele mele din ea). A mai primit și suma uriașă de 11 000 de dolari pe lună drept pensie alimentară a ei și alocația copilului. Dat fiind recentul meu succes, îmi puteam permite asta — și cu siguranță voiam ca fiica mea să aibă tot ce își dorește. Dar m-a înspăimântat gândul că, din momentul acela înainte, primele 200 de miare din venitul meu brut or să fie deja promise. După cum nu m-a încântat nici clauza pe care acea Trăgătoare în Țeapă Levin a inclus-o în înțelegere, conform căreia Lucy avea dreptul să se mute cu Caitlin în alt oraș dacă i-o cerea cariera.

La patru luni după terminarea agitatului nostru divorț, și-a exercitat acea opțiune când a prins un post de șef al departamentului de Resurse Umane al unei companii de programe pentru calculatoare din Marin County. Dintr-odată, fiica mea nu mai era în apropiere. Dintr-odată, nu mai puteam să trag chiulul de la birou pentru o după-amiază și s-o întind după școală cu ea la Malibu sau la marele patinoar din Westwood. Dintr-odată, fiica mea era la o distanță de o oră de zbor cu avionul — și când seria a intrat în producție, mi-a fost cu neputință să o văd mai des de o dată pe lună. Asta mă supăra într-atât încât, în multele nopți în care nu puteam să dorm, băteam în lung și în lat podelele mansardei mari din West Hollywood pe care eu și Sally am închiriat-o și cugetam la motivul pentru care îmi fărâmițasem familia. Cunoșteam toate explicațiile: o căsnicie care devenise monotonă... stilul și inteligența, care îți luau ochii, ale domnișoarei Birmingham... avântul seducător care însoțește succesul (și dorința de a da uitării toți acei ani de eșec din trecut). Dar, în acele momente de deznădejde secretă de la patru dimineața, nu puteam să nu mă gândesc: nu trebuia să cad atât de ușor când am fost împins. Sigur aș fi putut s-o conving pe Lucy să mă primească înapoi. Sigur am fi reușit să o luăm de la capăt.

Dar apoi, când se făcea dimineață, erau un scenariu de terminat, o întâlnire de respectat, un contract de semnat, o premieră de onorat la braț cu Sally — pe scurt, necontenitul avânt înainte al succesului. Era un avânt care îmi permitea să scap temporar de sentimentul de vinovăție, care nu voia să dispară, de muta, veșnic prezenta incertitudine cu privire la totul din această viață nouă a mea.

Bineînțeles că vestea schimbării stării mele civile a fost la radio-șanțul din Hollywood la câteva momente de la plecarea mea din domiciliul conjugal. Toată lumea a spus toate lucrurile potrivite, afișând înțelegere (în fața mea, în orice

caz) față de neplăcerile încheierii unei căsnicii. Faptul că „fugisem" (ca să folosesc expresia de prost-gust) cu una dintre cele mai tinere și mai vizibile persoane din conducerea unei televiziuni din oraș nu mi-a afectat deloc poziția. Mă ajunsesem — și, cum mi-a spus Brad Bruce: „Toată lumea știa că ești băiat deștept, David. Acum toată lumea o să te creadă un băiat cu adevărat deștept".

Totuși, reacția agentului meu a fost caustică, așa cum îi era felul. Alison o cunoștea și o plăcea pe Lucy — iar după semnarea contractului pentru prima serie din *Cum să te vinzi*, mă avertizase să evit toate tentațiile care distrug căsniciile. Astfel că, atunci când i-am dat vestea că sunt pe cale să încep o viață nouă cu Sally, a amuțit. În cele din urmă, a spus:

— Cred că ar trebui să te felicit că ai așteptat mai mult de un an înainte de a face așa ceva. Însă e drept și că așa se întâmplă pe aici când cineva dă marea lovitură.

— Sunt îndrăgostit, Alison.

— Felicitări. Dragostea e un lucru minunat.

— Știam că o să reacționezi așa.

— Iubițel — nu știi că există doar zece povești în lume... și, în clipa de față, interpretezi una dintre ele. Dar am să-ți spun următorul lucru — măcar povestea ta are o caracteristică aparte.

— Adică?

— În cazul tău, scriitorul i-o trage producătorului. În vasta mea experiență, întotdeauna e invers. Așa că, bravo! Sfidezi legile gravitației de la Hollywood.

— Dar, Alison — tu ești cea care ne-ai făcut lipeala.

— Mie îmi spui! Dar fii fără grijă — n-am să-mi iau cei cincisprezece la sută din viitoarele voastre venituri comune.

Totuși, Alison a subliniat că, întrucât eu și Sally eram acum un cuplu, ar fi fost mai bine să lăsăm să moară planul pilot pentru Fox (pe care și așa încă nu-l scrisesem).

— Trebuie să recunoşti că o să pară cadoul ei de nuntă pentru tine şi chiar îmi imaginez pe cineva care aspiră să fie ca Peter Bart, făcând din asta un mare subiect în *Daily Variety*.

— Am discutat deja cu Sally despre asta. Am căzut de acord că ar fi mai bine dacă am lăsa baltă pilotul pentru Fox.

— Ce discuţie fermecătoare în pat trebuie să fi avut voi!

— A fost la micul dejun.

— Înainte sau după tăvăleală?

— Oare de ce te suport?

— Fiindcă, „în calitate de prietenă", chiar îţi sunt prietenă. Şi, în plus, fiindcă îţi păzesc spatele... într-atât încât sfatul pe care tocmai ţi l-am dat o să mă coste aproape patruzeci de mii la comision.

— Eşti foarte altruistă, Alison.

— Ba nu — doar tâmpită de-a dreptul. Totuşi, iată un ultim sfat de la sora ta mare pentru cinşpe la sută: stai cu capul la cutie în următoarele luni. Ai dus-o prea bine în ultimul timp.

Am încercat să-i urmez sfatul, dar eu şi Sally jucam jocul „cuplului cu forţă". Eram „exemplarele perfecte ale Noului Hollywood": genul de Ivy League, oameni culţi care, întâmplător, prosperau în lumea inflamabilă a televiziunii. Plini de bani, dar încercând să pară că urăsc ostentaţia. Mansarda noastră era minimalistă ca design; Porscheul meu şi Range Roverul lui Sally erau vehicule isteţe în mod simbolic — maşini „selecte, dar deştepte" conduse de oameni „avuţi, dar deştepţi" care, în mod evident, au atins un nivel înalt de succes profesional. Eram invitaţi la petrecerile potrivite, la premierile potrivite. Dar ori de câte ori ni se lua un interviu, spuneam că nu suntem seduşi de farmecul celebrităţii sau de nevoia de a capta permanent atenţia publicului. Oricum, amândoi eram mult prea ocupaţi ca să râvnim la viaţa mondenă. Los Angeles este în mare măsură un oraş care se culcă devreme. Aşa că — întrucât Sally plănuia noua listă

de comedii pentru la toamnă, iar al doilea sezon din *Cum să te vinzi* era acum în plină producție — nu aveam mai deloc timp de preocupări sociale, bașca unul de celălalt. Iar Sally, după cum am descoperit, își trăia viața de parcă era un program ergonomic: în așa măsură încât, deși nu a spus-o niciodată, programase în tăcere trei „ferestre de făcut amor" pe săptămână. Chiar și acele momente întâmplătoare, când mă lua pe neașteptate să facem sex, au început să pară ciudat de premeditate — ca și cum calculase că, într-o dimineață rară în care nu lua micul dejun cu cineva, puteam să găsim cele zece minute, aproximativ, necesare ajungerii la orgasm reciproc înainte de a-și începe munca pe brânci.

Totuși, nu mă plângeam. Pentru că — cu excepția constantului junghi de regret pe care îl simțeam cu privire la Lucy și Caitlin — totul mergea cum voiam.

— Ar trebui să avem toți problemele tale, mi-a spus noul meu prieten, Bobby Barra, într-o rară seară târzie (mă rog, era o vineri) când am băut un martini în plus și i-am mărturisit că încă mă sâcâia sentimentul nerostit de vinovăție că mi-am distrus căsnicia.

Lui Bobby Barra i-a plăcut mult faptul că l-am folosit drept duhovnic. Fiindcă asta însemna că suntem intimi. Iar lui Bobby Barra îi plăcea ideea de a fi intim cu mine. Pentru că acum eram un nume, un personaj; unul dintre puținii scriitori adevărați într-un oraș al aspirației disperate și al eșecului atotpătrunzător.

— Privește treaba în felul ăsta. Căsnicia ta aparține acelui segment al vieții tale când chiar nu mergea nimic din ce făceai. Așa că firește că a trebuit să scapi de ea odată ce ai trecut pe partea fermecată a străzii.

— Cred că ai dreptate, am spus, neconvins.

— Bineînțeles că am dreptate. O viață nouă înseamnă totul nou.

Inclusiv prieteni noi precum Bobby Barra.

Doi

Bobby Barra era bogat. Cu adevărat bogat. Dar nu „ți-o trag" de bogat.

— Ce înțelegi prin „ți-o trag" de bogat? l-am întrebat odată.

— Te referi la atitudine sau la cifre?

— Atitudinea mi-o pot imagina. Spune-mi cifrele.

— O sută de milioane.

— Așa mult?

— Nu-i chiar atât de mult.

— Mie mi se pare destul.

— Câte milioane are un miliard?

— Chiar nu știu.

— O mie.

— O mie de milioane fac un miliard?

— Ai făcut matematică.

— Așadar, un miliard înseamnă „ți-o trag" de bogat?

— Nu doar „ți-o trag" de bogat — ci „ți-o trag ție și la zece generații ale familiei tale".

— Asta înseamnă grozav de mult. Dar dacă ai doar o sută de milioane...?

— Tot poți să spui „ți-o trag", dar trebuie să-ți alegi cu mai multă grijă atitudinea.

— Tu trebuie să fii deja „ți-o trag" de bogat, Bobby.

— Vecin cu „ți-o trag".

— Mie mi se pare destul de bine.

— Totuși, nu e „ți-o trag". Îți spun eu cum stă treaba — începi să te întovărășești cu barosani adevărați — Bill Gates, Paul Allen, Phil Fleck — și o sută de milioane sunt un mizilic. O zecime de miliard. Ce înseamnă asta pentru tipi care valorează treizeci, patruzeci, cincizeci de miliarde?

— Mărunțiș?

— Exact. Mărunțiș amărât. O nimica toată.

Mi-am permis un zâmbet.

— Mă rog, vorbind ca un simplu muritor care anul trecut a câștigat doar un milion...

— Da — dar ai să ajungi și tu acolo... dacă *mă lași să te ajut.*

— Sunt numai urechi.

Bobby Barra era plin de sfaturi când venea vorba de bursă — pentru că din asta își câștiga Bobby Barra existența. Juca la bursă. Și juca așa de bine, încât acum, la vârsta de treizeci și cinci de ani, chiar era „vecin cu ți-o trag".

Ceea ce făcea ca recent obținuta lui bogăție să fie cu atât mai impresionantă era faptul că era în întregime autocreată. Bobby își spunea „macaronarul din Detroit": fiul unui electrician de la uzina Ford Dearborn, care o ștersese din Orașul Mașinilor de îndată ce luase examenul pentru carnetul de conducere. Înainte de asta — la vârsta când cei mai mulți puști se gândesc cât e de umilitor să ai acnee — Bobby medita la lumea marilor financiari.

— Să ghicesc ce citeai la treisprezece ani? m-a întrebat Bobby pe la începutul prieteniei noastre. John Updike.

— Scutește-mă! am replicat. N-am purtat în viața mea pulover Shetland. Însă Tom Wolfe...

— Asta era de așteptat.

— Și tu? Tu ce citeai la treisprezece ani?

— Lee Iaccoca... și nu râde.

— Cine râde?

— Nu doar Iaccoca, ci și Tom Peters, și Adam Smith, și John Maynard Keynes, și Donald Trump...

— O adevărată grupare culturală, Bobby. Crezi că Trump a citit vreodată Keynes?

— Nu — dar tipul știe să construiască un cazinou. Și e serios de „ți-o trag". Din clipa în care i-am citit cartea, am hotărât că vreau să fiu și eu așa.

— Și de ce n-ai intrat în domeniul construcțiilor?

— Fiindcă trebuie să intri în jocul relațiilor — știi tu, vărul Sal are un unchi Joey care are un nepot Tony care poate să pună presiune pe evreul care deține lotul vacant pe care vrei tu să-l cumperi... Te-ai prins?

— Tare îmi sună a Ivy League.

— Fii atent, cretinii din corporații joacă același joc nenorocit — numai că ei o fac cu costume Brooks Brothers și masterate Wharton în management și privatizări cu capital extern. Oricum, eu n-am vrut treaba cu relațiile și știam și că Wall Street-ului nu o să-i placă vocalele mele și trecutul meu de ajutor de mecanic. După cum am socotit eu, LA era un teren mult mai bun pentru tipi ca mine. Pentru că, să recunoaștem, asta e capitala lumii în care „banii vorbește și fanfaronada o roiește!" În plus, aici tuturor le este indiferent dacă vorbești ca fiul mutant al lui John Gotti. Cu cât e mai mare contul din bancă, cu atât e mai mare mădularul.

— Cum a spus odată chiar Maynard Keynes.

Toată stima față de Bobby: se întreținuse în timpul studiilor la USC lucrând trei nopți pe săptămână ca om bun la toate pentru Michael Milken în zilele de glorie muribundă a neașteptatului său noroc cu obligațiunile cu dobândă mare, dar și cu risc mare. Apoi, după colegiu, a fost angajat de un

personaj dubios pe nume Eddie Edelstein, care avea propria casă de brokeraj în Century City și, în cele din urmă, a reușit să fie expediat la un Club Fed pentru un important post tabu la SEC*.

— Eddie a fost gurul meu — cel mai bun broker de la vest de Munții Stâncoși. Tipul mirosea ca un pitbull o IPO**. Și când era vorba să declare o limită... crede-mă pe cuvânt, tipul ăsta era un artist desăvârșit. Bineînțeles că idiotul naibii a trebuit să o facă fiartă însușindu-și o sută de miare după ce i-a strecurat unui broker sud-african — un nenorocit de nazist olandez — informații confidențiale despre oferta publică inițială a nu știu cărei companii de topire și rafinare. S-a dovedit că nazistul era un tip de la SEC, deghizat. Sub acoperire. I-am spus lui Eddie să strige în gura mare că i s-a întins o cursă — dar degeaba. Trei până-n cinci — și, deși era una dintre închisorile alea fără regim strict în care i s-a permis să aducă o rachetă de tenis, tot l-a dat gata. Cancer de prostată, la cincizeci și trei de ani. Îți îngrijești dinții, Dave?

— Poftim? am spus, cam uimit de schimbarea bruscă a direcției conversației.

— Pe patul de moarte, Eddie mi-a dat două sfaturi: să n-ai niciodată încredere într-un tip care spune că e sud-african dar vorbește de parcă e crescut în New Jersey... și dacă vrei să eviți cancerul de prostată, să te speli mereu pe dinți.

— Nu pricep asta.

— Nu te speli, toată placa aia și mizeria ți se preling pe gât și în cele din urmă poposesc în prostata ta. Asta i s-a întâmplat bietului Eddie: broker a-ntâia, băiat a-ntâia... dar trebuia să se spele pe dinți.

---

* SEC = agenția guvernamentală americană care supervizează activitatea brokerilor.

** IPO = ofertă publică inițială (lb. engleză).

După această conversație cu Bobby am început să mă spăl serios pe dinți. Totodată, mă întrebam în mod frecvent de ce naiba îmi plăcea așa de mult să umblu cu el.

Știam răspunsul la întrebarea asta: a) ca broker, începuse să-mi facă ceva bani și b) era veșnic amuzant.

Bobby intrase în viața mea în primul sezon al *Cum să te vinzi*. După ce episodul al treilea a fost dat pe post, mi-a scris la sediul FRT pe hârtia cu antetul companiei lui, spunându-mi că programul meu era cel mai grozav lucru pe care îl vedea după mulți ani, oferindu-și totodată serviciile de broker. „Nu sunt un pungaș din ăla care spune: *Am să te fac bogat până mănânci negresa aia*. Dar sunt cel mai deștept broker din oraș și, cu timpul, *voi face* bani serioși pentru tine. În plus, sunt total cinstit și, dacă nu mă crezi, te rog să-i suni..."

Și scrisoarea înșira o listă bogată de tipi de categorie A și B de la Hollywood, care deveniseră, chipurile, clienții lui Roberto Barra.

Am scanat această scrisoare. Totuși, înainte să o arunc la coș, am zâmbit. Fiindcă dintre cele aproximativ două duzini de scrisori-reclamă pe care le primisem de când *Cum să te vinzi* apăruse pe micul ecran — scrisori de la dealeri de mașini selecte, agenți imobiliari, consultanți fiscali, antrenori personali și obișnuiții ciudați ai curentului New Age, toți felicitându-mă pentru proaspătul succes și oferindu-și serviciile — scrisoarea lui Bobby era cea mai impertinentă, cea mai nerușinată de-a dreptul. Ultima frază era caraghioasă:

Nu sunt doar bun în ceea ce fac. Sunt genial în ceea ce fac. Dacă vrei să-ți vezi banii făcând bani, trebuie să mă suni. Dacă nu mă suni, ai să regreți tot restul vieții.

La o zi după ce am deschis această scrisoare-reclamă, am primit o copie a aceleiași scrisori, cu un bilețel colorat lipit pe ea:

Gândindu-mă că probabil ai aruncat scrisoarea pe care ai primit-o ieri de la mine, iat-o din nou. Să facem bani, Dave.

Ei bine, a trebuit să admir tupeul tipului... deși telefoanele zilnice pe care mi le-a dat după aceea la birou au devenit supărătoare (la indicațiile mele, secretara mea, Jennifer, a avut grijă să-mi spună că sunt într-o ședință ori de câte ori suna el). Nu m-am lăsat influențat nici atunci când mi-a trimis o ladă de vin Au Bon Climat. Bineînțeles că am făcut gestul politicos — i-am scris un bilet de mulțumire — și apoi, după o săptămână, a sosit o ladă de Don Perignon. Cu o carte de vizită.

Ai să bei licoarea asta ca pe 7-Up dacă mă lași să-ți fac grămezi de bani.

Întâmplător, Brad Bruce era în biroul meu când a sosit șampania.

— Cine-i admiratoarea... și are un număr de telefon? m-a întrebat.

— De fapt, e un el.

— Las-o baltă!

— Nu — nu-i așa. Tipul mă vrea din motive financiare. E broker. Un broker foarte stăruitor.

— Numele?

— Bobby Barra.

— Oh, da, el!

Am încremenit.

— Îl cunoști?

— Sigur. Ted Lipton se folosește de serviciile lui, a spus el, menționându-l pe vicepreședintele FRT. La fel și...

Mi-a înșirat o grămadă de nume, dintre care multe se aflaseră și în acea primă scrisoare pe care mi-o trimisese Bobby.

— Așadar, tipul e meseriaș?

— Foarte — din câte am auzit. Și e clar că știe să joace agresiv și convingător. Aș vrea ca brokerul meu să-mi trimită șampanie.

În acea după-amiază, l-am sunat pe Ted Lipton. După ce am discutat puțin probleme profesionale, i-am cerut o părere despre Roberto Barra.

— Anul trecut mi-a scos o dobândă de douăzeci și șapte la sută. Și, da, am încredere în amicul ăsta.

La vremea aceea nu aveam broker — fiindcă în goana nebună a evenimentelor de când intrase în producție prima serie, nu avusesem timp nici măcar o clipă să mă gândesc la astfel de fineți precum să-mi investesc banii recent dobânditi. Așa că i-am cerut secretarei mele să afle tot ce putea despre Roberto Barra. În patruzeci și opt de ore s-a întors cu informații confidențiale: clientelă mulțumită, fără cazier, fără afaceri cu băieți răi, ștampila SEC pentru Bună Administrare.

— În regulă, am spus după ce am citit raportul. Aranjează un prânz cu el.

Bobby Barra s-a dovedit a fi handicapat pe verticală — un metru cincizeci și cinci, păr negru cârlionțat, tuns scurt, îmbrăcat impecabil cu un costum negru cu croială italienească (surpriză, surpriză). M-a dus la Orso. Vorbea repede și amuzant. M-a uimit cu erudiția lui — atât în materie de filme, cât și de cărți. M-a măgulit — iar pe urmă a glumit pe seama faptului că mă măgulea. A spus: „N-am să-ți servesc gogoșile alea tipic LA *ca prieten*", apoi, după cinci fraze, a scăpat în mod deliberat în conversație *„ca prieten"*. *„Nu ești doar un scriitor TV, ești un scriitor TV serios... și, în cazul tău, ăsta nu-i un oximoron."* Era o companie strălucită — un palavragiu de clasă mondială care îmbina erudiția cu replica spirituală a tipului dur. („Dacă vrei vreodată să rupi picioarele cuiva", a spus el sotto voce, „cunosc doi pușți mexicani care o vor face în locul tău contra trei sutare, plus banii de benzină".) Ascultându-l vorbind, n-am putut să nu mă gândesc că semăna cu unul dintre acei profitori din Chicago despre care a scris atât de impresionant Bellow. Era șmecher. Era deștept și chiar puțin periculos. Se dădea mare făcând neîncetat aluzii la vedetele pe care le cunoștea, dar se și autoironiza pentru faptul că era „un fan înrăit". Am

înțeles de ce toți acei indivizi A și B din lista lui voiau să facă afaceri cu el. Fiindcă emana prin toți porii iscusință în domeniul lui. Și pentru că în asta, ultima enclavă a artei de a convinge în folos propriu, se detașa ca fiind cel mai mare promotor al său.

— Tot ce trebuie să știi este următorul lucru: mă obsedează să fac bani pentru clienții mei. Pentru că banii înseamnă alegere. Banii înseamnă abilitatea de *a-ți exercita discreția*. De a înfrunta natura întâmplătoare a destinului cu cunoașterea faptului că, cel puțin, ai arsenalul necesar pentru a contraataca nesfârșitele complicații ale vieții. Pentru că banii — banii grei — îți permit să iei decizii fără frică. Și să spui lumii: te bag în mă-ta.

— Nu a fost ăsta argumentul lui Adam Smith în *Bogăția națiunilor*?

— Îți place Adam Smith? m-a întrebat el.

— Am citit doar cronica.

— La naiba cu Machiavelli, la naiba cu *Succesul este o alegere*. *Bogăția națiunilor* a lui Smith este cel mai grozav dintre toate manifestele capitaliste.

Apoi a inspirat scurt și a început să vorbească cu un glas care putea fi descris cel mai bine ca de stentor din Detroit.

— *Prin urmare, fiind astfel înlăturate complet toate sistemele de privilegiere sau de constrângere, simplul și evidentul sistem al libertății naturale se instaurează de la sine. Atât timp cât nu încalcă legile justiției, fiecare om are libertatea totală de a-și urmări interesul în felul lui, și de a-și folosi și hărnicia și capitalul în competiția cu cele ale oricărui om sau grup de oameni... Totuși, protecția este mult mai importantă decât opulența.*

A făcut o pauză, a luat o gură din paharul lui de San Pellegrino, apoi a spus:

— Știu că nu sunt chiar Rolf Fiennes, dar...

— Hei, sunt impresionat, am zis. Și ai spus totul fără prompter.

— Uite cum stă treaba: trăim în cea mai măreață eră a „libertății naturale" cunoscută de om. Dar ce a spus Smith e al naibii de adevărat: înainte să devii risipitor, asigură-te că ai banii necesari pentru a-ți păzi spatele. Iar aici intervin eu. Financiar vorbind. Nu doar am să-ți păzesc spatele, am să-ți construiesc o fortăreață făcută din capital. Ceea ce înseamnă că, indiferent ce îți rezervă viitorul, tot ai să fii într-o poziție de forță. Și hai să privim adevărul în față — atât timp cât ești într-o poziție de forță, nimeni nu o să te folosească drept preș de șters pe picioare.

— Și ce propui, mai exact?

— N-am să-ți propun nimic. Am să-ți arăt, pur și simplu, cum obțin eu rezultate. Așadar, iată cum mi-ar plăcea să procedăm: dacă ești dispus să-mi încredințezi o sumă nominală — cincizeci de miare —, eu îți trimit hârtiile necesare, iar după șase luni primești un cec pentru minimum o sută de mii...

— Și dacă nu reușești...

M-a întrerupt.

— Eu reușesc întotdeauna.

Pauză. Am continuat:

— Dă-mi voie să te întreb ceva: de ce ai depus atâta efort ca să pui mâna pe mine?

— Fiindcă ești foarte interesant, de-aia. Și îmi place să mă asociez cu o echipă A. Uite că iar dau un nume de vedetă, dar ai auzit vreodată de Philip Fleck?

— Pustnicul multimiliardar? Nerealizatul regizor de film. Cine nu a auzit de Philip Fleck? Are o reputație proastă.

— De fapt, e doar un tip ca noi toți. Un tip cu douăzeci de miliarde de dolari...

— Asta în mod sigur în registrul tău e „ți-o trag", Bobby.

— Phil e „ți-o trag" de Muzeul Celebrităților — și foarte bun prieten cu mine.

— Frumos.

— Apropo, e un mare fan de-al tău.

— Glumești?

— „Cel mai isteț scriitor pentru TV", mi-a spus el săptămâna trecută.

N-am știut dacă să cred sau nu asta. Așa că am zis doar:

— Mulțumește-i din partea mea.

— Crezi că iar mă dau mare cu vedetele, nu-i așa?

— Dacă spui tu că ești prieten cu Phil Fleck, te cred.

— Mă crezi îndeajuns ca să-mi scrii un cec pentru cincizeci de miare?

— Sigur, am spus, încurcat.

— Păi, scrie-mi cecul.

— Acum?

— Da. Scoate carnetul de cecuri din buzunarul de la haină...

— De unde știi că am carnetul de cecuri la mine?

— Ei bine, din experiența mea, din clipa în care un tip face bani serioși — mai ales după mulți ani de tras barca pe uscat — începe să umble cu carnetul de cecuri la el. Pentru că dintr-odată poate să cumpere o mulțime de chestii babane pe care înainte nu putea să le cumpere. Și e mult mai aristocratic să scrii un cec decât să arunci jos o bucată de plastic platinat...

Am atins necugetat buzunarul de la piept al hainei.

— Mă declar vinovat.

— Deci, scrie cecul.

Am scos carnetul de cecuri și stiloul. Le-am pus pe masă. M-am uitat la ele. Bobby a bătut nerăbdător cu arătătorul în carnetul de cecuri.

— Haide, Dave, a spus el. E timpul să facem târgul. Ăsta e unul dintre acele momente critice care stabilesc viitorul. Și știu ce gândești: „Pot să am încredere în tipul ăsta?" Ei bine, n-am să te mai conving. Dă-mi voie doar să te întreb următorul lucru: ai curajul de a fi bogat?

Am luat stiloul. Am deschis carnetul. Am scris cecul.

— Deștept băiat, a spus Bobby.

După câteva zile, de la Roberto Barra și partenerii a sosit documentația oficială pentru investiția mea. Au trecut două luni până să mai am vești de la el: un telefon scurt: „Hei, cum merge?", în care mi-a spus că bursa era în urcare și „noi câștigam". A promis că mă sună iar după alte două luni. M-a sunat — punctual aproape la zi. Altă conversație rapidă, vioaie, în care părea ultraocupat, dar optimist în privința bursei. Apoi, după două luni, am primit la birou un plic. În el era un cec pe numele meu, cu suma de 122 344,82 de dolari. Cecul era însoțit de un bilet.

„Am realizat chiar ceva mai mult de sută la sută. Acum, să petrecem!"

A trebuit să admir stilul lui Bobby. După ce a reușit să mă convingă, s-a retras de tot... până a obținut rezultate. În urma acestei dobânzi uimitoare, i-am dat lui Bobby să reinvestească întreaga sumă, apoi, când a fost aprobată și seria a doua, i-am mai dat 250 de miare. Am început să ieșim împreună când și când. Bobby nu era încă însurat („Sunt un prizonier recalcitrant", mi-a spus el) și întotdeauna avea la braț o pipiță — de obicei un model sau o aspirantă la cariera de actriță. Inevitabil, pipița era blondă și dulce și nu foarte inteligentă. De obicei îl luam peste picior că se încadra în arhetipul „gagiului cu bani".

— Hei, cândva eram doar un macaronar bondoc din Orașul Automobilelor. Acum sunt un macaronar bondoc *cu bani* din Orașul Automobilelor. Așadar, firește că am să mă folosesc de asta ca un mod de a le da peste ochi șefilor ăia de galerie care mă considerau un salahor unsuros.

După ce am petrecut câteva seri cu Bobby și iubita lui din momentul respectiv, i-am dat de înțeles că nu mă prea interesa ideea lui de viață mondenă. Așa că am limitat ieșirea noastră lunară în oraș, „ca între băieți", la o cină nepretențioasă *à deux* — în timpul căreia eu stăteam cu mâinile încrucișate și îl lăsam pe Bobby să mă regaleze cu

pălăvrăgeala lui non-stop despre toate. Sally nu înțelegea de ce îl plăceam. Deși aproba felul în care îmi investea banii, unica și singura ei întâlnire cu Bobby a fost un fel de dezastru social. După ce mă încurajase foarte mult în timpul despărțirii de Lucy, era dornic să o cunoască pe Sally odată ce proverbialul praf s-a așezat... mai ales că știa bine de statutul ei de persoană importantă la Fox Television. Așa că, la vreo trei luni după ce am devenit un cuplu, el a propus o cină la La Petite Porte în West Hollywood. Din clipa în care ne-am așezat la masă, mi-am dat seama că Sally îl categorisise pe loc drept „țăran". El a încercat să o vrăjească cu obișnuita lui lingușeală. „Orice om care este o personalitate cunoaște numele de Sally Birmingham", s-a gudurat el. A încercat să-și etaleze cunoștințele savante, cerându-i să spună titlul romanului ei preferat dintre scrierile lui Don DeLillo.

— Nu am, a replicat ea. Viața e prea scurtă pentru genul de infatuare literară.

Ba chiar, Bobby și-a jucat cartea „cunosc oameni de pe Lista A", spunând că Johnny Depp îl sunase ieri de la locuința lui din Paris pentru a discuta niște opțiuni de depuneri. Sally s-a uitat iarăși la el cu ochi îngustați și a spus:

— Ce viață interesantă duci!

A fost un spectacol descurajant s-o văd pe Sally dezumflând discret încercările disperate ale lui Bobby de a-i intra în grații. Totuși, lucrul cel mai contrariant la această muncă de demolare a fost zâmbetul aristocratic pe care l-a afișat Sally toată seara. N-a spus o dată: „Ești de rahat". N-a ridicat o dată glasul. Dar, la sfârșitul serii, îi micșorase importanța de Toulouse Lautrec și, în felul ei discret, i-a dat de înțeles că îl considera de joasă speță, *petit bourgeois* și că își pierdea vremea cu el.

În acea seară, în drum spre casă, a întins mâna spre mine, care eram la volan, m-a mângâiat pe cap și a spus:

— Știi că te ador, iubitule, dar să nu mă mai supui niciodată la așa ceva.

Tăcere lungă. În cele din urmă, am spus:

— Ce-a fost atât de rău?

— Știi despre ce vorbesc. O fi el un broker genial... dar, social vorbind, e un prost.

— Mie mi se pare amuzant.

— Și înțeleg de ce — mai ales dacă ajungi vreodată să scrii ceva pentru Scorsese. Dar e un colecționar de oameni, David — iar tu ești *objet d'art* al acestei luni. În locul tău, l-aș lăsa să se ocupe de investițiile mele și nimic mai mult. E mitocan și fățarnic: genul de descurcăreț care poate să-și dea din belșug cu aftershave Armani că tot a unsoare de rulmenți trăsnește.

Știam că Sally era răutăcioasă și nu-mi plăcea să văd această latură rece a ei. Dar nu am spus nimic. Nu i-am spus mare lucru nici lui Bobby când, la câteva zile după cina respectivă, m-a sunat la birou ca să mă anunțe că plănuia anul ăsta o dobândă de douăzeci și nouă la sută.

— Douăzeci și nouă la sută! am exclamat, uluit. Pare absolut ilegal.

— Oh, e perfect legal.

— Glumeam, doar, am spus, sesizându-i intrarea în defensivă. Sunt foarte mulțumit. Și recunoscător. Data viitoare fac eu cinste cu cina.

— O să fie o dată viitoare? Sally chiar m-a considerat o secătură, nu-i așa?

— Din câte știu eu, nu.

— Minți, dar apreciez buna intenție. Crede-mă, știu când o dau în bară cu cineva.

— Chimia n-a funcționat între voi, atâta tot.

— Ești politicos. Însă atâta vreme cât nu-i împărtășești sentimentele...

— De ce le-aș împărtăși? Mai ales când îmi scoți douăzeci și nouă la sută.

A râs.

— Întotdeauna la mijloc e profitul, nu-i așa?

— Tu mă întrebi asta?

Bobby era destul de isteț ca să nu mai pomenească niciodată de acea cină dezastruoasă, deși ori de câte ori vorbeam, întreba de Sally. Și o dată pe lună luam cina cu el. La urma urmelor, douăzeci și nouă la sută sunt douăzeci și nouă la sută. Dar îmi plăcea sincer Bobby și îmi dădeam seama că în spatele autoreclamei de proastă calitate, al iscusinței stridente era un tip ca oricare ce trăia cu speranța de a-și face un nume într-o lume profund indiferentă. La fel ca toți ceilalți, își umplea timpul cu ambiții turbo și îngrijorări așijderea, în încercarea de a crede că, într-un fel sau altul, ceea ce facem în acest spasm efemer numit viață chiar contează.

Oricum, eram atât de ocupat cu a doua serie, încât, în afară de cina lunară pe care o luam împreună, nu țineam legătura cu Bobby. La vremea la care sezonul doi cu *Cum să te vinzi* a intrat în producție, ajunsesem la concluzia că viața mea era un important studiu ergonomic: paisprezece ore de lucru pe zi, șapte zile pe săptămână. Puținele ore din zi rămase îi erau dedicate în întregime lui Sally. Dar n-aș putea spune că ea se plângea de calitatea timpului petrecut împreună. Pentru Sally, orice era mai puțin de șaptesprezece ore de muncă pe zi era lenevie.

Singura parte luminoasă în acest program infernal erau cele două weekenduri pe lună pe care le petreceam în Sausalito cu Caitlin.

Rupturii dintre noi nu-i luase mult să se vindece. La prima mea vizită la noua ei locuință, a fost distantă cu mine. Dar am avut o zi grozavă în San Francisco și rezerva ei inițială s-a topit. La începutul acelei seri, în timp ce luam cina într-un restaurant de pe Fisherman's Wharf, a spus:

— Trebuie să-ți pun o întrebare, tati.

— Dă-i drumul, am zis.

— Ți-e dor de mine și de mami?

M-a cuprins o tristețe imensă.

— Doar în fiecare oră din fiecare zi, am spus, luându-i mâna.

Nu și-a retras-o, ci a strâns-o pe a mea.

— Nu poți să trăiești iar cu noi? a întrebat ea.

— Aș vrea să se poată, dar...

— Din cauză că nu o mai iubești pe mami?

— O voi iubi întotdeauna pe mama ta... însă uneori oamenilor care se iubesc le este greu să trăiască împreună. Sau se înstrăinează. Sau...

— V-ați putea apropia din nou, a spus ea.

Am zâmbit.

— Nu e chiar atât de simplu, Caitlin. Oamenii pot să facă lucruri pe care altora le e greu să le ierte. Sau să-și dea seama că au nevoie să ducă acum altă viață.

Și-a retras mâna și s-a uitat lung la masă.

— Nu-mi place că nu te am în preajmă.

— Nici mie nu-mi place că nu te am în preajma mea, am spus. Și aș vrea să am o baghetă magică și, la un semn, să îndrept lucrurile. Dar nu pot. Totuși, o să fim împreună două weekenduri pe lună. În toate vacanțele poți să stai cu mine cât vrei...

— Tu o să lucrezi în vacanțele mele.

— O să am grijă să nu lucrez.

— Promiți?

— Promit.

— Și o să vii la mine din două în două săptămâni?

— Negreșit.

Și n-am ratat niciodată o vizită. Dimpotrivă, nimic nu m-ar fi putut împiedica să-mi văd fiica de două ori pe lună.

Au mai trecut în viteză șase luni. A doua serie era gata de lansare. Prima reacție din cadrul FRT a fost formidabilă. Alison începuse deja să primească telefoane de la Brad Bruce

și Ted Lipton cu privire la a treia serie — și mai aveam încă două până la lansarea celui de-al doilea sezon. Viața era haotică, dar frumoasă. Cariera mea avansa în ritm constant. Pasiunea mea pentru Sally nu slăbise... iar ea încă părea vrăjită de mine. Banii mei făceau pui. Și, cu toate că Lucy tot mă mai trata ca pe ultimul gunoi ori de câte ori mă duceam la Sausalito, măcar Caitlin era încântată să-și vadă tăticul, ba chiar începuse să petreacă un weekend pe lună la noi, în L.A.

— Ce ai? m-a întrebat Alison într-o zi la masa de prânz. Pari fericit.

— Sunt.

— Ar trebui să alertez presa?

— Are ceva să fii fericit?

— Nu prea. Doar că... niciodată nu te-ai simțit cu adevărat fericit, Dave.

Avea dreptate. Însă, până foarte de curând, nici nu mai obținusem ce îmi doream.

— Ei bine, am spus, poate că acum pot să încep să mă simt fericit.

— Asta ar fi o schimbare. Și fiindcă tot faci asta, ia-ți puțin timp liber. Succesul te-a făcut să pari tare dărâmat.

Iarăși avea dreptate. De mai bine de paisprezece luni nu făcusem cunoștință cu acel lucru numit „vacanță". Eram obosit și aveam mare nevoie de o pauză. Așa de mult încât atunci când, pe la mijlocul lunii martie, m-a sunat Bobby și mi-a spus: „Am chef să mergem în Caraibe weekendul ăsta... și poți s-o aduci și pe Sally", am zis pe loc da.

— Bun, a zis Bobby. Fiindcă Phil Fleck vrea să te cunoască.

Trei

Câteva lucruri despre Philip Fleck. S-a născut în Milwaukee, acum patruzeci și patru de ani. Tatăl lui avea o mică fabrică de ambalaje de hârtie. În 1981, când tatăl a făcut atac de cord și a murit, Philip a fost chemat acasă de la Facultatea de artă cinematografică din cadrul Universității New York pentru a prelua afacerea familiei. Deși nu îl trăgea inima să-și asume această responsabilitate — deoarece era hotărât să se facă regizor de film — s-a supus dorințelor mamei sale și a devenit șeful companiei. În zece ani, a transformat această neînsemnată companie regională în una dintre importantele companii de ambalaje cu vânzare cu amănuntul din Statele Unite. Apoi a înscris compania la bursă și a făcut primul său miliard. După aceea a început să se joace de-a capitalistul care împrumută altora bani pentru noi afaceri, hotărând, la începutul anilor nouăzeci, să parieze pe un cal necunoscut numit „Internet". Și-a ales în mod înțelept investițiile și, în 1999, valora peste 20 de miliarde de dolari.

2000 a fost anul în care a împlinit patruzeci de ani. Și a fost și anul în care s-a hotărât brusc să dispară din peisaj.

Și-a dat demisia din funcția de președinte al companiei de ambalaje a familiei. Nu a mai fost văzut în public. A angajat o firmă de securitate pentru a se asigura că nu îi este invadată intimitatea. A refuzat să dea interviuri sau să apară în public. S-a ascuns în spatele marelui aparat care îi conducea imperiul antreprenorial. A dispărut fără urmă și mulți l-au crezut fie mort, fie nebun, fie J.D. Salinger.

Apoi, în urmă cu trei ani, Philip Fleck a reapărut în public. Rectific: nu a reapărut personal, ci numele lui a reapărut pe toate buzele când primul lui film, *Ultima șansă*, a ajuns pe marile ecrane. A scris, a regizat și a finanțat el însuși filmul — și, în singurul interviu pe care l-a acordat revistei *Esquire* înainte de lansarea lui, l-a numit „încununarea a zece ani de gândire și plănuire". Filmul era o poveste apocaliptică despre două cupluri aflate pe o insulă în largul coastei Maine, cupluri care se confruntă cu o criză de proporții metafizice când un accident nuclear rade de pe fața pământului cea mai mare parte din New England. Sunt captivi în larg, sperând ca toxinele mortale să nu fie purtate de vânt înspre ei. În timp ce se ceartă și se contrazic și și-o pun, încep să dezbată „adevăratul sens al existenței vremelnice"... și, firește, moartea lor iminentă.

Filmul a primit critici nimicitor de proaste. Fleck a fost acuzat că este infatuat și caraghios; un bogătaș fără talent care a finanțat unul dintre cele mai absurde și mai neserioase filme făcute vreodată.

După această călduroasă primire critică, Philip Fleck a dispărut iar din peisaj — întâlnindu-se doar cu foarte puțini membri ai așa-numitului său „cerc intim de amici"... deși numele lui a reapărut în treacăt la știri când s-a răspândit vorba că în sfârșit se însurase... cu cea care îi redactase scenariul la *Ultima șansă*. (O scurtă digresiune — când Brad Bruce a văzut anunțul căsătoriei la rubrica „Evenimente" din *Time*, s-a întors spre mine în biroul de producție și a spus: „Poate

că tipul s-a însurat cu ea fiindcă a fost singura persoană care nu a râs de scenariul lui groaznic".)

Or fi ştirbit criticii mândria lui Philip Fleck, totuşi n-au prea putut să-i afecteze contul din bancă. În statistica pe anul trecut al celor mai bogaţi 100 de americani publicată de *Forbes*, el s-a aflat pe locul opt, cu o avere netă actuală de 20 de miliarde de dolari. Avea case în Manhattan, Malibu, Paris, San Francisco şi Sydney, ca să nu mai spun de insula proprie din apropiere de Antigua. Avea avionul său personal — un Boeing 767. Era un colecţionar de artă pasionat, având o predilecţie pentru pictorii americani din secolul douăzeci — în special abstracţionişti din anii '60-'70 precum Motherwell, Philip Guston şi Rothko. Deşi oferea sume considerabile organizaţiilor de caritate, era mai cunoscut pentru obsesia lui pentru filme — obsesie atât de mare, încât subvenţionase la greu organizaţii bine-cunoscute precum American Film Institute, Cinémathèque Française şi secţia de film din cadrul Universităţii New York. Era un cinefil autentic — în acel interviu pentru *Esquire*, recunoştea că văzuse în viaţa lui peste 10 000 de filme. În ocazii rare, chiar fusese văzut în mici cinematografe precum Accatone şi Action Christine — deşi, din toate relatările, era greu să-l identifici în mulţime, întrucât era un tip cu un aspect cum nu se poate mai obişnuit.

„Să lăsăm deoparte selecta garderobă de firmă [cum scria jurnalistul de la *Esquire* în acel profil caustic al lui Fleck]. Văzut de aproape şi cunoscut personal, e un individ obişnuit, scund şi îndesat, cu bypass de personalitate. Tipul e Domnul Taciturn. Nu-mi dau seama dacă suferă de neîncredere în sine letală sau de genul de aroganţă mizantropică ce însoţeşte bogăţia stratosferică. Dar cu megamilioanele lui, nu are nevoia sinceră să se complice cu restul lumii. Îl cunoşti pe Philip Fleck, îi treci în revistă domeniul — vastul lui muşchi financiar — în toată grandoarea lui infinită, apoi îl studiezi cu atenţie şi te gândeşti: când şi când, Dumnezeu chiar le zâmbeşte ciudaţilor."

După ce Bobby a propus weekendul în ascunzătoarea caraibiană a lui Fleck, am pus-o pe secretara mea să-mi găsească acel interviu din *Esquire*. De îndată ce l-am citit, l-am sunat pe Bobby la birou și l-am întrebat:

— Jurnalistul ăla mai trăiește?

— *Sigur*... deși eu culeg știrile locale din *Bangor Daily News*, chiar nu se compară cu lumea palpitantă a revistelor *Hearst*.

— Dacă aș fi primit eu cronicile alea, m-aș fi înscris ca pilot kamikaze.

— Da, dar dacă ai fi avut 20 de miliarde de dolari în bancă...

— Punct țintit, punct lovit. De bună seamă că, după ce a fost împroșcat cu rahat pentru *Ultima șansă*, nu a vrut să mai regizeze.

— Dacă știu ceva despre Phil, e următorul lucru: o fi el Domnul Misterios... dar tipul nu renunță și nu cedează *niciodată*. E neabătut. Dacă vrea ceva, obține. Iar în momentul ăsta, te vrea pe tine.

Da, ăsta era motivul nerostit — subtextul — din spatele invitării mele la refugiul caraibian al lui Fleck. Smulsesem asta de la Bobby în timpul convorbirii telefonice inițiale, când mă invitase să-l cunosc pe marele singuratic.

— Uite care-i treaba, a spus Bobby. E plecat pentru o săptămână pe insula lui de lângă Antigua. Se numește insula Saffron și, crede-mă pe cuvânt, e paradis *de luxe*.

— Dă-mi voie să ghicesc, am zis. Și-a construit pe insulă propriul Taco Bell...

— Hei, ce-i cu sarcasmul ăsta?

— Nu făceam decât să te iau peste picior cu privire la prietenul tău megabogat.

— Uite ce e, Phil e cu adevărat un original, unul aparte. Și deși azi își păzește intimitatea ca pe un loc unde se fac teste nucleare, printre amicii lui e un tip obișnuit.

Și (conform spuselor lui Bobby) chiar îl plăcea pe Bobby.

— Fiindcă sunt un tip tare simpatic.

— Fără supărare, am spus, dar tot nu pricep cum ai reușit să te infiltrezi în cercul lui intim. Adică, în comparație cu el, răposatul domn Kubrick pare accesibil.

Bobby mi-a explicat că „se pusese bine" cu Fleck în urmă cu trei ani, în timpul perioadei pregătitoare producerii filmului său. Cum Fleck achita în întregime nota de plată, căuta căi de a transforma întregul aranjament într-o uriașă reducere de impozit. Unul dintre producătorii asociați ai lui Fleck era un client de-al lui Bobby și, recunoscându-i geniul financiar (da, acelea au fost exact cuvintele lui Bobby), i-a sugerat lui Fleck să stea de vorbă cu el. Astfel, Bobby a fost invitat la San Francisco într-o „căsuță modestă" de pe Russian Hill. S-au cântărit din ochi unul pe celălalt. Au stat la o șuetă. Bobby a prezentat un plan general conform căruia, dacă Fleck făcea filmul în Irlanda, putea să recupereze întregul buget de 20 de milioane din dobânda pe anul următor. Iar Administrația Financiară n-ar fi putut să spună nici pâs.

Așa că *Ultima șansă* s-a făcut pe o insuliță amărâtă din largul coastei County Lane, scenele de interior fiind turnate într-un studio din Dublin. Deși filmul a fost un dezastru pentru toți cei implicați, măcar Bobby Barra s-a ales cu un premiu important: prietenia cu Philip Fleck.

— Mă crezi sau nu, vorbim aceeași limbă. Și știu că îmi respectă opinia financiară.

Suficient ca să te lase să te joci cu banii lui? mi-a venit să-l întreb, dar mi-am ținut gura. Fiindcă eram destul de sigur că un om cu megamijloacele lui Philip Feck avea pe statul de plată doisprezece Bobby Barra. Nu-mi dădeam seama exact ce vedea o figură atât de retrasă la un pungaș zgomotos ca Barra. Doar dacă, la fel ca mine, îl găsea amuzant, și îl considera un material potențial.

— Cum e proaspăta soție? l-am întrebat pe Bobby.

— Martha? Foarte New England. Foarte citită. Nu arată rău, dacă îți place genul Emily Dickinson.

— O cunoști pe Emily Dickinson?

— Nu ne-am dat niciodată întâlnire, dar...

A trebuit să-mi scot pălăria în fața lui Bobby. Era isteț.

— Am să-ți spun următorul lucru, *entre nous*, a zis el. Nimeni nu s-a mirat când Phil a hotărât că ea e aleasa. Înainte de asta îl interesau mult gâsculițele arătoase, deși mereu părea stânjenit când era cu vreun model care nu știa să-și spună numele pe litere. Cu toți banii lui, n-a prea fost niciodată un magnet pentru pipițe.

— Ce frumos că pe urmă a cunoscut pe cineva! am spus, gândindu-mă că, în ciuda pretinsei ei reputații de Frumoasa din Amherst, această Martha era probabil o șireată vânătoare de bani.

— Oricum, ideea acestei invitații e simplă. Cum ți-am spus înainte, lui Phil îi place mult *Cum să te vinzi* și, pur și simplu, vrea să te cunoască și s-a gândit că s-ar putea să-ți placă să petreci câteva zile cu doamna ta sub palmierii de pe Insula Saffron.

— Poate să vină și Sally?

— Tocmai am spus asta.

— Și e doar o simplă întâlnire „îmi pare bine de cunoștință — salut", nimic mai mult?

— Da, corect, a răspuns Bobby, cu o ușoară notă de ezitare în glas. Sigur, poate o să vrea să discute cu tine despre profesie.

— N-am nimic împotrivă.

— Și dacă nu te deranjează, citește un scenariu de-al lui înainte de a porni într-acolo.

— Știam eu că e o chichiță la mijloc.

— Nu prea e o chichiță. Tot ce îți cere este o „lecturare din curtoazie" a unui scenariu nou.

— Uite ce e, nu sunt doctor în scenarii...

— Aiurea! Exact asta faci la toate episoadele din *Cum să te vinzi* pe care nu le-ai scris tu.

— Da, dar diferența e că este serialul *meu*. Scuză-mă că par încrezut, dar eu nu fac resuscitare cardiopulmonară lucrărilor altora.

— *Ești încrezut* — dar treaba stă așa: nimeni nu-ți cere să faci pe doctorul. Cum am spus, e vorba despre o lecturare din curtoazie, atât. Mai la obiect, scriitorul cu pricina e domnul Philip Fleck. Iar el e dispus să te transporte cu avionul lui personal pe insula lui personală, unde vei avea apartamentul tău personal cu piscină proprie, valetul tău propriu și genul de servicii de șase stele pe care nu le vei găsi niciodată în altă parte, iar în schimbul acestui weekend de lux rafinat nu ți se cere decât să-i citești scenariul de film — care, trebuie să subliniez, are doar 104 pagini, fiindcă am în față obiectul afurisit — și, după ce îl citești, nu trebuie decât să petreci puțin timp cu el sub palmierii de pe Insula Saffron, să bei o Pińa Colada și să vorbești în jur de o oră cu al optulea cel mai bogat american despre scenariul lui...

S-a oprit să-și tragă răsuflarea. Dar și pentru efect.

— Acum te întreb, domnule Armitage — e un așa mare efort?

— Bine, am spus. Trimite-mi scenariul prin curier.

A sosit după două ore... vreme la care Jennifer scosese deja de pe internet profilul publicat de *Esquire*, care m-a intrigat peste poate. Paradoxul care era Philip Fleck avea ceva absolut irezistibil. Atât de mulți bani. Așa de puțină înzestrare creatoare. Și — dacă era să-l cred pe autorul articolului respectiv — o nevoie disperată de a arăta lumii că este un om cu talent creator autentic. „Banii nu înseamnă nimic fără recunoașterea valorii", îi spunea el jurnalistului. Dar dacă, să zicem, se dovedește că, în ciuda miliardelor tale, chiar n-ai talent? Ce se întâmplă atunci? Și cred că o latură tâmpită

a mea s-a gândit că ar fi destul de amuzant să petrec câteva zile studiind această ironie supremă.

Chiar și pe Sally a intrigat-o ideea de a petrece un weekend în apropierea unei asemenea bogății extreme.

— Ești absolut sigur că nu e cine știe ce șiretlic pe care l-a copt micul Bobby Barra?

— În ciuda lăudăroșeniei lui, mă îndoiesc că Bobby chiar are acces la avionul personal al lui Fleck, darămite la o insulă din Caraibe. Oricum, am primit o copie a scenariului lui Fleck și am pus-o pe Jennifer să verifice la Asociația Scriitorilor. Fleck e înregistrat ca fiind autorul — așa că, da, toată treaba pare perfect legală.

— Cum e?

— Nu știu. L-am primit chiar înainte să plec de la birou.

— Ei bine, dacă e să plecăm vineri, ar fi bine să-ți găsești timp să faci câteva comentarii serioase pe marginea lui. La urma urmelor, o să trebuiască să plătești pentru ceea ce primim.

— Deci vii?

— Un weekend gratuit pe insula de legendă a lui Phil Fleck? Bineînțeles că vin. Din asta pot să iau multe luni cina în oraș.

— Și dacă se dovedește că totul e absolut banal?

— Tot o să fie o poveste care merită să fie spusă prin oraș.

În noaptea aceea, după ce insomnia m-a azvârlit din pat la două dimineața, m-am așezat în camera de zi și am deschis scenariul de film al lui Fleck. Se numea *Distracție și jocuri*. Scena de deschidere suna astfel:

INT. PORNO SHOP, NOAPTEA.

BUDDY MILES, cincizeci și cinci de ani, aprins la față, cu o țigară înfiptă permanent în colțul gurii, stă la tejgheaua

unui porno shop deosebit de murdar. Deşi în jurul lui sunt postere cu femei provocatoare şi diverse reviste cu coperţi în culori aprinse, observăm repede că citeşte *Ulysses* a lui Joyce. La radiocasetofonul de lângă casa de marcat se aude preludiul *Simfoniei nr. 1* de Mahler. Buddy ridică o cană cu cafea, gustă, se strâmbă, apoi bagă mâna sub tejghea şi scoate o sticlă de whisky Hiram Walker. Deşurubează dopul, toarnă de-un deget în cafea, pune sticla la loc şi soarbe iar din cafea. De data asta e bună. Dar când ridică privirea din cană, observă că în faţa tejghelei se află un bărbat. E îmbrăcat cu un hanorac gros de iarnă. O cagulă de lână îi acoperă faţa. Buddy observă imediat că bărbatul mascat ţine o armă îndreptată spre el. După o clipă, cel cu cagulă vorbeşte.

LEON: Ce asculţi tu e Mahler?
BUDDY: (*derutat de pistol*) Sunt impresionat. Pe zece dolari că nu ghiceşti simfonia.
LEON: S-a făcut! E *Simfonia Numărul Unu*.
BUDDY: Dublu sau nimic că nu ghiceşti dirijorul.
LEON: Triplu sau nimic.
BUDDY: E cam exagerat.
LEON: Da, dar eu ţin pistolul.
BUDDY: Aici ai dreptate. Bine, triplu sau nimic. Cine e tipul care dă din băţ?

LEON stă în cumpănă o clipă, ascultând cu atenţie înregistrarea.

LEON: Bernstein.
BUDDY: Nici vorbă. Georg Solti şi Filarmonica din Chicago.
LEON: Faci mişto de mine?
BUDDY: Verifică singur.

LEON – cu pistolul tot ațintit asupra lui Buddy — deschide capacul radiocasetofonului, scoate discul și îi studiază cu dezgust eticheta, iar într-un final îl aruncă.

LEON: La dracu'! Nu m-am prins niciodată la sunetul ăla de Chicago.

BUDDY: Da, îți ia ceva timp să-ți obișnuiești urechea cu el. Mai ales cu toate alămurile alea mari. Ascultă, terminăm ce vrei să fie terminat?

LEON: Mi-ai ghicit gândurile. (*Se apropie de Buddy.*) Hai, deschide casa de marcat și fă-mă fericit!

BUDDY: Nicio problemă.

BUUDY deschide casa de marcat. LEON se apleacă, folosindu-și mâna liberă ca să înșface banii. Când să-i ia, BUDDY trântește sertarul prinzându-i mâna și, concomitent, scoate de sub tejghea o carabină cu țeavă scurtă. Până ca LEON să se dezmeticească, are o carabină la tâmplă și mâna prinsă în casa de marcat.

BUDDY: Cred că ar trebui să arunci pistolul.

LEON: se conformează. BUDDY dă drumul sertarului casei de marcat, dar continuă să țină arma la tâmpla lui LEON în timp ce întinde mâna și îi smulge cagula de lână. Acum iese la iveală că LEON este un afro-american, și el la vreo cincizeci și cinci de ani. BUDDY se uită la LEON, cu ochii mari.

BUDDY: Leon? Leon Wachtell?

Acum e rândul lui Leon să facă ochii mari. Brusc, îi cade și lui fisa.

LEON: Buddy Miles?

BUDDY coboară arma.

BUDDY: Pentru tine sergent Buddy Miles, tâmpitule.
LEON: Nu cred.
BUDDY: Iar eu nu cred că nu m-ai recunoscut.
LEON: Hei, a trecut mult de la Vietnam.

TĂIAT:

N-am mai citit. Am pus jos scenariul. Imediat am fost în picioare, îndreptându-mă spre debaraua mare de lângă intrarea mansardei. După ce am dat la o parte diverse cutii, am găsit ce căutam: o ladă înțesată cu scenarii vechi ale mele din toți acei ani de anonimat. Am deschis lada. Am cotrobăit printre scenarii de film neizbutite și filme-pilot de televiziune niciodată produse și în cele din urmă am scos la suprafață *Noi, cei trei morocănoși* — unul dintre primele scenarii pe care le-am scris după ce Alison m-a luat de client. M-am întors la canapea. Am deschis scenariul meu. Am citit prima pagină.

INT. PORNO SHOP, NOAPTEA.

BUDDY MILES, cincizeci și cinci de ani, aprins la față, cu o țigară înfiptă permanent în colțul gurii, stă la tejgheaua unui porno shop deosebit de murdar. Deși în jurul lui sunt postere cu femei frumoase și provocatoare și diverse reviste cu coperți în culori aprinse, observăm repede că citește *Ulysses* a lui Joyce. La radiocasetofonul de lângă casa de marcat se aude preludiul *Simfoniei nr. 1* de Mahler. Buddy ridică o cană cu cafea, gustă, se strâmbă, apoi bagă mâna sub tejghea și scoate o sticlă de whisky Hiram Walker. Deșurubează dopul, toarnă de-un deget în cafea, pune sticla la loc și soarbe iar din cafea. De data asta e bună. Dar când ridică privirea din cană, observă că în fața tejghelei se află un

bărbat. E îmbrăcat cu un hanorac gros de iarnă. O cagulă de lână îi acoperă fața. Buddy observă imediat că bărbatul mascat ține o armă îndreptată spre el. După o clipă, cel cu cagulă vorbește.

LEON: Ce asculți tu e Mahler?
BUDDY: (*derutat de pistol*) Sunt impresionat. Pe zece dolari că nu ghicești simfonia.

Și scena continua exact cum era scrisă în scenariul lui Philip Fleck. Am înșfăcat scenariul lui Fleck. L-am pus pe un genunchi, în echilibru, în timp ce, pe celălalt genunchi, l-am deschis pe al meu. Le-am comparat pagină cu pagină. Fleck copiase în întregime scenariul meu original, scris cu vreo opt ani înaintea celui pe care îl înregistram cu o lună în urmă la Asociația Scriitorilor pentru Film și Televiziune. Ăsta nu era doar plagiat: ăsta era plagiat *cuvânt cu cuvânt, semn de punctuație cu semn de punctuație.* De fapt — cum cele două scenarii erau imprimate cu aceleași caractere — am fost al naibii de sigur că, pur și simplu, pusese vreo fătucă să dactilografieze o nouă pagină cu titlul, având pe ea numele lui, înainte de a-l prezenta asociației.

Nu-mi venea să cred. Ce făcuse Fleck nu era doar revoltător; era de-a dreptul scandalos — într-atât încât, cu susținerea ASFT, aș fi putut ușor să-l demasc public ca fiind pirat literar. Cu siguranță că cineva care se gândește atât de mult la intimitatea lui, ca Fleck, și-ar da seama că presei i-ar plăcea la nebunie să-l scoată din cochilie și să-l hăcuiască folosindu-se de acuzația de plagiat. Și, în mod cert, el mai știa și că, trimițându-mi scenariul, îmi stârnea (în cel mai bun caz) revolta. Deci ce joc juca tâmpitul?

M-am uitat la ceas. Două patruzeci și unu. Mi-am adus aminte ce îmi spusese odată Bobby: „Sunt aici 24/7 dacă ai

nevoie de mine". Am luat telefonul. L-am sunat pe mobil. Mi-a răspuns la al treilea apel. Am auzit în fundal muzică tehno asurzitoare și zgomotul unui motor care accelera. Bobby părea foarte amețit: fie cocaină prizată, fie ceva de la școala de farmacologie Ritalin.

— Dave, ești treaz la ora asta! a spus el.

— E un moment bun?

— Dacă ți-aș zice că merg cu o sută treizeci și cinci la oră pe autostrada 10 cu o puicuță hawaiiană care îmi mângâie scula în timp ce vorbim, m-ai crede?

— Nu.

— Și ai avea dreptate. Acum mă îndrept spre casă după o seară lungă în care am discutat despre NASDAQ cu un cuplu de venezueleni foarte inteligenți...

— Iar eu citeam. Ce mama dracului a fost în capul lui Fleck de mi-a copiat scenariul?

— Oh, l-ai primit!

— Oh, sigur că l-am primit — iar domnul Fleck e în mare belea. În primul rând, aș putea s-o conving pe Alison să intenteze proces...

— Hei, știu că e aproape trei dimineața, dar pricepi o ironie, 'ai? Fleck ți-a făcut un compliment, tâmpitule. Un mare compliment. Vrea să facă scenariul tău. O să fie următorul lui proiect. Și o să te plătească gras pentru el.

— Și o să-l și prezinte ca fiind al lui?

— Dave, individul valorează 20 de miliarde de dolari. Nu e un sărăntoc bătut în cap. Știe că scenariul tău e *scenariul tău*. Nu a făcut decât să-ți spună, în felul lui sucit, că îl apreciază cu adevărat...

— N-ar fi fost niţeluș mai ușor dacă, pur și simplu, m-ar fi sunat și mi-ar fi spus că îi place scenariul... sau dacă ar fi făcut ce se face de obicei, adică să-și pună oamenii să stea de vorbă cu ai mei?

— Ce pot să spun? Phil ține pe toată lumea în suspans. Dar, hei, în locul tău, aș fi încântat. Acum Alison poate să stoarcă de la el sume mari pentru scenariu.

— Am să mă gândesc la asta.

— Oh, rahat! Acum, fii atent — du-te să iei o pilulă de simț al umorului și culcă-te. Dimineață, toate astea ți se vor părea al naibii de amuzante.

Am închis. M-am simțit dintr-odată foarte obosit. Atât de obosit încât n-am mai vrut să mă gândesc la jocul pe care îl juca Philip Fleck. Dar înainte de a mă prăbuși în pat, am lăsat cele două scenarii pe tejgheaua din bucătărie. Ambele erau deschise la prima pagină. Lângă ele i-am lăsat un bilet lui Sally:

Iubito,
Părerea ta, te rog, despre acest caz ciudat de duplicare.
Te iubesc...
D

Pe urmă m-am furișat în dormitor, m-am suit în pat și am adormit pe loc.

După cinci ore, când m-am trezit, am văzut-o pe Sally stând în capătul patului, cu un cappuccino pentru mine. Am mormăit niște cuvinte incoerente de mulțumire. A zâmbit. Am observat că făcuse deja duș și era îmbrăcată. Pe urmă am văzut și că avea sub braț cele două manuscrise.

— Așadar, chiar vrei să știi ce cred eu despre asta? m-a întrebat.

Am luat o gură de cafea, apoi am dat din cap.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, toată treaba e un pic generică, nu-i așa? Quentin Tarantino concurează cu unul dintre acele filme tâmpite cu jafuri din anii șaptezeci.

— Mulțam mult.

— Uite ce e, mi-ai cerut părerea, ți-o spun. Oricum, e o lucrare de tinerețe, așa-i? Și, să fim sinceri, scena de deschidere e supraîncărcată. Adică, ți s-or fi părând ție amuzante referirile la Mahler, dar, recunoaște, n-or să țină la gloata care merge la multiplex.

Am mai luat o gură de cafea, apoi am spus:

— Au!

— Hei, nu spun că e lipsit de talent. Dimpotrivă, are toate caracteristicile care au făcut din *Cum să te vinzi* un așa mare succes. Treaba e că ai evoluat mult de atunci.

— Cum să nu! am spus, pe un ton jignit.

— Oh, pentru Dumnezeu, doar nu te aștepți de la mine să laud ceva care nu e chiar atât de bun, nu-i așa?

— Bineînțeles că mă aștept.

— Dar n-ar fi cinstit.

— Ce treabă are cinstea cu asta? Nu ți-am cerut decât părerea despre încercarea de plagiat a lui Fleck.

— Plagiat? Tu auzi ce spui? Ești la fel ca toți scriitorii pe care i-am cunoscut. Total lipsiți de umor când vine vorba de munca lor. Ți-a jucat o mică farsă ca să vadă cum ai să reacționezi la faptul că „ți-a furat" scenariul. Nu te-ai prins? Nu înțelegi ce încearcă să-ți spună?

— Sigur că înțeleg: vrea să împărțim meritul pentru scenariul meu.

A dat din umeri.

— Da, ai dreptate. Ăsta e prețul pe care ai să-l plătești dacă îl lași să producă scenariul. Și ar trebui să-i acorzi jumătate din merit.

— De ce?

— Știi de ce: pentru că așa se joacă jocul. Și, în plus, pentru că — dacă e să spunem adevărul — nu e cel mai bun film scris vreodată... așa că de ce să nu-i acorzi un merit parțial?

N-am spus nimic. Sally a venit și m-a sărutat pe creștet.

— Acum, nu fi îmbufnat, a spus ea. Dar n-am să te mint. E un produs vechi și răsuflat. Iar dacă al optulea cel mai bogat om din America vrea să ți-l cumpere, ia-i banetul... chiar dacă asta înseamnă că se alege cu meritul de coautor. Crede-mă, Alison o să fie de acord cu mine în privința asta.

— Ei bine, trebuie să-ți scoți pălăria în fața tipului, a zis Alison când am sunat-o ca să-i spun de mica șmecherie a lui Fleck. E un mod pervers de original de a-ți capta atenția.

— Și de a-mi spune că speră să fie coautor.

— Mare brânză! Așa e la Hollywood. Până și băieții care parchează mașinile starurilor cred că merită să împartă laudele pentru un scenariu de film. Oricum, nu e cea mai bună lucrare a ta.

N-am spus nimic.

— Oh, vai, o liniște *ușor ofensată*, a spus Alison. *Le auteur* e ultrasensibil în dimineața asta?

— Da. Puțin.

— FRT te-a răsfățat, David. Acum te crezi domnul Creator-Șef. Dar nu uita că dacă acest scenariu este produs, vorbim despre marele ecran. Iar marele ecran înseamnă marile compromisuri. Dacă nu cumva, desigur, Fleck se hotărăște să-ți transforme filmul în cine știe ce rahat pentru cinematografe unde se dau în principal filme străine...

— E un film cu jafuri, Alison.

— Hei — în mâinile lui Fleck, tot ar putea fi un candidat la neliniște existențială. Ai văzut *Ultima șansă*?

— Nu încă.

— Du-te să-l închiriezi ca să-ți oferi o porție bună de râs. Este probabil filmul cel mai neintenționat hilar făcut vreodată.

Exact asta am făcut, luând filmul în acea după-amiază de la un magazin de închiriat DVD-uri din apropiere și

uitându-mă singur la el înainte ca Sally să ajungă acasă. Am pus DVD-ul în aparat, am desfăcut o bere, m-am așezat confortabil și am așteptat să mi se ofere distracție.

Nu a trebuit să aștept mult. Primul cadru al *Ultimei șanse* este un prim-plan al unui personaj pe nume Prudence — o pipiță subțire și mlădioasă, îmbrăcată cu o mantie lungă și vaporoasă. După o clipă, camera se retrage și vedem că fata stă în picioare pe un promontoriu stâncos al unei insule aride, uitându-se la norul în formă de ciupercă al unei explozii de pe uscatul din depărtare. În timp ce ochii i se măresc din pricina intensității acestui holocaust nuclear, o auzim spunând: „Lumea se sfârșea... și eu eram martoră".

Al naibii început! După câteva minute, facem cunoștință cu tovarășa de insulă a lui Prudence, Helen — și ea o pipiță atrăgătoare și mlădioasă (chiar dacă poartă ochelari cu ramă de baga), care e căsătorită cu un pictor nebun, pe nume Herman, care pictează uriașe pânze abstracte, înfățișând scene apocaliptice de carnagiu uman.

— Am venit aici ca să scap de lanțurile materiale ale societății, îi mărturisește el lui Helen, dar acum acea societate a dispărut de tot. Așa că în sfârșit mi s-a împlinit visul.

— Da, iubirea mea, îi spune Helen. E adevărat. Ni s-a împlinit visul. Însă există o problemă: o să murim.

Al patrulea membru al acestui cvartet vesel este un sihastru suedez pe nume Helgor, care face o chestie à la Walden Pond/Thoreau într-o barcă primitivă dintr-un colț al insulei. Helen e foarte atrasă de Helgor, care a jurat să renunțe la sex, ca să nu mai spun de electricitate, sunete amplificate electronic, toalete cu apă și tot ce nu a fost cultivat în sol organic. Dar, auzind că lumea se sfârșește, se hotărăște să lase baltă treaba cu abstinența de la păcatul trupesc și se lasă sedus de Helen. În timp ce se întind pe podeaua de piatră a coșmeliei lui, el îi spune:

— Vreau să-ți sorb trupul. Vreau să-ți beau forța vitală.

Bineînțeles că se dovedește că Herman Nebunul i-o trage lui Prudence și că ea e gravidă. Într-un moment de sclipitoare inspirație, ea îi spune: „Simt că în mine se dezvoltă o viață în timp ce moartea învăluie totul".

Helen află că Herman o înșală cu Prudence, iar pe Helgor îl ia gura pe dinainte și spune că și-o pune cu Helen, și între cei doi băieți se lasă cu lovituri de pumn urmate de o jumătate de oră de tăceri îngândurate și triste, urmate de o împăcare definitivă și o dezbatere foarte complicată pe tema naturii existenței, filmate pe un platou de piatră, în aer liber, personajele mutându-se de la pătratele albe la pătratele negre precum (*pfiu*!) piesele într-o partidă de șah. În timp ce incendiile postnucleare se răspândesc cu viteză pe uscat și norii toxici încep să coboare asupra insulei, cvartetul se hotărăște să își înfrunte soarta cu capul înainte.

— Nu trebuie să murim sufocați, spune cu patimă Herman Nebunul. Trebuie să îmbrățișăm flăcările.

Cu asta, se îngrămădesc toți într-o barcă și se îndreaptă spre infern, însoțiți în propriul lor *Götterdämmerung* de acordurile *Călătoriei pe Rin a lui Siegfried*.

Ecranul se întunecă. Generic.

Când filmul s-a terminat, am rămas stupefiat în fotoliu mai multe minute. Apoi mi-am sunat agentul și m-am lansat într-o tiradă vehementă la adresa proastei lui calități inerente. În cele din urmă, Alison a spus:

— Da, e o adevărată „splendoare".

— Nu pot să lucrez cu tipul ăsta. Anulez călătoria.

— Stai o clipă, a spus ea. N-ai niciun motiv să *nu* te întâlnești cu Fleck. La urma urmelor, e vorba de puțină distracție la soare, așa-i? Mai la obiect, de ce să nu-i vinzi *Noi, cei trei morocănoși*... sau *Distracție și jocuri* sau cum naiba vrea el să-i spună? Adică, dacă nu-ți place deloc ce face el

cu scenariul, putem să îți scoatem numele de pe generic. Între timp, sunt sigură că pot să-l ușurez de o grămadă de bani. Am să fiu radicală în privința asta, Dave. Am să cer o sumă surprinzător de mare. Și promit că o va plăti. Fiindcă deși amândoi știm că înregistrarea scenariului tău sub numele lui a fost o formă de flatare, tot n-o să vrea ca faptul să fie făcut public. Întrucât nici nu ne-a întrebat, o să plătească gras să nu vorbim.

— Chiar ai o părere proastă despre natura umană.

— Hei, sunt agent!

După ce am terminat de vorbit cu Alison, am sunat-o pe Sally. Secretara ei m-a pus să aștept pe fir vreo trei minute, apoi a revenit, spunându-mi cu un glas agitat că „intervenise ceva" și Sally avea să mă sune în zece minute.

A trecut aproape o oră până când m-a sunat. Din clipa în care a intrat pe fir, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

— Bill Levy tocmai a făcut atac de cord, a spus ea și glasul îi tremura.

— Doamne sfinte! am zis.

Levy era șeful ei — omul care o adusese pe Sally în Fox Television. El era protectorul ei și unul dintre puținii oameni din domeniu în care putea să aibă încredere.

— Cât de grav e? am întrebat.

— Destul de grav. S-a prăbușit în timpul unei ședințe de planificare. Din fericire, în incintă era o asistentă medicală a companiei și i-a făcut o radiografie cardiopulmonară înainte să sosească ambulanța.

— Unde-i acum?

— La spitalul clinic UCLA. La terapie intensivă. Uite ce e, incidentul ăsta a aruncat totul în haos aici. Am să vin târziu acasă.

— Bine, am spus. Dacă pot să te ajut cu ceva...

Dar tot ce a zis ea a fost: „Trebuie să fug" și a închis.

Nu a ajuns acasă până după miezul nopți, arătând trasă la față și fără vlagă. S-a desprins cu blândețe din strânsoarea mea și s-a lăsat pe canapea.

— A scăpat ca prin urechile acului, a spus ea. Dar e tot în comă și medicii se tem de leziuni cerebrale.

— Îmi pare nespus de rău, am zis, oferindu-i ceva cu alcool.

Însă ea a vrut numai Perrier.

— Ceea ce face ca situația asta să fie și mai împuțită este faptul că, deocamdată, la șefia departamentului lui Bill a fost numit Stu Barker, a spus ea.

Asta era o veste proastă — Stu Barker era un cretin ultraambițios care țintea postul lui Bill de un an de zile. În plus, nu avea o părere prea bună despre Sally, din cauză că ea era o partizană înfocată a lui Levy.

— Și ce-ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Într-o situație ca asta trebuie să-mi adun forțele și să-l împiedic pe jigodia aia de Barker să submineze tot ce am construit eu treptat la Fox. Și, mă tem, asta înseamnă și că weekendul la Chez Fleck iese hotărât din discuție în ceea ce mă privește.

— Eram convins. Am să-l sun acum pe Bobby să-i spun că nu putem ajunge.

— Dar tu trebuie să mergi.

— Când tu te confrunți cu o criză ca asta? Nici vorbă!

— Uite ce e, săptămâna viitoare am să lucrez pe brânci. Adică, acum când Barker e șeful departamentului, singurul mod de a menține lucrurile așa cum erau este să fiu la birou cincisprezece ore pe zi.

— În regulă. Dar măcar eu am să te aștept acasă seara, cu ceai, înțelegere și un martini.

A întins mâna și a strâns-o pe a mea.

— Foarte drăguț din partea ta. Dar vreau să faci această călătorie.

— Sally...

— Ascultă-mă. Pe bune că mi-e mai bine singură. Asta înseamnă că nu trebuie să mă concentrez pe altceva, şi pot să-mi pun toată energia în a-mi păstra slujba. Mai la obiect, nu poţi să dai cu piciorul unui prilej ca ăsta. Fiindcă, în cel mai rău caz, o să fie amuzant... şi mare lux pe deasupra. În cel mai bun caz, suma din plic o să fie uriaşă. Dat fiind că lui Stu Barker nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să-mi facă vânt din companie, banii ne-ar putea prinde bine, aşa-i?

Ştiam că Sally vorbea prostii. Era unul dintre cei mai competenţi directori de televiziune din oraş. Însă deşi am încercat să o conving să mă lase să rămân, a fost de neînduplecat.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, a spus ea.

— Nu, am zis, căutând să par vesel că voia să mă scoată din casă. Dacă vrei să mă duc pe Planeta Fleck, fie.

— Mulţumesc, a spus ea, sărutându-mă uşor pe buze. Ascultă, scuze că fac asta, dar am aranjat o conferinţă târzie cu Lois şi Peter, a adăugat, menţionându-i pe doi dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai ei de la Fox.

— Nicio problemă, am spus, ridicându-mă de pe canapea. Am să te aştept în dormitor.

— N-ar trebui să dureze prea mult, a zis, luând telefonul.

Dar după două ore, când am adormit, încă nu venise în pat.

M-am trezit la şapte dimineaţa. Ea plecase deja.

Pe perna de lângă mine era un bilet: „Am plecat la o şedinţă matinală de strategie cu echipa mea. Te sun mai târziu".

Şi dedesubt a mâzgălit un „S". Niciun cuvânt drăgăstos. Doar iniţiala ei.

După vreo oră, a telefonat Bobby Barra să stabilim ca unul dintre şoferii lui Fleck să ne ia a doua zi dimineaţa şi să ne ducă la Burbank Airport.

— Când a plecat duminică spre insulă, Phil a luat Boeingul 767. Așa că, din păcate, o să mergem doar cu Gulf Streamul.

— Am să supraviețuiesc. Dar se pare că vin singur.

Și i-am explicat criza profesională a lui Sally de la Fox.

— Hei, după mine e grozav! a spus Bobby. Adică, fără supărare, dacă trebuie să rămână acasă, n-aș putea spune că am să mor de supărare.

Apoi mi-a spus să mă aștept ca șoferul să sosească la ușa mea a doua zi dimineața la ora opt.

— O facem lată, băiete, a adăugat și a închis.

Mi-am făcut un mic bagaj. Apoi m-am dus la biroul de producție al serialului *Cum să te vinzi* și m-am uitat la primul montaj al episoadelor unu și doi. Sally nu m-a sunat deloc. În seara aceea, când am ajuns acasă, pe robot nu era niciun mesaj de la ea. Mi-am petrecut seara recitind *Noi cei trei morocănoși*. Am mâzgălit câteva însemnări despre cum mi-ar plăcea să-i îmbunătățesc structura, ritmul narativ — și să-l actualizez puțin. Cu un marker roșu, am început să tai unele dialoguri mai încărcate. Când scrii scenarii, cu cât spui mai puțin, cu atât o spui mai bine. Scrie economic, scrie simplu, lasă imaginile să vorbească — fiindcă intermediarul pentru care scrii sunt *imaginile*. Și când ai imagini, cui îi trebuie o grămadă de cuvinte?

În acea seară, până la unsprezece, am parcurs jumătate de scenariu. Tot niciun telefon de la Sally. M-am gândit s-o sun pe mobil. Am respins ideea. Ar fi putut interpreta telefonul ca fiind o dovadă prea mare de dependență, precum și dorința de a mă ține scai de ea, sau o dovadă de nevoie de dragoste și afecțiune; or ar fi putut spune că sunt paternal (în genul *de ce nu ești acasă*?). Așa că, pur și simplu, m-am dus la culcare.

Când, la șapte dimineața, a sunat ceasul, am găsit alt bilet pe perna de lângă mine.

„Perioadă nebună. Azi-noapte am ajuns acasă la unu, iar acum alerg la un mic dejun stabilit pentru 6:30 cu niște legiști de la Fox. Sună-mă la opt pe mobil. A... și bronzează-te și pentru mine."

De data asta a scris în fugă *Cu dragoste*, la sfârșitul biletului. Asta m-a binedispus. Dar când am sunat-o după o oră (cum mi-a cerut), a fost succintă și grăbită.

— Nu-i un moment bun, a spus. Îți iei mobilul cu tine?

— Sigur.

— Atunci, am să te sun eu.

Și a închis. M-am străduit să nu mă simt deranjat de bruscheța ei. Sally era o persoană importantă. Și așa se purtau persoanele importante atunci când era vorba de luptă încrâncenată.

După câteva minute, s-a auzit soneria de la ușă. În fața casei mă aștepta un șofer în livrea, lângă un Lincoln Town nou și lucios.

— Cum vă simțiți astăzi, domnule?

— Pregătit pentru puțină distracție la soare, am spus.

Patru

Eu și cu Bobby eram singurii pasageri de la bordul Gulfstreamului. Totuși, era și-un echipaj de patru persoane: doi piloți și două stewardese. Stewardesele erau amândouă blonde, amândouă de douăzeci de ani și ceva și amândouă arătau de parcă erau tambur-majori de odinioară. Le chema Cheryl și Nancy, și lucrau exclusiv pentru „Air Fleck", cum numea Bobby flota de avioane a gentlemanului. Până să decolăm, Bobby se dădea deja la Cheryl.

— Crezi că aș putea avea parte de-un masaj pe drum?

— Sigur, a spus Cheryl. Studiez osteopatia la cursuri cu program redus.

Bobby i-a aruncat un zâmbet șiret.

— Și dacă, să spunem, aș vrea un masaj foarte *local*?

Zâmbetul lui Cheryl s-a înăsprit. Apoi s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Domnule, ați dori ceva de băut înainte de decolare?

— Mi-ar prinde bine. Ai vreo apă care face spumă?

— Ei, haide, Dave, a spus Bobby, pentru o călătorie ca asta trebuie să toastezi cu puțină șampanie franțuzească. Air Fleck servește numai Cristal... nu-i așa, dragă?

— Da, domnule, a spus Cheryl. Cristal e șampania de la bord.

— Atunci, două pahare de Cristal, drăguță, i-a cerut Bobby. Și, te rog... să fie foarte mari.

— Da, domnule, a încuviințat ea. Și s-o rog pe Nancy să vă ia comanda pentru micul dejun înainte să decolăm?

— Ar merge, a răspuns Bobby.

De cum a dispărut Cheryl în cambuză, Bobby s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Drăguțică, dacă îți place genul obraznic.

— Ești de superclasă, Bobby.

— Hei, doar flirtam!

— Numești o formă de flirt cererea de lucru manual?

— N-am cerut *direct*. Am fost subtil.

— Ești cam la fel de subtil ca un accident de mașină. Și cine cere un pahar de Cristal foarte mare? Aici nu ești la Burger King. Regula Numărul Unu pentru a fi un invitat bun, Bobby: nu încerca să te culci cu personalul de serviciu.

— Hei, Domnule Bățos, tu ești aici invitatul.

— Iar tu ce ești, Bobby?

— Obișnuitul casei.

Cheryl a apărut cu două pahare de șampanie. Erau însoțite de triunghiuri mici de pâine prăjită punctate cu icre negre.

— Beluga? a întrebat Bobby.

— Beluga *iraniene*, domnule, a spus Cheryl.

Pilotul ne-a rugat la difuzor să ne punem centurile pentru decolare. Eram așezați în fotolii de piele cu tapiserie supergroasă, fixate în podea, dar care puteau fi rotite în toate direcțiile. După spusele lui Bobby, acesta era Gulfstreamul cel mic — doar opt locuri în cabina din față, cu un mic pat dublu, o stație de lucru și o canapea împodobind cabina din spate. În dimineața asta avionul zbura numai pentru noi. Dar nu mă plângeam. Mi-am băut șampania. Avionul și-a terminat rulajul și s-a oprit. Apoi a prins avânt și s-a năpustit pe

pistă. În câteva secunde am fost în aer, San Fernando Valley dispărând sub noi.

— Și-acum ce o să fie? a întrebat Bobby. Un film sau două? Un poker mic pe mize mari? Un Chauteaubriand la masa de prânz. S-ar putea chiar să aibă cozi de homar...

— Eu am să lucrez puțin, am spus.

— Ești tare de viață!

— Vreau ca scenariul ăsta să aibă o formă îmbunătățită înainte să-l vadă gazda noastră. Crezi că are secretară pe insulă?

— Phil are acolo o întreagă divizie pentru servicii de afaceri. Vrei scenariul dactilografiat, nicio problemă.

Nancy a ieșit să ne ia comanda pentru micul dejun. Bobby a întrebat:

— Ai putea să-mi faci o omletă pufoasă de albușuri cu arpagic și doar un pic de Gruyère?

— Sigur, a spus Nancy, încurcată. Apoi m-a onorat cu un zâmbet. Și pentru dumneavoastră, domnule?

— Doar grapefrut și pâine prăjită și cafea fără zahăr, te rog.

— De când te-ai făcut mormon? a întrebat Bobby.

— Mormonii nu beau cafea, am spus, apoi m-am scuzat și m-am dus să lucrez în cabina din spate.

Am scos scenariul pentru *Noi, cei trei morocănoși* și markerul roșu. M-am instalat la birou. Am citit prima jumătate, destul de mulțumit de schimbările pe care le făcusem pentru întâlnire. Ce m-a frapat cel mai mult la schița originală din 1993 a fost nevoia mea de a explica totul — de a bate un cui cu un berbec. Erau porțiuni mulțumitoare de dialog, dar Dumnezeule, câtă nevoie aveam să îmi arăt deșteptăciunea, să mă dau mare! În esență, nu era decât un film cu tâlhării, ca mai toate filmele de gen. Dar încercasem să maschez faptul împodobind acțiunea cu replici haioase și inteligente — ceea ce nu făcea decât să atragă atenția asupra lui.

Mustea de stângăcie. Și continuând munca pe care o făcusem pentru întâlnire l-am ușurat de balast — tăind bucăți mari de dialog supraexplicativ și detalii de intrigă de prisos — transformându-l în ceva mai dur, mai încrâncenat, mai sardonic... și hotărât mai dinamic.

Am lucrat întins cinci ore. Am fost întrerupt doar de sosirea micului dejun și de glasul mieros, à la Hugh Hefner, al lui Bobby care dădea și alte comenzi caraghioase („Știu că s-ar putea să fie un efort, drăguță... dar ai putea să-mi faci un cocteil de banane?") sau încingea telefoanele dând ordine răstite cine știe cărei fătuci ascultătoare de la Barra HQ din LA. Cheryl a apărut de câteva ori ca să-mi umple ceașca de cafea și să mă întrebe dacă am nevoie de ceva.

— Crezi că ai putea să-i pui căluș la gură prietenului meu?

A zâmbit.

— Cu plăcere.

L-am auzit pe Bobby urlând la telefon în cabina din față: „Ascultă, italian idiot, dacă nu rezolvi *pronto* mica noastră problemă, am să i-o trag nu doar soră-tii, am să i-o trag și maică-tii!"

Zâmbetul lui Cheryl s-a înăsprit din nou. Am spus:

— Știi, nu mi-e chiar prieten. E doar brokerul meu.

— Sunt sigură că vă aduce o grămadă de bani, domnule. Mai doriți ceva?

— Aș vrea doar să vorbesc la telefon după ce termină el.

— Nu e nevoie să așteptați, domnule. Avem două linii.

A luat telefonul de pe birou, a format un cod, apoi mi l-a întins.

— Formați doar prefixul zonei și numărul și veți avea direct legătura.

Când Cheryl a ieșit din cabină, am format numărul de mobil al lui Sally. După două sunete de apel, am fost conectat la căsuța ei vocală. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea lăsându-i un mesaj rapid.

„Hei, sunt eu, la 2 200 de metri. Cred că ar trebui să ne cumpărăm un Gulfstream pentru Crăciun. Este singurul mod de a călători — deși, preferabil, fără Bobby Barra, care încearcă să câștige un Oscar pentru cea mai bună interpretare a rolului de mascul libidinos. Oricum... ți-am dat telefon ca să știu cum merg lucrurile în Fortăreața Fox și să-ți și spun că tare aș vrea să fii acum lângă mine. Te iubesc, draga mea... și când ai să ieși un minut din tranșeele corporației, sună-mă pe mobil. Pe mai târziu, scumpo..."

Am închis, având acea senzație de gol care apare întotdeauna când vorbești cu un robot. Pe urmă m-am întors la treabă.

Cinci ore mai târziu, pe când ne începeam coborârea pe Antigua, terminasem reparația generală a scenariului meu. M-am uitat în grabă peste schimbările făcute, mulțumit în general de structura lui narativă mai condensată, de dialogul mai dinamic... deși eram sigur că, de îndată ce citeam versiunea rebătută la mașină, aveam să-mi doresc imediat să fi făcut mai multe schimbări. Și dacă Philip Fleck chiar se hotăra să facă un film după el, avea să ceară, fără doar și poate, o schiță complet nouă, ceea ce avea să conducă la o a doua schiță, o șlefuire, o a treia schiță, altă șlefuire, sosirea unui doctor de scenarii, schița lui, șlefuirea lui, apoi aducerea unui al treilea scriitor pentru a da vigoare acțiunii, apoi un al patrulea scriitor pentru a finisa intriga, apoi s-ar fi putut ca Fleck să se hotărască brusc să mute întreaga acțiune din Chicago în Nicaragua, și să transforme toată treaba într-un musical despre Revoluția Sandinistă, abundând în forțe de gherilă care cântă...

— Domnul Greta Garbo se întoarce, a spus Bobby când am revenit în cabina din față. Să-mi aduci aminte să nu mai călătoresc niciodată cu tine.

— Hei, munca e muncă — iar Fleck va avea o schiță nouă a scenariului, la care să se uite mâine. Oricum, din ce

s-a auzit, şi tu ai fost ocupat. Cel pe care îl ameninţai era un asociat?

— Doar un tip care a făcut varză un mic aranjament de-al meu.

— Să-mi aduci aminte să nu mă pun rău cu tine niciodată.

— Hei, eu nu regulez clienţii — şi vorbesc şi la propriu, şi la figurat.

Mi-a aruncat un zâmbet de-al lui.

— Decât dacă, firește, clientul mi-o trage. Dar de ce s-ar întâmpla asta, corect?

I-am zâmbit şi eu.

— Chiar, de ce?

Căpitanul ne-a rugat la difuzor să ne legăm centurile pentru aterizare. M-am uitat pe hublou şi am văzut conturându-se dedesubt o fâşie lată de albastru. Apoi ne-am înclinat mult într-o parte în timp ce avionul executa o întoarcere şi marea făcea loc unei localităţi sărăcăcioase alcătuită din barăci — zeci de locuinţe mici, urâte, de formă cubică — ce semăna cu o întindere cu zaruri deformate. După o clipă, au dispărut şi ele — şi coboram repede spre palmieri, pista de zgură şi bitum, marcată cu gropi, ridicându-se să ne întâmpine, soarele fiind incandescent, neiertător.

Ne-am oprit departe de principala clădire a terminalului. Când Cheryl a deschis uşa şi a apăsat butonul electronic ce cobora scara, ne-a izbit un val violent de căldură tropicală. Am observat că ne aşteptau doi bărbaţi: un tip blond, foarte bronzat, îmbrăcat în uniformă de pilot, şi un poliţist antiguan. Acesta avea într-o mână o ştampilă şi un carneţel. De îndată ce am coborât, pilotul a spus:

— Domnule Barra, domnule Armitage... bine aţi venit în Antigua. Sunt Spencer Bishop şi am să vă duc după-amiază spre Insula Saffron. Dar mai întâi trebuie să clarificaţi problemele privind imigraţia antiguană. Sunteţi amabili să-i arătaţi acestui domn paşapoartele dumneavoastră?

Le-am întins ofițerului de la imigrări. Nu s-a deranjat să ne verifice fotografiile sau măcar să se uite dacă respectivele noastre documente de călătorie erau valabile. A ștampilat doar o viză de intrare pe prima pagină goală pe care a găsit-o, apoi ni le-a înapoiat. Pilotul i-a mulțumit ofițerului și i-a întins mâna. Când ofițerul i-a strâns-o, am observat că pilotul a palmat o bancnotă americană. Apoi m-a atins ușor pe umăr și a arătat spre un elicopter mic, parcat la o sută de metri distanță de avion.

— Să vă duc la bord, a spus el.

În câteva minute eram legați cu centuri în scaunele noastre și vorbeam între noi prin intermediul căștilor. În vreme ce elicea s-a rotit zgomotos, zdruncinându-ne violent, pilotul a închis supapa de admisie, și aeroportul a dispărut și a reînceput albastrul. M-am uitat pe geam la orizontul acvamarin, uluit de puritatea culorii lui, de nemărginirea lui absolută. Când ne-am apropiat, acest fragment s-a conturat mai bine — o insulă cu circumferința de aproximativ o milă, cu o casă joasă și lăbărțată înfiptă în mijloc. Am întrezărit un chei lung de care erau legate câteva ambarcațiuni. Lângă chei era o fâșie de nisip. Iar apoi, pe neașteptate, am văzut sub noi o pistă rotundă de bitum și zgură, cu un X mare în centru. Pilotului i-au trebuit câteva clipe să execute manevre deasupra ei. Apoi a aterizat chiar pe X cu o izbitură ușoară, dar perceptibilă.

Și aici ne așteptau doi slujbași, un bărbat și o femeie, ambii spre treizeci de ani, ambii blonzi și foarte bronzați, și purtând aceeași uniformă tropicală — pantaloni scurți kaki, pantofi sport Nike, albi, șosete albe, tricou cu guler, de culoare albastră, pe care erau brodate discret, cu litere italice, cuvintele *Insula Saffron*. Păreau asistenți selecți. Stăteau în picioare lângă un Land Rover Discovery nou, albastru-închis. Când au zâmbit, au etalat lucrări dentare perfecte.

— Salut, domnule Armitage, a spus tipul. Bun venit pe Insula Saffron.

— Și bine ați revenit, domnule Barra, a spus femeia.

— Și bun găsit și ție, a răspuns Bobby. Megan, așa-i?

— Aveți o memorie grozavă.

— Nu uit niciodată o femeie frumoasă.

Mi-am aruncat ochii spre cer, dar n-am spus nimic.

— Eu sunt Gary, a spus tipul. Și, cum a spus deja domnul Barra, ea e Megan...

— Dar puteți să-mi spuneți Meg.

— Noi o să avem grijă de dumneavoastră pe timpul șederii aici. Orice doriți, orice aveți nevoie, pe noi trebuie să ne chemați.

— Cine cui îi este alocat? a întrebat Bobby.

— Păi, a spus Gary, întrucât Meg a avut grijă de dumneavoastră ultima dată, domnule Barra, ne-am gândit să o lăsăm pe ea să se îngrijească de domnul Armitage pe durata acestei vizite.

M-am uitat în fugă la Megan și Gary. Zâmbetele lor fixe nu trădau nimic. Bobby și-a țuguiat buzele. Arăta dezamăgit.

— Cum vreți, am spus.

— Să vă ducem bagajele în mașină, a zis Gary, plecând repede.

— Câte bagaje aveți, domnule Armitage? m-a întrebat Megan.

— Doar unul... și, te rog, mă cheamă David.

Eu și Bobby ne-am așezat în Land Rover — motorul mergea, aerul condiționat era deja pornit — în timp ce asistenții noștri ne-au încărcat bagajele.

— Deci, lasă-mă să ghicesc, am spus. Ultima dată când ai fost aici te-ai dat la Meg.

Bobby a ridicat din umeri.

— Hei, așa e când ai penis, corect?

— Chiar e genul cu pectorali lucrați, nu? Ți-a sucit mâna la spate când ai încercat s-o apuci de fund?

— Nu s-a ajuns atât de departe... și putem să lăsăm baltă asta?

— Dar, Bobby, ador să aud isprăvile tale romantice. Sunt înduioșătoare.

— Îți spun așa — în locul tău, nu m-aș da la ea. Are niște bicepși ca GI Joe.

— De ce aș vrea să mă dau la ea când o am pe Sally care mă așteaptă acasă?

— Oh, domnul Virtuos și Monogam! Domnul Soț și Tată Grozav.

— Du-te dracului!

— Hei, a fost o glumă.

— Sigur a fost.

— Ultrasensibil foc!

— Ai luat lecții de creștinism sau e ceva natural?

— Scuze dacă am lovit un punct sensibil.

— Nu sunt sensibil la faptul...

— Că ți-ai părăsit nevasta și copilul? a spus el cu un zâmbet.

— Javră!

— Procuratura și-a încheiat pledoaria.

Meg a deschis ușa din față a pasagerilor.

— Ce faceți? a întrebat ea.

— Avem prima noastră ceartă, a spus Bobby.

Gary a urcat în scaunul șoferului și a băgat mașina în viteză. Am pornit pe un drum neasfaltat, bolta copacilor închizându-se repede deasupra noastră. După vreun minut, m-am întors și m-am uitat în urmă. Mica pistă de aterizare dispăruse. În fața noastră nu se vedea decât jungla.

— Acum, domnilor, a spus Gary, am niște vești. Domnul Fleck e încântat că sunteți cu noi și vrea să aveți un sejur grozav pe insulă. Totuși, din păcate, a trebuit să plece pentru câteva zile...

— Poftim? l-am întrerupt eu.

— Domnul Fleck a plecat ieri pentru câteva zile.

— Trebuie că glumești! a insistat Bobby.

— Nu, domnule Barra — sigur nu glumesc.

— Dar știa că venim, a spus Bobby.

— Bineînțeles că știa. Și regretă că a trebuit să plece așa din scurt...

— A apărut vreo afacere importantă? a întrebat Bobby.

— Nu chiar, a răspuns Gary, râzând ușor. Dar știți ce pasionat e de pescuit. Și când am primit vorbă că în largul coastei St. Vincent mușcă marlinul...

— St. Vincent? a spus Bobby. Dar asta-i, parcă, la două zile de navigat de aici.

— Mai curând la treizeci și șase de ore.

— Nemaipomenit! a exclamat Bobby. Deci, dacă ajunge acolo diseară și mâine pescuiește, o să se întoarcă abia peste trei zile.

— Mă tem că așa e, a spus Gary. Dar domnul Fleck vrea să vă relaxați și să vă bucurați de tot ce are de oferit Insula Saffron.

— Dar am venit — *la cererea lui* — să-l vedem, a precizat Bobby.

— Și îl veți vedea, a răspuns Gary. În câteva zile.

Bobby m-a înghiontit.

— Ce dracu' crezi despre asta?

Știam ce îmi venea să spun: „ ...și tot îmi ziceai că sunteți prieteni la cataramă". Dar nu mai voiam un schimb verbal cu Bobby. Așa că am spus doar:

— Păi, dacă ar fi trebuit să aleg între un scriitor și un marlin, clar m-aș fi dus după marlin.

— Da, dar peștele nu trebuie să-și facă griji pentru un grup important de clienți și încâlcita situație actuală a NASDAQ.

— Ei, domnule Barra, știți că Centrul de Servicii pentru Afaceri pe care îl avem poate să vă conecteze la un computer din mijlocul oricărei burse doriți. Și vă putem deschide

o linie pentru dumneavoastră și clienții dumneavoastră cu program 24/7, dacă doriți. Așa că zău că nu aveți de ce să intrați în panică.

— Și, a intervenit Meg, prognoza meteo pentru următoarea săptămână e grozavă. Niciun semn de ploaie, brize ușoare dinspre sud, iar mercurul ar trebui să se mențină la treizeci și patru de grade.

— Așa că puteți fi la curent cu bursa *și* să vă bronzați, a spus Gary.

— Ești șucărit? m-a întrebat Bobby.

Sigur că eram. Dar, încă o dată, m-am hotărât să mă comport frumos și sobru. Așa că am dat din umeri și am răspuns:

— Cred că mi-ar prinde bine puțin soare.

Land Roverul a continuat să se hurducăie pe drumul din junglă. Apoi a ajuns la un luminiș. Am parcat lângă un șopron doar cu acoperiș, sub care erau alte trei Land Roveruri și o autodubă mare. Am vrut să întreb de ce era nevoie de patru Land Roveruri și o autodubă pe o insulă micuță, dar, iarăși, n-am spus nimic. În schimb, am urmat-o pe Meg până la o potecă îngustă, pavată cu piatră de râu bolovănoasă. După zece metri, am ajuns la o punte care traversa un mare heleșteu ornamental. M-am uitat în jos și am observat că era plin de pești tropicali de specii foarte diverse. Apoi am ridicat privirea și mi-am ținut răsuflarea. Căci acolo, în fața mea, se întindea Chez Fleck.

Din aer, părea să fie o structură mare din lemn. De aproape, se dezvăluia ca fiind o mostră de design modern, extravagant — o clădire joasă și întinsă cu ferestre uriașe și lemn lăcuit. În fiecare capăt al acestui conac tropical erau două turnuri ca de catedrală, încadrate din toate părțile de patru panouri de sticlă, foarte înalte. Între aceste două structuri asemănătoare cu două aripi erau o serie de turnuri în formă de V mai mici, fiecare cu o fereastră mare care dădea spre o priveliște frumoasă. Am luat-o pe un pavaj de scânduri spre

partea opusă a casei. Când am dat colțul, mi-am înăbușit încă o exclamație de uimire — deoarece, chiar în fața conacului se afla o imensă piscină de piatră naturală. Dincolo de ea începea albastrul — întrucât casa avea o priveliște clară, nestânjenită de nimic, a Mării Caraibilor.

— Dumnezeule! am spus. Ce priveliște!

— Da, a aprobat Bobby. E Ți-o Trag pe bune.

Mobilul lui a început să sune. A răspuns. După ce a mormăit un salut, s-a angajat pe loc în afaceri.

— Deci care e marja?... Da, dar anul trecut pe vremea asta se tranzacționa la douăzeci și nouă... Bineînțeles că i-am monitorizat pe tipii de la Netscape... chiar crezi că am să te fac să primești o lovitură neașteptată... nu uita urcarea și coborârea rapide ale bursei din '97... 14 februarie 1997, chiar după ce tâmpenia cu Lewinsky a provocat bulibășeală și, timp de circa șaptezeci și două de ore, a fost o îndreptare minoră. Însă implicațiile pe termen lung...

Am ascultat mai departe, uluit de arta lui Bobby de a stăpâni faptele și cifrele, și de tonul mieros pe care îl folosea cu clienții (în comparație cu modul feroce în care își teroriza subalternii). Am observat că și Gary și Meg ascultau desăvârșita lui măiestrie de a convinge. M-am întrebat dacă și ei gândeau ce gândeam eu: cum poate un om atât de abil în ale bursei să se prefacă într-un clovn tâmpit când e vorba de bani grei? Și de ce ținea să facă pe Omul de Neanderthal când era vorba de femei? Însă e drept că banii și sexul ne prostesc pe toți. Poate că Bobby hotărâse că nu-l deranja — atunci când era vorba de obsesiile lui — ca lumea să-l vadă cum se bălăcea în prostia lui.

Și-a închis mobilul, apoi și-a destins umerii și a zis:

— Să nu iei niciodată drept client un dermatolog. Pentru ei, fiecare fluctuație a bursei este un melanom. Oricum... a adăugat, dându-i un cot lui Gary... ai auzit că i-am promis împuțitului un răspuns în zece zile...

Gary a luat aparatul de emisie-recepție și a transmis:

— Julie, sunt pe drum cu domnul Barra. Când ajungem, în vreo trei minute, o să vrea să vadă pe ecran indicele NASDAQ complet. Terminat.

În difuzorul aparatului de emisie-recepție s-a auzit un glas.

— Îl are.

— Ia-o înainte, i-a spus Bobby lui Gary, apoi a clătinat din cap spre mine și a adăugat: Am să văd mai târziu interpretarea ta, dacă ai să binevoiești să mai vorbești cu un individ inferior ca mine.

De îndată ce au plecat, Meg ne-a întrebat:

— Să vă arăt acum camera dumneavoastră?

— Grozav!

Am intrat în casă. Holul de la intrarea principală era lung și aerisit, cu pereți albi și pardoseală de lemn decolorat. Când am pășit înăuntru, m-am pomenit imediat față în față cu una dintre importantele lucrări de artă abstractă americană a secolului douăzeci: o pânză izbitoare cu ecuații matematice așezată în mijlocul unei suprafețe cu o textură minunată.

— E *Universal Field* a lui Mark Tobey? am întrebat-o pe Meg.

— Vă pricepeți la pictură, a spus ea.

— Am văzut-o numai în cărți. Uimitoare.

— Dacă vă place arta, ar trebui să vedeți ceea ce numim noi aici Sala Mare.

— Avem timp acum?

— Suntem pe Insula Saffron — e timp cât doriți.

Am cotit la stânga și am mers pe coridor, pe lângă o lungă colecție de fotografii înrămate făcute de Diane Arbus. Sala Mare era exact asta — una dintre cele două aripi vaste, ca o catedrală, cu un tavan aflat la o înălțime de cincisprezece metri, îmbrăcat complet în sticlă, și un palmier uriaș, de interior, care se înălța din podea. La fel ca tot ce văzusem

până acum, Sala Mare era o dovadă a bunului-gust costisitor. În ea era un pian Steinway. Erau canapele lungi și fotolii cu tapiserie excesiv de groasă în nuanțe discrete alburii. În unul dintre pereții albi de piatră era înzidit un acvariu foarte mare. Sursele de lumină erau amplasate strategic. Iar pe pereți se vedeau o mulțime de opere de artă — genul pe care, în general, te aștepți să-l întâlnești la MOMA, la muzeele Whitney sau Getty, ori la Institutul de Artă din Chicago.

M-am plimbat prin încăpere ca un vizitator într-un muzeu, uluit de lucrările expuse. Hopper. Ben Shahn. Două tablouri de Philip Guston din perioada mijlocie. Man Ray. Thomas Hart Baker. Claus Oldenberg. George L.K. Morris. Și o colecție de fotografii pentru *Vanity Fair* a lui Edward Steichen, reprezentând cele mai importante evenimente din anii treizeci.

Și continua tot așa. Pe pereții Sălii Mari trebuie să fi atârnat cel puțin patruzeci de lucrări. Nici măcar nu puteam să-mi închipui câți bani se cheltuiseră pentru alcătuirea unei astfel de colecții.

— E de necrezut ce are aici.

Un glas din neant a spus:

— Ar trebui să vedeți ce este expus în celelalte case.

Am ridicat privirea și m-am pomenit uitându-mă la un tip scund și îndesat, la vreo patruzeci și cinci de ani, cam de un metru șaizeci înălțime, cu părul până la umeri, împletit într-o coadă de cal unsuroasă. Purta blugi scurtați, sandale Birkenstock și un tricou întins pe burdihan, cu poza lui Jean-Luc Godard, sub care era citatul: „Cinemaul este adevăr cu 24 de cadre pe secundă".

— Tu trebuie să fii Dave Armitage, a spus el.

— Eu sunt ăla, am zis.

— Chuck Karlson, s-a prezentat el, venind la mine și întinzându-mi mâna.

Am luat-o. Era umedă.

— Sunt un mare fan al tău.

— Mă bucur să aud asta.

— Da... pe-o sută de mii de dolari că cel mai bun lucru de la televizor e *Cum să te vinzi*. Și Phil e de aceeași părere.

— Ești prieten cu el?

— Asociat, de fapt. Eu sunt tipul cu filmele.

— Și ce face un „tip cu filmele"?

— În primul rând, am grijă de arhiva lui.

— Are o arhivă de film?

— Sigur — cu vreo 7 000 de filme pe celuloid și alte 15 000 împărțite între video și DVD. În afară de American Film Institute, e cea mai bună arhivă din țară.

— Nemaivorbind de Caraibi.

Chuck a zâmbit.

— Aici, pe Saffron, ține vreo 2 000 de filme.

— Presupun că întrucât în oraș nu există multiplex...

— Da... și, să știi, Blockbuster nu prea trimite filme Pasolini aici.

— Îți place Pasolini?

— Pentru mine, e un zeu.

— Și pentru domnul Fleck?

— E Dumnezeu Tatăl. Oricum, avem toate cele douăsprezece filme ale lui — așa că, oricând dorești, sala de proiecții e a ta.

— Mersi, am spus, gândindu-mă că *Evanghelia după Matei* (singurul Pasolini pe care îl văzusem) era cam ultimul lucru la care voiam să mă uit pe o insulă caraibiană.

— Apropo, știu că Phil chiar așteaptă cu nerăbdare să lucreze cu tine.

— Drăguț.

— Dacă nu te superi că spun, e un scenariu grozav.

— Care dintre ele? Al lui sau al meu?

Alt zâmbet superior de-al lui.

— Amândouă sunt la fel de valabile.

Eşti diplomat dacă le consideri la fel, m-am gândit.

— Apropo de scenariu, am spus. Am lucrat un pic la el în ultimele zile şi mă întreb dacă ar putea cineva să mi-l bată la maşină.

— Nicio problemă. Am s-o pun pe Joan să treacă pe la camera ta să-l ia. Ne vedem la filme, Dave.

Meg m-a condus în camera mea. Pe drum, am întrebat-o despre ea. Mi-a spus că e din Florida şi că face parte din „Echipa Insulei Saffron" de doi ani. Înainte a lucrat pe o navă de croazieră dincolo de Nassau, dar aici era mult mai plăcut. Şi uşor — fiindcă, în general vorbind, cei din echipă erau singurii oameni de aici.

— Vrei să spui că domnul Fleck nu vine prea des pe insulă?

— Doar de vreo trei sau patru ori pe an.

— Şi restul timpului?

— E pustie... deşi, când şi când, închiriază insula câte unui prieten. Altfel, locul e în întregime al nostru.

— Câţi sunteţi?

— Paisprezece cu program întreg.

— Dumnezeule! am exclamat, gândindu-mă cum trebuia să arate factura anuală cu salariile... mai ales că insula era folosită mai puţin de două luni pe an.

— Păi, domnul Fleck e cu banii, a spus ea.

Camera mea era în unul dintre turnurile mai mici în formă de V, care defineau secţiunea centrală a casei. „Mic" era un mod inexact de a descrie acest spaţiu cât un apartament. Ziduri din piatră albă. Pardoseli din lemn de esenţă tare. Ferestre din podea până în tavan, cu vederea direct spre apă. Un pat Mission de dimensiuni uriaşe. O zonă living mare, cu două canapele enorme. Un bar încărcat cu tot felul de băuturi selecte. O baie cu cadă îngropată, o saună şi un duş — în cabină de plexiglas transparent — din acelea care trimit apa în cinci colţuri diferite ale corpului. Deasupra dormitorului,

cu acces pe o scară metalică circulară, era o zonă de lucru completă, cu toată aparatura necesară comunicațiilor.

Dar, fără discuție, *coup de théâtre* în materie de aparatură electronică erau cele trei monitoare plate din camera mea. Erau așezate în locuri ușor accesibile — convenabil pe birou, pe o masă din living și lângă pat. Fiecare monitor era în întregime interactiv. Îl atingeai cu degetul și prindea viață, informându-te că acesta era propriul tău centru audio și video. Am atins monitorul, apoi am selectat *Filmotecă video*. Au fost afișate atunci literele alfabetului. Am atins A — și pe ecran a apărut o listă cu treizeci de filme: de la *Alphaville* al lui Godard la *Totul despre Eva* al lui Joseph Mankewicz și până la *Ulise* al lui Joseph Strick. Am atins *Alphaville*. Brusc, televizorul Panasonic cu ecran plat (suspendat pe un perete) a prins viață. Excelentul film de influență futuristă a lui Godard a umplut ecranul. Am atins săgeata care indica înapoi de pe ecran. A reapărut alfabetul. Am atins C și am selectat *Cetățeanul Kane*. În câteva secunde, *Alphaville* se sfârșise și mă uitam la scena de început a clasicului film al lui Welles, filmată cu efect de travelling — înaltele ziduri și porți izolate, în spatele cărora pândește masiva locuință a unui Kubla Khan contemporan.

Dar Charles Foster Kane nu a avut niciodată o jucărie ca acest sistem de vizionat filme la comandă.

S-a auzit o bătaie în ușă. Când am strigat „Intră!", și-a făcut apariția Meg.

— Vă deranjează dacă vă despachetez acum lucrurile? a întrebat ea.

— Mersi, dar mă descurc.

— Face parte din serviciu, a zis ea, ridicând bagajul meu. Sunt valetul dumneavoastră.

Mi-a aruncat un zâmbet foarte slab — un zâmbet care doar sugera o undă de ironie în spatele fațadei degajate, însă foarte profesioniste.

— Văd că v-aţi prins cum funcţionează sistemul filmotecă.

— Doar puţin. E o selecţie uimitoare de filme.

— Domnul Fleck are totul, a spus ea, dispărând în vestiarul de alături cu bagajul meu.

Mi-am despachetat laptopul şi l-am conectat direct la internet. Am urcat în zona de lucru. Aşa cum spusese Meg, acest sistem de fibre optice era doar puţin mai rapid decât o singură respiraţie. Într-o nanosecundă, eram online şi îmi salvam corespondenţa electronică. Printre mesajele de la Brad Bruce şi Alison era cel pe care îl aşteptam.

Iubitule,
Aici e o nebunie. Dar tot nu mă las.
Mi-e dor de tine.
S.

Imediat am avut mai multe gânduri despre acest e-mail. Primul a fost: *mă rog, măcar a stabilit contactul.* Al doilea a fost: *mă rog, măcar a spus că îi este dor de mine.* Iar al treilea a fost: *de ce nu l-a semnat „te iubesc"?*

Apoi a intervenit latura raţională a mea şi mi-am atras singur atenţia, încă o dată, că Sally era într-un major *sturm und drang* stil L.A. Iar la Hollywood, o criză profesională de acest fel era imediat transformată de toţi cei implicaţi în ceva asemănător asediului Stalingradului.

Cu alte cuvinte, era preocupată.

S-a mai auzit o bătaie în uşă. A intrat o femeie la vreo treizeci de ani şi un pic, cu păr negru tuns scurt şi foarte bronzată. Şi era îmbrăcată cu regulamentarele tricou cu *Insula Saffron* pe el şi pantaloni scurţi. La fel ca Meg, şi ea semăna cu una dintre acele femei bine făcute, cu faţa proaspătă, care probabil a făcut parte cândva dintr-o asociaţie de studente a unei universităţi de prestigiu.

— Bună ziua, domnule Armitage! a spus ea. Eu sunt Joan. V-ați instalat bine?

— Excelent.

— Aud că aveți să ne dați la dactilografiat un scenariu de film.

— Așa e, am aprobat, înșfăcând scenariul din husa computerului și coborând scara în living. Din păcate, nu am discul original...

— Nicio grijă. Putem să dactilografiem din nou toată treaba.

— N-o să fie mult de lucru?

A dat din umeri.

— În ultima vreme lucrurile au cam lâncezit aici. Mi-ar prinde bine să lucrez.

— O să trebuiască să descifrezi hieroglifele mele, am spus, deschizând scenariul la pagina a treia și arătând numeroase tăieri și adăugiri.

— Am văzut eu și mai rău. Oricum, o să stați aici câteva zile, corect?

— Așa mi s-a spus.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, am să vă sun dacă mă împotmolesc undeva.

Când ea a plecat, Meg a ieșit din vestiar cu două perechi de pantaloni de-ai mei.

— Ăștia s-au cam șifonat în bagaj, așa că am să-i dau la călcat. Acum aveți chef de o cină propriu-zisă sau de ceva ușor?

M-am uitat la ceas. Era nouă seara, deși creierul meu încă era cu patru ore în urmă, la ora L.A.

— Ceva foarte ușor, dacă nu e prea mare deranjul...

— Păi, domnule Armitage...

— Dave, te rog.

— Domnului Fleck îi place să ne adresăm cu „domnule" oaspeților săi. Așadar, ce ziceți de o duzină de stridii și o sticlă de...

— Gewurztraminer. Însă doar un pahar.

— Am să-l pun pe somelier să aducă o sticlă. Dacă nu o beți toată, nicio problemă.

— Aveți aici un somelier?

— Fiecare insulă ar trebui să aibă.

Alt zâmbet slab de-al ei.

— Mă întorc într-o clipă cu stridiile dumneavoastră.

Pe urmă a plecat.

După câteva minute, a sunat somelierul. Îl chema Claude. A spus că mă ajută bucuros să aleg un Gewurztraminer — și avea circa două duzini în pivniță. L-am rugat să-mi propună unul. A început o complicată detaliere *goût-par-goût* a *choix preferé*-urilor lui, informându-mă că prefera în mod deosebit un Gisselbrecht din 1986: „un Vin d'Alsace *exceptionnel*", cu un echilibru perfect între fruct și aciditate.

— Știi că vreau doar un pahar, am spus.

— Vă vom trimite o sticlă.

De îndată ce am terminat de vorbit la telefon, am intrat pe internet, am găsit un website pentru vinuri superioare și am tastat: *Gisselbrecht Gewurztraminer 1986*. Pe ecranul laptopului a apărut o fotografie a vinului cu pricina, împreună cu o descriere amănunțită, care mă informa că dintre Gewurztraminer-urile *premier cru*, acesta era crema cremelor. Și puteam să comand o sticlă la doar 275 de dolari, *„o reducere specială"*.

Începeam să descopăr că viața în refugiul caraibian al lui Fleck se desfășura conform unui set de reguli *banii sunt neimportanți*.

M-am așezat din nou pe scaunul de la birou și i-am trimis un e-mail rapid lui Sally:

Iubito,

Salutări din parvenita țară Oz. Locul ăsta este și minunat, și absurd. Este versiunea ultrarafinată pentru „Stilul

de viață al celor bogați și faimoși". Trebuie să recunosc că tipul are gust... dar, după doar o jumătate de oră petrecută aici încep deja să cred că e ceva aiurea în faptul de a avea tot ce vrei. Firește că, pentru a ne da de înțeles cine domină în viață, Fleck nu e *in situ* în momentul de față. În schimb, face pe Hemingway și urmărește pe undeva un pește mare și alb, lăsându-l pe al tău devotat să aștepte de-i vine rău aici. Nu știu dacă să mă simt ofensat sau doar să consider această ședere o extraordinară vacanță gratuită. Deocamdată, m-am hotărât să adopt al doilea mod de a vedea lucrurile și să fac lucruri utile, hiperactive, cum ar fi să mă bronzez și să recuperez restanțele la somn. Numai că aș fi vrut să recuperez restanțele la somn în pat lângă tine. Pot fi găsit la numărul direct 07045558660. Te rog să mă suni când reușești să găsești un răgaz de-o clipă în întrecerea carelor de luptă. Cunoscându-te, sunt sigur că ai elaborat o strategie care te va ajuta în această mică criză. La urma urmelor, ești mai mult decât deșteaptă.

Te iubesc, și aș fi vrut să fii aici.

David

Am trimis e-mailul. Pe urmă am luat telefonul și am sunat-o pe fiica mea în Sausalito. A răspuns fosta mea soție. A fost la fel de prietenoasă ca de obicei.

— Oh, tu ești, a spus ea sec.

— Așa e, eu sunt. Ce mai faci?

— Contează?

— Ascultă, Lucy, nu te condamn că tot mai ești supărată pe mine... dar nu există un regulament care prescrie lucrurile de genul ăsta?

— Nu. Și nu-mi place să fiu amabilă cu jigodiile.

— Bine, bine, fie ca tine. Conversația s-a încheiat. Pot să vorbesc cu fata mea, te rog?

— Nu, nu poți.

— De ce?

— Fiindcă e miercuri seară — și, dacă ai fi fost un părinte responsabil, ai fi ținut minte că miercuri seara fiica ta are oră de balet.

— *Sunt* un părinte responsabil.

— Nici măcar n-am să mă duc acolo.

— Bine. Acum am să-ți dau un număr unde pot fi găsit în Caraibi...

— Măi să fie, ce bine o tratezi pe curvișțina aia de Princeton...

Mâna mi s-a strâns pe telefon.

— N-am să învrednicesc cu un răspuns acest comentariu reprobabil. Dacă vrei să știi adevărul...

— Nu în mod deosebit.

— Atunci scrie numărul și roag-o pe Caitlin să mă sune.

— De ce să te sune când poimâine vă vedeți?

Nivelul anxietății mele — deja mare, mulțumită acestei conversații calde, cordiale — a urcat o linie sau două.

— Ce tot spui acolo? am zis. Vizita mea e programată de vineri în două săptămâni.

— Oh, să nu-mi spui că ai uitat...

— Ce să uit?

— Ai uitat că, *după cum ne-am înțeles*, ai s-o iei pe Caitlin weekendul ăsta fiindcă eu plec la o conferință...

Oh, fir-ar a dracului de treabă! Avea dreptate. Și nu avea să fie plăcut.

— Stai așa... când am discutat noi asta? Acum șase, opt săptămâni?

— Nu încerca să joci cu mine cartea amneziei *„asta a fost demult"*.

— Dar ăsta-i adevărul!

— Aiurea!

— Ce pot să spun — în afară de a *mea maxima culpa*?

— Nu se acceptă. Oricum, învoiala e învoială, așa că trebuie să te întorci în treizeci și șase de ore.

— Scuze, dar nu e cu putință.

— David — te întorci, așa *cum ne-am înțeles.*

— Aș vrea să pot, dar...

— Nu te pune cu mine...

— Sunt la vreo cinci mile distanță de tine. Am treabă aici. Nu pot să plec.

— Dacă nu faci asta...

— Sunt sigur că poți să o aduci pe sora ta din Portland. Sau angajează o bonă pentru weekend. Și, da, suport eu cheltuielile.

— Chiar ești cel mai egoist porc din istorie.

— Ai dreptul la opinie, Lucy. Acum, uite numărul meu de aici...

— Nu vrem numărul tău. Fiindcă mă îndoiesc că fiica ta va dori să vorbească cu tine.

— Asta hotărăște ea.

— I-ai ucis sentimentul de siguranță în ziua în care ai plecat. Și, îți promit, va ajunge să te urască pentru asta.

N-am spus nimic, în timp ce telefonul tremura în mâna mea. În cele din urmă, Lucy a vorbit din nou.

— Zău că am să ți-o plătesc cu vârf și îndesat pentru asta!

Și a închis.

Am pus jos telefonul. Mi-am luat capul în mâini. Am simțit un val înspăimântător de vinovăție.

Dar tot nu aveam de gând să dau fuga înapoi traversând continentul doar ca Lucy să poată participa la o conferință de o zi și jumătate. Da, chestiunea îmi ieșise din minte. Dar, Doamne, erau aproape două luni de când îmi spusese de ea. Și nu era ca și cum aș fi ratat vreodată un weekend programat cu Caitlin. Dimpotrivă, o invitasem să petreacă mai mult timp cu mine și cu Sally în L.A. Să mă mai lase cu

aiureala *mă îndoiesc că va dori să vorbească cu tine*. Sentimentul de nedreptate al lui Lucy nu cunoaște limite. În ceea ce o privea, eram Domnul Băiat Rău — și deși poate că am acționat egoist hotărând să pun capăt căsniciei, ea nu a vrut niciodată să-și recunoască slăbiciunea structurală, fapt care a împins căsnicia noastră în prăpastie (sau, cel puțin, asta mi-a spus terapeutul la care am fost în timpul divorțului).

Încă o bătaie în ușă. Am strigat „Intră!" A sosit Meg, împingând o elegantă măsuță pe rotile, din oțel inoxidabil. Am coborât la parter. Duzina mea de stridii era însoțită de un coșuleț cu pâine neagră și o mică salată verde. Sticla de Gewurztraminer era într-o frapieră de plexiglas transparent.

— Poftim, a spus ea. Ce ziceți, să o duc pe balcon? Puteți să prindeți ultimele raze de soare.

— Sună grozav.

A deschis ușile de sticlă, care dădeau spre balcon. M-am pomenit uitându-mă la un soare roșu-portocaliu care se lichefia și se prelingea încet în apele întunecate ale Mării Caraibilor.

M-am trântit într-un scaun din balcon și am încercat să mă detașez de harababura de emoții pe care le aveam în urma vitriolatei convorbiri telefonice cu Lucy. Probabil că radiam stres fiindcă, de cum a terminat de pus masa, Meg a spus:

— Arătați de parcă v-ar prinde bine un pahar cu vin.

În timp ce scotea dopul sticlei cu vin, am întrebat:

— Ce face domnul Barra?

— Vorbește non-stop la telefon. Și urlă tot timpul.

— Te rog să-i spui că diseară mă culc devreme, am zis, gândindu-mă că n-aș fi putut cu niciun chip să mai înghit o doză de Bobby.

— Sigur.

A destupat vinul. A turnat puțintel într-un pahar înalt, cu striații verticale.

— Dați-i drumul! m-a îndemnat ea cu voioșie.

Am ridicat paharul. Am făcut toate chestiile tehnice standard: am învârtit vinul, l-am adulmecat bine și apoi am pus pe limbă doar o picătură. Imediat am simțit ceva asemănător unui șoc electric nemaipomenit. Avea un gust al naibii de bun.

— Chiar merge, am spus. *Dar așa și trebuie, la 275 de dolari sticla.*

— Mă bucur să aud asta, a zis ea, umplând paharul. Mai doriți ceva?

— Absolut nimic... dar mersi pentru tot.

— Face parte din serviciu. Oricând aveți nevoie de ceva, puneți mâna pe telefon.

— Mă răsfețe.

— Asta-i și ideea.

Am ridicat paharul. M-am uitat cum soarele în declin se topea de tot. Am tras adânc aer în piept și am simțit mirosmele de migdal și eucalipt, care definesc viața la tropice. Am sorbit vinul absurd de scump, absurd de minunat. Și am spus:

— Știi, chiar cred că m-aș putea obișnui cu toate astea.

Cinci

Am dormit neîntors și m-am trezit cu acea bună dispoziție curioasă ce însoțește nouă ore comatoase de odihnă. Sprijinindu-mă de perne, mi-am dat seama ce încordat fusesem de la succesul meu neașteptat și cataclismele care au rezultat din el. Succesul ar trebui să-ți simplifice viața. În mod inevitabil, el o complică și mai mult — și poate că avem nevoie de complicații, de intrigi, de noi străduințe pentru a obține un succes și mai mare. Odată ce am realizat ce ne-am dorit mereu, descoperim brusc o nevoie nouă, un sentiment nou că *lipsește ceva*. Și astfel continuăm să muncim din greu în căutarea acestei noi realizări, a acestei noi schimbări a vieții, în speranța că, de data asta, sentimentul de mulțumire va fi permanent... chiar dacă asta înseamnă să dăm peste cap tot ce am construit de-a lungul anilor.

Pe de altă parte, când ai atins acest nou nivel de realizare, te pomenești întrebându-te: poți acum să menții toate astea? Ar putea să se îndepărteze pe furiș de tine? Sau — și mai rău — ai putea să te saturi de toate și să descoperi că ce ai avut în trecut a fost, de fapt, ce ți-ai dorit tot timpul?

Am ieșit din reveria melancolică — reamintindu-mi — cu vorbele acelui bine-cunoscut privilegiat hollywoodian Marcus Aurelius — că schimbarea e bucuria naturii. Și cei mai mulți dintre tipii pe care îi cunosc (scriitori, în special) și-ar vinde mamele ca să fie acum în locul meu. Mai ales când puteam să apăs pe un buton pentru a ridica un stor, în spatele căruia se întindea azuriul unei dimineți caraibiene. Sau când puteam să pun mâna pe telefon și să mi se trimită în cameră tot ce doream.

Iar apoi a fost descoperirea plăcută că Bobby Barra părăsise în grabă orașul.

Am aflat această informație când în sfârșit m-am dat jos din pat să mă duc la baie și am observat un plic băgat pe sub ușă.

Tontălăule,

Am vrut să te sun aseară, dar Meg mi-a spus că te-ai dus deja la culcare cu ursulețul de pluș. Oricum, la cinci minute după ce am sosit ieri a venit vestea de pe Wall Street că președintele unei noi uzine furnizoare de armament, care trebuia să facă săptămâna viitoare o ofertă publică inițială, tocmai a fost pus sub acuzație de către Fed pentru tot ce vrei de la delapidare și fraudă la sodomizarea unui câine baset. Oricum, din nefericire, eu și asociații mei am riscat vreo treizeci de milioane de dolari cu oferta asta publică, ceea ce înseamnă că trebuie să o șterg de urgență la New York și să fac pe pompierul înainte ca întreaga afacere nenorocită să se prefacă în scrum.

Ceea ce mai înseamnă și că vei fi lipsit de compania mea câteva zile. Sunt sigur că ești îndurerat, îndoliat și că desfaci sticle de șampanie în timp ce citești asta. Se pare că ieri ne-am scos reciproc din țâțâni. Bineînțeles și că sper că mai suntem prieteni.

Bucură-te de insulă. Ești tâmpit de-a binelea dacă n-o faci. Am să încerc să mă întorc aici în câteva zile, vreme

la care Herr Gazdă ar trebui să fie înapoi cu toată plevușca pe care a prins-o.

Relaxează-te. Chiar arăți ca dracu' — așa că vreo câteva zile la soare ar trebui să te facă să arăți mai puțin nasol.

Pe mai târziu,

Bobby

Nu mi-am putut opri un zâmbet. Bobby chiar știa să-și atragă prietenii tocmai când erau gata să renunțe la el.

A sosit micul dejun, însoțit de o sticlă de Cristal 1991.

— Beți cât doriți, a spus Meg, așezând farfuriile în balcon.

Chiar am băut două pahare, și am golit farfuria cu fructe tropicale, și am gustat din coșulețul cu brioșe exotice, și am băut cafeaua. În timp ce mâncam, am ascultat piesele lirice pentru pian ale lui Grieg, descoperind că în peretele balconului era înzidit un difuzor discret. Soarele era în plină putere. Mercurul părea să fie la treizeci și cinci de grade. Și, în afară de o verificare rapidă a poștei electronice, azi nu aveam nimic în agendă — decât să stau la soare.

Am regretat hotărârea de a intra pe internet. Deoarece comunicatele din cyberspațiu erau oricum, numai vesele nu. Prima a venit o misivă tăioasă de la Sally:

David,

M-a mirat și m-a durut că ai descris situația mea încurcată de la Fox ca fiind doar o „mică criză". În momentul de față mă lupt pentru viața mea profesională și lucrul de care am cel mai mult nevoie este sprijinul tău.

În dimineața asta trebuie să plec la New York. Să nu încerci să mă suni, însă trimite-mi un e-mail. Vreau să cred că nu a fost decât o stângăcie din partea ta.

Sally

Am citit de două ori e-mailul ei, uluit de faptul că îmi interpretase total greșit cuvintele. Am intrat în fișierul AOL și am recitit e-mailul meu din seara precedentă, încercând să-mi dau seama de ce naiba s-a simțit călcată pe coadă. La urma urmelor, tot ce scrisesem era:

> Cunoscându-te, sunt sigur că ai elaborat o strategie care te va ajuta în această mică criză. La urma urmelor, ești mai mult decât deșteaptă...

A, m-am prins! Detesta ideea că eu aș considera măreața ei bătălie ca fiind *mică* — în vreme ce încercasem să sugerez că, în marea schemă a lucrurilor, această criză avea să pară în cele din urmă un fleac.

Doamne, Dumnezeule, asta zic și eu hipersensibilitate! Dar eram într-o situație fără ieșire, și o știam. Până în prezent, eu și cu Sally avuseserăm acel lucru rar: o relație fără dezacorduri. Sigur nu voiam ca ăsta să fie primul. Așa că, știind că nu ar fi reacționat bine dacă i-aș fi spus: „Ai interpretat total greșit ce am vrut să spun", am hotărât că e mai bine să pun capăt ostilităților, înclinând steagul. Căci dacă în mulții ani de căsnicie învățasem ceva, acel lucru era următorul: dacă vrei să îndulcești atmosfera după o ceartă, întotdeauna e mai bine să recunoști că tu ai greșit... chiar dacă socoți că ai avut dreptate.

Așa că am apăsat pe tasta Reply și am scris:

> Iubito,
>
> Ultimul lucru din lume pe care îl doresc este să te supăr. Ultimul lucru din lume pe care îl gândesc este că orice faci tu e neînsemnat. Tot ce am vrut să spun e că ești atât de inteligentă în tot ce abordezi, încât această criză — deși mare în momentul de față — până la urmă, în viitor, o să fie considerată mică, fiindcă vei reuși s-o

rezolvi cu bine. Greşeala mea a fost că n-am exprimat limpede acest sentiment. Îmi dau seama că te-am rănit. Iar acum mă simt îngrozitor.

Ştii că te consider minunată. Ştii că ai toată iubirea şi tot sprijinul meu în absolut tot ce faci. Îmi pare nespus de rău că faptul de a nu-mi fi ales cum trebuie cuvintele a declanşat această neînţelegere. Te rog să mă ierţi.

Te iubesc,
David

În regulă, mă umileam un pic. Însă ştiam că, în ciuda bărbăţiei ei profesionale, Sally avea un ego extrem de permeabil, care avea permanent nevoie să fie sprijinit. Mai la obiect, în acest stadiu incipient al relaţiei noastre, stabilitatea era totul. Mi-am repetat mantra din ultimele zile: *E sub o presiune enormă. În momentul de faţă, probabil ar interpreta greşit chiar şi să fie întrebată cât e ceasul. Dar se va calma când se va domoli situaţia.*

Sau, cel puţin, pe asta mă bazam.

Odată ce am trimis acel e-mail, m-am întors la următorul. Era de la Lucy, ceea ce în esenţă era direct din şcoala de comunicare „Lua-te-ar dracu', urmează o scrisoare tare":

David,

Vei fi mulţumit să ştii, ieri pe Caitlin au podidit-o lacrimile când i-am spus că n-ai să vii weekendul ăsta. Felicitări. Iarăşi i-ai frânt inima.

Am reuşit să o conving pe Marge să vină de la Portland ca să aibă grijă de Caitlin cele două nopţi cât voi fi plecată. Totuşi, nu a găsit bilet decât la clasa business, în ultimul moment, şi mai trebuie şi să-i ducă pe Dido şi Aeneas la pensiunea pentru pisici pe timpul weekendului — iar costul total, inclusiv preţul biletului de avion, ajunge la 803,45 dolari. Aştept obligatoriu un cec de la tine.

Cred că purtarea ta în această ocazie subliniază tot ce am simțit legat de tine de când ai făcut cunoștință cu zeița aia nemernică numită succes: ești total motivat de egoism. Și ce ți-am spus aseară la telefon rămâne valabil: îți voi plăti cu vârf și îndesat pentru asta.

Lucy

Am luat imediat telefonul și am format niște numere. M-am uitat la ceas. 10:14 dimineața pe coastă. Cu puțin noroc, Caitlin nu plecase încă la școală.

Norocul a ținut cu mine. Ba mai mult, a răspuns chiar fiica mea. Și a părut entuziasmată să vorbească cu mine.

— Tati! a spus ea, bucuroasă.

— Bună, puștoaico, am zis. Totul e bine?

— Am să fiu înger în piesa de Paște de la școală.

— Ești deja un înger.

— Nu sunt înger. Sunt Caitlin Armitage.

Am râs.

— Îmi pare rău că nu vin weekendul ăsta.

— Dar weekendul ăsta vine mătușa Marge să stea cu mine. Însă pisicile ei trebuie să meargă la un hotel pentru pisici.

— Deci nu ești supărată pe mine?

— Vii săptămâna viitoare, așa-i?

— Negreșit, Caitlin. Promit.

— Și pot să stau și eu cu tine la hotel?

— Absolut. Tot weekendul o să facem ce vrei tu.

— Și ai să-mi aduci un cadou?

— Promit. Acum pot să vorbesc cu mami?

— Bine... dar să nu vă certați.

Mi-am ținut răsuflarea.

— O să încercăm să nu ne certăm, scumpete.

— Mi-e dor de tine, tati.

— Și mie mi-e dor de tine.

Pauză. Apoi am auzit-o predând telefonul. A urmat o tăcere lungă, pe care în cele din urmă Lucy a rupt-o.

— Despre ce vrei să vorbim? a întrebat ea.

— Chiar părea devastată, Lucy. Total distrusă, adică.

— N-am nimic să-ți spun...

— Bine. Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine. Dar să nu mai încerci vreodată să mă minți cu privire la starea ei emoțională. Și, te avertizez, dacă încerci să o întorci împotriva mea...

Linia a murit, căci Lucy a trântit telefonul. S-a zis cu schimbul de opinii matur. Dar măcar m-am simțit al naibii de ușurat că fiica mea nu era deloc nefericită că nu puteam să o văd weekendul ăsta. Subiectul mătușii Marge și tariful ei de 803 dolari pe weekend era altă problemă. Marge era o toantă tangențial atinsă de curentul New Age, care trăia singură cu iubitele ei pisici și cristalurile ei și înregistrările ei cu incantații nepaleze prostești în ashramul ei cu un singur dormitor. Recunosc însă că era bună la inimă. Și o adora pe unica ei nepoată, ceea ce mă bucura. Dar opt sute de dolari ca să-și transporte talia mărimea 44 la San Francisco... ca să nu mai spun de asigurarea unei cazări de cinci stele prețioaselor ei prietene feline (cine naiba botează două pisici Dido și Aeneas?) Oricum, îmi plăcea sau nu, știam că trebuia să ies cu gologanii... după cum știam și că Swami Marge avea să bage, probabil, în buzunar jumătate din cei 800 de dolari. Dar nu aveam de gând să mă cert. Deja biruisem în mod efectiv în cearta cu Lucy. Simplul fapt de a o auzi pe Caitlin spunându-mi că îi e dor de mine șterse toată angoasa acumulată în acea dimineață și îmi redase buna dispoziție. Și acum aveam o întreagă insulă caraibiană la dispoziția mea.

Am ridicat receptorul. Am întrebat dacă era la îndemână un ziar. Am fost informat că *New York Times* tocmai sosise cu elicopterul.

— Vă rog să mi-l trimiteți.

Am atins ecranul audio-video. Am intrat în fonotecă. Am ales câteva sonate la pian de Mozart. A sosit ziarul. Meg mi-a instalat în balcon un pat pliant. A dispărut în baie și a reapărut cu șase mărci diferite de cremă pentru protecție solară. Mi-a reumplut paharul de șampanie. Mi-a spus s-o sun când vreau să iau masa de prânz.

Am citit ziarul. Am ascultat Mozart. M-am prăjit ușor la soare. După o oră, am hotărât că era timpul să înot. Am ridicat receptorul. Mi s-a făcut legătura cu Gary.

— Salut, domnule Armitage. Vă distrați bine în paradis?

— Deloc rău. Mă întrebam doar dacă pe insulă există un loc anume pentru înot. În afară de piscină, adică.

— Păi, avem o mică plajă grozavă. Dar dacă ați fi avut chef de scufundări...

După douăzeci de minute, eram la bordul lui *Truffaut* (exact, precum regizorul francez) — un vas de croazieră lung de patruzeci de metri, cu un echipaj alcătuit din cinci persoane. Am mers vreo treizeci de minute până am ajuns la un recif de corali din apropierea unui arhipelag de insule micuțe. Doi dintre membrii echipajului m-au ajutat să-mi pun un costum de cauciuc („Azi e cam frig în apă", mi-a explicat unul dintre ei), apoi m-au echipat cu labe de scafandru, mască și tub de oxigen. Un membru al echipajului era deja în echipament de scufundări.

— Dennis o să vă călăuzească în jurul recifului, mi-a spus Gary.

— Mersi, dar chiar nu e nevoie, am zis.

— Păi, domnul Fleck cam insistă ca invitații să nu înoate niciodată singuri. Oricum, face parte din serviciu.

Asta era o expresie pe care o tot auzeam pe Insula Saffron. *Face parte din serviciu.* Să am propria-mi călăuză cu care să înot la recif de corali făcea parte din serviciu. Să am un întreg echipaj de patru oameni care să aibă grijă de

mine pe vasul de croazieră făcea parte din serviciu. La fel și homarul, cu carapacea deja îndepărtată, pe care mi l-au servit la bordul ambarcațiunii, însoțit de un Chablis *premier cru*. În acea după-amiază, când ne-am întors pe uscat și i-am întrebat dacă au ediția *New Yorker* din săptămâna aceasta, au trimis elicopterul la Antigua să-mi cumpere un exemplar, chiar dacă am încercat din răsputeri să-i conving să nu se deranjeze atât — *și cu cheltuială* — pentru o nenorocită de revistă. Dar, din nou, mi s-a spus că *face parte din serviciu*.

M-am întors în camera mea. Laurence, bucătarul insulei, m-a sunat și m-a întrebat ce aș vrea la cină. Când l-am rugat să-mi propună ceva, a spus doar:

— Orice doriți.

— Orice?

— Aproape.

— Propune ceva.

— Păi, specialitatea mea e bucătăria zonei Pacificului. Și cum avem pește proaspăt din belșug...

— Am să las la latitudinea ta.

După câteva minute, a sunat Joan de la departamentul de stenodactilografie. Era la jumătatea scenariului meu și avea în jur de zece nelămuriri legate de scrisul meu îngrozitor. Le-am lămurit pe toate. Apoi mi-a spus că scenariul avea să fie dactilografiat din nou până a doua zi la prânz, întrucât domnul Fleck era așteptat să se întoarcă la sfârșitul după-amiezii — și de cum auzea că revizuisem scenariul, avea să dorească să-l citească imediat.

— Doar n-ai să stai trează jumătate de noapte ca să dactilografiezi!

— Face parte din serviciu, a spus ea, adăugând că, cu permisiunea mea, o să pună să-mi fie adus a doua zi, odată cu micul dejun, un exemplar al scenariului proaspăt revizuit. Dacă reușeam să-l citesc până la capăt, putea să facă eventualele corecturi mai târziu în acea dimineață.

M-am întins în pat. Am aţipit. Când m-am trezit, trecuse o oră... şi pe sub uşă fusese strecurat un bilet. M-am dus să-l iau.

Stimate domnule Armitage,

N-am vrut să vă deranjăm, dar veţi găsi în faţa uşii exemplarul din *New Yorker* pe care l-aţi cerut, precum şi catalogul filmotecii insulei. Ne-am gândit că poate doriţi să aranjăm o proiecţie pentru diseară. Dacă da, daţi-mi un telefon la interior 16. De asemenea — când vă convine, puteţi să-l sunaţi pe Claude, somelierul. Vrea să discute cu dumneavoastră ce vin preferaţi diseară la cină. Puteţi să-i spuneţi şi când aţi vrea să mâncaţi. În problema asta, bucătăria e complet flexibilă. Doar să ne anunţaţi.

Încă o dată, e o plăcere să vă avem alături de noi. Şi, cum spuneam aseară, chiar sper să ne vedem la filme...

Toate cele bune,

Chuck

Am deschis uşa. Am luat catalogul cu filme şi exemplarul din *New Yorker* care fusese adus pe calea aerului la cererea mea. M-am trântit la loc în pat, întrebându-mă de unde ştiau că trăgeam un pui de somn — şi, prin urmare, nu trebuia să fiu deranjat. Erau microfoane în cameră? Era undeva o cameră ascunsă? Sau doar eram eu paranoic? În definitiv, poate că au dedus pur şi simplu că, după o zi de muncă obositoare la soare, aveam nevoie de o mică siestă. Poate reacţionam eu cu prea multă emoţie la toată atenţia ce mi se acorda.

Şi brusc mi-a venit în minte o anecdotă veche din lumea scriitorilor. Hemingway şi Fitzgerald stăteau într-o cafenea franţuzească şi se uitau la un grup de filfizoni plini de ifose care treceau alene pe lângă ei. „Să ştii, Ernest", a spus plin de importanţă Fitzgerald, „bogaţii sunt altfel decât noi doi".

La care Hemingway a replicat ursuz: „Da — ei au mai mulți bani".

Însă acum mi-am dat seama că ceea ce le aduceau, de fapt, bogătașilor acei bani era un *cordon sanitaire*, în interiorul căruia puteai să eviți toate problemele lumești supărătoare cu care trebuia să se lupte restul lumii. Bineînțeles că îți confereau și putere însă, în ultimă instanță, dominația lor consta în faptul că îți permiteau să duci o viață diferită de a celorlalți. *20 de miliarde de dolari.* Încă mă mai străduiam să înțeleg acea cifră — și statistica (oferită, firește, de Bobby) că dobânda săptămânală a lui Fleck din averea lui era în jur de două milioane de dolari... și asta după impozitare. Fără să se atingă de un penny din averea lui, avea un venit net de circa 100 de milioane de dolari pe an, cu care să se joace. Ce absurditate! două milioane de dolari pe săptămână bani de buzunar. Oare ținea minte Fleck cum e să-ți bați capul să găsești bani de chirie? Sau să faci pe dracu' în patru ca să-ți plătești factura la telefon? Sau să te mulțumești cu o mașină veche de zece ani care nu a intrat niciodată în viteza a patra fiindcă nu ți-ai permis să repari cureaua de transmisie paradită?

Oare mai avea aspirații de vreun fel... când toate dorințele lui pământești fuseseră deja satisfăcute? Și cum îți modifica lipsa unei ambiții materiale concepția despre lume? Te concentrai pe lucrurile mai intelectuale din viață, aspirând la gânduri și fapte mărețe? Poate deveneai un rege filosof de ultimă oră, un prinț Medici? Sau te transformai într-un Papă Borgia?

Doar după o singură zi la Chez Fleck deveneam răsfățat. Și — îndrăznesc s-o spun — îmi plăcea. Latentul meu complex de a avea dreptul la toate ieșea în prim-plan — și acceptam rapid ideea că pe insulă era un întreg personal gata să-mi îndeplinească orice dorință. Pe vas, Gary mi-a spus că dacă am chef să mă duc să-mi petrec ziua în Antigua, o

să-mi aranjeze bucuros un drum cu elicopterul. Sau, dacă voiam să plec mai departe, Gulfstreamul stătea degeaba pe Antigua Airport și putea fi chemat oricând era nevoie.

— Ești foarte amabil, am spus. Dar cred că voi rămâne aici să mă relaxez.

Și cu siguranță m-am relaxat. În seara aceea, după savurosul *bouillabaisse* gătit de bucătar ca în zona Pacificului (însoțit de un la fel de uimitor Au Bon Climat Chardonnay), am stat singur în sala de cinema și am văzut la pachet două filme clasice de Fritz Lang: *Dincolo de orice îndoială* și *Mareu Zăpușeală*. În loc de floricele, Meg a intrat când și când cu o tavă cu bomboane de ciocolată belgiană și un Bas Armagnac 1985. După aceea, Chuck a venit în sala de proiecție și s-a lansat într-un lung discurs despre aventurile lui Fritz Lang la Hollywood. Cunoștea atât de al naibii de bine aproape totul despre filme, încât l-am invitat să bea cu mine un Armagnac și să-mi povestească puțin despre el. Se părea că îl cunoscuse pe Philip Fleck la începutul anilor șaptezeci, când erau studenți amândoi la NYU.

— Asta a fost cu mult, mult înainte ca Phil să fie măcar puțin bogat. Adică, știam că tatăl lui avea această fabrică de ambalaje de hârtie în Wisconsin — dar, în principal, era doar un tip ca oricare altul, care voia să regizeze, și locuia într-un apartament prăpădit de la intersecția dintre 11th și 1st Avenue. Timpul liber și-l petrecea la Bleecker Street Cinema sau Thalia sau New Yorker, sau la vreunul dintre celelalte cinematografe din Manhattan, de mult dispărute, care reînviau tradiția. Așa ne-am împrietenit eu și Phil — ne tot ciocneam unul de celălalt în aceste cinematografe mici, și nu aveam nicio problemă să vedem patru filme pe zi...

Oricum, Phil a fost mereu hotărât să facă treaba de *auteur*, pe când marele meu vis era doar să am propriul meu cinematograf și poate să prind ocazionalul articol într-o revistă europeană de film, de calitate superioară, precum *Light and*

Sound sau *Cahiers du Cinema*. Apoi, când eram în anul doi la NYU, tatăl lui Phil a murit și el a trebuit să se întoarcă în Milwaukee să conducă afacerea familiei. Am pierdut complet legătura unul cu celălalt, deși eu știam ce se petrecea cu el — fiindcă atunci când a făcut primul lui miliard înscriind compania la bursă, treaba a apărut în toate ziarele. Iar apoi, când a dat toate loviturile alea de investiții și a devenit... mă rog, *Philip Fleck*... n-am putut să trec peste asta. Vechiul meu amic cinefil, acum multimiliardar! Apoi, într-o zi, am primit din senin un telefon chiar de la Phil. Dăduse de urma mea în Austin, unde eram, ca să zicem așa, asistent la arhiva de filme de la Universitatea Texas. Nu era o slujbă rea, chiar dacă nu câștigam decât în jur de douăzeci și șapte de miare pe an. Nu mi-a venit să cred că era el la telefon.

„Cum dracu' m-ai găsit?" l-am întrebat.

„Am oameni care fac chestii de genul ăsta pentru mine", a spus el.

Și pe urmă a trecut direct la subiect: voia să-și înființeze propria arhivă de filme... cea mai mare arhivă privată din America... și voia să o conduc eu. Înainte chiar de a-mi spune cu cât avea să mă plătească, am acceptat. Adică, asta a fost șansa vieții mele — să creez o arhivă mare... și pentru unul dintre cei mai buni amici ai mei.

— Deci acum îl însoțești peste tot?

— Te-ai prins din prima, amice. Arhiva principală se află într-un depozit din apropierea casei lui din San Francisco, dar are secții ale ei la fiecare dintre celelalte case. Eu sunt șeful unei echipe de cinci oameni care administrează arhiva principală, dar îl și însoțesc oriunde merge, ca să mă aibă la dispoziție oricând are nevoie de mine. Phil ia filmul foarte în serios.

Sunt convins. Pentru că trebuie să fii extrem de pasionat de filme să-ți angajezi propriul arhivar cu normă întreagă pe care să-l cari după tine, doar în caz că ți se face poftă

noaptea târziu de un Antonioni din perioada de început, sau doar trebuie să vorbești de teoria lui Eisenstein despre montaj în timp ce te uiți cum apune soarele peste palmierii de pe Insula Saffron.

— Pare o slujbă grozavă, am spus.

— Cea mai bună, a zis Chuck.

Iarăși am dormit neîntors — o dovadă reală că, după doar o zi petrecută aici, chiar începeam să mă relaxez. N-am pus ceasul deșteptător să mă trezească. M-am trezit pur și simplu când m-am trezit — adică iarăși aproape de unsprezece —, și am descoperit încă un bilet băgat pe sub ușă.

Stimate domnule Armitage,

Sper că ați dormit bine. Vă anunț că am primit vești de la domnul Fleck în această dimineață. Vă transmite cele mai bune urări și regretul său că o să mai întârzie trei zile. Dar categoric luni dimineață va fi aici, și speră că până atunci vă veți bucura în continuare de scurta vizită pe insulă. A spus că dacă doriți să faceți ceva, să mergeți undeva anume, să inițiați o activitate, oricare, noi trebuie să vă stăm la dispoziție.

Cu alte cuvinte, domnule Armitage, puneți mâna pe telefon și sunați-mă oricând. Suntem la dispoziția dumneavoastră.

Sper să putem face în așa fel încât să aveți o zi grozavă în paradis.

Toate cele bune,

Gary

Așadar, marlinul mușca și Philip Fleck hotărâse că totuși nu eram atât de important ca o găleată de pește. Dintr-un motiv ciudat, nu-mi păsa. Dacă voia să mă facă să-l aștept, n-avea decât.

Înainte de a aborda lucruri atât de solicitante precum să mă hotărăsc ce să comand la micul dejun, mi-am făcut curaj pentru o scurtă întâlnire cu poșta mea electronică. Însă comunicatele din această dimineață nu aduceau întristare. Dimpotrivă, e-mailul de la Sally era extrem de împăciuitor.

Iubitule,

Scuze, scuze. În toiul bătăliei, am uitat cine este adevăratul meu aliat — într-atât încât totul mă irita. Îți mulțumesc pentru minunatul tău e-mail. Îți mulțumesc și mai mult pentru înțelegere.

Sunt la New York, cazată la Pierre... care nu e chiar cea mai proastă adresă imaginabilă. Am venit aici la porunca lui Stu Barker, care trebuia să plece la New York pentru a se întâlni cu niște mahări de la corporația HQ a Foxului. Și a vrut să fiu și eu acolo, ca să discutăm grila pe care am plănuit-o pentru la toamnă. Oricum, am zburat cu o cursă internă (a fost șiret și nu a vrut să vină ca un arivist schimbător insistând asupra unui avion al companiei în clipa în care i-a luat locul lui Levy). Tot drumul până la New York a fost cum nu se poate mai fermecător — o schimbare completă de poziție. Și mi-a spus că vrea cu adevărat să lucreze cu mine, că are nevoie de mine în echipa lui — și că vrea să dăm uitării anii de vrăjmășie. „Rahaturile mele au fost cu Levy, nu cu tine", mi-a zis.

Oricum, marea ședință Fox este peste câteva ore. Firește că sunt neliniștită — întrucât (ca s-o spun pe șleau) este important să strălucesc — și în fața mahărilor, și a noului meu șef. Aș vrea să fii aici să mă ții în brațe (și să faci și alte lucruri... dar nu vreau să fiu vulgară în cyberspațiu). Am să încerc să te sun azi mai târziu, dar cred că o să ne întoarcem pe coastă chiar după ședință. Sper

că te bronzezi pentru amândoi. Insula Fleck pare uimitoare.

Te iubesc,

Sally

Ei bine, era un progres. Evident, și faptul că Stu Barker devenise foarte prietenos îi îmbunătățise starea de spirit — dar nimic nu te ajută să începi dimineața într-o notă înaltă ca scuzele din partea femeii pe care o iubești.

Dar urmau vești și mai bune — fiindcă, în timp ce eram online, promptul New Mail a început să pâlpâie pe ecran. Am comutat și am găsit următorul mesaj de la Alison:

Salut, superstarule,

Sper că în clipa de față ești plăcut lovit de insolație și stai tolănit într-un hamac, fiindcă am niște vești extrem de bune.

Tocmai ai fost nominalizat la un Emmy.

Dumnezeu să ne ajute pe toți care de acum va trebui să ne luptăm cu egoul tău și mai îngâmfat.

Mă bucur mult pentru tine, David. Mă bucur și pentru mine, fiindcă știu că pot să-ți ridic plata pentru următoarea serie cu 25 la sută. Ceea ce, dacă socotești...

Ca să-l citez pe regele Lear, ne-am descurcat bine, bărbate. Pot să fiu prietena ta la premiere sau o apucă pandaliile pe Sally?

Cu dragoste,

Alison

La sfârșitul zilei eram într-un delir plăcut de la toate felicitările pe care le primisem. M-a sunat Brad Bruce pe insulă și mi-a spus că întreaga echipă de la *Cum să te vinzi* era încântată pentru mine — cu toate că erau destul de supărați pe cei de la Emmy că serialul meu a primit o singură

nominalizare. M-a sunat și Ned Sinclair — șeful departamentului de comedie de la FRT. Idem doi actori. Și am primit e-mailuri de felicitare de la vreo duzină de prieteni și asociați din așa-zisa noastră industrie.

Cel mai bun lucru a fost că Sally a dezertat de la ședința din New York ca să-mi telefoneze.

— La jumătatea ședinței, asistentul unuia dintre tipii de la Fox a intrat cu lista nominalizărilor la Emmy. Bineînțeles că ștabii au studiat-o cu atenție, ca să vadă câte nominalizări a primit rețeaua. Apoi, unul dintre ei a ridicat privirea spre mine și a spus: „David Armitage nu e iubitul tău?" Și pe urmă mi-a spus. Puțin a lipsit să țip. Sunt a naibii de mândră de tine. Și trebuie să-ți spun și că asta mă pune într-o poziție a naibii de bună în fața mahărilor.

— Cum merge treaba acolo?

— Nu prea pot să vorbesc acum... dar, în general, câștigăm.

Câștigăm? Adică Sally și încântătorul Stu Barker — tipul pe care ea îl descria odinioară ca fiind Heinrich Himmlerul comediei de televiziune?

— Pare-se că voi doi chiar v-ați legat.

— Tot n-am câtuși de puțină încredere în el, a spus ea în șoaptă. Dar, totodată, e mai bine să-l am de partea mea decât să aibă ațintite dispozitivele nucleare tactice în direcția mea. Oricum, nu vreau să te plictisesc cu politica biroului...

— Nu mă plictisești niciodată, iubirea mea.

— Iar tu ești cel mai dulce, cel mai alintat bărbat în viață.

— Acum chiar o să mi se urce la cap.

— Foarte bine. Meriți.

— Ascultă, am spus, Mein Host e tot la vânătoare de pești mari în insulele învecinate și nu se întoarce până luni. Dar mi s-a acordat deplină libertate de acțiune pe insulă, ceea ce înseamnă că aș putea să-i fac să trimită Gulfstreamul la New York să te ia și să te aducă aici.

— Oh, Doamne, tare mi-ar plăcea... dar trebuie să mă întorc la L.A. cu Stu. E destul de important să mențin această relație. Iar el vrea ca duminică să plănuim împreună, la birou, niște chestii serioase.

— Înțeleg, am spus.

— Știi că, dacă n-ar fi fost criza asta de la serviciu, acum aș fi fost cu tine acolo.

— Chiar înțeleg.

— Bun, a zis ea. Voiam doar să-ți spun că vestea despre tine este fantastică... și că te iubesc... și chiar trebuie să mă întorc la ședința asta. Am să te sun mâine când sunt acasă.

Și până să apuc să-i spun la revedere, linia a murit. Fereastra mea de cinci minute cu Sally se închisese.

Sentimentul meu de nesiguranță a fost repede domolit de încă o seară în care am fost servit și de băutul unui Morgan '75 absurd de bun, și de vizionarea a încă unui pachet de două filme (*Asul din mânecă* al lui Billy Wilder și *Măcelul* al lui Kubrick), și de primirea unui tort cadou (făcut anume pentru mine de cofetarul insulei) în forma unui premiu *Emmy*.

— De unde ați știut de nominalizarea mea? l-am întrebat pe Gary când mi-a adus tortul în sala de proiecție, însoțit de șase persoane din staff.

— Hei, veștile circulă repede.

Lumea asta era una în care se știa totul despre tine, în care toate dorințele îți erau îndeplinite, în care niciun amănunt nu era considerat prea mărunt. Primeai exact ce doreai, când doreai. În acest timp, deveneai echivalentul ambulant al unei retine desprinse, orbită de realitățile exterioare.

Nu că m-ar fi deranjat să fiu turist într-un astfel de tărâm accesibil numai elitei. Însă deși m-am jurat că n-am să lucrez deloc pe insulă, atunci când Joan a apărut cu manuscrisul meu proaspăt dactilografiat, m-am tolănit repede în hamacul din balconul meu, cu pixul roșu în mână. Noua

versiune era cu vreo opt pagini mai scurtă. Ritmul era alert, atrăgător. Dialogul era mai vioi — și mai puțin explicativ. Punctele esențiale ale intrigii erau atinse cu ușurință. Dar, la a doua citire, am constatat că o mare parte din actul trei părea acum nefirească: secvențele de după jaf și felul în care toți cei implicați se năpusteau unul asupra celuilalt păreau cam *ca la carte*. Așa că, în weekend, am rescris toate cele treizeci și una de pagini de la sfârșit, lăsându-mă cuprins de frenezia muncii. În ciuda vremii în continuare superbe, m-am încuiat în camera mea din care n-am ieșit decât trei ore pe zi, și am terminat treaba duminică la șase după-amiaza. La scurt timp după aceea a apărut Joan și a adunat cele în jur de patruzeci de pagini de hârtie concept galbenă pe care rescrisesem actul al treilea. Am sărbătorit cu o porție de șampanie. Am stat tolănit o oră în cada cu apă fierbinte. Pe urmă am mâncat la cină crab *Callinectes* și am băut o jumătate de sticlă dintr-un minunat Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă. Pe la zece, a apărut Joan cu paginile bătute din nou.

— Ți le dau înapoi până la miezul nopții, am spus.

— Mulțumesc, domnule.

Am livrat paginile la termenul limită solicitat și m-am trântit în pat. Am dormit până târziu. Scenariul proaspăt legat a sosit odată cu micul dejun, împreună cu un bilet:

„Tocmai am primit vești de la domnul Fleck. A intrat în posesia scenariului dumneavoastră și intenționează să îl citească de îndată ce poate. Din păcate, întârzie iar pe mare, dar se va întoarce miercuri dimineață și așteaptă cu nerăbdare să vă întâlniți atunci."

Prima mea reacție la această misivă a fost naturală: *Ia mai du-te dracului, amice! N-am de gând să ard gazu' pe-aici, așteptând să mă onorezi cu prezența ta.* Dar când am sunat-o pe Sally pe mobil în L.A. și i-am spus că Fleck mă șicana întârziindu-și întoarcerea, ea a zis:

— La ce te aștepți? Tipul poate să facă ce vrea. Așadar, *o să facă* ce vrea, bineînțeles. Oricum, iubire, tu ești doar scriitorul...

— Hei, mersi mult!

— Fii serios, știi cum funcționează lanțul alimentar în natură. O fi tipul amator, dar el e cu banii. Și asta îl face să fie regele mușuroiului...

— În vreme ce, în scenariul ăsta, eu sunt robul.

— Hei, dacă ești așa de șucărit pe tip, fă o criză de isterie și cere Gulfstreamul să te întorci la L.A. ... dar nu te aștepta să mă vezi în următoarele trei nopți deoarece fac o vizită de serviciu pe la filialele noastre din San Francisco, Portland și Seattle.

— Când a mai apărut și asta?

— Ieri-seară. Stu a hotărât că trebuie să facem un mic tur de inspecție pe la principalele noastre piețe din Pacific.

— S-ar părea că tu și cu Stu *chiar* v-ați legat.

— Cred că l-am câștigat de partea mea, dacă asta vrei să spui.

Nu asta voiam să spun, dar n-am vrut să insist asupra subiectului de teamă că o să par posedat de proverbialul monstru cu ochi verzi. Însă Sally știa exact despre ce vorbeam.

— Chiar disting o notă de gelozie în glasul tău? m-a întrebat.

— Deloc.

— Știi de ce trebuie să-i cânt în strună tipului ăstuia, nu-i așa?

— Sigur, sigur...

— Știi că încerc să țin barbarii la distanță de poartă, nu?

— Știu...

— ...și ar mai trebui să știi că sunt incredibil de îndrăgostită de tine și nici prin cap nu mi-ar trece să...

— Bine, bine... Scuze.

— Se acceptă, a spus ea, înțepată. Și trebuie să mă întorc la ședința asta. Vorbim mai târziu.

Și a închis.

Cretin. Cretin. Cretin. *S-ar părea că tu și cu Stu chiar v-ați legat*. Ce remarcă inteligentă! Acum o să trebuiască să mă umilesc puțin și în afara programului ca să rămână fericită.

Am luat telefonul și am sunat-o pe Meg. Am întrebat-o dacă aș putea să trimit un buchet de flori la L.A. Nicio problemă, mi-a spus ea. Și nu, nu era nevoie să-i dau un număr de card de credit. „Vom fi bucuroși să ne îngrijim noi de asta." Aveam vreo preferință? Nu, doar ceva rafinat. Și mesajul de pe cartea de vizită? Aveam nevoie de ceva împăciuitor și lingușitor, dar nu prea respectuos, așa că m-am hotărât la:

Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Te iubesc.

Meg m-a asigurat că florile aveau să fie livrate la biroul lui Sally într-o oră. Bineînțeles, după nouăzeci de minute, a sosit un e-mail de la domnișoara Birmingham:

Astea da scuze stilate! Și eu te iubesc. Dar încearcă s-o lași mai moale, bine?
Sally

Am încercat să-i urmez sfatul. L-am sunat pe Gary și am aranjat o zi de plimbare cu vaporul în jurul unui mic arhipelag din apropiere. Echipajul vasului de croazieră al lui Fleck era pregătit pentru acest voiaj. Și echipamentul de scufundare era la bord în caz că voiam să fac scufundări. A venit și ajutorul bucătarului ca să încropească masa de prânz. Între catarge a fost instalat un hamac în care am tras un pui de somn de o oră. Când m-am trezit, mi s-a oferit un cappuccino (acceptat pe loc) și mi s-a înmânat și printul unui e-mail de la Chuck:

Salut, domnule Armitage,

Sper că n-ai niciun plan pentru diseară, fiindcă tocmai am primit vești de la domnul Fleck, și vrea să aranjez proiecția unui film cu totul deosebit pentru tine, în seara asta. Anunță-mă ce oră ți-ar conveni, și am să pregătesc floricele.

Când i-am spus stewardului de pe iaht că aș vrea să vorbesc personal cu Chuck, m-a racordat la un telefon ce făcea legătura dintre vas și țărm.

— Care-i filmul? l-am întrebat pe Chuck.

— Scuze, domnule Armitage, dar e o surpriză. Ordinele domnului Fleck.

Așa că în seara aceea, la nouă, m-am prezentat în sala de proiecție. M-am afundat într-un fotoliu adânc de piele, ținând între picioare un bol Waterford Crystal cu floricele de porumb. Lumina a scăzut în intensitate și proiectorul a prins viață. Coloana sonoră de generic era o înregistrare grozavă din anii '40 a piesei *Aceste dulci nimicuri*, apoi pe ecran a apărut un titlu mare, în italiană, care mă anunța că eram pe cale să vizionez *Salo — Cele 120 de zile ale Sodomei* de Pier Paolo Pasolini.

Bineînțeles că auzisem de ultimul film scandalos al lui Pasolini — o reluare postbelică a dementului roman al marchizului de Sade. Dar nu îl văzusem. Fiindcă după primele proiecții de la mijlocul anilor șaptezeci, filmul a fost interzis aproape peste tot în State... inclusiv în New York. Iar când filmul tău e interzis în New York, știi că ai plăsmuit ceva prea periculos ca să-i faci față.

În vreo douăzeci de minute, am înțeles de ce autoritățile de la New York au avut câteva îndoieli morale cu privire la acest film, a cărui acțiune se desfășoară în republica fascistă Salo (creată de Mussolini în ultima lui poziție de la sfârșitul războiului). Filmul începea arătând cum patru aristocrați

italieni (cu o conduită în mare măsură imorală) cad de acord să se însoare fiecare cu una dintre fiicele celorlalți. Era cel mai blând dintre delictele morale puse la cale de acest cvartet, fiindcă în scurtă vreme cutreierau ținutul de nord al Italiei în căutare de adolescente și adolescenți nobili, care erau ridicați pentru ei de gărzi fasciste. Victimele erau apoi transportate într-o casă mare de la țară unde cei care le răpiseră le anunțau că acum trăiau într-un ținut aflat deasupra legii — un loc în care avea să li se ceară să participe în fiecare noapte la o orgie, și unde oricine era prins într-un act religios avea să fie omorât.

Și astfel, aristocrații începeau să facă ce voiau cu victimele lor. Pe băieți îi sodomizau și regizau o căsătorie falsă între o virgină și unul dintre adolescenți, forțând cuplul să-și consume „căsătoria" în fața lor. Însă tocmai când băiatul era pe cale să își penetreze mireasa, aristocrații se năpusteau și deflorau ei aceste copile.

A continuat și mai rău. În timpul unei „orgii", aristocratul-șef și-a făcut nevoile pe podea, apoi a silit-o pe mireasa copilă din scena precedentă să-i mănânce fecalele. Considerând că toată lumea trebuia să ia parte la petrecere, i-au forțat pe prizonierii lor să-și facă nevoile în ploști pentru bolnavi și apoi au dat un banchet la care au servit excremente în farfurii de porțelan fin. Dar tocmai când începeam să cred că lucrurile nu puteau să se denatureze și mai mult, și-au schingiuit și lichidat toate victimele în curtea casei — scoțându-le ochii, sugrumând o tânără, arzând cu o lumânare sânii alteia, tăindu-le limba. Și în timp ce coloana sonoră relua acordurile piesei *Aceste dulci nimicuri*, doi gardieni fasciști încep să danseze lent unul cu celălalt.

Ecranul s-a înnegrit. Generic.

Când luminile s-au aprins, m-am pomenit într-o adevărată stare de șoc. *Salo* nu era doar grozav... era mai mult decât grozav. Ceea ce m-a tulburat și mai mult a fost faptul

că filmul ăsta nu era o chestie ieftină făcută de câteva jigodii pentru cinci sute de dolari într-un depozit din San Francisco Valley. Pasolini fusese un regizor ultraserios, ultrasofisticat. Iar *Salo* era o explorare ultraserioasă a totalitarismului, dusă până la limitele extreme ale gustului. Tocmai fusesem martor la cele mai urâte excese imaginabile ale comportamentului uman, în timp ce stăteam într-o sală de proiecții minunat mobilată de pe o insulă caraibiană privată. Și n-am putut să nu mă întreb: *ce naiba voia să-mi transmită Philip Fleck?*

Dar până să apuc să găsesc un răspuns, am auzit în spatele meu un glas.

— Probabil că, după asta, ți-ar prinde bine ceva de băut.

M-am întors și m-am pomenit față în față cu o femeie până în treizeci și cinci de ani, atrăgătoare într-un fel sobru à la New England, cu ochelari cu ramă de baga și păr lung, șaten prins într-un coc.

— Cred că am nevoie de un pahar cu ceva foarte tare, am spus. A fost...

— Înfiorător? Înfricoșător? Grețos? Abominabil? Sau poate doar vulgar și demodat?

— Toate la un loc.

— Îmi pare rău. Dar, din păcate, așa înțelege soțul meu să glumească.

Am fost imediat în picioare, cu mâna întinsă.

— Scuzați-mă că nu v-am recunoscut. Sunt...

— Știu cine ești, David, a spus ea, cu un surâs. Iar eu sunt Martha Fleck.

Șase

— Așadar... CUM E să fii talentat?

— Poftim? am spus, ușor luat prin surprindere.

Martha Fleck mi-a zâmbit și a spus:

— E doar o întrebare.

— O întrebare foarte directă.

— Zău? Credeam că e o întrebare destul de plăcută.

— Nu sunt deosebit de talentat.

— Dacă spui tu... a zis ea, zâmbind din nou.

— Dar ăsta-i adevărul.

— Mă rog, modestia e un lucru de admirat. Dar singurul lucru pe care îl știu eu despre scriitori este că, în mod normal, sunt un amestec de îndoială și aroganță. Însă, de obicei, aroganța învinge.

— Spuneți că sunt arogant?

— Prea puțin, a zis ea, aruncându-mi încă un zâmbet. Pe de altă parte, cine se trezește dimineața și are în față un ecran negru are nevoie de o părere fantastic de bună despre el. Un pahar? Sunt convinsă că ai nevoie să bei ceva după ce ai văzut *Salo*... deși soțul meu îl consideră o capodoperă

în adevăratul sens al cuvântului. Dar să nu uităm că el a făcut *Ultima șansă*. L-ai văzut, presupun?

— Ăă, da. Foarte interesant.

— Ce diplomat ești!

— E bine să fii diplomat.

— Dar asta duce la o conversație fără nerv.

N-am spus nimic.

— Ei haide, David! E timpul să jucăm *A spune adevărul*. Ce crezi cu adevărat despre filmul lui Philip?

— Nu e... ăă... cel mai bun lucru pe care l-am văzut.

— Ești în stare de mai mult.

I-am cercetat fața în căutarea unui semn. Dar n-am văzut decât acel zâmbet amuzat. Am spus:

— Bine, dacă vreți să știți adevărul, mi s-a părut o aiureală pretențioasă.

— Bravo! Și acum primești băutura aia.

A atins un buton mic de pe marginea scaunului ei. Ne aflam în „camera grozavă" a casei, ajungând acolo la propunerea ei. Stătea sub un Rothko din perioada târzie — două pătrate mari, care se îmbinau, de un negru accentuat de o cută de orange, poziționată central; o ușoară aluzie la viitoarele zori de zi în tot acel întuneric.

— Ești fan Rothko? m-a întrebat ea.

— Da.

— Și Philip este. De asta a ținut să aibă opt lucrări de-ale lui.

— Asta înseamnă o grămadă.

— Și o grămadă de bani — în jur de 74 de milioane de dolari.

— O sumă impresionantă.

— Bani de buzunar.

Iarăși o mică pauză de-a ei, în care m-a urmărit urmărind-o. Totuși, tonul ei era în mod constant foarte liniștit și sfios. Spre mare mea mirare, o găseam cu adevărat atrăgătoare.

A sosit Gary.

— Mă bucur că v-ați întors, doamnă Fleck. Cum a fost la New York?

— Distractiv.

S-a întors spre mine.

— Tragem o băută serioasă, David?

— Păi...

— Am să interpretez asta drept acceptare. Câte mărci de votcă avem, Gary?

— Treizeci și șase, doamnă Fleck.

— Treizeci și șase de votci. Nu e caraghios, David?

— Mă rog, sunt o grămadă de votci.

S-a întors iar spre Gary.

— Așadar, Gary, dezvăluie tot: care e votca ultrasupremă dintre toate votcile noastre supreme?

— Am o Stoli Gold triplu filtrată, din 1953.

— Lasă-mă să ghicesc — a fost stocul de rezervă al lui Stalin.

— Nu garantez pentru asta, doamnă Fleck. Dar trebuie să fie absolut extraordinară.

— Atunci, te rog să ne servești... cu puțin Beluga alături.

Gary a înclinat ușor capul, apoi a plecat.

— N-ați fost pe iaht cu soțul dumneavoastră, doamnă Fleck? am întrebat.

— Mă cheamă Martha... și cum n-am avut niciodată o simpatie pentru Hemingway, n-am văzut nevoia să petrec mai multe zile pe mare, urmărind nu știu ce pește mare după care umblă Philip.

— Și ați fost la New York în călătorie de afaceri?

— Chiar mă impresionează diplomația ta, David. Fiindcă atunci când soțul tău valorează 20 de miliarde de dolari, majoritatea oamenilor se așteaptă să nu muncești deloc. Dar da, am fost la New York pentru a mă întâlni cu comitetul de administrație al unei mici fundații pe care o

conduc și al cărei scop e să-i ajute pe scenariștii lipsiți de mijloace.

— N-am auzit să existe o astfel de specie.

— Oare nu cei mai mulți scenariști sunt într-o situație disperată... în afară de cazul în care dă norocul peste ei? Ca în cazul tău.

— Dar... dar a fost totuși noroc.

— Modestia ta exagerată începe să mă îngrijoreze teribil, David, a spus ea, atingându-mi ușor mâna.

— Ați fost redactor scenarist, așa-i? am întrebat, retrăgându-mi mâna.

— Oh, ești un tip bine informat! Da, am fost ceea ce în teatrul de provincie este cunoscut drept *dramaturg* — un pretențios mod german de a spune că doftoriceam scenarii și lucram cu scriitori și, din când în când, găseam în mormanul de scenarii fără valoare o piesă interesantă care merita să fie perfecționată.

— Și așa l-ați cunoscut pe...?

— Domnul Fleck? Da, acolo am dat nas în nas cu soarta mea maritală. În acel loc cu lumini scânteietoare și farmec romantic numit Milwaukee, Wisconsin. Cunoști Milwaukee, David?

— Nu, din păcate.

— Un oraș fermecător. Veneția Vestului Mijlociu.

Am râs.

— Atunci de ce vă aflați *dumneavoastră* acolo?

— Fiindcă acolo există un teatru cu repertoriu variat, oarecum decent. Aveau nevoie de un redactor scenarist. Eu aveam nevoie de o slujbă, iar ei mi-au oferit una. Nici banii nu erau răi — douăzeci și opt de mii pe an. Mai mult decât am câștigat în alte locuri. Însă e drept și că Milwaukee Rep era foarte bine finanțat, mulțumită domnului Fleck, fiul orașului, care s-a descurcat de minune și care ducea o cruciadă personală de transformare a orașului natal în propria Veneție.

O nouă galerie de artă. Un centru nou de informații la universitate, cu — *naturellement* — propria arhivă de filme. Exact după ce jinduia Milwaukee. Și, desigur, un grozav sediu nou pentru teatrul profesionist din localitate. Cred că pe toate cele trei proiecte Philip a cheltuit în jur de 250 de milioane de dolari.

— Și a și făcut-o cu istețime întrucât a reușit să-și compenseze impozitul.

Gary s-a întors, împingând o măsuță pe rotile, pe care se aflau un mic bol cu caviar frumos înconjurat de gheață mărunțită, o farfurie cu feliuțe rotunde de pâine neagră de Westfalia, sticla de votcă și două pahărele elegante. Gary a scos sticla din gheață și i-a prezentat-o ceremonios Marthei. Ea s-a uitat în treacăt la etichetă, care avea patina timpului și era scrisă cu litere chirilice.

— Știi limba rusă? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nici eu. Dar sunt sigură că 1953 a fost un an foarte bun. Așa că, haide, Gary, toarnă.

El s-a executat, ținându-ne fiecăruia un pahar plin ochi. Martha l-a ridicat pe al ei și l-a ciocnit de al meu. Am dat pe gât pahărelele. Votca era foarte rece și avea un gust foarte plăcut. Am tresărit de plăcere când mi-a înghețat gâtlejul și apoi mi s-a dus drept la creier. Martha părea să aibă o reacție asemănătoare.

— Merge, a spus ea.

Gary ne-a umplut paharele la loc, apoi ne-a oferit fiecăruia o feliuță de pâine cu o movilită de caviar pe ea. Am gustat din a mea. Martha m-a întrebat:

— Cum ți se pare?

— Păi... chiar are gust de caviar.

I-a spus lui Gary că acum o să se ocupe ea de sticlă. După ce el s-a retras, Martha mi-a mai turnat un pahărel și a zis:

— Știi, până să-l cunosc pe Philip, nu știam nimic despre mărcile de lux, sau diferența dintre... știu și eu... o poșetă Samsonite și una Louis Vuitton. Chestiile astea nu mi s-au părut niciodată importante.

— Și acum?

— Acum dețin tot felul de secrete comerciale. Știu care e prețul caviarului iranian — 160 de dolari uncia. Știu și că paharul din mâna ta e Baccarat și că scaunul pe care stai este un model original Eames, pe care Philip a dat 4 200 de dolari.

— Și înainte de a cunoaște toate lucrurile astea...?

— Duceam acasă 1 800 de dolari pe lună, locuiam într-un apartament mic, de două camere și conduceam un VW Rabbit vechi de doisprezece ani. Pentru mine, o etichetă de firmă însemna Inaccesibilul.

— Vă deranja că nu aveați bani?

— Asta chiar nu mi-a trecut prin minte. Eram în sectorul nonprofit, așa că mă îmbrăcam ca o călugăriță și gândeam ca o călugăriță, și nu mă supăra câtuși de puțin. Dar aș greși dacă aș crede că nu ți-a plăcut deloc să fii falit?

— Când ai bani e mai ușor.

— Asta-i adevărat. Însă când lucrai la Book Soup, nu îi invidiai pe toți scriitorii ăia de succes pe care îi vedeai răsfoind într-o doară cărți prin librărie, cu contractele lor de șapte cifre și Porscheurile lor din parcare, și ceasurile lor Cartier și...

— De unde știți de Book Soup? am întrebat, întrerupând-o.

— Ți-am citit dosarul.

— Dosarul meu? Am un dosar?

— Nu chiar. Mai mult o mapă, pe care au întocmit-o oamenii lui Philip când ai acceptat să vii aici.

— Și ce anume era în acest dosar?

— Doar tăieturi din ziare, și o biografie la zi, și o listă cu toate meritele tale, și câteva informații despre trecut, pe care oamenii lui Philip le-au cules de ici și de colo...

— Cum ar fi?

— Oh, știi tu — chestii elementare necesare de știut precum ce băuturi preferi, genul de filme la care îți place să te uiți, situația conturilor tale bancare, portofoliul investițiilor tale, numele terapeutului tău...

— Eu *nu fac* terapie, am spus, supărat.

— Dar ai făcut. Chiar după ce ai părăsit-o pe Lucy și te-ai mutat cu Sally, ai petrecut șase luni stând de vorbă cu un anume doctor... oare cum îl chema?... Tarbuck, poate? Un anume Donald Tarbuck care are cabinetul chiar lângă Victory Avenue în West L.A. Scuze... m-a luat gura pe dinainte?

M-am simțit dintr-o dată foarte stânjenit.

— Cine v-a spus toate astea? am întrebat.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Doar le-am citit...

— Dar cineva trebuie să le fi spus oamenilor dumneavoastră toate astea. Cine, așadar?

— Sincer, habar n-am.

— Pun pariu că jigodia aia, Barra.

— Este clar că te-am supărat, ceea ce în mod sigur n-a fost intenția mea. Dar te asigur că Bobby nu e turnător, iar tu n-ai aterizat în fosta Germanie de Est. Pur și simplu, soțul meu e un tip foarte meticulos care vrea să aibă o analiză detaliată despre orice persoană pe care se gândește s-o angajeze.

— N-am făcut cerere pentru vreo slujbă.

— Punct lovit. Pe Philip îl interesa pur și simplu să lucreze cu tine și a considerat că trebuie să afle câteva amănunte elementare... cum face toată lumea în ziua de azi. Punct. Bine?

— Nu sunt paranoic...

— Sigur că nu, a spus ea, umplând iar paharele. Acum dă ăsta pe gât.

Am ciocnit iar paharele și am băut. De data asta votca a alunecat ușor, semn că gâtul și creierul meu începuseră să amorțească.

— E mai bine acum? a întrebat ea cu blândețe.

— E o votcă bună.

— Te consideri un tip fericit, David?

— Poftim?

— Mă întrebam dacă în adâncul ființei tale te îndoiești de succesul tău și te întrebi dacă îl meriți cu adevărat.

Am râs.

— Întotdeauna faceți pe agentul provocator?

— Doar cu oamenii care îmi plac. Dar am dreptate, nu-i așa? Pentru că simt că nu crezi în realizările tale și regreți în secret că ți-ai părăsit soția și copilul.

Tăcere lungă, în timpul căreia am luat sticla de votcă și am umplut iar paharele.

— Cred că pun prea multe întrebări, a spus ea în cele din urmă.

Am ridicat paharul și l-am dat pe gât.

— Dar îmi dai voie să-ți mai pun una?

— Care?

— Spune-mi ce ai gândit cu adevărat despre filmul lui Philip.

— V-am spus...

— Nu, ce mi-ai spus a fost: „E o aiureală pretențioasă". Însă nu ai explicat *de ce* îl consideri o aiureală pretențioasă.

— Chiar vreți să știți? am întrebat.

A băut votca dintr-o înghițitură și a dat din cap. Așa că i-am spus exact de ce era cel mai prost film pe care l-am văzut în viața mea, luând scenă cu scenă, explicând de ce personajele erau esențialmente absurde, de ce dialogul dădea un nou înțeles cuvântului „artificial" și de ce întregul proiect era absolut ridicol. Probabil că votca activase o tendință guralivă în creierul meu, fiindcă am vorbit non-stop vreo zece minute, oprindu-mă doar ca să accept încă două pahare de la Martha. Când în cele din urmă am terminat, s-a lăsat o tăcere lungă.

— Mă rog... mi-ați cerut părerea, am spus, cu limba ușor împleticită.

— Și cu siguranță ți-ai dat-o.

— Scuze.

— De ce te scuzi? Tot ce ai spus este absolut corect. De fapt, ai spus exact ce i-am spus eu lui Philip înainte ca filmul să intre în producție.

— Dar credeam că ați lucrat îndeaproape cu el la scenariu.

— Așa e — și, crede-mă, comparat cu ciorna inițială, scenariul final a fost mult mai bun... ceea ce nu spune mare lucru, căci filmul în sine a fost un dezastru.

— N-ați avut nicio influență asupra lui?

— Când un umil redactor scenarist a avut vreo influență asupra unui regizor? Vreau să spun că, dacă 99,5 la sută din autorii de scenarii de la Hollywood sunt tratați ca niște argați, atunci redactorul scenarist este considerat practic neom.

— Chiar și de cel care e îndrăgostit de dumneavoastră?

— Oh, asta s-a întâmplat abia după film.

Apoi mi-a povestit că Fleck a apărut într-o zi la teatrul pe care îl construise în Milwaukee pentru o mică ședință informală cu personalul... personalul *lui* mai precis, deoarece subvenția lui anuală asigura și salariile. Oricum, în timpul acestui regesc contact direct cu poporul, regizorul artistic al teatrului l-a dus repede în cămăruța pe care Martha o numea biroul ei pentru un rapid: *„Bună, îmi pare bine de cunoștință"*. Când au fost prezentați, și Fleck a auzit că ea era redactorul scenarist al teatrului, i-a spus că tocmai terminase de scris un film și i-ar fi prins bine sfatul unui profesionist privitor la așa-zisele puncte tari și slabe ale filmului.

— Bineînțeles că i-am spus pe loc că aș fi onorată să-l citesc — pentru că ce altceva era să spun? Adică, el era sfântul nostru protector, Omul de Sus al nostru. În sinea mea am gândit: „Oh, Doamne, un scenariu fără valoare, scris de Superbogătașul Joe!" Însă nici nu credeam cu adevărat că o

să trimită scenariul... deoarece, dat fiind că domnul avea așa de mulți bani, ar fi putut să obțină acest sfat pe bani de la Robert Towne sau William Goldman. Dar în dimineața următoare *zbang* — scenariul a aterizat pe biroul meu. Pe pagina de titlu era lipit un bilețel: „Ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai transmite părerea ta sinceră despre acest scenariu până mâine-dimineață". Și era semnat: *P.F.*

Așa că Martha n-a avut de ales decât să-și petreacă restul zilei citind afurisitul de scenariu și apoi toată noaptea într-o stare de neliniște crescândă, deoarece își dădea seama că, deși scenariul lui Fleck era fără doar și poate bun de aruncat la gunoi, dacă ar fi scris exact ce gândea, putea să-și ia adio de la slujba ei.

— Am stat trează până la cinci dimineața încercând să întocmesc un raport care să transmită cumva mesajul că scenariul era îngrozitor, dar s-o facă într-un fel cât mai neutru cu putință. Însă adevărul era că nu-mi venea în minte nici măcar un lucru bun de spus despre el. În cele din urmă, când soarele răsărea, am rupt a patra încercare de raport imparțial și mi-am spus: am să-l tratez pe tip ca pe oricare alt scriitor aspirant prost, și am să-i spun exact de ce i-a ieșit așa de prost.

Așa că s-a așezat și a scris un raport ucigător, l-a trimis la teatru și s-a dus la culcare, gândindu-se că atunci când se va trezi, va trebui să înceapă să-și caute altă slujbă.

În loc de asta, telefonul din apartamentul ei a sunat în acea după-amiază la cinci. Era unul dintre „oamenii lui Fleck", care i-a transmis că domnul Fleck dorea să o vadă, și că Gulfstreamul avea să o ducă la San Francisco în acea seară. Oh... și că teatrul fusese informat că ea va lipsi câteva zile.

— Ei bine, până în acest moment, nu mai călătorisem decât cu autobuzul, așa că limuzina până la aeroport și zborul cu Gulfstreamul au fost cam neobișnuite. La fel și casa lui Philip din Pacific Heights, cu personalul compus din cinci

oameni și sala de proiecție de la subsol. Bineînțeles că tot drumul până la San Francisco m-am întrebat de ce voia să mă vadă... și dacă mă aducea în vest ca un fel de demonstrație de forță: „Te aduc aici cu avionul personal ca să pot avea plăcerea deosebită de a te concedia față în față". Dar când am ajuns la el acasă, a fost cum nu se poate mai fermecător... ceea ce, dată fiind firea taciturnă a lui Philip, e întru câtva un efort. Cu raportul meu în mâna ridicată, a spus: „E sigur că nu umbli cu periuța". Apoi m-a rugat ca următoarele șapte zile să lucrez cu el pentru a îmbunătăți scenariul. Și mi-a cerut să-i spun prețul meu. I-am zis că eram deja plătită de teatrul din Milwaukee, așa că nu așteptam nimic de la el... în afară de muncă grea. „Pentru mine sunteți un scriitor ca oricare, și unul al cărui scenariu necesită reparații majore. Așa că dacă sunteți dispus să ascultați, eu sunt dispusă să vă ajut." Și astfel am petrecut șapte zile desfăcând în bucăți scenariul și refăcându-l la loc. Philip și-a suspendat toate activitățile ca să lucreze cu mine și chiar m-a ascultat. Părea și să fie receptiv la criticile mele — pentru că, până la sfârșitul săptămânii, am reușit să tăiem din scenariu majoritatea prostiilor, condensând structura și făcând personajele semicredibile. I-am spus că tot mai credeam că întregul proiect era mult prea artificial. Dar, fără îndoială, era un scenariu mai bun decât înainte... Și tot fără îndoială, între noi era o chestie nerostită. O fi Philip nefiresc de reticent... dar odată ce ajunge să te cunoască, poate fi foarte amuzant. Și chiar mi-a plăcut istețimea lui. Pentru un tip care construise un imperiu de multe miliarde de dolari, știa foarte multe despre filme și cărți, și chiar era hotărât să bage o grămadă de bani în arte. Oricum, în ultima noastră seară împreună, am intrat într-o sesiune maraton de băut...

— Votcă?

— Firește, a spus ea, înălțând jucăuș din sprâncene. Otrava mea preferată.

I-am întâlnit privirea.

— Și să ghicesc ce s-a întâmplat apoi?

— Da. Numai că dimineață, când m-am trezit, Philip plecase, deși pe pernă era un bilet cu adevărat romantic: „Păstrăm legătura". Măcar nu l-a semnat *P.F.* ... Așa că m-am întors în Milwaukee și n-am mai primit nicio veste de la el. După șase luni, am citit undeva că *Ultima șansă* intrase în producție în Irlanda. Opt luni mai târziu, inaugura singurul cinematograf pentru filme străine sau făcute de companii mici din Milwaukee — și, firește, m-am dus să-l văd, și nu mi-a venit să cred ce făcuse domnul Fleck. Nu numai că tăiase optzeci la sută din schimbările pe care le făcuserăm, ci și băgase la loc jumătate din dialogul prost pe care reușiserăm să-l tăiem. Bineînțeles că nu am fost singura persoană care a considerat că făcuse alegerile greșite, căci ziarele erau pline de articole cu adevărat defavorabile filmului, și scriau că Philip tocmai se despărțise de un supermodel cu care se vedea de un an... lucru care mi-a explicat imediat de ce nu primisem nicio veste de la domnul în cauză după acea unică noapte în patul lui... Oricum, am fost așa de nemulțumită — atât de felul în care subminase toată munca noastră, cât și de faptul că nu mă mai sunase —, încât m-am așezat și am compus o scrisoare dură în care mi-am exprimat marea nemulțumire față de felul urât în care se purtase atât profesional, cât și personal cu mine. Chiar nu mă așteptam să primesc un răspuns. Însă apoi, după vreo săptămână, a apărut într-o seară la ușa mea. „Am greșit cu privire la toate. Mai ales cu tine."

— Și după aceea?

— În șase luni ne-am căsătorit.

— Ce romantic! am spus.

A zâmbit iarăși slab în timp ce a turnat ultimele două porții din sticlă.

— Deci... care e morala acestei povești? am întrebat. Nu aveți nicio vină pentru filmul prost al soțului dumneavoastră?

— *Touché*, din nou.

Am băut paharul dintr-o înghițitură. Nici n-am mai simțit votca alunecându-mi pe gât. Fiindcă nu mai simțeam absolut nimic.

— Să-ți împărtășesc un secret. Motivul pentru care soțul meu te lasă să aștepți aici e că nu suportă să fie în preajma unui om talentat.

— Cred că oricine a făcut așa de mulți bani ca el merită să fie numit talentat.

— Poate. Dar talentul după care jinduiește el — darul pe care visează să-l aibă — este talentul pe care îl ai tu. Și eu îl admir enorm. De ce crezi că m-am întors aici în seara asta? A fost șansa de a te cunoaște. Și cred cu adevărat că serialul *Cum să te vinzi* este unul de referință.

— Mă simt flatat.

— Cu plăcere.

M-a privit țintă și a zâmbit iar. M-am uitat la ceas. A spus:

— Dacă ți-a trecut de mult ora de culcare, nu te mai rețin. Pot să-l pun pe Gary să-ți aducă niște lapte cald și fursecuri. Și sunt sigură că avem pe undeva pe aici un ursuleț de pluș, în caz că ai nevoie de companie.

Și-a arcuit ușor sprâncenele, mai mult amuzată decât senzuală.

— Cred că am nevoie doar să mă văd în pat, am spus. Vă mulțumesc pentru votcă.

— Face parte din serviciu, a răspuns ea. Vise plăcute.

Mi-am luat la revedere și am pornit împleticit înspre camera mea.

Nu mai țin minte cum am ajuns acolo. Nici când am adormit, complet îmbrăcat, pe pat. Dar sigur țin minte că m-am trezit brusc pe la patru dimineața, și abia am reușit să ajung la baie, și am borât non-stop vreo cinci minute, și mi-am scos toate hainele, și am stat în picioare sub un duș fierbinte,

și în cele din urmă m-am întors bălăbănindu-mă la pat, încă ud leoarcă, și m-am strecurat sub învelitoare, și m-am gândit la conversația cu Martha Fleck, și până la urmă am adormit iar, și nu m-am trezit până pe la amiază, și m-am gândit că acum creierul meu suferea de topire aproape nucleară, și am încercat, totodată, să înțeleg tot ce s-a întâmplat în seara precedentă: de la vârârea pe gât a lui *Salo* în toată gloria lui împuțită până la conversația-flirt cu Martha, alimentată cu pileală.

Dar în timp ce mă străduiam să recompun ciudatul puzzle care fusese seara trecută, am ajuns și la o decizie: aveam să părăsesc insula chiar în acea zi. De prea mult timp eram ținut în așteptare, și fără un motiv anume, și nu mai voiam să tolerez capriciile unui bogătaș. Așa că am luat telefonul și l-am sunat pe Gary, și l-am întrebat dacă era cu putință să-mi aranjeze deplasarea în Antigua în după-amiaza aceea, cu o legătură pentru Los Angeles. A spus că o să mă sune el. Apoi, după cinci minute, a sunat telefonul. Era Martha.

— Ai făcut vreodată cunoștință cu ceva numit Berocca?

— Bună, Martha.

— Bună dimineața, David. Pari cam răvășit.

— Oare de ce? Dar tu pari uimitor de trează.

— Asta datorită minunatelor proprietăți fortifiante ale Beroccii. E o vitamină solubilă, cu o doză uriașă de vitamine B și C — și este singurul leac cunoscut pentru mahmureală pe care l-am întâlnit. Se fabrică în Australia, unde oamenii sunt experți în materie de mahmureală.

— Te rog să-mi trimiți și mie două, imediat.

— Sunt pe drum în timp ce vorbim. Numai să nu le mărunțești cu un card de credit și să le înghiți cu ajutorul unei bancnote de 50 de dolari, rulată.

— Eu nu fac așa ceva, am spus, în defensivă.

— A fost o glumă, David. Înveselește-te, te rog.

— Scuze... și, apropo, chiar mi-a plăcut aseară.

— Atunci de ce vrei să ne părăsești după-amiază?

— Este clar că veștile circulă repede.

— Sper că decizia asta nu a fost determinată de ceva ce am spus eu.

— Deloc. Cred că e legată mai degrabă de faptul că soțul tău mă face să aștept aici de peste o săptămână. Și am și eu o viață cu care trebuie să merg înainte... și o fiică pe care trebuie să o vizitez în San Francisco vinerea asta.

— Asta se rezolvă ușor. Am să pun ca Gulfstreamul să fie rezervat pentru a te duce direct vineri-dimineață. Cum schimbarea de fus orar e în favoarea ta, ai să ajungi acolo până la mijlocul după-amiezii, fără probleme.

— Dar asta înseamnă să mai ard două zile gazul de pomană aici.

— Uite ce e, înțeleg de ce ești supărat pe soțul meu. Cum spuneam aseară, se joacă cu tine... cum se joacă cu toată lumea. Iar eu mă simt foarte prost din cauza asta, fiindcă i-am propus să încerce să lucreze cu tine. Sunt o mare admiratoare a ta. Pe lângă *Cum să te vinzi*, ți-am citit toate piesele de teatru pe care le-ai scris pe la început.

— Zău? am spus, străduindu-mă să nu par flatat, dar nereușind.

— Da, am pus un asistent de-al meu de la fundație să dea de urma tuturor scenariilor tale pentru teatru...

Probabil a avut ceva de muncit, m-am gândit... dat fiind faptul că niciuna dintre piesele alea n-a fost publicată. Dar dacă era un lucru pe care îl știam acum despre soții Fleck, acesta era următorul: dacă voiau ceva, obțineau.

— Și mai voiam, de fapt, să discut cu tine despre schimbările pe care tocmai le-ai făcut la filmul pentru Philip.

Ceea ce, evident, îi suflase Joan.

— Ai citit deja scenariul refăcut?

— Azi-dimineață, la prima oră.

— Și soțul tău?

— N-am de unde să știu. N-am mai vorbit cu el de câteva zile.

Eram gata să întreb de ce, dar m-am răzgândit. În schimb, am spus:

— Chiar te-ai întors de la New York să mă cunoști?

— Nu se întâmplă prea des să avem pe insulă un scriitor pe care îl admir.

— Și chiar îți place noua versiune a scenariului?

A râs misterios.

— Vrei asigurări?

— Absolut, am spus.

— Ei bine, părerea mea e că ai făcut o treabă grozavă.

— Mulțumesc.

— Altfel ți-aș spune, crede-mă.

— N-am nicio îndoială în privința asta.

— Iar dacă rămâi, promit să nu-ți mai torn votca cu forța pe gât... decât dacă, firește, vrei și tu.

— Nicio șansă.

— Atunci vom fi toată ziua mormoni antialcoolici. De fapt, chiar am să-ți spun Fratele David, dacă vrei...

A fost rândul meu să râd.

— Bine, bine. Am să mai stau o zi. Dar dacă nici mâine nu e aici, am plecat.

— S-a făcut, a spus ea.

Tabletele Berocca au sosit după câteva minute și, spre marea mea mirare, chiar mi-au micșorat chinul provocat de mahmureală. Dar același efect l-a avut și după-amiaza petrecută cu Martha. În ciuda cantității de Stoli pe care o dăduse pe gât în seara precedentă, arăta a naibii de vioaie, aproape radioasă. A aranjat să luăm prânzul în balconul principal al casei. Soarele era în înaltul cerului, dar o briză ușoară tempera căldura. Am mâncat homar rece și am băut Virgin Mary și am vorbit de mi s-a uscat gura. Martha renunțase la tonul de cochetărie care caracterizase seara

precedentă, și s-a dovedit a fi amuzantă, erudită și o persoană cu care puteai să vorbești cu brio și multă seriozitate despre o duzină de subiecte diferite. Și mai important, chiar știa meserie când era vorba de scrierea pieselor — și a făcut o grămadă de remarci inteligente despre noua versiune a piesei *Noi, cei trei morocănoși*. Spre marea mea uimire, chiar citise întreaga operă a lui David Armitage... inclusiv acele piese uitate de la începutul anilor 1990, care fuseseră date spre citire unei companii obscure aflate hăt departe de Broadway, și pe care de atunci se aduna praful în arhiva lor cu manuscrise.

— Drace, nici eu n-am mai citit de ani de zile piesele alea!

— Păi, când Philip mi-a spus că vrea să lucreze cu tine, m-am gândit că ar fi un lucru deștept să văd de ce ai fost în stare înainte de a fi faimos.

— Și așa ai reușit să găsești *Noi, cei trei morocănoși*?

— Da, eu sunt de vină că l-am pus în mâinile lui Philip.

— Și tot ideea ta a fost să-și scrie numele pe scenariul meu?

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost alienat mintal. Și a spus:

— Ce naiba zici tu acolo?

I-am povestit despre mica scamatorie pe care o făcuse soțul ei cu scenariul meu... cum sosise (via Bobby) cu numele lui pe pagina de titlu.

A oftat adânc.

— Îmi pare nespus de rău, David, a zis.

— Să nu-ți pară. N-aș putea spune că a fost vina ta. Și realitatea e că am acceptat totuși oferta lui de a veni aici... ceea ce îți dovedește ce prost sunt!

— Banii lui Philip fraieresc pe toată lumea. Și asta îi permite să joace jocurile pe care adoră să le joace. De asta mă simt prost pentru situația asta. Fiindcă atunci când m-a sunat să

mă întrebe despre tine, ar fi trebuit să știu că o să te zăpăcească și pe tine.

— *Te-a sunat* să vorbiți despre mine? Nu sunteți, ca să zic așa, căsătoriți?

— De fapt, suntem, ca să zic așa, despărțiți.

— Oh, da.

— Nu e oficial. Și cu siguranță e ceva ce niciunul dintre noi nu vrea să fie făcut public. Dar, de vreo zece ani, în esență, trăim separat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Să nu-ți pară. Fiindcă a fost hotărârea mea. Nu că aș putea spune că Philip m-a implorat să mă mai gândesc sau că m-a urmărit în toate cele patru colțuri ale pământului. Oricum, nu e stilul lui. Nu că ar avea un stil.

— Crezi că e ceva permanent?

— Nu știu. Vorbim din când în când — poate o dată pe săptămână. Dacă are nevoie pentru o apariție în public — un mare eveniment în scop caritabil, o cină importantă de afaceri sau invitația anuală la Casa Albă — îmi pun rochia potrivită și afișez zâmbetul potrivit, și îl las să mă țină de braț și facem pe cuplul fericit. Și, desigur, locuiesc în toate casele lui și folosesc toate avioanele lui — dar numai când nu le folosește el. Faptul că are atâtea case și atâtea avioane înseamnă că e ușor să ne evităm.

— Situația a ajuns atât de rea între voi doi?

A tăcut o clipă și s-a uitat în zare la jocul dintre soare și apă de pe suprafața sclipitoare a Mării Caraibilor.

— Am știut de la început că Philip e cam ciudat. Dar m-am îndrăgostit de ciudățenia lui. Și de intelectul lui. Și de vulnerabilitatea pe care o ține ascunsă în spatele fațadei de bogătaș taciturn. În primii ani, chiar ne-am înțeles bine. Până când, într-o zi, a început să se retragă. Nu am înțeles deloc de ce. Nici *el* nu a vrut să-mi explice. Căsnicia era ca o mașină nouă, lucioasă care, într-o dimineață, refuză pur și simplu

să pornească. Și deși încerci totul ca s-o faci să meargă din nou, începi să-ți faci griji: o fi asta o rablă? Și îngrijorarea sporește și mai mult când îți dai seama că tot îl iubești pe idiotul cu care te-ai măritat.

A tăcut, uitându-se iar la întinderea de apă.

— Bineînțeles că, uitându-te la această priveliște, probabil gândești: toată lumea ar trebui să aibă problemele ei.

— O căsnicie nereușită e o căsnicie nereușită, am spus.

— A ta a fost foarte rea?

Acum a fost rândul meu să evit contactul vizual.

— Vrei răspunsul ușor sau răspunsul sincer? am întrebat.

— E decizia ta.

Am ezitat o clipă, apoi am spus:

— Retrospectiv privind, nu, n-a fost chiar atât de îngrozitoare. Ne rătăciserăm un pic... și cred că se acumulase o anumită cantitate de resentimente de ambele părți fiindcă ea ne întreținea financiar pe amândoi de multă vreme. Iar succesul meu chiar nu a simplificat problemele dintre noi. Dimpotrivă, a mărit prăpastia...

— Și apoi ai cunoscut-o pe uimitoarea domnișoară Birmingham.

— Cercetările tale sunt foarte amănunțite.

— Ești îndrăgostit de ea?

— Bineînțeles.

— Ăsta e răspunsul ușor sau cel sincer?

— Dacă pui problema așa... situația de acum e foarte diferită de căsnicia mea. Suntem un „cuplu de forță", cu tot ce implică asta.

— Răspunsul ăsta mi se pare destul de sincer.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora patru. După-amiaza trecuse într-o nanosecundă. M-am uitat la Martha. Soarele bătea în așa fel încât fața ei era scăldată într-o lumină blândă. Am privit-o cu atenție și, brusc, m-am gândit: e chiar

frumoasă. Foarte deșteaptă. A naibii de spirituală. Și (spre deosebire de Sally) foarte autocritică. Mai la obiect, ne armonizam foarte bine ca sensibilitate. Comunicaserăm foarte bine încă din prima clipă, totul fusese atât de...

Atunci, un al doilea gând mi-a apărut brusc în minte: nici *să nu-ți treacă prin cap să ajungi acolo.*

— Un penny pentru ele, a spus ea, întrerupându-mi reveria.

— Poftim?

— Pentru gândurile tale, David. Păreai să fii în altă parte.

— Nu — eram clar aici.

A zâmbit și a spus:

— E bine de știut.

În acea clipă mi-am dat seama *că... ce*? Că mă urmărea cum o urmăream?... Că între noi exista „un lucru nerostit"?... Efectele unui *coup de foudre* care chiar încurca situația?... *„Maturizează-te, idiotule!"* (am auzit Glasul Rațiunii șoptindu-mi la ureche). *„Și ce dacă există o atracție? Știi ce s-ar întâmpla dacă i-ai da curs. Consecință fatală, urmată de cea mai lungă iarnă nucleară imaginabilă."*

Acum a fost rândul ei să se uite la ceas.

— Dumnezeule, uite cât e ceasul! a exclamat.

— Sper că nu te-am reținut de la ceva, am zis.

— Deloc. Oricum, timpul zboară când conversația zboară.

— Am să beau pentru asta.

— E un indiciu că încalci jurământul de abstinență la alcool și comanzi ceva franțuzesc și spumos?

— Nu încă.

— Dar mai târziu, poate?

M-am auzit spunând:

— Dacă n-ai nimic de făcut...

— Agenda mea socială nu e chiar plină aici.

— Nici a mea.

— Deci dacă aș propune ceva... o mică ieșire, poate... ai fi dispus?

Să nu faci asta, mi-a șuierat la ureche Glasul Rațiunii. Dar, firește, am spus:

— Minunat!

O oră mai târziu, când soarele asfințea, m-am pomenit stând cu Martha pe puntea vasului de croazieră, bând un pahar de Cristal și îndreptându-ne spre orizont. Înainte de îmbarcare, îmi spusese să îmi iau un schimb de haine și un pulover.

— Unde anume mergem? o întrebasem.

— Ai să vezi, îmi răspunsese ea.

După vreo jumătate de oră, am zărit o insuliță: deluroasă, verde, mărginită de palmieri. De la distanță, am deslușit un doc, o plajă, dincolo de care era un grup de trei clădiri simple, construite în stil pseudo-Insula Paștelui, cu acoperișuri de stuf.

— O adevărată ascunzătoare, am spus. A cui e?

— A mea.

— Vorbești serios?

— Categoric. A fost darul meu de nuntă de la Philip. A vrut să-mi cumpere un diamant absurd de uriaș, stil Liz Taylor. Însă am spus că nu sunt chiar fata potrivită pentru Steaua Indiei. Așa că el a întrebat: „Ce zici de-o insulă?" Iar eu m-am gândit: ei bine, asta-i ceva al naibii de original!

Când am acostat, Martha m-a condus pe țărm. Plaja nu era mare, dar nisipul ei era de un alb perfect. Ne-am dus la micul grup de clădiri. Structura principală era circulară, cu un hol confortabil (numai din lemn decolorat și țesături albite) și o verandă mare, cu șezlonguri și o masă mare. În partea din spate a clădirii era o bucătărie. De o parte și de alta a acestei structuri centrale erau două căsuțe în stil polinezian, fiecare mobilată cu un pat dublu,

fotolii cochete din trestie, iarăși țesături albite, și o baie cu lemn decolorat.

— Ăsta da cadou de nuntă, am spus. Presupun că ai avut un rol în proiectarea caselor.

— Da, Philip a adus un arhitect și un constructor din Antigua și, în esență, mi-a dat mână liberă. Iar eu le-am spus că, desigur, vreau o copie fidelă, de cinci stele a Jonestown-ului...

— Vrei să spui că ai de gând să îți înființezi propriul cult?

— Cred că în contractul prenupțial există o clauză care îmi interzice în mod anume să-mi întemeiez propria religie.

— Ai un contract prenupțial?

— Când te măriți cu un individ care valorează douăzeci de miliarde de dolari, bineînțeles că oamenii lui insistă să semnezi un contract prenupțial... care, în cazul nostru, a avut cam aceeași lungime ca Biblia Gutenberg. Însă am angajat un avocat nemaipomenit de dur să negocieze partea mea de înțelegere... așa că, dacă lucrurile chiar nu mai merg deloc, sunt acoperită. Ești gata pentru un tur al insuliței?

— Păi nu se întunecă?

— Asta-i ideea! a spus, luându-mă de mână.

În drum spre ieșirea din căsuță, a luat o lanternă aflată lângă ușă. Apoi m-a condus pe o potecă îngustă care începea din spatele clădirii principale și o lua direct la deal printr-un crâng des de palmieri și liane încâlcite. Soarele încă mai arunca o lumină slabă, dar coloana sonoră a insectelor și a păsărilor tropicale de noapte era în toi... o cameră de ecou pentru șuierături și țipete nepământești care au scos la suprafață temerile mele adânci de băiat de oraș legate de chemarea naturii.

— Ești sigură că e înțelept ce facem? am întrebat.

— La ora asta, pitonii n-au ieșit încă. Așa că...

— Foarte amuzant, am spus.

— Cu mine eşti în siguranţă.

Am urcat tot mai sus — acum flora şi fauna erau atât de dese încât poteca părea un tunel care se tot întuneca. Dar apoi, pe neaşteptate, am ieşit în vârful dealului pe care îl urcam. Frunzişul a făcut loc unui creştet golaş. Martha sincronizase perfect sosirea noastră... pentru că, în faţă, era discul incandescent al soarelui, perfect conturat pe cerul care se întuneca.

— Dumnezeule! am exclamat.

— Îţi place?

— Un adevărat spectacol!

Am stat acolo în tăcere. Martha s-a întors spre mine şi a zâmbit şi mi-a luat mâna şi a strâns-o. Apoi, într-o clipită, lumea s-a întunecat.

— Ăsta-i un semn că trebuie să plecăm, a spus Martha, aprinzând lanterna.

Am luat-o încet la vale. A continuat să mă ţină de mână până am ajuns la clădiri. Atunci, chiar înainte să intrăm, mi-a dat drumul şi s-a dus să vorbească cu bucătarul. M-am instalat pe verandă, uitându-mă la plaja întunecată. După câteva minute, Martha s-a întors însoţită de Gary. El ducea o tavă cu un shaker de argint pentru cocteiluri şi două pahare de martini brumate.

— Şi eu care credeam că o să exersăm abstinenţa în seara asta! am spus.

— N-aş spune că ai refuzat cele două pahare de şampanie pe vas.

— Da, dar martini nu e în aceeaşi ligă cu şampania. E ca şi cum ai compara o rachetă Scud cu o puşcă cu aer comprimat.

— Îţi spun încă o dată, nimeni nu ţi-l toarnă cu sila pe gât. Dar mi-am închipuit că n-o să te deranjeze că al tău e cu Bombay Gin, fără gheaţă şi cu două măsline.

— Oamenii tăi au cercetat şi asta?

— Nu — aici am mers pur și simplu pe ghicite.

— Ei bine, ai ghicit la fix. Dar îți promit că îl beau doar pe ăsta.

Bineînțeles că nu a fost nevoie ca Martha să mă forțeze să dau pe gât un al doilea martini. Nici nu a fost nevoie să mă mituiască pentru a împărți sticla cu alt vin absurd de minunat și peștele la grătar. În timp ce dădeam gata o jumătate de sticlă de Muscat din Australia, amândoi eram într-o formă gălăgioasă, făcând schimb de istorioare despre aventurile din domeniul teatrului și filmului. Am vorbit despre copilăria noastră din Chicago și de la periferia Philadelphiei, și despre încercările ratate ale Marthei de a deveni regizor de teatru după ce a absolvit Carnegie-Mellon, și despre cei cincisprezece ani ai mei de nesfârșite rateuri profesionale. Când am început să ne povestim unul altuia despre nepotrivire, eram la a doua jumătate de sticlă de Muscat. Era târziu și Martha le spusese lui Gary și restului personalului că nu mai au nimic de făcut. Așa că toți s-au retras în odăile lor din spatele bucătăriei, și ea a spus:

— Hai să facem o plimbare.

— Cred că, în faza asta, s-ar putea ca plimbarea să fie o bălăbăneală.

— Atunci, așa să fie.

A apucat sticla de Muscat pe jumătate goală și două pahare și a luat-o înaintea mea la vale, până pe plajă. Apoi s-a așezat pe nisip și a spus:

— Ți-am promis o bălăbăneală scurtă.

M-am așezat lângă ea pe nisip și m-am uitat la cerul nopții. Era o noapte extraordinar de senină, iar cosmosul părea și mai vast ca de obicei. Martha a umplut paharele cu vinul auriu și vâscos și a spus:

— Să ghicesc la ce te gândești în timp ce te uiți în sus? Totul e neimportant și fără sens, și în cincizeci de ani am să fiu mort...

— Dacă am noroc...

— Bine, *patruzeci* de ani. Zece ani mai puțin de strădanii neînsemnate. Pentru că, în anul 2041, va mai conta ceva din ce facem acum? În afară de cazul în care unul dintre noi pornește un război, sau scrie comedia definitorie a noului mileniu...

— De unde ai știut că asta e ambiția mea supremă?

— A fost limpede din clipa în care am dat ochii cu tine...

A făcut o pauză, și mi-a atins fața cu mâna, și a zâmbit, apoi s-a gândit mai bine la ce era pe cale să spună.

— Da...? am întrebat.

— ...din clipa în care te-am văzut, a zis ea pe un ton iarăși frivol, mi-am dat seama că ești hotărât să fii Tolstoi al comediei de situații.

— Mereu spui prostii de felul ăsta?

— Categoric. E singurul mod de a ține la distanță irelevanța cosmică, de aceea vreau să-mi povestești câte ceva despre soția ta.

— Cum ar fi?

— A fost Lucy una dintre acele iubiri adevărate *la prima vedere*?

— Categoric.

— Și a fost prima mare iubire a vieții tale?

— Da. Fără doar și poate.

— Și acum?

— Acum, marea iubire a vieții mele e fiica mea, Caitlin. Și Sally, desigur.

— Da, desigur.

— Și Philip...?

— Philip n-a fost niciodată marea iubire a vieții mele.

— În regulă — dar înainte de el?

— Înaintea lui a fost cineva pe nume Michael Webster.

— Și el a fost marea iubire?

— Pe de-a-ntregul. Ne-am cunoscut când eram studenți la Carnegie. Era actor. Când l-am văzut prima dată, mi-am

zis: el e alesul. Era actor. Din fericire, treaba a fost reciprocă. Atât de reciprocă, încât, începând din anul doi, am fost nedespărțiți. După colegiu, am încercat să supraviețuim șapte ani în New York — dar majoritatea timpului ne-am târât de-a buşilea. Apoi el a obținut o slujbă pentru un sezon la Guthrie — un noroc neașteptat, care a fost și mai mare datorită faptului că eu m-am învârtit de un post la departamentul lor de scenarii. Oricum, amândoi am prins cu adevărat drag de Minneapolis; directorul teatrului Guthrie chiar îl plăcea pe Michael și i-a reînnoit contractul pentru încă un sezon. Un director de distribuție din L.A. l-a vrut într-un rol într-o chestie numită Filmul Săptămânii. Noi discutam despre întemeierea unei familii, poate... cu alte cuvinte, în sfârșit totul ne reușea. Și apoi, într-o noapte în care ningea zdravăn, Michael s-a hotărât să dea o fugă până la localul cu program 7–11 după un bax de șase beri. La întoarcere, mașina lui a prins un petic de polei și a intrat într-un copac cu șaizeci și cinci de kilometri la oră, și idiotul uitase să-și pună centura... și a ieșit direct prin parbriz, intrând cu capul înainte în copac.

A întins mâna după sticla de Muscat.

— Merge încă un pahar?

Am dat din cap. A umplut paharele din nou.

— E o poveste cumplită, am spus.

— Da. Este. Și mai cumplit a fost faptul că timp de patru săptămâni a fost ținut artificial în viață la terapie intensivă, deși oficial creierul lui era mort. Ambii lui părinți erau morți de mult, fratele lui staționa cu armata în Germania, așa că mi-a revenit mie sarcina de a lua decizia. Iar eu nu suportam ideea să-l las să moară. Fiindcă eram atât de înnebunită de durere, încât mă amăgeam că o să se producă o înviere miraculoasă, iar cel care era marea iubire a vieții mele avea să-mi fie redat întreg... În cele din urmă, o soră urâcioasă și foarte autoritară — o muiere cu adevărat dură care văzuse

tot ce se poate vedea în secția de terapie intensivă — a insistat să merg cu ea după muncă la un pahar la barul din localitate. La vremea respectivă, stăteam douăzeci și patru de ore pe zi la căpătâiul lui Michael, și nu dormisem de vreo săptămână. Oricum, această muiere doar că nu m-a dus cu forța până la cea mai apropiată cârciumă, a insistat să dau pe gât două pahare de whisky tare și apoi mi-a spus direct: „Tipul tău n-o să se mai trezească niciodată. N-o să fie niciun miracol medical. E mort, Martha. Și pentru sănătatea ta mentală, trebuie să accepți acest adevăr îngrozitor și să tragi ștecherul din priză..." Apoi mi-a luat încă un whisky și m-a dus acasă. Acolo m-am prăbușit de tot și în cele din urmă mi s-a rupt filmul și am dormit în jur de douăsprezece ore. A doua zi, când m-am trezit, am sunat la spital și i-am spus rezidentului de gardă că sunt pregătită să semnez actele necesare opririi aparatelor care îl țineau pe Michael în viață... Iar la o săptămână după aceea — într-un moment de proastă inspirație, cauzată de durere, am solicitat postul de redactor scenarist, care tocmai se înființase la Milwaukee Rep. Apoi nu mai știu decât că mi s-a oferit slujba și am plecat în Wisconsin.

Și-a golit paharul.

— Știi, în mod tradițional, se presupune că dacă ești căpiat de durere, te duci la Paris sau la Veneția sau la Tanger. Eu ce-am făcut? Am plecat la Milwaukee.

S-a întrerupt și s-a uitat în largul mării.

— L-ai cunoscut pe Philip la scurt timp după aceea?

— Nu — cam un an mai târziu. Dar în săptămâna pe care am petrecut-o împreună lucrând la scenariul lui, am evitat să-i povestesc despre Michael. Philip a fost primul bărbat cu care m-am culcat de la moartea lui, de asta felul în care m-a lăsat cu ochii în soare după aceea a fost de vreo zece ori mai urât. Îl etichetasem ca fiind mai mult decât arogant... mai ales după ce am văzut ce făcuse din scenariul

nostru... până în seara în care a apărut la ușa mea, cu scrisoarea mea mânioasă în mână, cerșind iertare.

— L-ai iertat pe loc?

— Nici vorbă. L-am făcut să alerge după mine. Și a alergat cu asiduitate și, îndrăznesc să spun, cu mult stil. Spre marea mea uimire, chiar m-am pomenit îndrăgostindu-mă de el. Poate pentru că era un personaj tare izolat și, totuși, unul care, am descoperit treptat, mă plăcea pentru ce eram, pentru cum gândeam și vedeam lumea. Și, în plus, avea nevoie de mine. Asta a fost cea mai mare surpriză dintre toate — faptul că tipul ăsta, cu toți banii lui și capacitatea de a obține tot ce dorea, mi-a spus că e sigur că sunt cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

— Deci te-a recâștigat?

— Da, până la urmă m-a recâștigat — așa cum câștigă Philip până la urmă totul — printr-o perseverență feroce.

Și-a golit paharul, apoi a spus:

— Problema e că, odată ce a câștigat ceva, nu-l mai interesează.

— Un nesăbuit.

— Ha!

— Nu, ăsta-i adevărul, m-am auzit spunând. Cum ar putea cineva să nu mai fie interesat de tine?

S-a uitat lung la mine, apoi a întins mâna și m-a mângâiat pe păr. Și a spus:

Dominația durează până când se obține —
Posesia la fel de mult —
Dar acestea — dăruind în timp ce zboară
Rămân veșnic.

— Dacă îmi spui numele autorului, capeți un sărut, a spus ea.

— Emily Dickinson, am zis.

— Bravo! a exclamat, apoi m-a luat cu brațele pe după gât, m-a tras aproape și m-a sărutat ușor pe buze.

Atunci am spus:

— E rândul meu. E valabilă aceeași înțelegere.

Toți cei care analizează
Cu părere obiectivă
Confirmă că elocvența este atunci când Inima
Nu își menajează Glasul —

— Asta e grea, a spus ea, înconjurându-mi gâtul cu brațele. Emily Dickinson.

— Sunt impresionat.

Ne-am sărutat iar. Un sărut ceva mai lung.

— Și-acum, iarăși eu, a continuat, fără să-și desfacă brațele. Ești gata?

— Categoric.

— Fii foarte atent, mi-a zis. Asta e cu schepsis.

Ce blândă e această închisoare
Ce plăcute aceste gratii ursuze
Nu un despot, ci Regele Tristeții
A inventat această odihnă.

Dacă Totul este mâna Sorții
El nu are niciun Tărâm în plus
Dar o temniță Rudă îi este
Încarcerarea–Căminul.

— Asta e încurcată, am spus.

— Hai, ghicește la întâmplare.

— Dar dacă, să zicem, greșesc? Ce-o să fie atunci?

M-a tras și mai aproape.

— Am încredere că nu greșești.

— Să fie... Emily Dickinson?

— Bingo! a spus ea și m-a tras direct pe nisip.

Am început să ne sărutăm intens, pătimaș. Totuși, după câteva momente nestăpânite, Glasul Rațiunii a început să emită semnale de alertă antiaeriană între urechile mele. Însă când am încercat să mă desprind din îmbrățișarea ei, Martha m-a țintuit de nisip și a șoptit:

— Nu gândi. Doar...

— Nu pot, am șoptit și eu.

— Ba poți.

— Nu.

— O să fie doar în noaptea asta.

— Ba nu — și o știi. Lucrurile astea au întotdeauna repercusiuni. Mai ales...

— Da?

— Mai ales când... tu știi și eu știu că nu va fi doar o noapte.

— Simți și tu asta?

— Care asta?

— *Asta*...

I-am înlăturat cu blândețe brațele și m-am ridicat în șezut.

— Ce simt eu e că sunt... *beat*.

— Nu pricepi, nu-i așa? a spus ea încetișor. Privește totul în felul ăsta: tu, eu, insula asta, marea asta, cerul ăsta, noaptea asta. Nu *o* noapte, David. *Noaptea asta*. Noaptea asta unică, irepetabilă...

— Știu, știu. Dar...

Am pus mâna pe umărul ei. A luat-o și a ținut-o strâns.

— Naiba să te ia că ești atât de rațional, a spus.

— Aș vrea...

S-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze.

— Taci, te rog, mi-a cerut.

Apoi s-a ridicat în picioare.

— Am să fac o plimbare.

— Pot să vin și eu?

— Cred că am să fac o plimbare solo, dacă nu te superi.

— Ești sigură?

A dat din cap.

— Ai să fii în siguranță aici?

— E insula mea, a spus ea. N-am să pățesc nimic.

— Îți mulțumesc pentru noaptea asta, am zis.

Mi-a zâmbit trist și a spus:

— Nu — eu îți mulțumesc.

Apoi s-a întors și a pornit pe plajă. M-am gândit să alerg după ea, să o iau iar în brațe și să o sărut, și să dau glas pe nerăsuflate la o mulțime de gânduri învălmășite despre iubire, unicitatea acelui moment și că nu voiam să-mi complic și mai mult viața, și că voiam tare mult să o sărut...

Însă, în loc de asta, am făcut ceea ce era înțelept și am urcat cu greu dealul. Odată ajuns în cabana mea, m-am așezat pe marginea patului, mi-am luat fața în mâini și m-am gândit: *a fost o săptămână ciudată.* Totuși, doar atât am gândit, fiindcă aptitudinile mele cognitive erau amorțite de echivalentul alcoolic al șocului toxic. Dacă aș fi fost în stare să înțeleg așa cum trebuie ceea ce tocmai se petrecuse — ca să nu mai vorbesc de gândul neliniștitor că, poate, *doar poate*, eram un pic îndrăgostit de ea — poate aș fi început să mă simt tulburat.

Dar n-am avut prilejul să mă las pradă vinovăției. Fiindcă, a doua noapte la rând, am adormit buștean complet îmbrăcat. Numai că de data asta eram atât de epuizat, încât nu m-am mișcat până la 6:30 dimineața, când s-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Am mormăit ceva ce semăna vag cu engleza, apoi ușa s-a deschis și a intrat Gary cu o tavă pe care erau un ibric cu cafea și un pahar mare cu apă. Am observat că, deși eram tot îmbrăcat ca aseară, fusesem învelit cu o pătură. M-am întrebat cine intrase în cameră mai devreme ca să facă pe Bunul Samaritean.

— Bună dimineața, domnule Armitage, a spus Gary. Cum vă simțiți în dimineața asta?

— Nu bine.

— Atunci aveți nevoie de două din astea, a zis el, aruncând în pahar două tablete de Berocca.

Când s-au dizolvat complet, mi-a întins paharul. Am băut conținutul dintr-o înghițitură lungă. În timp ce mi se ducea pe gâtlej, imagini cu isprăvile nopții precedente au început să se deruleze pe acel teren vacant cunoscut mai bine drept interiorul capului meu. În timp ce reluam imaginea cu îmbrățișarea noastră pe plajă, am fost nevoit să rezist tentației de a mă înfiora. N-am reușit... totuși, Gary s-a prefăcut că nu observă și în schimb a zis:

— Poate v-ar prinde bine acum o ceașcă de cafea foarte tare, fără zahăr.

Am dat din cap. A turnat cafeaua. Am băut din ea, aproape să mă înec la prima gură. Dar a doua sorbitură s-a dus mai ușor pe gât, iar când eram la a treia, Berocca a început să-mi ridice ceața de pe creier.

— Ați avut o seară plăcută, domnule? m-a întrebat Gary.

I-am studiat fața cu atenție, întrebându-mă dacă mica javră slugarnică încerca să-mi spună ceva... dacă fusese pe verandă cu un binoclu, urmărindu-ne imitând pe plajă un cuplu de adolescenți fraieri. Dar fața lui nu trăda nimic. Nici a mea.

— Da, grozavă, am spus.

— Îmi pare rău că v-am trezit atât de devreme, dar — așa cum ați cerut — Gulfstreamul vă va duce la San Francisco în dimineața asta. V-ar deranja dacă v-aș spune pe scurt aranjamentele de călătorie?

— Dă-i bătaie... dar s-ar putea să trebuiască să le repeți de câteva ori.

A schițat un zâmbet și a spus:

— Doamna Fleck ne-a zis că trebuie să fiți la San Francisco până pe la patru după-amiază ca să vă întâlniți cu fetița dumneavoastră după școală.

— Da, așa e. Ce face doamna Fleck?

— La ora asta, e în drum spre New York.

Mi s-a părut că n-am auzit bine.

— Ce face?

— Se îndreaptă spre New York, domnule.

— Dar cum...?

— Așa cum ajunge de obicei la New York, domnule. Cu unul dintre avioanele noastre. A părăsit azi-noapte insula. La scurtă vreme după ce v-ați dus la culcare.

— Serios?

— Da. Serios.

— Oh!

— Totuși, v-a lăsat un bilet, a spus el, scoțând un plic mic și alb pe care era scris numele meu.

Am rezistat tentației de a-l deschide și l-am pus pur și simplu pe perna de lângă mine.

— Mi-a mai cerut să fac toate aranjamentele pentru zborul dumneavoastră spre coastă. Deci, iată ce am organizat — în jur de nouă vă vom duce la Saffron, elicopterul vă va lua de acolo la zece treizeci până la Antigua, de unde Gulfstream-ul va pleca spre San Francisco la unsprezece și cincisprezece. Pilotul m-a informat că zborul durează șapte ore și patruzeci de minute, dar datorită decalajului de fus orar de patru ore, ar trebui să ajungeți în jur de trei și zece. Am aranjat să vă ia o limuzină de la aeroport și să fie la dispoziția dumneavoastră tot weekendul. Și, cu urările noastre de bine, am aranjat și un apartament pentru dumneavoastră și fiica dumneavoastră la Mandarin Oriental.

— Asta-i mult prea extravagant din partea voastră.

— Puteți să-i mulțumiți doamnei Fleck — ea a stabilit asta.

— Am s-o fac.

— Și încă ceva — în cele nouăzeci de minute cât o să stați pe Saffron, domnul Fleck va fi nerăbdător să vă întâlnească.

— Poftim? am spus, simțindu-mi brusc mâinile reci și umede.

— Domnul Fleck se va întâlni cu dumneavoastră la nouă.

— S-a întors pe insulă?

— Da, domnule. De fapt, a sosit aseară, târziu.

Grozav! m-am gândit. Pur și simplu, grozav!

Șapte

În timp ce barca se îndrepta cu viteză spre Insula Saffron, nivelul neliniștii mele a început să crească. Fără îndoială că treaba asta avea legătură cu faptul că în sfârșit mă întâlneam cu tipul care mă făcuse să aștept șapte zile. Dar probabil avea o legătură și cu faptul că, la sosirea acasă, gazda mea a descoperit că soția și oaspetele lui o întinseseră să-și petreacă noaptea pe insula ei privată. Mai era și mica problemă a îmbrățișării mele cu Martha, pe plajă, cauzată de beție. Faptul că ea se întorsese aseară târziu la Saffron ar fi risipit orice bănuială că am petrecut noaptea împreună, însă mă întrebam dacă nu cumva cineva din personal ne văzuse sărutându-ne pe nisip și își făcuse datoria de a-l informa pe Fleck că soția și oaspetele lui rejucau renumita îmbrățișare Burt Lancaster/Deborah Kerr de la malul mării din *De aici spre eternitate* — o scenă pe care pasionatul de film Fleck o știa al naibii de bine.

Tăiat!

M-am apucat de gratiile care împrejmuiau puntea vasului de croazieră și mi-am spus să mă calmez. Mi-am reamintit că întotdeauna după mahmureală mă simt vulnerabil și

sunt înclinat spre închipuiri morbide. În marele și cuprinzătorul catalog al tâmpeniilor sexuale, mozoleala la beție pe o plajă era clasificată drept un delict minor. La naiba, mă întâlnisem cu ispita și îi rezistasem! Așa că felicită-te și nu te mai autoflagela. Și în timp ce faci asta, nu mai amâna inevitabilul și deschide scrisoarea Marthei.

Exact asta am făcut. Era un bilet cu un scris ordonat, înghesuit. Pe fața lui erau scrise următoarele versuri:

Pot străbate apele Amărăciunii –
Iazuri întregi de Amărăciune –
Sunt obișnuită cu asta –
Dar cel mai mic brânci al Bucuriei –
Îmi înfrânge pasul –
Și mă împiedic — amețită –
Nu las nicio Pietricică să zâmbească –
Era Noua Băutură –
Asta a fost tot!

Am întors biletul și am citit:

Cred că știi cine e poetul, David
Și da, ai dreptate: în mod jalnic, sincronizarea e totul.
Ai grijă de tine,
Martha

Prima mea reacție a fost: „Mă rog, putea să fie mult mai rău". A doua mea reacție a fost: „E minunată". Iar a treia reacție a fost: „Uită totul..."

Când vasul a acostat lângă Insula Soffron, Meg mi-a ieșit în întâmpinare. Îmi împachetase toate lucrurile, a spus ea, și pregătise ca totul să fie încărcat în elicopter. Dar, dacă voiam să verific apartamentul înainte de plecare...

— Sunt sigur că ai găsit tot, am spus.

— Atunci, domnul Fleck vă așteaptă în Sala Mare.

Am urmat-o pe doc, în casă și pe coridor până la încăperea mare, ca o catedrală. Înainte de a intra, am inspirat adânc, să mă liniștesc. Însă când am intrat, am constatat că sunt singur.

— Probabil că domnul Fleck a ieșit o clipă. Aș putea să vă aduc ceva de băut?

— Doar un pahar de Perrier, te rog.

Meg a ieșit, iar eu m-am instalat în același scaun care, după spusele Marthei, costa 4 200 de dolari. După aproximativ un minut m-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră, uitându-mă la ceas, spunându-mi că nu aveam de ce să mă îngrijorez fiindcă, la urma urmelor, tipul ăsta era un tip ca oricare altul. Deși o fi fost el un tip cu mulți bani, nimic din ce spunea sau făcea sau credea despre mine nu avea un impact asupra carierei mele. Mai la obiect, el trimisese după mine. *Eu* eram talentul. El era cumpărătorul. Dacă dorea ce vindeam eu, bine. Dacă nu, aveam să supraviețuiesc.

Au trecut două minute, apoi trei, apoi cinci. Apoi s-a întors Meg cu o tavă. Dar în loc de apa mea Perrier, pe tavă era un pahar înalt de suc de portocale, împodobit cu o crenguță de țelină.

— Ce e asta? am întrebat-o.

— E un Bloody Mary, domnule.

— Dar eu am comandat un pahar de Perrier.

— Da, dar domnul Fleck a considerat că ar trebui să beți mai întâi un Bloody Mary.

— *Ce-a făcut*?

Brusc am auzit un glas de sus: anume, din balconul aflat deasupra acestei camere.

— M-am gândit că poate ai avea nevoie de Bloody Mary, a spus glasul încet, ușor ezitant.

După o clipă, am auzit pași pe scara de oțel circulară care ducea la balcon. Philip Fleck a coborât încet treptele, onorându-mă cu un zâmbet. Sigur că îi știam chipul din

nenumăratele fotografii din presă, dar ce m-a surprins la început a fost statura lui scundă și îndesată. Nu putea să aibă mai mult de un metru cincizeci, avea părul șaten-deschis, grizonant și o față de copil, care trăda toate semnele unui consum exagerat de carbohidrați. Nu aș putea spune că era gras — dar era categoric corpolent. Era îmbrăcat ca un tânăr din lumea bună — o cămașă de un albastru decolorat, închisă cu nasturi, purtată peste o pereche de pantaloni de doc cafenii, prespălați, și avea în picioare pantofi sport, albi, firma Converse. Deși, chipurile, tocmai petrecuse o săptămână pe un vas de pescuit sub un soare caraibian pârjolitor, era surprinzător de alb, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era unul dintre acei obsedați de cancerul de piele care se tem că melanoamele stau la pândă chiar în spatele celei mai slabe închideri la culoare a pigmentului lor.

Mi-a întins mâna. Am luat-o. Strânsoarea lui era moale, lipsită de forță — strânsoarea omului căruia nu-i pasă dacă îți place sau nu impresia pe care o face.

— Tu trebuie să fii David, a spus el.

— Eu sunt.

— Atunci, din ce am auzit, un Bloody Mary este clar în ordine.

— Zău? Și ce anume ai auzit?

— Am auzit de la soția mea că aseară ați tras o băută pe cinste.

S-a uitat spre mine, dar nu direct la mine, de parcă ar fi fost nițeluș miop și nu putea să-și focalizeze privirea pe un obiect din apropiere.

— Am auzit bine?

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— A fost o seară cu puțină pileală, am spus.

— Puțină pileală, a zis el, cu glasul tot blând și chiar șovăielnic. Ce frumoasă exprimare! Însă dată fiind „puțina pileală" de aseară...

A arătat spre Meg și băutura de pe tavă. O parte din mine a vrut să refuze. Dar cealaltă parte mi-a spus să intru în joc... mai ales că într-adevăr simțeam brusc nevoia unui leac împotriva mahmurelii.

Așa că am luat de pe tavă paharul cu Bloody Mary, l-am ridicat în direcția lui Fleck, și l-am dat pe gât dintr-o înghițitură. Apoi l-am pus la loc pe tavă și i-am zâmbit lui Fleck direct.

— E clar că ți-a fost sete. Încă unul, poate?

— Nu, mersi. Unul a mers la fix.

I-a făcut un semn cu capul lui Meg și ea s-a retras. M-a invitat cu un gest să iau loc în scaunul Eames. El s-a așezat pe canapea, vizavi de mine, însă astfel încât să nu trebuiască să se uite la mine, ci să poată vorbi în diagonală, care era și direcția celui mai apropiat perete.

— Așadar... a spus el încet... o întrebare pentru tine...

— Dă-i drumu'! am zis.

— Crezi că soția mea e alcoolică?

Oh, Doamne...

— N-am de unde să știu.

— Dar ai petrecut două seri bând cu ea.

— Da, e adevărat.

— Și în ambele dăți a băut vârtos.

— Dar și eu.

— Deci și tu ești alcoolic?

— Domnule Fleck...

— Poți să-mi spui Philip. Și trebuie să știi că Martha a vorbit foarte frumos despre tine. Ia aminte — la momentul respectiv era foarte amețită. Dar asta face parte din farmecul Marthei, nu ești de acord?

N-am spus nimic. Fiindcă nu știam ce dracu' să spun.

Iar Fleck s-a mulțumit să lase să se aștearnă între noi o tăcere stânjenitoare, care a durat aproape un minut și pe care, în cele din urmă, am rupt-o.

— Cum a fost la pescuit? am întrebat.

— La pescuit? N-am fost la pescuit.
— N-ai fost?
— Nu.
— Dar mie mi s-a spus...
— Ai fost greșit informat.
— Aha. Păi dacă n-ai fost la pescuit...?
— Am fost în altă parte. La São Paulo, mai precis.
— Cu afaceri?
— Nimeni nu se duce la São Paulo de plăcere.
— Corect.

Conversația a stagnat din nou. Fleck s-a uitat din nou lung la peretele opus.

În cele din urmă, după alt minut de tăcere care părea să nu se mai termine, a vorbit.

— Așadar... ai vrut să vorbești cu mine, a zis el.
— Eu?
— Așa mi s-a spus.
— Dar... *tu* m-ai invitat aici.
— Eu?
— Categoric.
— Oh! Bine.
— Adică, credeam că tu vrei să vorbești cu mine.
— Despre ce?
— Despre scenariu.
— Care scenariu?
— Scenariul pe care l-am scris.
— Scrii scenarii?
— Încerci să fii amuzant?
— Vorbesc ca și cum aș încerca să fiu amuzant?
— Nu — vorbești ca și cum ai încerca să te joci cu mine.
— Și cam ce fel de joc ar fi?
— Știi de ce mă aflu aici.
— Mai spune-mi o dată...
— Las-o baltă, am zis, ridicându-mă.

— Poftim?

— Am spus — las-o baltă...

— De ce ai spus asta?

— Fiindcă mă faci să-mi pierd timpul de pomană.

— Ești supărat?

— Nu — plec și gata.

— Am făcut eu ceva ce nu trebuia?

— N-am să marșez la asta.

— Dar dacă am făcut ceva rău...

— Discuția asta e închisă. La revedere.

Și m-am îndreptat spre ușă. Dar glasul lui Fleck m-a oprit.

— David...

— Poftim? am spus, răsucindu-mă pe călcâie.

Fleck se uita acum direct la mine, cu un zâmbet mare și strengăresc pe față, ținând în mâna dreaptă un exemplar al scenariului meu.

— Plasă! a spus el.

Și cum nu m-am luminat imediat la față, zâmbind cu gura până la urechi ca pentru a spune *vai, ce glumă* bună!, a zis:

— Sper că nu ești prea supărat pe mine, acum.

— După ce am așteptat aici o săptămână, domnule Fleck...

M-a întrerupt.

— Ai dreptate, ai dreptate — și, pentru asta, scuzele mele. Dar, hei, ce înseamnă o mică farsă între colegi?

— Suntem colegi?

— Eu așa sper. Fiindcă, în ceea ce mă privește, vreau să fac un film după scenariul ăsta.

— Serios? am spus, căutând să par neutru.

— Cred că ce ai făcut în noua versiune este absolut remarcabil. Fiindcă e ca un film cu jafuri fără nicio noimă cu un adevărat substrat politic riguros. Iar ce insinuezi tu de fapt este starea proastă de lucruri proprie consumului lipsit de controlul statului; o țară care a devenit o parte importantă, definitorie a vieții americane contemporane.

Asta era ceva nou pentru mine, dar dacă am învățat un lucru despre meseria scrisului, acela e următorul: când un regizor începe să-ți povestească entuziasmat despre ce e vorba în filmul tău, totdeauna e bine să dai din cap cu înțelepciune în semn că ești de acord... chiar dacă îți spui că bate câmpii.

— Sigur, am zis, înainte de orice, e un film de gen...

— Categoric, a spus Fleck, făcându-mi semn să mă așez la loc în scaunul Eames. Dar el subminează genul — așa cum Jean-Pierre Melville a redefinit legenda existențială a ucigașului plătit în *Le Samourai*.

Legenda existențială a ucigașului plătit? Haida de!

— Totuși, în esență, e despre doi tipi din Chicago, care vor să jefuiască o bancă.

— Și chiar știu să filmez acel jaf de bancă.

În următoarea jumătate de oră mi-a explicat cadru cu cadru cum ar filma jefuirea băncii (folosind o cameră fixă și film color granular, nefolosit, pentru a da senzația de film făcut cu adevărat cu cap). Apoi a vorbit despre distribuție.

— Vreau numai necunoscuți. Iar pentru rolurile principale, mă gândesc la acești doi actori uimitori pe care i-am văzut anul trecut la Ansamblul Berlinez...

— Cum stau cu engleza? am întrebat.

— La asta putem lucra, a spus el.

Aș fi putut să vorbesc despre mica problemă de credibilitate cauzată de faptul că doi nemți cu accent puternic interpretează doi veterani cărunți din Vietnam, dar mi-am ținut gura. Pe parcursul monologului său epic, a spus că se gândea să aloce filmului un buget de 40 de milioane de dolari — o sumă absurdă pentru un presupus film făcut prin metode neobișnuite. Dar cine eram eu să contest felul în care voia să-și toace banii? Și mi-am adus aminte ce îmi spusese Alison înainte de a veni aici.

„Sunt sigură că pot să storc de la el o grămadă de bani. De data asta am să-i forțez mâna, David: ori, ori. Un milion bătut pe

muchie. Și îți promit că îl va da. Deoarece, cu toate că amândoi știm că înregistrarea scenariului tău pe numele lui a fost o lingușeală, tot n-o să vrea să fie făcută publică. Și fără ca măcar să cerem, va plăti gras ca să păstrăm secretul."

Chiar începeam să cedez nițel în fața zelului său; mă făcea să mă simt de parcă nu scrisesem un simplu scenariu amuzant, ci unul dintre marile documente umane definitorii ale epocii. Martha avea dreptate — atunci când Fleck voia ceva, îl urmărea cu o fervoare totală. Dar mi-am adus aminte și că spusese că odată ce el obținea ce voia, nu-l mai interesa. Și încă eram cam năucit de felul în care încercase să mă întoarcă pe dos la începutul conversației noastre — deși, spre cinstea lui, nu își dusese la capăt discursul și își ceruse scuze că mă trăsese în piept.

— Din păcate, am un obicei prost, a spus el. Când mă întâlnesc cu cineva pentru prima dată, îmi place să-l prind pe picior greșit nițeluș... doar ca să văd cum reacționează.

— Și am trecut testul?

— Cu zece plus. Martha mi-a spus că ești un actor de superclasă — și ea se pricepe la scriitori. Îți mulțumesc încă o dată că ai petrecut atâta vreme cu ea în ultimele zile. E o mare admiratoare a ta, și sunt sigur că i-a făcut mare plăcere faptul că a avut prilejul să stea de vorbă cu tine pe îndelete.

Ca să nu mai spun de joaca de-a sărutatul cu mine, implicând poeziile lui Emily Dickinson. Dar fața lui Fleck nu trăda că ar fi avut cunoștință de astfel de evenimente. Oricum (mi-am spus), erau despărțiți neoficial. Probabil că el avea amante în fiecare din multele lui porturi de escală. Așa că ce dacă afla că mă mozolisem cu nevastă-sa? Îi plăcea la nebunie scenariul meu. Dacă ținea morțiș să-și aplice ideile aiurite, aveam să-mi retrag numele de pe genericul filmului... după ce încasam cecul de la el.

Dar înainte de a continua să discutăm pe tema soției lui, m-am hotărât să schimb subiectul.

— Voiam să-ți mulțumesc că mi-ai făcut cunoștință cu *Salo* al lui Pasolini, am spus. Putea să fie cea mai neplăcută primă întâlnire cu un film din toate timpurile, dar este un film pe cinste, pe care sigur nu ți-l scoți ușor din minte.

— Pentru mine este, fără doar și poate, cel mai grozav film făcut de la război încoace. Nu ești de acord?

— Asta-i o afirmație tare...

— ... și am să-ți spun de ce merită lauda asta. Pentru că tratează chestiunea de primă însemnătate a ultimului secol... și anume nevoia de a exercita controlul absolut asupra altora.

— Nu cred că asta a fost preocuparea secolului douăzeci.

— Adevărat — dar, în ultimul secol, am făcut un salt mare înainte în ceea ce privește controlul oamenilor... am folosit puterea tehnologiei pentru a stabili hegemonia totală asupra altora. Lagărele de concentrare germane, de exemplu, au fost primul și cel mai elocvent exemplu de moarte hipertehnologizată, căci ele au creat un aparat extrem de eficient de exterminare a oamenilor. Și bomba atomică a fost un triumf al controlului asupra oamenilor, nu doar prin capacitatea ei de a declanșa fără părtinire distrugerea în masă, ci și ca unealtă politică. Să recunoaștem că toți am adus în Războiul Rece aparatul Securității Secrete a statului, mulțumită amenințării bombei... și el a pus la dispoziția guvernelor din ambele tabere puternic divizate ideologic mijloacele perfecte de a ține în frâu gloata, dându-le totodată motivul de a înființa o vastă rețea de spionaj pentru a înăbuși disidența. Bineînțeles că acum avem vastele posibilități informaționale necesare unui control și mai mare asupra indivizilor. Exact cum societățile occidentale folosesc consumul — și nesfârșitul ciclu al achiziționării — ca mijloc de a da permanent populației o preocupare, de a o ține în frâu.

— Dar ce legătură are asta cu *Salo*?

— E simplu, zău — Pasolini a arătat fascismul în cea mai pură formă pretehnologică a lui: credința că ai dreptul,

privilegiul, de a exercita controlul total asupra altei ființe până în punctul de a-i nega demnitatea și drepturile umane fundamentale; s-o deposedezi de personalitate și să o tratezi ca pe un obiect cu utilitate practică, de care te descotorosești când nu-ți mai trebuie. Aristocrații demenți din film au fost înlocuiți acum de puteri mai mari: guverne, corporații, bănci de date. Dar trăim într-o lume în care impulsul de a domina alt individ este una dintre motivațiile de frunte ale omului. Toți vrem să le impunem celorlalți concepția noastră despre lume, nu-i așa?

— Presupun că da... dar care-i legătura dintre această întreagă, ăă, *disertație* și filmul meu... *al nostru*... cu jafuri?

S-a uitat la mine și a zâmbit cu zâmbetul omului care e pe cale să împărtășească o sugestie fantastică, foarte originală, și nu aștepta decât momentul potrivit să mi-o dezvăluie brusc.

— Să zicem... și asta e doar o sugestie, dar una la care vreau să te gândești serios... să zicem că cei doi veterani din Vietnam ai noștri reușesc să jefuiască o bancă, dar pe urmă fac greșeala de a deveni cam lacomi și hotărăsc să pună mâna pe bănetul unui miliardar ultrasecretos.

Oare cine o fi ăla? m-am gândit. Dar Fleck nu mi-a aruncat un zâmbet autoironic. A vorbit mai departe.

— Oricum, a continuat el, să zicem că acest miliardar trăiește într-o fortăreață din vârf de deal din nordul Californiei... și are una dintre cele mai mari colecții de artă particulare din Statele Unite, pe care tipii noștri s-au hotărât s-o șterpelească. Dar, când în cele din urmă, intră prin efracție în citadela acestui tip, sunt imediat luați prizonieri de plutonul lui de gărzi înarmate. Și descoperă că el a înființat o societate libertină pentru sine și un grup de amici de-ai lui — cu propriii sclavi pentru sex, atât bărbați, cât și femei. De îndată ce sunt capturați, cei doi tipi ai noștri devin și ei sclavi... dar încep imediat să urzească un mod

de a se elibera pe ei și pe toți ceilalți din acest regim draconic.

S-a oprit și mi-a zâmbit.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Ai grijă acum. Nu vrei să te vadă cutremurându-te.

— Păi, am zis, e puțin ca și cum *Greu de ucis* dă piept cu marchizul de Sade. O întrebare, totuși: cei doi tipi ai noștri scapă cu viață?

— Contează?

— Sigur că da... dacă vrei ca filmul ăsta să fie întru câtva comercial. Adică, dat fiind că te gândești să cheltuiești 40 de milioane de dolari, o să vrei ca el să se adreseze mulțimii care merge la multiplex. Ceea ce înseamnă că ea o să trebuiască să aibă pe cineva cu care să țină. Ceea ce înseamnă că unul dintre veterani pleacă de acolo după ce i-a lichidat pe toți băieții răi...

— Și cu prietenul lui ce se întâmplă? a întrebat Fleck, cu glasul brusc răspicat.

— Lasă-l să moară eroic... și, preferabil, de mâna miliardarului dement. Ceea ce, desigur, face ca personajul Bruce Willis să-i poarte și mai multă pică celui care l-a luat în captivitate. La sfârșitul filmului, după ce îi lichidează toți favoriții și slugile, Willis și miliardarul se înfruntă, în sfârșit. Firește, Willis trebuie să plece din ruinele conacului cu o puicuță la braț... de preferință una dintre sclavele pentru sex, pe care a eliberat-o. Genericul curge. Și ai o premieră în weekend garantată de 20 de milioane de dolari.

Pauză lungă. Philip Fleck și-a ținguiat buzele.

— Nu-mi place asta, a spus el. Nu-mi place deloc.

— Nici mie. Dar nu asta-i ideea.

— Care-i ideea, atunci?

— Dacă vrei să transformi acest film cu jafuri într-un film cu doi tipi care sunt capturați de un nebun bogat, și

vrei și ca filmul să aducă bani, atunci o să trebuiască să joci după anumite reguli importante de la Hollywood.

— Dar ăsta nu e filmul pe care l-ai scris tu, a spus el, cu o notă de supărare în glas.

— Mie-mi spui? am replicat. După cum bine știi, filmul pe care l-am scris eu — *și l-am rescris* — este o comedie neagră, amuzantă, ușor periculoasă stil Robert Altman; genul care li s-ar potrivi perfect lui Elliot Gould și Donald Sutherland în rolurile bătrânilor veterani din Vietnam. Ce propui tu...

— Și ce propun eu e negru și periculos, m-a întrerupt el. Nu vreau să fac un rahat de duzină. Vreau să reinterpretez *Salo* într-un context american din secolul douăzeci și unu.

— La ce te referi când spui „reinterpretez"...?

— Adică... momesc publicul să creadă că se uită la un film cu jafuri convențional, și apoi... *bam*!... îl arunc în cea mai neagră inimă a întunericului imaginabilă.

L-am studiat cu atenție pe Fleck. Nu era ironic, nici prefăcut și nici măcar visător. Tipul era cât se poate de serios.

— Definește ce înțelegi tu prin „inima întunericului", am spus.

A dat din umeri.

— Ai văzut *Salo*, a zis. Ce aș urmări eu este aceeași cruzime extremă... împingerea până la extrem a limitelor gustului și toleranței publicului spectator.

— Cum ar fi, să zicem, banchetul excrementelor umane...?

— Mă rog, firește, n-am vrea să-l imităm fidel pe Pasolini...

— Bineînțeles că *n-am* vrea...

— Dar sunt de părere că ar trebui să fie un soi de degradare cumplită care să implice materii fecale. Fiindcă nimic nu e mai primitiv și mai animalic ca rahatul, nu-i așa?

— Cu asta sigur aș fi de acord, am spus.

Tot așteptam să-mi spună iar *Plasă*!, și să mă facă să mă simt prost că mă prinsese pe picior greșit a doua oară. Dar el era extrem de serios. Așa că am spus:

— Dar știi că dacă, să zicem, chiar arăți un tip căcându-se pe podea, nu doar că filmul nu o să fie trecut pe lista celor cu succes la public... s-ar putea nici să nu obțină autorizația de difuzare.

— Oh, aș face eu să fie difuzat, a replicat el.

Adevărat... fiindcă putea să obțină orice cu bani. Tot așa cum putea și să arunce 40 de milioane de dolari pe alt proiect extremist. Tipul putea să facă orice dorea fiindcă banii lui îl scuteau de grijile obișnuite privind scoaterea unui profit pe un film (nemaivorbind de difuzarea pe scară largă a afurisitului de film).

— Să știi, totuși, că genul de film pe care îl propui va rula doar la Paris sau poate într-un cinematograf care difuzează filme străine din Helsinki, unde rata sinuciderilor este mare...

Fleck s-a încordat puțin.

— Asta-i o glumă, așa-i?

— Da. Glumeam. Tot ce spun eu e...

— Știu ce spui tu. Și îmi dau seama că propunerea mea e radicală. Dar dacă cineva ca mine — date fiind resursele pe care le am la dispoziție — nu ar risca, cum ar mai progresa arta? Recunoaște că întotdeauna elita înstărită a fost cea care a finanțat arta de avangardă. Eu pur și simplu mă finanțez singur. Iar dacă restul lumii alege să arunce cu noroi în ce am făcut, n-are decât. Atât timp cât nu e ignorat...

— Ca primul tău film, vrei să spui? m-am auzit zicând.

Fleck s-a încordat iar, apoi s-a uitat urât la mine, într-un fel care îl făcea să pară jignit și periculos totodată. Na! Tocmai dădusem cu bățu-n baltă... într-un mare fel. Așa că am zis repede:

— Nu, desigur, ăla nu merita un astfel de tratament. Și mă îndoiesc că ce propui acum — cu scenariul nostru — ar fi ignorat. S-ar putea ca imediat Coaliția Creștină să dea foc

imaginilor cu chipul tău, dar sunt sigur că filmului i s-ar acorda atenție! În stil mare.

Acum zâmbea el, iar eu eram ușurat. Apoi a atins un buton de pe masă. Meg a sosit în câteva secunde. Fleck i-a cerut o sticlă de șampanie.

— Cred că ar trebui să toastăm pentru colaborarea noastră.

— Colaborăm la asta?

— Așa presupun. Adică, te interesează să continui munca la proiect, nu-i așa?

— Depinde...

— De ce?

— De chestiile obișnuite: de programul meu și respectiv al tău, de alte obligații profesionale ale mele, de termenii contractului pe care oamenii tăi îl elaborează cu oamenii mei. Și mai e problema banilor.

— Banii n-ar fi o problemă.

— Banii sunt *întotdeauna* o problemă în industria filmului.

— Nu și în cazul meu. Spune care e prețul tău.

— Poftim?

— Spune care e prețul tău. Spune-mi cât ai vrea ca să rescrii scenariul.

— Ăsta e un domeniu de care chiar nu m-am ocupat niciodată. Va trebui să discuți cu agentul meu...

— Am să repet, David: *Spune care e prețul tău.*

Am inspirat adânc, agitat.

— Vorbești despre o singură rescriere potrivit indicațiilor tale precise?

— Două ciorne și o finisare.

— Atunci îmi ceri un efort de durată.

— Și sunt sigur că mă vei taxa corespunzător.

— Și vorbim despre scenariul tău „Salo din Napa Valley"?

Un zâmbet slab, rigid.

— Cred că i s-ar putea spune și așa, a răspuns el. Așadar... prețul, te rog.

Fără să clipesc, am spus:

— 2,5 milioane de dolari.

Și-a studiat unghiile. Și a spus:

— S-a făcut.

Acum am tresărit.

— Ești sigur?

— Așa rămâne. Deci, ne punem pe treabă?

— Păi... ăă... de obicei nu încep să lucrez până se semnează un contract. Și trebuie să discut pe îndelete cu agentul meu.

— Despre ce să discuți? Ai spus un preț. L-am acceptat. Să trecem la treabă.

— Acum?

— Da — în clipa asta.

Dar de acum într-o oră trebuie să fiu la bordul unuia dintre avioanele tale particulare, îndreptându-mă spre vest ca să-mi văd fiica; un weekend împreună pe care nu pot (și nu vreau) să-l ratez.

— Păi, știu că agentul meu e plecat acum din oraș...

— Dar sigur putem să-i dăm de urmă. Iar dacă nu, tot am să aranjez ca jumătate din cele 2,5 milioane de dolari să fie transferată în contul tău bancar în după-amiaza asta.

— E incredibil de generos — și onorabil — din partea ta. Dar nu asta-i problema, de fapt. Treaba e că am o obligație familială pe coastă.

— E ceva vital?

— Nu, dar dacă nu mă duc, fiica mea chiar o să se supere, iar fosta mea soție se va folosi de absența mea de la întâlnire pentru a mă jupui legal.

— Dă-o-n mă-sa! a spus el.

— Nu-i chiar atât de ușor.

— Ba da, este. Oricum, cu 2,5 milioane de dolari poți să-ți asiguri asistență juridică berechet.

— Dar aici e vorba și de un copil.

— O să supraviețuiască.

Poate. Dar s-ar putea ca eu să nu fiu în stare să fac față vinovăției.

— Uite ce propun eu, am spus. Lasă-mă să plec acum la San Francisco și luni dimineață, la prima oră, am să fiu aici.

A început să-și privească iar cu atenție unghiile.

— N-am să fiu eu aici, a zis.

— Păi atunci, ne-am putea întâlni acolo unde ești.

— Săptămâna viitoare e imposibil.

— Ce zici de săptămâna ailaltă? am întrebat și, imediat, am regretat.

Fiindcă încălcasem Regula Numărul Unu a Scrisului pentru Filme: părusem mult prea nerăbdător... lucru care, la rândul lui, însemna că părea să am nevoie de lucru sau chiar voiam banii. Ceea ce era adevărat — însă la Hollywood (și mai ales în preajma unui tip abil ca Fleck) trebuia să te porți ca și cum puteai să trăiești fără contractul de milioane de dolari. Era foarte important să iei o poză de autocontrol și să nu recunoști niciodată că te îndoiești sau (grozăvia grozăviilor) că ai de fapt nevoie de altcineva. Dar cum aș fi putut eu să rezist la cecul absurd... mai ales când mai și aveam s-o pun pe Alison să redacteze contractul astfel încât să n-am nicio problemă să-mi scot numele de pe scenariu și, ulterior, să pot nega că am avut cunoștință de faptul că, obsedat de fecale cum era, Fleck făcuse modificări scenariului meu original, denaturându-l?

Treaba era că și Fleck își dăduse seama acum că mă pusese într-o dilemă: să rămân în weekend și să rescriu scenariul în baza unui contract de 2,5 milioane de dolari sau să plec și...

— Din păcate, ăsta e singurul weekend liber pe care îl am, a spus el pe un ton sec. Și, ca s-o spun pe șleau, atitudinea ta mă cam dezamăgește, David. Adică, ai venit aici ca să lucrezi cu mine, nu-i așa?

Am adoptat un ton calm, echilibrat.

— Philip... să mai lămurim o dată lucrurile. M-ai adus aici ca să discutăm despre scenariul meu. M-ai și făcut să aștept șapte zile... o săptămână întreagă în care am fi putut lucra mult la scenariu. În loc de asta...

— Chiar ai așteptat aici șapte zile?

Oh, Doamne! Iarăși intrăm în Zona Crepusculară!

— Nu asta ți-am spus la începutul conversației noastre? am zis.

— Atunci de ce nu mi-a spus nimeni?

— Habar n-am, Philip. Dar eu sigur am fost făcut să cred că știi că fac bătături în tălpi așteptându-te aici.

— Scuze, a spus el, dintr-odată iarăși vag și distant. N-am avut idee de asta...

Ce mincinos! Nu-mi venea să cred ce talent avea să se detașeze brusc și să se poarte de parcă avea un lapsus sau o amnezie ciudată... într-atât încât era străin chiar și de prezența mea. Era ca și cum te excludea brusc din mintea lui odată ce spuneai (sau făceai) ceva care nu se potrivea cu planul lui sau cu concepția lui despre lume. De cum se întâmpla asta, apăsa un buton mental pentru *ștergere*, și erai expediat la tomberonul marcat „niciunde".

— Ei bine... a spus el, uitându-se la ceas. Am terminat aici?

— Tu hotărăști asta.

S-a ridicat.

— Am terminat. Mai ai ceva să-mi spui?

Da — că ești un dobitoc și jumătate.

— Cred că următoarea mutare este a ta, am spus. Ai pe foaie numele și telefonul agentului meu. Continui bucuros să rescriu scenariul în condițiile discutate de noi. Întrucât abia peste două luni încep să lucrez la următoarea serie pentru *Cum să te vinzi*, acum e un moment bun să mă ocup de ce vrei tu să fac. Dar, încă o dată, e decizia ta.

— Bine, bine, a spus el, uitându-se peste umărul meu la unul dintre slujbașii lui care ținea în mână un telefon mobil, făcându-i semn în tăcere că trebuia să răspundă. Ascultă... îți mulțumesc că ai venit. Sper că această venire ți-a fost de folos.

— Oh, categoric! am spus, cu o notă clară de sarcasm în glas. Mi-a fost *foarte* de folos.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ești sarcastic?

— Câtuși de puțin, am spus, și mai sarcastic.

— Știi care e problema ta, David?

— Luminează-mă.

— Nu știi de glumă, așa-i?

A zâmbit brusc, a *Plasă*!

— Adică, *vrei* să lucrezi cu mine? am întrebat.

— Categoric. Iar dacă asta înseamnă să aștept o lună, fie.

— Cum spuneam, pot să încep oricând...

— Atunci să-i lăsăm pe oamenii mei să stea de vorbă cu ai tăi și odată ce toate problemele contractuale sunt puse în ordine, vom aranja un weekend liber undeva, în care să dezbatem pe larg întreaga rescriere. E bine așa?

— Da, grozav, am spus, nemaiștiind ce să cred.

— Păi, dacă tu ești mulțumit, și eu sunt mulțumit, a zis el, scuturându-mi mâna. Mă bucur că o să lucrez cu tine. Și chiar cred că o să ieșim cu ceva realmente original. Ceva ce nu se uită repede.

— Sunt sigur.

M-a bătut pe umăr.

— Drum bun, prietene.

Și dus a fost.

Meg — care stătea tăcută într-un colț — a făcut un pas înainte și a spus:

— Elicopterul vă așteaptă, domnule. Vă mai pot ajuta cu ceva înainte să plecați?

— Cu absolut nimic, am răspuns, dar pe urmă i-am mulțumit că a avut grijă de mine.

— Sper că timpul petrecut aici v-a fost de folos, a zis ea cu un zâmbet fugar.

Elicopterul m-a dus la Antigua. Gulfstreamul m-a dus la San Francisco. Am aterizat exact la trei după-amiaza. Așa cum mi se promisese, mă aștepta o limuzină care m-a dus în Sausalito, acasă la Lucy. Caitlin a venit în fugă pe cărare și s-a aruncat în brațele mele. Mama ei a ieșit din casă, uitându-se urât la mine, uitându-se urât la limuzină.

— Vrei să ne impresionezi? a întrebat ea, întinzându-mi geanta cu bagajul de weekend al lui Caitlin.

— Când am fost eu în stare să te impresionez, Lucy? am întrebat.

Caitlin se uita neliniștită la noi, implorându-ne din ochi să nu începem. Așa că am condus-o la limuzină, am informat-o pe Lucy că ne întoarcem duminică după-amiază la șase și apoi i-am spus șoferului să ne ducă la Mandarin.

— De ce ai mașina asta mare? m-a întrebat Caitlin în timp ce treceam podul și intram în San Francisco.

— Cineva căruia îi place cum scriu mi-a dat-o pentru weekendul ăsta.

— Vei putea să o păstrezi?

— Nu — dar putem să profităm la maximum de ea în weekendul ăsta.

Caitlin a fost foarte încântată de apartamentul luxos, de la ultimul etaj, de la Mandarin Oriental. La fel și eu. De la ferestrele lui se vedeau golful și cele două poduri, centrul care se profila lucios în zare, întreaga întindere spectaculoasă a orașului. În timp ce stăteam cu nasul lipit de ferestrele mari ale apartamentului și ne uitam afară, Caitlin m-a întrebat:

— Putem să stăm aici în fiecare weekend în care vii la mine?

— Din păcate, ăsta e o excepție.

— Tot bogătașul?

— Chiar el.

— Dar dacă o să te placă în continuare... a spus ea, cu speranță.

Am râs.

— În viață nu e așa, am zis, vrând să adaug: *Mai ales în industria filmului.*

Caitlin nu a vrut să iasă seara în oraș: era foarte mulțumită de cameră și de priveliște. Așa că am comandat masa în cameră. În timp ce așteptam să sosească, a sunat telefonul — și am auzit un glas pe care nu-l mai auzisem de mai mult de o săptămână.

— Cum e în vacanță? a întrebat Bobby Barra.

— Măi, ce surpriză plăcută! am spus. Ești tot la New York?

— Da — tot mă mai străduiesc să salvez afurisita asta de ofertă publică inițială. Dar e ca și cum ai încerca să pui un leucoplast pe o venă jugulară tăiată.

— Frumoasă imagine, Bobby. Și dă-mi voie să ghicesc cum ai aflat că sunt aici.

— Da — mi-au spus oamenii lui Philip. Dar am vorbit și cu Omul. Și trebuie să-ți spun, băiete, că i-ai plăcut la nebunie.

— Zău?

— Hei, ce-i cu tonul ăsta ironic?

— M-a făcut să aștept o săptămână, Bobby. *O săptămână.* Apoi a apărut cu o oră înainte să plec, și mai întâi s-a prefăcut că nici nu mă cunoaște, apoi că vrea să lucreze cu mine, și pe urmă a încercat să mă păcălească în multe alte feluri. M-a șicanat în fel și chip și nu mi-a plăcut.

— Ce pot să spun? Între noi fie vorba, e cam diliu. Există dăți când cred că tipul e Planul Nouă din spațiul cosmic. Dar e și un diliu care valorează 20 de miliarde de dolari, și mi-a spus că vrea cu adevărat să facă filmul ăsta cu tine...

— Are niște idei de rahat, să știi, am spus, întrerupându-l. De fapt, e chiar obsedat de rahat.

— Și ce? Adică, rahatul are integritatea lui, corect? Mai ales când vine cu o etichetă de preț cu șapte cifre. Așa că nu te mai gândi la proastele obiceiuri ale tipului, bucură-te de Mandarin, distrează-te cu fiica ta și spune-i agentului ăluia al tău să aștepte săptămâna viitoare un telefon de la oamenii lui Fleck.

Dar când duminică noaptea m-am întors în L.A. și i-am povestit lui Sally toată tărășenia, ea a spus că, după părerea ei, nu aveam nici cea mai mică șansă să mai primesc vreo veste de la el.

— S-a jucat cu tine de parcă ai fi fost un moft. Dar măcar te-ai ales cu ceva — te-ai bronzat. Ai mai cunoscut pe cineva pe insulă?

Am hotărât că e mai bine să nu pomenesc de seara petrecută cu doamna Fleck, așa că am spus că nu, și apoi am schimbat subiectul revenind la ceea ce voia Sally să revină — și anume la faptul că gestionase cu succes criza Stu Barker... transformându-l într-o săptămână pe adversarul de odinioară în marele ei aliat și protector. De fapt, o susținea într-atât încât îi dădea mână liberă privitor la grila de toamnă a emisiunilor difuzate la ora de maximă audiență, și făcea cunoscut în cercurile înalte de la Fox că *ea* era acum persoana importantă care trebuia urmărită.

Oh, și undeva pe la mijlocul eroicei ei relatări a celei mai recente cuceriri profesionale, a făcut mențiunea că i-a fost dor de mine și că mă iubește la nebunie. Am sărutat-o și i-am spus exact aceleași lucruri.

— Fiecare om are momentul lui, a spus ea. Ăsta e al nostru.

Și, într-un fel, a avut dreptate. Pentru că, spre imensa mea uimire, avocatul lui Fleck a sunat-o după o săptămână pe Alison pentru a discuta termenii și condițiile contractului. Totul a fost foarte practic și la obiect. Nu a existat nicio dispută privitor la cele 2,5 milioane de dolari pentru

serviciile mele. Nu a existat nicio dispută legată de clauza care îmi permitea să-mi scot numele de pe scenariu.

Alison a spus:

— Recunoaște că un contract de două virgulă cinci milioane ar lăsa pe oricine cu gura căscată și l-ar face să saliveze... pe mine, mai ales. Dar dacă o să meargă înainte cu toate fanteziile lui cu excremente sub nicio formă n-o să vrem ca numele nostru să fie legat de soiul ăsta de nebunie... de aceea am insistat asupra acestei clauze „ia banii și fugi".

— Crezi că-s nebun să mă bag în asta? am întrebat-o.

— Din ce mi-ai povestit, tipul e cam dus cu pluta. Dar atâta vreme cât știi asta — și atâta vreme cât te-am prevăzut cu o paraşută contractuală — prețul e corect. Totuși, ar fi bine să mergi pe burtă cu slujba asta câteva săptămâni, maximum, fiindcă n-am nicio îndoială că ești pe cale să fii și mai solicitat din punct de vedere profesional.

Bineînțeles că Alison a avut dreptate. Când, după o lună, al doilea sezon din *Cum să te vinzi* a apărut pe micul ecran, a avut imediat un succes colosal.

„Dacă cele două episoade de deschidere dovedesc ceva, acel lucru este că David Armitage nu e doar o speranță", scria *New York Times*. „Scenariile lui inteligent structurate, incisive și caustice pentru aceste prime două episoade din noua serie arată că este unul dintre cei mai mari scriitori umoriști din vremea noastră, cu un simț pentru absurd care totuși reușește să prindă inerenta complexitate socială de la locul de muncă din America de azi."

Mulțumesc foarte mult. Cronicile — cuplate cu laude verbale nemaipomenite (și un număr considerabil de fani din primul sezon) — au garantat ratinguri extraordinare. Atât de extraordinare, încât, după episodul al treilea, FRT a aprobat un al treilea sezon, iar Alison a negociat în numele meu un pachet scris-producere în valoare de 2,5 milioane de dolari. Cam tot pe atunci, Warner Brothers mi-a oferit un milion

jumate ca să scriu un film la alegerea mea. Firește că am acceptat.

I-am spus lui Bobby Barra de acest contract cu Warners într-o convorbire telefonică ce a avut loc chiar după premiera sezonului pentru *Cum să te vinzi*. M-a felicitat și m-a întrebat dacă aș vrea să fiu unul dintre puținii privilegiați cărora li s-ar permite să investească în mod serios într-o ofertă publică inițială extrem de sigură pentru un program asiatic de căutare pe internet, care în mod garantat avea să devină jucătorul numărul unu din China și toată Asia de Sud-Est.

— Asta-i ca și cum ai susține Yahoo cu ochi asiatici, mi-a spus el.

— E foarte înțelept din partea ta, Bobby.

— Ascultă — vorbim despre cea mai mare piață neabordată din lume. Și avem șansa să-o luăm înaintea celorlalți. Dar trebuie să știu repede... te interesează?

— Până acum nu m-ai îndrumat niciodată greșit.

— Isteț băiat!

De fapt, chiar mă simțeam întru câtva băiat isteț, fiindcă totul îmi ieșea.

Și apoi a mai fost mica afacere cu Premiile Emmy, la a căror decernare am participat cu Sally și Caitlin (pe care toată lumea a considerat-o fermecătoare). Când s-a ajuns la premiul pentru cel mai bun scenariu pentru un serial de comedie și s-a deschis plicul și s-a strigat numele meu, mi-am îmbrățișat cele două fete și am gonit spre scenă și am acceptat premiul rostind un scurt discurs în care le-am mulțumit „tuturor oamenilor mult mai talentați decât mine care au transpus remarcabil pe micul ecran mâzgăliturile mele", recunoscând totodată și că singura cale de a reuși să câștigi un premiu ca ăsta este norocul chior.

— Și astfel, când privesc în urmă la extraordinara experiență profesională care a fost *Cum să te vinzi*, știu că mă voi gândi că ăsta a fost unul dintre acele momente rare, inegalabile

din viața profesională când toate planetele s-au aliniat, când Zeii Șansei au zâmbit, când am aflat că Providence nu e doar un orășel din Rhode Island... când, pe șleau, am fost băftos.

A fost momentul culminant a doi ani uimitori. În noaptea aceea, prăbușindu-mă în pat cu Sally, cu creierul țiuind de prea multă șampanie, m-am pomenit gândindu-mă: *Ai visat cândva o viață ca asta. Acum o ai.*

Felicitări: ai ajuns.

PARTEA A DOUA

Unu

Tot necazul a început cu un telefon. Un telefon foarte matinal în miercurea de după decernarea Premiilor Emmy. Sally plecase deja la un mic dejun de lucru cu Stu Barker, iar eu eram cufundat încă în țara viselor când telefonul a prins brusc viață. Când m-am trezit tresărind, un singur gând mi-a umplut mintea încețoșată: un telefon la ora asta nu e niciodată o veste bună.

Telefonul era de la producătorul meu, Brad Bruce. Părea agitat — așa sunt mereu producătorii —, dar din clipa în care a început să vorbească mi-am dat seama că nu era doar țâfnos ca de obicei, ci că s-a întâmplat ceva foarte rău.

— Scuză-mă că sun la ora asta, dar avem o problemă, a spus Brad.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce fel de problemă, Brad?

— Îți este cunoscută o fițuică *Hollywood Legit*? a întrebat el, menționând un ziar gratuit, alternativ care intrase în scenă cu un an în urmă, la concurență cu *LA Reader*, și care se mândrea cu reportajele lui dure de investigații și cu disprețul lui pentru toți înfumuraților de la Hollywood, plătiți prea mult.

— A ajuns serialul în paginile din *Legit*? am întrebat.

— Tu ai ajuns în paginile lui, David.

— Eu? Dar eu sunt doar scriitor.

— Un scriitor foarte în vogă... şi, ca atare, ţinta a tot felul de acuzaţii.

— Sunt acuzat de ceva?

— Da, din păcate.

— De ce anume?

L-am auzit trăgând aer în piept, apoi însoţindu-şi expiraţia cu un singur cuvânt:

— Plagiat.

Mi-a stat inima.

— *Poftim*?

— Eşti acuzat de plagiat, David.

— Asta-i o nebunie.

— Mă bucur să aud asta.

— Eu nu plagiez, Brad.

— Sunt sigur că nu...

— Aşa că dacă nu plagiez, de ce sunt făcut plagiator?

— Fiindcă împuţitul ăla de jurnalist pe nume Theo McCall a scris ceva în rubrica lui săptămânală, care urmează să apară mâine-dimineaţă pe străzi.

Ştiam rubrica lui Theo McCall. Se numea „Bârfe din interior" — şi cu siguranţă le servea. Săptămână de săptămână, tipul ăsta scotea la iveală tot felul de chestii neplăcute, calomniatoare despre lumea divertismentului. Era genul de rubrică pe care o citeam cu plăcere şi poftă. Pentru că tuturor ne place bârfa... până în clipa în care devenim noi înşine subiectul.

— Nu sunt în rubrica *aia*, nu-i aşa?

— Ba chiar în ea. Vrei să-ţi citesc articolul? E destul de lung.

Asta nu suna promiţător.

— Dă-i bătaie, am spus.

— Bine... uite: *„Felicitările sunt un lucru firesc pentru autorul și creatorul lui* Cum să te vinzi, *David Armitage. Pe lângă faptul că săptămâna trecută a pescuit un Emmy pentru Dramaturgie comică, acum se lăfăie la căldura unor cronici senzaționale referitoare la noua serie care, trebuie să recunoaștem, e și mai bună decât primul sezon al serialului...“*

L-am întrerupt.

— „Trebuie să recunoaștem“... Ce formulare pizmașă, meschină!

— Treaba devine și mai nasoală, din păcate. *Fără discuție, Armitage trebuie privit ca una dintre marile descoperiri din ultimii ani... nu doar pentru remarcile lui umoristice răutăcios pervertite, ci și pentru șuvoiul inteligent de vorbe de duh rostite săptămână de săptămână de personajele lui hiperanxioase. Dar, deși nimeni nu pune la îndoială originalitatea amuzantă a domnului Armitage, o sursă cu auz fin a furnizat săptămâna trecută acestei rubrici contrarianta informație că un întreg fragment de dialog din episodul cu care a câștigat Armitage Premiul Emmy este furat aproape cuvânt cu cuvânt din comedia clasică, inspirată din jurnalism a lui Ben Hecht și Charles McArthur,* Prima pagină...

L-am întrerupt iarăși pe Brad.

— Asta-i o aiureală! am spus. N-am mai văzut *Prima pagină* de...

Acum m-a întrerupt Brad.

— Dar *ai văzut-o*?

— Sigur — atât filmul lui Billy Wilder, cât și versiunea lui Howard Hawks cu Carry Grant și Rosalind Russell. Ba chiar am jucat în colegiu, la Dartmouth, în piesa cu același nume...

— Asta-i chiar culmea!

— Dar asta a fost acum aproape douăzeci de ani...

— Mă rog, e clar că ai ținut minte *ceva* din *ea*. Fiindcă pasajul pe care se presupune că l-ai furat...

— N-am furat *nimic*, Brad...

— Ascultă-mă până la capăt. Uite ce scrie McCall: *Replicile cu pricina pot fi găsite în episodul din* Cum să te vinzi — *„Șmecheria se produce" —, pentru care Armitage a câștigat un Emmy. În el, Joey — neseriosul om bun la toate de la fictiva agenție de PR a lui Armitage — bușește o dubă de poliție în timp ce ducea cu mașina o clientă importantă (o divă megaegoistă a muzicii soul) la o înregistrare pentru* Oprah Show. *Apoi se întoarce și intră bălăbănindu-se în birou pentru a-l informa pe Jerome — întemeietorul companiei — că diva lor e la spital, acuzând isteric brutalitatea poliției. Iată schimbul de replici din scenariul lui Armitage:*

JEROME: Chiar ai intrat într-o mașină de poliție?
JOEY: Ce pot să spun, șefu'? A fost un accident.
JEROME: A fost rănit vreun polițist?
JOEY: N-am rămas să aflu. Dar știți ce se întâmplă când lovești o mașină de poliție. Sar toți și te fac chisăliță.

Acum comparați acest isteț dialog hazos cu următorul dialog din Prima pagină, *în care Louis — omul de încredere al redactorului coțcar, Walter Burns — intră în fugă în redacție ca să-i spună șefului său că, în timp ce o ducea în grabă pe viitoarea soacră a superreporterului, Hildy Johnson, în cealaltă parte a orașului, s-a ciocnit cu o dubă a poliției din Chicago:*

WALTER: Chiar ai intrat într-o dubă de poliție?
LOUIE: Ce pot să spun, șefu'? A fost un accident.
WALTER: A fost rănit vreun polițist?
LOUIE: N-am rămas să aflu. Dar știți ce se întâmplă când lovești o dubă de poliție. Sar toți și te fac chisăliță.

— Oh, Doamne!... am șoptit. Niciodată n-am...

— Mai bine ascultă ultimul paragraf al lui McCall: *Fără îndoială, această reproducere fidelă a lui Armitage este unul*

dintre acele exemple neintenționate de ceea ce francezii numesc „hommage"... adică, pe șleau, imitație. Nu încape îndoială că acesta este singurul exemplu de plagiat din „opera" lui Armitage. Dar e limpede că acest scriitor isteț, talentat a adoptat, în acest caz, acea faimoasă afirmație a lui T.S. Eliot: „Poeții imaturi imită; poeții maturi fură".

Pauză lungă. M-am simțit brusc de parcă tocmai aș fi pășit într-o casă a liftului goală.

— Nu știu ce să spun, Brad.

— Nu sunt multe de spus. Adică, pe șleau vorbind, te-a prins cu mâța-n sac...

— Stai așa! Tu spui că am furat în mod deliberat dialogul ăla din *Prima pagină*?

— Eu nu spun nimic. Mă uit doar la fapte. Iar realitatea e că dialogul pe care l-a citat el din scenariul tău *și* din piesa aia sunt unul și același...

— Bine, bine, poate că dialogul e același. Dar nu e ca și cum m-aș fi așezat și aș fi deschis scenariul *Primei pagini* și aș fi copiat...

— Crede-mă, David, nu te acuz de asta. Dar ai fost prins cu pistolul fumegând în mână...

— Asta-i o chestie minoră...

— Ba nu, asta e o chestie foarte serioasă...

— Ascultă, cu ce avem de-a face aici? Cu o glumă dintr-o piesă veche de șaptezeci de ani, care a ajuns cumva, *prin osmoză*, în scenariul meu. Dar nu discutăm despre un caz de furt literar intenționat. Discutăm despre faptul că am folosit în mod necugetat gluma altcuiva, atâta tot. Cine nu fură glume? Așa e jocul.

— E drept — dar e o diferență între a folosi bancul cuiva *„ia-mi nevasta..."* și a pune în scenariul *tău* patru rânduri de dialog dintr-o piesă renumită.

Pauză lungă. Inima a început să-mi bată ca o tobă când am înțeles că sunt într-o mare belea.

— Brad, trebuie să știi că treaba asta a fost absolut nepremeditată din partea mea...

— Și, David, tu trebuie să știi că, în calitate de producător al tău, o să mă duc de râpă odată cu tine din cauza asta. Sigur, știu că n-ai face niciodată ceva atât de nebunesc și autodistructiv. Sigur, înțeleg foarte bine că două, trei rânduri din opera altcuiva pot fi absorbite neintenționat în opera ta. Și, desigur, știu că, la un moment dat, fiecare scriitor s-a făcut vinovat fără să vrea de această infracțiune neînsemnată. Problema e că ai fost prins.

— Dar e un delict minor.

— Și asta și spunem toți. Dar... am o veste și mai proastă. O știi pe Tracy Weiss... a continuat el, vorbind despre șefa departamentului de Relații cu publicul de la FRT.

— Sigur că o știu pe Tracy.

— Ei bine, aseară, la nouă treizeci, a primit un telefon de la jurnalistul ăsta de la *Variety*, Craig Clark, care voia un comentariu oficial din partea FRT. Slavă Domnului că Tracy îl cunoaște destul de bine pe Clark. Fiindcă l-a convins pe tip să aștepte cu articolul până astăzi... promițându-i o declarație exclusivă din partea FRT și din partea ta...

— Grozav!

— Ascultă, suntem pe avarie. Așa că orice putem să facem pentru a diminua harababura asta...

— Am înțeles, am înțeles.

— Așa că atunci când Tracy m-a sunat aseară...

— Dacă știai de aseară de povestea asta, de ce m-ai sunat abia acum? am întrebat.

— Fiindcă și eu și Tracy știam că, dacă ți s-ar fi spus aseară, n-ai mai fi dormit. Și am hotărât amândoi că, având în vedere cu ce o să te confrunți azi, trebuie neapărat să dormi bine.

— Și cu ce mă confrunt azi, Brad?

— Trebuie să fii la birou până la opt, nu mai târziu. Eu și cu Tracy vom fi acolo. Idem Bob Robinson...

— Bob știe? am întrebat, mai țâfnos.

— Bob e șeful serialului. Bineînțeles că știe. Tracy speră că putem meșteșugi toți o declarație în care să recunoști că asta a fost o gafă și nu ceva premeditat; că regreți greșeala și că ești vinovat doar că ai spus o glumă bună de două ori. Oricum, după ce întocmim declarația, te întâlnești zece minute cu ziaristul de la *Variety*...

— Trebuie să stau față-n față cu tipul ăsta?

— Altfel nu se poate, dacă vrei o audiere înțelegătoare. Iar Tracy își face socoteala că, dacă el te consideră nevinovat, putem să ieșim cu versiunea noastră concomitent cu editorialul de rahat al lui McCall și să cauterizăm repede treaba asta.

— Și ce se întâmplă dacă tipul de la *Variety* nu crede versiunea mea?

L-am auzit din nou pe producătorul meu inspirând rar, ca să se calmeze.

— Deocamdată, să nu ne gândim la asta.

Pauză lungă. Apoi a spus:

— Uite ce e, știu că treaba asta e nasoală...

— Nasoală? E mult zgomot pentru nimic.

— *Exact*! Și așa o s-o rezolvăm. Sunt sigur că o să ieșim cu bine din asta. Dar, David, trebuie să te întreb un lucru...

Știam ce urmează.

— Nu, am spus, în viața mea n-am plagiat ceva în mod intenționat. Și *nu*, după știința mea, nu există și alte parafrazări sau citate neintenționate din lucrările altora în niciunul dintre scenariile mele pentru *Cum să te vinzi*.

— Exact asta voiam să aud. Acum mișcă-ți fundul și vino repede aici. O să fie o zi grea.

În drum spre birou, am sunat-o din mașină pe Alison.

— E cel mai mizerabil lucru pe care l-am auzit în viața mea, și am întâlnit o grămadă de chestii mizerabile, a spus Alison după ce i-am parafrazat editorialul lui McCall.

— Oricum ai privi-o, e de rău...

— E o aiureală ordinară îmbrăcată în scandal. Dracu' să-i ia pe jurnaliști! Toți au moralitatea unui cotoi. Împroașcă tot ce mișcă.

— Și eu ce am să fac?

— Orice s-ar întâmpla, vei supraviețui.

— M-ai liniștit de nu mai pot!

— Ideea mea e să nu intri în panică. Ai grijă să ajungi cu bine la birou cu friț-mobilul ăla al tău. Ne întâlnim acolo. Și, crede-mă, David, n-am să-i las să te prăjească. N-am să-i las nici măcar să te facă sote. Fii tare!

În timp ce mă strecuram prin trafic, starea mea de spirit oscila de la teamă la beligeranță. În regulă, poate că subconștientul meu mă trădase... dar nu făcusem nimic rău în mod deliberat. Mai la obiect, javra asta de McCall lua câteva replici neimportante și le transforma într-un delict ce se pedepsește cu arderea pe rug. În ceea ce mă privea, singurul mod de a combate un comportament jurnalistic atât de răutăcios era să ies din colț, cu joc de picioare.

— Exact asta *nu* o să facem, a spus Tracy Weiss când i-am propus această abordare de neînghițire a mizeriei la începutul ședinței.

Eram adunați în biroul lui Brad, în jurul mesei rotunde la care de obicei analizam materialul pentru serial. Dar în dimineața asta am fost întâmpinat de Brad, Tracy și Bob Robinson cu vorbe de susținere și fețe crispate care le trădau frica — și care lăsau să se înțeleagă și că, în ultimă instanță, nu o să fie o situație în care *vom împărți împreună vinovăția*. Dimpotrivă, din clipa în care m-am uitat la toți trei la acea masă, mi-am dat seama că — deși, din punct de vedere corporativ, asta era problema lor — eu eram inculpatul. Și, dacă pedeapsa era împărțită, eu aveam să iau grosul.

— David, a spus Tracy, deși o fi McCall, în cel mai bun caz, o javră vindicativă, te are zdravăn la mână ca să te

scoată din circulație. Ceea ce înseamnă că, ne place sau nu, trebuie să o lăsăm mai moale cu treaba asta.

Alison, care stătea lângă mine, și-a aprins un Salem și a spus:

— Dar McCall vrea să-l spânzure pe David că a traversat prin loc nepermis.

— Lasă melodrama, Alison, a replicat Bob Robinson. Tipul are dovezi. Și — ascultă ce-ți spune un fost membru al baroului californian — dovezile sunt tot ce-ți trebuie ca să condamni pe cineva. Motivele n-au nicio valoare dacă ai fost prins în flagrant delict.

— Dar aici e o diferență, am intervenit eu. Presupusul plagiat a fost subliminal...

— Mare brânză! N-ai vrut s-o faci, dar ai făcut-o.

— Ba e mare brânză, i-a întors-o Alison, fiindcă în jumătate din timp, scriitorii nu știu care e sursa ideilor lor.

— Din păcate, Theo McCall a spus care e asta în cazul lui David, a precizat Robinson.

— N-am vrut să se întâmple asta, am zis.

— Te înțeleg, și vorbesc serios, a spus Robinson. Pentru că știi cât te apreciez. Dar asta nu schimbă realitatea: *s-a întâmplat*. Ai plagiat. Poate n-ai intenționat să plagiezi, totuși ai plagiat. Înțelegi ce vreau să spun, David?

Am dat din cap.

— Și, încă o dată, a spus Brad, vreau ca și tu și Alison să știți că vă sprijinim întru totul în treaba asta. Nu vă vom abandona.

— Asta-i foarte înduioșător, Brad, a observat sec Alison, și sper să nu fiu nevoită să-ți amintesc vreodată de această promisiune.

— O să combatem acuzația asta, dar într-un fel care să nu pară nici agresiv, nici defensiv, a spus Tracy. Ideea e să oprim orice viitoare dispută — sau anchetă — dând o declarație în care David își recunoaște vina accidentală...

— Bună frază, a remarcat Robinson.

— ... dar în care nici n-o să se umilească. Tonul o să fie foarte important. La fel și tonul pe care îl adopți în interviul cu Craig Clark.

— Crezi că el o să fie înțelegător? a întrebat-o Brad.

— Înainte de toate e un jurnalist care se ocupă de lumea divertismentului. Iar un subiect ca ăsta... ei bine, speranța mea e că are destulă experiență în domeniu ca să înțeleagă că se poate întâmpla involuntar așa ceva. Totodată, nu e o javră răutăcioasă ca McCall. Îi vom oferi exclusivitate pentru interviul cu David, și lui chiar îi place mult serialul. Prin urmare, să sperăm că va decide că povestea asta e o știre de senzație, nimic mai mult.

Am petrecut toți următoarea oră lucrând la declarația FRT — în care compania recunoștea că, din neatenție, transpusesem în scenariul meu câteva replici din *Prima pagină*, că regretam nespus această „greșeală neintenționată" (cuvintele lui Tracy, nu ale mele) și că fusesem sincer îngrozit când mi-a fost adusă la cunoștință. Declarația conținea un citat din Bob Robinson care afirma că ei îmi acceptau pe deplin explicația pentru „transpunere" și că mă susțineau total — într-atât încât, după cum se relatase pe larg în presa de divertisment luna trecută, tocmai semnaseră cu mine contractul pentru următoarea serie din *Cum să te vinzi*. (Alison a fost cea care a insistat ca acest rând să fie trecut în comunicatul de presă — doar pentru a le reaminti tuturor nu doar că rămâneau alături de mine, ci și că „relația noastră avea să continue".)

La sfârșit era un citat din mine, în care mă arătam al naibii de ros de remușcări, dar și sincer uimit că se putuse întâmpla așa ceva:

„Scriitorii sunt ca un burete — absorb totul, apoi reciclează tot... uneori fără ca măcar să-și dea seama. Cu siguranță așa s-a întâmplat cu cele patru replici din *Prima pagină*, care

au reușit să ajungă într-un episod din ultimul sezon al *Cum să te vinzi*. Recunosc că *Prima pagină* este una dintre piesele mele preferate și una în care am jucat în colegiu. Dar asta a fost în 1980, și de atunci nici n-am mai văzut-o, nici n-am mai citit-o. Atunci cum și-au făcut loc câteva replici inegalabile ale lui Ben Hecht și Charles MacArthur în scenariul meu? Sincer, nu știu. Asta nu scuză această transpunere accidentală (iarăși cuvintele lui Tracy) — care mă face să mă jenez enorm, așa cum s-ar jena orice scriitor. N-am folosit niciodată în mod intenționat cuvintele altui scriitor. Aceasta este o greșeală singulară, și tot ce pot să invoc în apărarea mea este un accident mental; am scos din harababura din creierul meu o glumă și nu mi-am amintit din capul locului unde o auzisem."

Am discutat pe larg despre această declarație de spovedanie. Bob Robinson voia să fie un *mea culpa* simplu (mă rog, el e catolic). Alison voia să adopt o atitudine de semiapărare, totuși sfidătoare — subliniind că ăsta era un fleac... și, pentru Dumnezeu, oare nu ajung întotdeauna glumele unora în materialul altora? Dar Tracy a fost cea care m-a încurajat să eschivez căința cu umorul.

— Ăsta e și tonul pe care trebuie să-l adopți cu Craig Clark, a spus Tracy după ce am terminat de scris citatul meu.

Un ton mâhnit, jenat, dar și „ironic cunoscător"... ce-o fi însemnat și asta.

După cum s-a dovedit, Craig Clark era destul de cumsecade pentru un ziarist. După ce i-a scos pe ceilalți din biroul lui Bob, Tracy s-a așezat cu discreție într-un colț în timp ce Craig mă bombarda cu întrebări. Tipul avea până în patruzeci și cinci de ani, era cam scund și îndesat și ușor sastisit, dar profesionist până în vârful unghiilor și (am descoperit cu ușurare) relativ înțelegător.

— Dă-mi voie să spun de la început că sunt un mare fan al serialului *Cum să te vinzi*.

— Mulțumesc, am zis.

— Chiar cred că e un punct de cotitură în comedia de televiziune, unul absolut original. De asta trebuie să-ți fie foarte greu în fața acestei... ăă... dezvăluiri. Ce punct de pornire, pot să te întreb următorul lucru: crezi că majoritatea scriitorilor au împrumutat la un moment dat rândurile altcuiva?

Slavă Domnului! Tipul era de partea mea. Nu voia să mă eviscereze, nici să-mi distrugă cariera. Mi-a pus câteva întrebări dure — dacă până și un plagiat accidental e un delict scuzabil (la care am răspuns: „Nu, nu este", în speranța că abordarea de *a nu mă scuza* o să-l impresioneze) și dacă meritam să fiu criticat sever de colegii mei scriitori („Probabil", am spus, păstrând tonul *îmi voi primi pedeapsa ca un bărbat*). L-am făcut și să râdă spunând că, dacă împrumutasem accidental din ceva, slavă Domnului că fusese *Prima pagină* și nu *Insula lui Gilligan*. Am mai spus că, drept penitență, am să scriu următorul film cu Jackie Chan. Pe scurt, am dat impresia că adopt tonul în *regulă, îmi pare rău, dar nu e un delict federal*, pe care îl voia Tracy de la mine. La sfârșitul celor douăzeci de minute (Tracy ne-a lăsat să depășim limita stabilită, deoarece Clark părea să se distreze), mi-a scuturat mâna și a spus:

— Ei bine, sper că întâmplarea asta se va dovedi a fi un accident minor pe harta carierei tale.

— Mersi, am zis. Și chiar apreciez interviul bine gândit.

— Ai oferit un material excelent.

Am băgat mâna în buzunar și am scos un carnețel, și am scris pe o pagină numărul telefonului de acasă și pe cel al mobilului. Apoi am rupt foaia și i-am întins-o.

— Dacă ai nevoie să-mi mai pui câteva întrebări, sună-mă la unul dintre numerele astea. Și după ce se va fi așezat tot acest praf... poate bem o bere.

— Ar fi grozav, a spus el, băgând foaia în buzunar. Eu... ăă... am scris vreo două scenarii pentru comedii de televiziune...

— O să stăm de vorbă.

Mi-a scuturat iar mâna.

— S-a făcut! a spus.

Tracy i-a deschis ușa și a zis:

— Te conduc la mașină.

De îndată ce ei au plecat, Alison s-a întors la birou.

— În drum spre ieșire, Tracy mi-a făcut semn că totul e bine. Ești mulțumit de cum a mers?

Am dat din umeri.

— În momentul de față, mă simt amorțit.

— O să te simți și mai amorțit. În timp ce stăteam în biroul tău, Jennifer a primit un telefon de la Sally. A spus că e urgent.

Oh, minunat! Aflase... înainte să am ocazia să-i spun.

M-am dus în biroul meu și am sunat-o pe Sally. Secretara ei mi-a făcut legătura directă cu ea. Primele ei cuvinte au fost:

— Sunt uluită de asta.

— Iubito, pot să...

— Și ce mă doare cel mai tare e că am aflat toate astea la mâna a doua.

— Dar abia am aflat eu însumi chiar înainte de șapte.

— Trebuia să mă suni imediat.

— Dar știam că iei micul dejun cu Stu.

— Ție ți-aș fi răspuns la telefon.

— Și treaba a fost că a trebuit să alerg direct aici, și de atunci sunt în ședințe de criză, ca să nu mai spun de un interviu cu un tip de la *Variety*.

— *Variety* știe deja? a spus ea, părând neliniștită.

— Da — dar Tracy Weiss, șefa departamentului PR de aici, a primit aseară un telefon despre ziaristul ăsta care scrie pentru *Variety* și a hotărât...

— Deci ea știa de asta de aseară...

— Da, dar, *crede-mă*, mie mi s-a spus abia azi-dimineață. Și, ca să facem cunoscută versiunea noastră, ea a hotărât să-i ofere acestui ziarist o exclusivitate cu mine...

— E în *Daily Variety* de mâine?

— Absolut.

— Și FRT a emis o declarație?

— Da — cu un citat pocăit din mine.

— O să-i pui să mi-l trimită prin e-mail?

— Sigur, iubito. Dar, te rog, să nu mă judeci obiectiv și profesionist. Acum am nevoie de tine.

— Dacă ai fi avut nevoie de mine, m-ai fi sunat imediat. Se presupune că sunt iubirea vieții tale.

— Știi că ești. E doar... oh, Doamne, Sally, treaba asta e cam copleșitoare.

— Îți imaginezi cum m-am simțit eu când un funcționar mărunt de la biroul nostru de presă mi-a arătat editorialul ăla din *Hollywood Legit* și a spus: „Ce ocară pentru tipul tău!"... și eu nu știam nimic despre asta.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, sunt...

M-am întrerupt, simțindu-mă brusc zdrobit de toate.

— David...?

— Da...

— Ești bine?

— Nu. Nu sunt absolut deloc bine.

— Acum mă simt îngrozitor...

— Știi ce mult te ador... am spus.

— Iar tu știi ce mult te ador eu pe tine. Doar că...

— Ai dreptate, ai dreptate. Trebuia să sun. Dar totul a luat-o razna. Și...

— Nu trebuie să te explici. Am exagerat. Dar am fost tare tulburată. Și, vorbesc serios, arată foarte urât. A fost ceva accidental, nu-i așa?

— Cu siguranță nu a fost ceva premeditat.

— Asta-i ceva! Și ești sigur...?

Iată din nou întrebarea aia — cea pe care toată lumea simțea nevoia să mi-o pună.

— Crede-mă, asta-i singura dată când rândurile altcuiva au ajuns într-un scenariu de-al meu.

— Bineînțeles că te cred, iubitule. Și fiindcă e o chestie singulară, va fi iertată și uitată.

— Nu am plagiat intenționat! am spus cu vehemență.

— Știu asta. Într-o săptămână, va fi o știre învechită.

— Sper din toată inima să ai dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate, a spus ea voioasă și, pentru prima dată de când m-am trezit, am râs.

— Știi ce-ar fi grozav? am spus. Un prânz lung, cu multă pileală, cu tine. Cred că am nevoie rapid de un anestezic pe bază de martini.

— Iubitule, știi că după-amiază mă întorc la Seattle...

— Uitasem.

— Este vorba de serialul ăla nou al nostru...

— Bine, bine.

— Dar sâmbătă, la prima oră, am să fiu înapoi. Și am să mă revanșez.

— Bun.

— O să fie bine, David.

După ce am închis, am scos capul din birou. Alison stătea la biroul lui Jennifer, înroșind telefoanele. I-am făcut semn cu capul să vină în birou. A terminat de vorbit și a intrat, închizând ușa după ea.

— Cum a mers? m-a întrebat ea.

— Până la urmă a înțeles și mă susține.

— E ceva! a spus ea, neutru.

— Nu spui...

— Ce?

— Ce crezi despre Sally.

— Nu cred nimic despre Sally.

— Mincinoaso!

— Recunosc. Dar măcar s-a dat pe brazdă... după ce, probabil, a calculat că asta nu o s-o afecteze negativ și pe ea...

— E o răutate ce spui!

— Dar e absolut adevărat.

— Putem să trecem mai departe?

— Cu plăcere. Pentru că am niște vești bune. Tocmai am vorbit cu Larry Latouche de la ASFT, a spus ea folosind acronimul Asociației Scriitorilor pentru Film și Televiziune. Știa deja de articolul lui McCall.

— *Știa?*

— Ce pot să spun — e o săptămână neinteresantă din punctul de vedere al bârfelor din showbiz. Dacă avem noroc, poate că în următoarele patruzeci și opt de ore vreun actor în vogă o să fie prins cu o mexicancă minoră care stă ilegal în State și lucrul ăsta o să abată atenția de la tine. Totuși, deocamdată, ești pe cale să devii principalul subiect de discuție al orașului. Și vorba se duce repede.

— Minunat!

— Dar vestea bună e că acuzațiile lui McCall l-au revoltat pe Latouche — mai ales că și el poate să citeze cel puțin două duzini de alte exemple în care câteva rânduri din manuscrisul cuiva au fost folosite fără intenție în altă parte. Oricum, a vrut să știi că asociația te susține întru totul... iar el are de gând să dea mâine-dimineață un comunicat de presă care să confirme treaba asta și, în plus, să-l condamne pe McCall că a transformat un fleac într-o știre de senzație.

— Am să-l sun mai târziu pe Latouche să-i mulțumesc.

— Bună idee! În momentul de față avem nevoie de oameni grei de partea ta.

S-a auzit o bătaie în ușă. A intrat Tracy, cu o copie a comunicatului de presă.

— Uite-o. Știabii ăi mari de la Corporate HQ din New York tocmai au aprobat-o.

— Cum au primit vestea? a întrebat Alison.

— N-au fost încântați — fiindcă nu le plac *belelele*. Dar îl susțin fără rezerve pe David și vor ca toată situația asta să ia sfârșit cât mai repede.

Apoi Alison i-a spus de declarația lui Latouche. Tracy nu a fost încântată.

— E bine că avem sprijinul lor, Alison, și apreciez că te-ai ocupat de asta, dar aș vrea să fi lămurit cu mine mai întâi treaba asta.

Alison și-a mai aprins un Salem.

— Nu știam că lucrez pentru tine, Tracy, a spus ea.

— Știi ce vreau să spun, a zis Tracy.

— Mda — ești moartă după control.

— Alison... am intervenit eu.

— Ai dreptate, a spus Tracy. Sunt moartă după control. Și vreau să controlez această situație în așa fel încât cariera clientului tău să nu aibă de suferit. Te deranjează asta?

— Nu, dar tonul tău mă deranjează.

— Iar pe mine, cea moartă după control, mă deranjează serios țigara ta. La noi nu se fumează.

— Atunci o să trebuiască să mă car de aici, a spus Alison.

— Alison, Tracy, hai să ne liniștim un pic, am zis.

— Sigur, a spus Alison, și în timpul ăsta putem să ne îmbrățișăm și să vărsăm o lacrimă și să ne maturizăm.

— N-am vrut să te supăr, Alison, a spus Tracy.

— Toată situația asta de rahat mă supără... și da, prin asta și eu încerc să-mi cer scuze.

— Ești liberă diseară la cină? am întrebat-o pe Alison.

— Unde e iubita ta?

— Verifică un episod-pilot care se filmează în Seattle.

— Atunci fac eu cinste cu martini. Avem nevoie de vreo șase fiecare. Treci pe la birou pe la șase.

După plecarea ei, Tracy s-a întors spre mine și a spus:

— Dacă nu te superi că-ți spun, e o mare figură... și ai noroc că o ai de partea ta. Cred că ar face moarte de om pentru tine.

— Da, e destul de sălbatică... și demențial de loială.

— Atunci eşti un tip norocos. Cuvântul „loialitate" a fost scos de mult din vocabularul din LA.

— Dar pot să contez pe loialitatea ta, nu-i aşa?

— Sigur, a spus ea repede. Se înţelege de la sine.

— Deci ce fac acum?

— Aştepţi să vezi ce efect are articolul lui McCall.

A doua zi, pe la amiază, exista senzaţia că noi câştigam războiul relaţiilor cu publicul. Deşi *LA Times* a publicat (la rubrica „Arte") o ştire mică despre editorialul lui McCall, subiectul nu a fost preluat de niciunul dintre celelalte ziare naţionale importante — semn sigur că era considerat drept o bârfă de Hollywood, nimic mai mult. Da, *Hollywood Reporter* a publicat un articol lunguţ, pe pagina a doua, despre cele patru rânduri afurisite; era un articol echilibrat, care scotea în relief scuzele mele (din comunicatul de presă) şi justificarea lui Larry Latouche privind situaţia mea. Şi mai bun era articolul lui Craig Clark din *Daily Variety*, care sublinia că pe parcursul interviului exclusiv am fost total deschis cu privire la acest „plagiat accidental" şi „nu a încercat să găsească scuze pentru greşeala făcută din neatenţie". Apoi a citat în jur de cinci scriitori importanţi de film şi televiziune (pe care era clar că îi vânase ieri), care au sărit toţi în apărarea mea. Dar adevărata lovitură de graţie a constituit-o un comentariu pe care Clark l-a obţinut de la Justin Wanamaker, un om care (alături de William Goldman şi Robert Towne) era considerat unul dintre scenariştii de film şi de televiziune cu adevărat eminenţi din ultimii treizeci de ani. Într-o declaraţie pregătită (pe care — după cum a dezvăluit Clark — Wanamaker a transmis-o în exclusivitate prin e-mail ziarului *Variety*) nu doar a înfipt cuţitul în spate lui Theo McCall, ci l-a şi răsucit de mai multe ori.

„Există jurnalişti de divertisment serioşi şi există şi pugilişti suspecţi din punct de vedere moral precum Theo McCall, cărora nu le pasă că subminează cariera unui scriitor

făcând afirmații dubioase de plagiat, pornind de la premisa nefondată că o glumă împrumutată constituie un păcat de moarte, demn de Inchiziție. E ceva cu adevărat vrednic de dispreț să vezi cum un gazetăraș mediocru atacă unul dintre talentele umoristice cu adevărat originale ale Americii de azi."

Tracy a fost entuziasmată de articolul lui Craig Clark. La fel și Brad și Bob Robinson și, firește, Alison.

— Până acum cinci minute, l-am considerat mereu pe Justin Wanamaker o javră îngâmfată, a spus ea. Acum am de gând să-l nominalizez la Premiul Nobel. Ce citat grozav! Sper să distrugă reputația secăturii.

M-a sunat și Sally din Seattle, încântată de articolul din *Variety*.

— Toată dimineața am primit telefoane de la toți cunoscuții, care s-au declarat solidari cu tine — mi-au spus că ai fost tratat oribil și că te-ai comportat elegant în interviul cu *Variety*. Sunt a naibii de mândră de tine, iubitule. Te-ai descurcat genial. De data asta o să câștigăm.

Ce plăcere să știu că eram iarăși „noi". Dar chiar nu puteam s-o condamn pe Sally pentru supărarea de ieri. Iar acum, avea dreptate — inversam o situație potențial dezastruoasă... în așa măsură încât căsuța mea vocală și e-mailul (de acasă și de la birou) erau pline de mesaje de susținere de la prieteni și colegi de branșă. Și mai grozav, până sâmbătă, lucrurile au început să se întoarcă, de fapt, împotriva lui Theo McCall — cu trei scrisori în paginile de editoriale ale *LA Times*, care arătau alte incidente de plagiat accidental, înfierând, totodată, genul de jurnalism defăimător practicat de McCall. Apoi, în ediția de duminică a aceluiași ziar, a venit o lovitură de stânga cu adevărat nimicitoare, sub forma unui articol de trei sute de cuvinte la rubrica „Diverse" din domeniul artelor, care dezvăluia faptul că, înainte de a deveni gazetar la *Hollywood Legit*, McCall încercase timp de cinci ani

să pătrundă în domeniul comediei de televiziune, fără niciun succes. Ba chiar, un producător de la NBC a dat o declarație oficială în care a spus că, la sfârșitul anilor nouăzeci, l-a angajat pe McCall ca scriitor, dar l-a concediat repede — și, ce ziceți de asta drept citat răzbunător? — „când a devenit limpede că bruma lui de talent o să rămână veșnic o brumă". S-a mai arătat și că, la scurt timp după ce NBC l-a pus pe liber pe amărât, nici ICM nu l-a mai vrut de client și i-a dat pași.

— Aș vrea ca viața să funcționeze întotdeauna așa, a zis Sally după ce mi-a citit articolul din *LA Times*, care îl desființa pe McCall. Chiar se declară sezon deschis la jigodii.

— Pe bună dreptate — fiindcă tipul și-a făcut o carieră din a juca rolul de temutul câine de atac al Hollywoodului. Acum că a fost castrat, nimănui nu-i mai e frică să dea cu piciorul în el.

— O merită din plin. Iar treaba grozavă e că nu numai că ai fost răzbunat, ci și ieși din întregul incident ca parte nedreptățită... și un fel de buturugă mică ce răstoarnă carul mare, pe deasupra.

Sally a intuit iarăși bine. În weekend am primit un telefon de la Jake Dekker, șeful de producție de la Warner, care m-a asigurat că *Intrare prin efracție* înainta rapid spre lumina verde. Apoi, duminică pe la amiază, m-a sunat acasă și Sheldon Fischer — președintele FRT — și mi-a spus următoarea anecdotă:

— Cam acum un an, Orange County B'Nai Brith m-a numit omul anului în industria divertismentului. La ceremonie, i-am mulțumit soției mele Babs, spunând că — și ăsta e un citat direct — „îmi este întotdeauna alături la trei dimineața, când restul lumii doarme". După aceea, toată lumea m-a felicitat pentru modul de exprimare, cu excepția lui Babs, care mi-a atras atenția că era aceeași frază pe care a folosit-o răposatul dramaturg August Wilson pentru a-i

mulțumi soției lui în timpul discursului pe care l-a ținut la începutul anilor nouăzeci când a primit Premiul Tony. Iar eu fusesem la decernarea acelor premii. Și cuvintele lui Wilson mi-au rămas întipărite în minte... iar apoi, după atâția ani, au ieșit din nou la suprafață, travestite drept un comentariu original marca Sheldon Fischer.

Ideea e că am fost cu adevărat alături de tine, David, când a apărut acuzația aia veninoasă. Și, după cum știu din experiență, ce ți s-a întâmplat ție putea să i se întâmple oricui.

— Vă mulțumesc, domnule Fischer, am spus. Sprijinul pe care l-am primit de la toată lumea din branșă a fost nemaipomenit.

— Păi, familia e familie, David. Și te rog să-mi spui Shel...

Alison era să se înece cu fumul tras cu poftă dintr-un Salem când, dimineața următoare, i-am repetat această conversație.

— Știai că proaspătul tău prieten la cataramă *Shel* e atât de preocupat de familie, încât tocmai ce-a șters-o de la Nevasta Numărul Trei pentru a se înhăita cu — ia aminte — cea care îi face spălături de colon... care, întâmplător, mai e și o sârboaică de douăzeci de ani cu niște balcoane care ar fi făcut-o pe răposata Jayne Mansfield să pară o scândură.

— De unde naiba ai aflat toate bârfele astea?

— Din rubrica lui Theo McCall, firește.

— Nu e amuzant.

— Ba este — întrucât el e acum obiectul de batjocură. Toată treaba asta l-a distrus pe nătărăul ăla. E ca și cum i-ai fi tras un picior drept în boașe celui mai mare bătăuș de pe stradă... și toată lumea e încântată.

— N-am făcut nimic deosebit. Am spus adevărul și atât.

— Da — și meriți un premiu umanitar pentru caracter și principii, ca să nu mai spun că ești un tip foarte mișto.

— Nu cumva ești sarcastică?

— Eu, sarcastică? Cum poți să spui așa ceva? Dar îți spun următorul lucru, David: mă simt foarte ușurată. Fiindcă eu cred că s-ar putea să fi câștigat de data asta.

— N-am ieșit încă din rahat, am spus.

Dar în acea dimineață, mai târziu, Tracy a intrat în biroul meu, arătând încrezătoare.

— Tocmai am verificat toate ziarele naționale și statale: *New York Times, Washington Post* și *USA Today* menționează articolul lui McCall despre tine și faptul că *LA Times* l-a dat în vileag drept scriitor ratat. Și *San Francisco Chronicle* publică un articol mic. La fel și ziarele locale din Santa Barbara, San Diego și Sacramento. Dar toate articolele îți sunt incredibil de favorabile... mulțumită lui Justin Wanamaker. Apropo, ar trebui, probabil, să-i trimitem lui Wanamaker un dar discret de mulțumire din partea ta.

— Nu este el cu adevărat interesat de arme și capete de rinoceri împăiate și toate chestiile astea retro gen Hemingway?

— Da, asta-i trăsătura macho a domnului Wanamaker. Dar dacă tu crezi că o să-i cumpărăm o carabină AK-47...

— Ce zici de o ladă de whisky scoțian de malț? E încă mare pilangiu, așa-i?

— Da, și în plus își face o regulă din a-și aprinde un Lucky Strike ori de câte ori este intervievat, doar ca să transmită ideea că îi urăște pe fasciștii din sistemul de sănătate californian. Așdar, părerea mea e că o ladă de whisky scoțian ar fi extrem de bine-venită. Vreo marcă anume?

— Doar să ai grijă să fie vechi de cel puțin cinciprezece ani.

— S-a făcut. Și ce vrei să scrie pe cartonașul însoțitor?

M-am gândit o clipă la asta și am spus:

— Ce zici de... *Mulțumesc*?

— Asta spune cam tot.

— Și fiindcă veni vorba... îți mulțumesc, Tracy. Ai jucat genial toate astea. Și chiar mi-ai salvat pielea.

Tracy a zâmbit.

— Face parte din slujbă.

— Dar n-am scăpat încă de tot, nu-i așa?

— Să zicem așa: din ce am auzit de la spionii mei de la *Hollywood Legit*, McCall a fost cotonogit de articolul ăla din *LA Times* — care l-a făcut să arate ca o secătură lipsită de talent, demnă de dispreț, care se folosește de rubrica lui pentru a-și răzbuna eșecul profesional. Niciunul dintre celelalte articole nu te-a atacat pe tine sau poziția ta — ceea ce înseamnă că toată lumea a crezut versiunea ta. Dar următoarele zile sunt critice, în caz că cineva se hotărăște să mai facă tam-tam pe seama asta. Intuiția îmi spune că *s-a terminat*. Dar vreau să aștept până vineri ca să spun asta în mod oficial.

Iar vineri dimineață a venit telefonul oficial de la Tracy. Eram acasă și lucram la o ciornă pentru episodul inaugural al celei de-a treia serii din *Cum să te vinzi* când a sunat telefonul.

— Ai văzut ediția de azi-dimineață a *Hollywood Legit*? m-a întrebat ea.

— Dintr-un motiv oarecare, am tăiat-o de pe lista Trebuie Citit. Clovnul ăla iar mănâncă rahat despre mine?

— De asta te-am sunat. Rubrica lui de săptămâna asta vorbește doar despre cum Jason Wonderly...

Vorbea despre cuceritorul adolescent al acelui an, care fusese prins injectându-și droguri într-o toaletă la lansarea serialului său de succes, *Jack Sportivul*, în care juca rolul unui mijlocaș în echipa de rugbi a liceului, ștrengar, dar fără nicio treabă cu drogurile și alcoolul, care aleargă după fuste, însă are și o conștiință socială puternică.

— ... oricum, după spusele lui McCall, se pare că dealerul lui Wonderly a fost înșfăcat când încerca să-i strecoare micului Jason o doză de drog în valoare de cinci dolari la Betty Ford...

— Dar nimic despre mine sau *Cum să te vinzi*?

— Niciun cuvânt. Ba mai mult, am pus-o pe secretara mea să se uite bine în toate ziarele principale. Nu există continuări ale subiectului. De fapt, de luni, nicăieri nu e nimic. Ceea ce în esență înseamnă că povestea a murit. Felicitări.

În aceeași zi, mai târziu, am mai primit o veste bună când m-a sunat Jake Dekker de la Warner Brothers și mi-a spus că Vince Nagel — tânărul regizor în mare vogă al lumii — citise, în sfârșit, prima ciornă a scenariului *Intrare prin efracție* și fusese încântat de el. Deși săptămâna viitoare avea să fie la New York, voia să ne întâlnim săptămâna cealaltă... ca să-mi dea niște sugestii pentru a avansa cu proiectul în a doua fază de ciornă.

— Și, apropo, mi-a spus Jake către sfârșitul conversației, am fost tare mulțumit că scârnăvia aia de McCall a fost pus la locul lui pentru ce a încercat să-ți facă. Tipul ăla era echivalentul jurnalistic al virusului Ebola. Mă bucură să-l văd scos din circulație... și, mai important, să văd că ai ieșit cu bine din acest chin fără rost.

Jake Dekker avea dreptate: fusese o săptămână lungă de chin. Și pe lângă faptul că cineva mă acuzase în scris (o experiență deloc plăcută, credeți-mă), cel mai mult mă descurajase să-mi dau seama că, dacă nu aș fi câștigat procesul la tribunalul opiniei publice din Hollywood, rezultatul ar fi putut să fie...

Dar s-o las așa. Să sărbătoresc faptul că am trecut prin toată afacerea scârboasă practic nevătămat. De fapt, cum s-a grăbit să sublinieze Sally, această scurtă năpastă neașteptată îmi întărise în mod ciudat poziția.

— Toată lumea adoră răzbunarea, a spus Sally. Toată lumea îl îndrăgește pe cel care își apără convingător poziția și e răzbunat.

— Încă mă mai simt ca un idiot, am zis, lăsându-mi capul în poala lui Sally.

— Nu e doar o tâmpenie, e și de prisos. Oricum, am discutat de o sută de ori asta săptămâna trecută. A fost o *greșeală subliminală*... și nu neobișnuită. Așa că nu te mai frământa. Ai fost găsit nevinovat. *Ai scăpat viu și nevătămat.*

Poate că Sally avea dreptate. Poate că, aidoma cuiva într-un accident potențial fatal, toată viața mea profesională îmi trecuse prin fața ochilor și... la doar o săptămână de la impactul inițial, încă mă mai clătinam. Într-atât, încât cea mai mare parte a weekendului am dormit până târziu și am ars gazu' prin apartament, și am citit noul roman al lui Elmore Leonard, și am încercat să-mi scot din minte toate celelalte.

De fapt, așa de mult mi-a plăcut acest weekend de lenevie, încât m-am hotărât să-l prelungesc în prima jumătate a noii săptămâni. Deși ar fi trebuit, probabil, să plănuiesc în continuare următorul sezon al *Cum să te vinzi*, m-am hotărât să-mi asum pentru câteva zile rolul de hoinar prin Los Angeles; am zăbovit fără un scop anume în cafenelele din West Hollywood, am luat masa și am stat la o șuetă cu un prieten scriitor într-un local mexican bun din Santa Monica, am cumpărat mult prea multe CD-uri, mi-am vizitat în scop de achiziții vechiul loc de muncă, Book Soup, am intrat și am ieșit repede de la filme de după-amiază și, în general, am suspendat toate presiunile profesionale.

Luni s-a preschimbat încet în marți, care s-a preschimbat încet în miercuri. Iar în seara aceea, târziu, în timp ce strângeam farfuriile după o cină cu sushi comandată la domiciliu, i-am spus lui Sally:

— Știi, chiar m-aș putea obișnui cu viața asta de lenevie.

— Spui asta doar fiindcă nu ești leneș. Viața alternativă arată întotdeauna mai frumos când ai un bilet dus-întors la propria-ți viață. Oricum, știi cum ajung scriitorii când devin prea leneși?

— Fericiți?

— Mă gândeam mai mult la ceva în sensul „imposibili". Sau poate: *absolut* imposibili.

— Bine, bine. N-am să devin *prea* leneș.

— E bine de știut, a spus ea sec.

— Dar îți spun că, pe viitor, sunt hotărât să-mi iau o săptămână liberă din...

A sunat telefonul. Am răspuns. Era Brad Bruce. Nu a spus salut, nu mi-a dat binețe și nici n-a făcut vreo remarcă glumeață. A întrebat doar:

— E un moment potrivit să vorbim?

— Ce s-a întâmplat, Brad? am întrebat, făcând-o pe Sally să se uite imediat la mine cu îngrijorare. Pari indispus.

— Sunt indispus. Și foarte supărat.

— Ce s-a întâmplat?

Pauză lungă.

— Poate ar trebui să facem asta față în față, a spus el.

— *Ce* ar trebui să facem față în față?

Altă pauză lungă. În cele din urmă a zis:

— Tracy tocmai a intrat în biroul meu cu ediția de vinerea asta a *Hollywood Legit*. Și da, iarăși apari în prim-plan în editorialul lui Theo McCall. De fapt, tu ești tot editorialul.

— Serios? am spus, neliniștea preschimbându-mi-se acum în teamă. Dar e imposibil. N-am făcut nimic rău.

— Nu asta arată noile lui dovezi.

— Noile lui dovezi? Pentru ce?

— Pentru plagiat.

Mi-a trebuit câtva timp să-mi regăsesc glasul.

— Asta-i o nebunie! Nu sunt — repet *nu* sunt — plagiator.

M-am uitat în fugă la Sally. Se uita lung la mine, cu ochii mari.

— Ai spus asta săptămâna trecută și te-am crezut, a zis Brad pe un ton coborât. Dar acum...

— Acum *ce*?

— Acum... A mai găsit trei exemple de plagiat în manuscrisele tale pentru serial. Nu doar asta, a găsit câteva replici furate în toate piesele alea pe care le-ai scris înainte... înainte...

Înainte de a fi faimos, poate? Înainte de a avea succes? Viața mea profesională îmi trecea, iarăși, prin fața ochilor. Numai că, de data asta, știam că plonjonul nu era ca în visele alea în care cădeam și, la sfârșit, aterizam pe pernă. De data asta, plonjonul era real — iar aterizarea numai moale nu avea să fie.

Doi

Mulțumită îndoielnicelor minuni ale tehnologiei, Tracy a reușit să scaneze noul editorial al lui Theo McCall și să-l expedieze spre ecranul computerului meu de acasă în câteva minute. Sally s-a aplecat asupra mea când m-am așezat să-l citesc. Dar nu a pus mâna pe umărul meu ca să mă liniștească, nici n-a rostit vreo vorbă de susținere. În intervalul de timp dintre sfârșitul convorbirii telefonice cu Brad și sosirea articolului, nu a spus nimic. Absolut nimic. S-a uitat, pur și simplu, la mine cu ceva care semăna cu lipsa de încredere... același soi de neîncredere pe care am văzut-o pe fața lui Lucy în seara în care i-am spus că sunt îndrăgostit de altcineva. Neîncrederea care însoțește trădarea.

Dar eu nu încercasem să trădez pe nimeni. Nici măcar pe mine.

M-am așezat la computer. M-am conectat la rețea. Corespondența trimisă de Tracy mă aștepta. Am deschis-o. Acolo, cu litere mari, era articolul cu pricina. Nu doar lungimea lui m-a uluit, ci și titlul:

BÂRFELE DIN INTERIOR de Theo McCall

ESTE „PLAGIATUL ACCIDENTAL" CHIAR ATÂT DE ACCIDENTAL?

Noi dovezi dau la iveală înclinația pentru replici furate a lui David Armitage, creatorul lui „Cum să te vinzi".

După cum știm cu toții, Hollywoodul este o industrie care trece cu vederea orice act de corupție sau păcat de moarte comis de unul de-ai ei... atâta vreme cât individul cu pricina are relații sus-puse și aduce profit. În timp ce un muritor simplu ca voi sau ca mine ar fi veșnic șomer după ce i s-a găsit în posesie o cantitate considerabilă de droguri din clasa A — sau a fost prins în flagrant delict cu o minoră atrăgătoare —, industria de divertisment strânge rândurile în spatele alor ei ori de câte ori astfel de probleme enervante îi mânjesc. Și, în vreme ce majoritatea ziarelor, revistelor și centrelor de învățământ superior care se respectă ar concedia imediat (cu plata unor daune mari) orice scriitor sau cadru didactic care a săvârșit delictul de plagiat, cei de la Hollywood merg până-n pânzele albe când e vorba să apere reputația unui hoț literar. Mai ales dacă hoțul în cauză este scenaristul unuia dintre cele mai vizionate seriale de televiziune din ultimii ani.

Acum două săptămâni, acest editorial a arătat că David Armitage — foarte talentatul creator al lui *Cum să te vinzi*, câștigător al Premiului Emmy — a permis să ajungă în scenariile sale câteva replici din clasica piesă *Prima pagină*. În loc să-și recunoască pur și simplu greșeala și să meargă mai departe, domnul Armitage și oamenii lui de la FRT au trecut la ofensivă, găsind un jurnalist înțelegător de la *Variety* să scrie versiunea lui... același jurnalist

care, în treacăt fie spus, nu mai departe de anul trecut a avut o relație amoroasă cu șefa Publicității de la FRT în timp ce făcea o pauză în căsnicia lui. Și până să apuci să spui „nepotism", mulți scribi de frunte de la Hollywood s-au aliat să-i ridice osanale domnului Armitage și să-l condamne pe ziarist pentru faptul că a îndrăznit să dea în vileag mutarea a patru replici dintr-un scenariu în altul.

Firește, cel mai belicos dintre toate glasurile scriitoricești a fost Papa Hemingway din Santa Barbara, Justin Wanamaker — radicalul dramaturg în vogă în anii șaizeci și șaptezeci, care acum, în anii lui de declin, este nevoit să fabrice scenarii de acțiune profitabile, dar banale, pentru Jerry Bruckheimer. Iar ieremiada lui nu a asigurat doar o pătimașă apărare a domnului Armitage, ci a și inaugurat o campanie neobișnuită de asasinare împotriva ziaristului în cauză — o campanie promovată mai târziu de *LA Times* care a căutat să aducă argumentul freudian de doi bani cum că ziaristul a avut o scurtă carieră nefericită ca scenarist de televiziune și acum nu a făcut decât să se răzbune pe primul scriitor de succes pentru televiziune pe care i-au căzut ochii.

Dar, pentru a-l cita pe sergentul Joe Friday din primul serial polițist cu adevărat satiric, *Dragnet*, această rubrică tratează „doar faptele, doamnă". Iar în cazul de față realitatea este că, în cele două săptămâni de când a fost dezvăluit plagiatul domnului Armitage, riposta lui fără rost a silit „Bârfele din interior" să autorizeze doi ziariști de investigații să cerceteze atent întreaga *oeuvre* a lui David Armitage, doar pentru a ne asigura că delictul de copiere pe care l-a comis domnul este unic.

Dar, surpriză! Iată ce-au descoperit investigatorii noștri:

1. În episodul trei al *Cum să te vinzi* din ultimul sezon, Bert — fustangiul contabil — vorbește despre fosta

lui soție, care s-a mutat înapoi în LA după ce l-a curățat de tot ce avea la tribunal. „Știi care e adevărata definiție a capitalismului?" îl întreabă el pe asociatul său, Chuck. „Procesul prin care fetele californiene devin femei californiene."

Găsim practic aceeași replică în piesa dramaturgului Christopher Hampton, care a câștigat Oscarul, *Povești de la Hollywood*, în care dramaturgul austriac Odon von Horvath face remarca: „Capitalismul este procesul prin care fetele americane devin femei americane".

2. În episodul unu din noua serie, Tanya, recepționera care mestecă întruna gumă, îl informează pe Joey că nu mai vrea să se culce cu el, fiindcă și-a găsit alt iubit care seamănă perfect cu Ricky Martin. Mai târziu, Joey îl vede pe noul iubit la birou și îi spune Tanyei: „Ricky Martin? Fugi de aici! Tipul seamănă cu Ricky Bubosul".

După cum s-a dovedit, Ricky Bubosul este numele unui personaj din romanul lui Elmore Leonard, *Glitz*.

3. În același episod, Jerome, fondatorul companiei, are o ceartă deosebit de neplăcută cu un actor de mâna a doua de la Hollywood în timpul filmării unei reclame pentru un client. După aceea, Jerome îi spune lui Bert: „Când o să mai facem o reclamă, n-o să mai folosim actori..."

În clasicul film al lui Mel Brooks, *Producătorii*, Zero Mostel se întoarce spre Gene Wilder și spune: „Când mai facem o piesă, n-o să mai folosim actori".

Ah, dar mai sunt exemple de furt literar comis de domnul Armitage. Investigatorii noștri au răsfoit câteva dintre piesele lui de început — majoritatea cărora n-au avut parte decât de o lectură dramatizată, absolut experimentală — și au descoperit două lucruri contrariante:

1. *Secvențe muzicale*, piesa lui Armitage din 1995, are ca temă povestea unei foste pianiste de jazz — acum casnică, măritată cu un doctor — care face o pasiune pentru cel mai bun prieten al soțului ei, un saxofonist de jazz. Ei încep să facă împreună duete instrumentale și, fiindcă muzica e tot mai excitantă, pasiunea lor crește. Apoi, când soțiorul pleacă din oraș pentru un weekend, cei doi își consumă în sfârșit pasiunea... doar că soțiorul dă buzna peste ei. Soția intervine în încăierarea dintre soț și saxofonist, însă e înjunghiată accidental în inimă de către soț.

Foarte contrariant este faptul că intriga piesei *Secvențe muzicale* este practic o copie fidelă a cunoscutei nuvele a lui Tolstoi, *Sonata Kreutzer*, în care o pianistă casnică și plictisită se îndrăgostește de cel mai bun prieten al soțului ei... care, întâmplător, este violonist. Când cântă împreună *Sonata Kreutzer* a lui Beethoven, zboară scântei romantice. Dar când, în cele din urmă, ajung să se satisfacă sexual în timp ce soțul e plecat din oraș, *hoooopa!*, apare soțul și, într-o criză de furie provocată de gelozie, își ucide accidental soția iubită.

2. În noul scenariu cinematografic al lui Armitage (în prezent în curs de realizare la Warner Brothers, în baza unui contract de unu virgulă cinci milioane... după cum ne-a dezvăluit o sursă internă), protagonistul deschide filmul cu următoarea replică rostită din voice-over: „Prima dată când am jefuit Cartier's, ploua".

A fost ciudat să descoperim că o povestire clasică a lui John Cheever începe cu fraza: „Prima dată când am jefuit Tiffany's, ploua".

După cum se poate trage concluzia, domnul Armitage nu a plagiat doar o singură dată, accidental, așa cum afirmă cu înfocare el și susținătorii lui. De fapt, este recidivist. Și, cu toate că el ar putea argumenta că delictele

în cauză se reduc doar la o glumă împrumutată ici, o intrigă împrumutată colo, cert e că plagiatul rămâne plagiat... și nu poate nicicum să dezmintă concluzia evidentă: tipul e al dracului de vinovat.

Când am terminat de citit, eram atât de furios, încât a trebuit să mă abțin să sparg cu pumnul ecranul monitorului.

— Îți vine să crezi prostiile astea? am întrebat-o pe Sally, întorcându-mă pentru a vorbi cu ea.

Dar ea stătea deja pe canapea, cu brațele înfășurate în jurul ei (un limbaj negativ al corpului), arătând foarte descumpănită. A refuzat să se uite la mine când am vorbit.

— Da, David — le cred. Fiindcă există dovezi solide, negru pe alb, că ești un plagiator nărăvit.

— Ei, haide, Sally — de ce mă acuză tâmpitul ăsta? Un rând ici, un rând colo...?

— Și cum e cu intriga piesei tale? Împrumutată din Tolstoi...

— Dar a omis să spună că, în comentariile din programul de teatru, am recunoscut că m-am inspirat din Tolstoi.

— Care program de teatru? Piesa nu a avut parte decât de o lectură dramatizată, așa-i?

— Bun — *dacă* ar fi fost pusă în scenă pe bune, aș fi recunoscut foarte clar faptul că m-am inspirat din Tolstoi...

— Asta o spui acum.

— E adevărul. Chiar crezi că aș face o idioțenie ca asta să fur din Tolstoi...?

— Nu mai știu ce să cred.

— Ei bine, știi că scârnăvia asta de McCall își dă toată silința să-mi distrugă cariera. Este modul lui de a mă face să plătesc pentru faptul că *LA Times* l-a dat în vileag drept scriitor ratat.

— Nu asta-i ideea, David. Ideea e că a pus iar mâna pe tine. Și, de data asta, n-ai să scapi basma curată.

A sunat telefonul. Am răspuns imediat. Era Brad.

— Ai citit articolul? m-a întrebat el.

— Absolut — și chiar sunt de părere că ia doar câteva exemple minuscule și...

Brad m-a întrerupt.

— Trebuie să stăm de vorbă, David.

— Sigur, am spus. Putem să combatem asta. La fel ca...

— Trebuie să stăm de vorbă în seara asta.

M-am uitat la ceas. Era 21:07.

— În seara asta? Nu e cam târziu?

— Avem o criză, și trebuie să reacționăm repede.

Am scos un mic oftat de ușurare. Voia să discutăm despre strategie. Era încă de partea mea.

— Sunt întru totul de acord, am spus. Unde vrei să ne întâlnim?

— Aici la birou. La zece, dacă se poate. Tracy e aici. Bob Robinson e acum pe drum.

— Voi fi acolo cât pot de repede. Și aș vrea să o aduc și pe Alison.

— Sigur.

— Bine, ne vedem la zece, am spus și am închis. Apoi m-am întors iar spre Sally și am zis: Brad e de partea mea.

— Zău?

— A spus că trebuie să reacționăm repede și vrea să mă duc la birou chiar acum.

— Du-te, atunci, a zis ea.

M-am apropiat de ea și am vrut să o iau în brațe. Dar ea m-a respins.

— Sally, iubit-o, totul o să fie bine, am spus.

— Ba nu, n-o să fie, a zis ea, apoi a plecat.

Am rămas locului, împietrit, vrând să mă duc după ea, să o conving de nevinovăția mea în toate astea. Dar instinctul mi-a spus să plec. Am înșfăcat haina, telefonul și cheile de la mașină, apoi am ieșit.

În drum spre FRT, am sunat-o pe Alison pe mobil. Dar mi-a răspuns căsuța vocală și un mesaj care le amintea tuturor celor care sunau că avea să fie la New York până marți. M-am uitat iar la ceas. Pe Coasta de Est era trecut bine de miezul nopții... de aceea ascultam glasul ei înregistrat. Așa că i-am lăsat următorul mesaj lapidar: „Alison, sunt David. Și e ceva urgent. Sună-mă pe mobil de îndată ce primești acest mesaj".

Apoi am apăsat pedala de accelerație până la podea și m-am îndreptat spre birou, repetând argumentele pe care aveam de gând să le opun campaniei defăimătoare a lui McCall... ca să nu mai spun de salva de înjurături pe care am trimis-o la adresa Warner Brothers pentru să găsiseră cârtița care îi dăduse pe ascuns scenariul meu lui McCall.

Însă când am ajuns la FRT, Brad și Bob aveau niște mine sinistre, iar Tracy avea ochii roșii, fapt ce arăta că plânsese.

— Îmi pare nespus de rău pentru toate astea, am zis. Însă maniacul ăsta a angajat doi jurnaliști de investigații ca să-mi cerceteze la microscop toate scenariile. Și ce au găsit? Cinci rânduri care ar putea fi atribuite altor autori. Atât. Iar cu privire la acuzația lui caraghioasă legată de povestea cu Tolstoi...

Bob Robinson m-a întrerupt.

— Auzim ce spui, David. Și, sincer, când am văzut articolul și eu am gândit cam același lucru: sunt doar câteva rânduri ici și colo. Cât privește piesa aia veche a ta, dă-l în mă-sa pe Tolstoi. Sunt sigur că oricine are doi neuroni și-ar da seama că ai reinterpretat în mod deliberat povestea tipului...

— Mulțumesc, Bob, am spus, extrem de ușurat.

— N-am terminat, David.

— Scuze.

— Cum spuneam, cred că probele lui McCall împotriva ta nu sunt nici corecte, nici întemeiate. Totuși, problema pe care o avem acum e una de credibilitate. Și, îți place sau nu, odată ce editorialul lui McCall ajunge vineri pe străzi, ai să fii marfă alterată...

— Dar, Bob...

— Lasă-mă să termin, a spus el tăios.

— Scuze...

— Asta e situația, așa cum o vedem noi. Poți să explici un caz de plagiat neintenționat. Dar încă *patru* cazuri?

— Patru rânduri nenorocite, am spus. Nimic mai mult.

— Patru rânduri nenorocite pe care McCall le-a tipărit după cele patru replici din *Prima pagină*...

— Dar nu vedeți că tâmpitul ăsta se vrea Kenneth Starr... luând cele mai firave dovezi și transformându-le în Sodoma și Gomora.

— Ai dreptate, a spus Brad, intrând în sfârșit în conversație. E un asasin excentric. S-a hotărât să-și bată joc de tine. Și, din păcate, scenariile tale conțin destule dovezi *minore* ca el să te întineze cu pensula plagiatului și să scape basma curată.

Aici a intervenit Bob.

— Mai clar, sunt sigur că lungul lui articol va fi preluat de toate agențiile de știri imaginabile. Nu doar că ai să ieși șifonat din treaba asta, ci o să și decimeze credibilitatea serialului.

— Asta-i o tâmpenie, Bob...

— Să nu îndrăznești să-mi spui că e o tâmpenie! a zis el, supărat acum. Ai idee cât rău a făcut treaba asta? Și nu vorbesc doar despre tine și serialul tău, ci și despre Tracy. Mulțumită împuțitului ăluia de McCall și credibilitatea ei a fost distrusă... până în punctul în care suntem nevoiți să-i acceptăm demisia...

— Demisionezi? am spus, uitându-mă cu ochii mari la Tracy.

— N-am de ales, a zis ea încet. Faptul că relația mea „adulterină" de odinioară cu Craig Clark a fost dezvăluită...

— N-ai făcut nimic rău, Tracy, am spus.

— Poate — dar *percepția* e că am sunat un fost iubit ca să scrie un articol excesiv de favorabil ție.

— Dar *el* te-a sunat pe tine.

— Nu contează — percepția e alta.

— Ce spune Craig despre toate astea? am întrebat.

— Are problemele lui, a răspuns Tracy. Și el tocmai a fost concediat de *Variety*.

— Tu n-ai fost concediată, i-a spus tăios Bob.

— Nu — doar mi s-a dat sticla de whisky și pistolul cu un singur glonț și mi s-a spus să fac lucrul onorabil.

Părea gata să plângă iar. Brad a strâns-o de braț într-o tentativă de susținere, dar ea l-a respins.

— N-am nevoie de compătimirea nimănui, a răspuns ea. Am dat un telefon idiot, iar acum plătesc.

— Toate astea mă îngrozesc, am spus.

— Așa și trebuie, a zis Tracy.

— N-am cuvinte să spun ce rău îmi pare. Dar, cum spuneam înainte, n-am vrut...

— Am înțeles, am înțeles, a zis Bob. Dar trebuie să înțelegi și în ce încurcătură suntem noi acum. Dacă nu renunțăm la tine...

Cu toate că mă așteptasem la asta, vestea m-a lovit ca o palmă peste obraz.

— Mă concediați? am întrebat, cu glas coborât.

— Da. Cu cel mai profund regret, ar trebui să adaug, dar...

— Nu e cinstit, am spus.

— N-o fi, dar trebuie să ne gândim la credibilitatea noastră, a precizat Brad.

— Am un contract cu voi...

Bob a răsfoit niște hârtii și a scos un document.

— Da, ai — și cum sunt sigur că Alison îți va explica, există o clauză care anulează contractul dacă se constată că ți-ai denaturat în vreun fel lucrarea. Plagiatul ar fi cu certitudine considerat o denaturare majoră...

— Nu e corect ce faceți, l-am întrerupt.

— Ce facem noi e regretabil, dar necesar, a spus Bob. Spre binele serialului, trebuie să pleci.

— Și dacă, să spunem, eu și cu Alison vă dăm în judecată?

— Fă ce vrei, David, a spus Bob. Dar buzunarele corporației noastre sunt mult mai adânci decât ale tale. Și, de data asta, n-ai să câștigi.

— Mai vedem noi, am zis, ridicându-mă.

— Crezi că pentru noi treaba asta e amuzantă? a spus Brad. Crezi că cineva din această cameră e mulțumit de situația asta? Știu că ești creatorul acestui serial... și, crede-mă, îți vei primi meritul de creator și o felie din buget. Dar realitatea e că în *Cum să te vinzi* sunt implicați alți șaptezeci de oameni, și nu vreau să le periclitez situația luptând pentru cauza ta. Situația ta actuală e imposibil de apărat. Nu ai fost prins doar cu pistolul fumegând, David; de data asta a fost o bazooka fumegândă...

— Mulțumesc, domnule Loialitate...

Tăcere lungă. Mâna lui Brad ținea strâns un pix. A inspirat adânc, să se calmeze, apoi a spus:

— David, am să pun remarca asta pe seama nervozității pe care o resimțim cu toții acum, deoarece ți-am fost extrem de loial. Și înainte să te mai rățoiești la vreunul dintre noi, nu uita un lucru: ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Am fost gata să spun ceva vulgar și pătimaș și incoerent, dar în loc de asta am ieșit ca o furtună din birou, din clădire, am intrat în mașină și am plecat.

Am condus ore în șir, cutreierând autostrăzile fără scop sau logică. Am pierdut vremea pe autostrăzile 10, 330, 12 și 85. Intinerarul meu a fost o capodoperă de absurditate geografică — de la Manhattan Beach la Van Nuys, Ventura, Santa Monica, Newport Beach până la...

Apoi, în cele din urmă, mobilul meu a început să sune. Când l-am înșfăcat de pe scaunul alăturat, m-am uitat la ceasul de la bord și am văzut că era trei și zece. Conduceam fără țintă de cinci ore.

— Ești bine, David?

Era Alison, părând pe jumătate trează, dar îngrijorată.

— Stai puțin, am zis. Trebuie să trag pe dreapta.

Am intrat într-un refugiu și am oprit motorul.

— Ești în oraș? La volan?

— Așa se pare.

— Dar e miezul nopții.

— Da.

— Tocmai m-am trezit și am găsit mesajul tău. Unde ești acum?

— Nu știu...

— Cum adică nu știi? Cum se numește șoseaua, autostrada?

— Nu știu.

— Acum chiar mă îngrijorezi. Ce se petrece?

Am început să plâng în hohote, căci abia atunci întreaga grozăvie a ceea ce se întâmplase a lovit în plin și, dintr-odată, n-am mai putut să o tăgăduiesc. Am plâns, probabil, un minut întreg. Când, în sfârșit, am reușit să mă controlez, Alison a vorbit.

— Doamne, David, spune-mi, te rog... ce naiba ai pățit?

I-am povestit totul — de la acuzațiile extinse de plagiat din noul editorial al lui McCall, la reacția ostilă a lui Sally și până la concedierea mea de către Bob și Brad.

— Fir-ar a naibii de treabă, povestea asta a scăpat complet de sub control! a spus Alison când în sfârșit am terminat.

— Mă simt de parcă aș fi deschis o ușă dintr-un zgârie-nori și aș fi călcat în gol.

— Bun, să le luăm pe rând. Știi unde te afli acum?

— Undeva în oraș.

— Ești sigur că ești în LA?

— Da, de asta sunt destul de sigur.

— Crezi că poți să șofezi?

— Da.

— Bun — uite ce vreau să faci. Du-te acasă. În siguranță, aș adăuga. Dacă ești în LA, ar trebui să ajungi acolo într-o oră. Și cum ajungi acasă, trimite-mi prin e-mail editorialul lui McCall. Eu am să mă îndrept spre Kennedy, fiindcă mă întorc la LA cu avionul de la ora nouă. Am să citesc pe aeroport editorialul, iar după decolare am să folosesc AirPhone-ul de la bord. Dacă totul merge bine, pe la prânz sunt în LA, așa că ce-ar fi să ne întâlnim la două, la birou? Ai ceva acasă care să te adoarmă?

— Cred că am niște Tylenol PM.

— Ia trei.

— Te rog să nu-mi spui că toate astea or să arate mult mai bine după somn. Fiindcă n-or să arate.

— Știu. Dar măcar te vei fi odihnit puțin.

Am ajuns acasă în patruzeci de minute. I-am trimis lui Alison articolul prin e-mail. Când m-am așezat la calculator, ușa dormitorului s-a deschis și a ieșit Sally. Era doar cu bluza de pijama. Primul meu gând a fost: e atât de frumoasă! Al doilea meu gând a fost: asta va fi ultima dată când o văd în mod atât de intim?

— Chiar m-ai îngrijorat, a spus ea.

Am continuat să mă uit la ecran.

— Vrei să-mi spui unde ai fost în ultimele șapte ore? m-a întrebat.

— Am fost la birou și pe urmă am mers cu mașina.

— Unde ai mers cu mașina?

— Am mers pur și simplu.

— Ai fi putut să mă suni. *Ar fi trebuit* să mă suni.

— Scuze.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă am umblat cu mașina jumătate de noapte, știi ce s-a întâmplat.

— Ai fost concediat?

— Da, am fost concediat.

— Înțeleg, a spus ea pe un ton plat.

— Și Tracy Weiss a încasat-o.

— Pentru că i-a dat fostului iubit interviul în exclusivitate?

— Ăsta a fost delictul.

— E o industrie dură.

— Îți mulțumesc pentru acea străfulgerare orbitoare a lucrului evident.

— Ce vrei să spun, David?

— Vreau să vii aici, să mă cuprinzi în brațe și să-mi spui că mă iubești.

Tăcere lungă. În cele din urmă, a spus:

— Mă duc să mă culc la loc.

— Crezi că au dreptate să mă concedieze, nu-i așa?

— Presupun că au motiv.

— Zău? Doar pentru câteva rânduri împrumutate în mod neintenționat?

— Au spus ceva despre despăgubirea ta?

— Ăsta e domeniul lui Alison, iar ea e acum la New York.

— Dar știe?

— Am vorbit.

— Și?

— Vrea să dorm.

— Pare o idee foarte bună.

— Crezi că am procedat greșit aici, nu-i așa?

— E târziu, David...

— Te rog să răspunzi la întrebare, am spus.

— Putem să facem asta mâine?

— Nu. *Acum.*

— Bine. Cred că ai făcut-o de oaie. Și da, sunt foarte dezamăgită. Ești mulțumit acum?

M-am ridicat și m-am dus în dormitor, trecând pe lângă ea. M-am dezbrăcat. Am găsit Tylenolul PM în baie. Am

luat patru tablete. M-am băgat în pat. Am pus ceasul să sune la ora unu după-amiază. Am pus mobilul pe căsuța vocală. Mi-am tras învelitoarea peste cap. Într-un minut am adormit.

Apoi a sunat ceasul. Am văzut un bilet pe perna de alături. *Diseară plec la Seattle. Lipsesc două zile. Sally.*

M-am chiorât la ceasul deșteptător. 13:00. M-am ridicat în capul oaselor. Am luat biletul lui Sally și l-am recitit. Era genul de bilet pe care îl lași servitoarei. M-am simțit dintr-odată foarte singur, foarte speriat, foarte disperat să-mi văd fiica. Am luat telefonul. Nu apărea că primisem mesaje. Cu toate astea, am format căsuța vocală. Robotul mi-a transmis ce știam deja: *„Nu aveți mesaje"*.

De bună seamă, trebuie să fie o greșeală. Sigur unii dintre prietenii și colegii mei, după ce au aflat de editorialul lui McCall, mă sunaseră ca să-și manifeste susținerea.

Dar toți telefonaseră în urmă cu două săptămâni. Acum, în fața multiplelor acuzații de plagiat, eram pe cont propriu. Nimeni nu voia să știe de mine. Cu toate că știam că Caitlin e la școală, glasul ei era înregistrat pe robot și am vrut să-l aud.

Dar după două secunde de apel, a răspuns Lucy.

— Oh, bună... am spus.

— De ce suni după-amiaza? Știi că fiica ta e la școală.

— Voiam doar să-i las un mesaj ca să-i spun că mi-e dor de ea.

— Acum că ți-ai îngropat cariera, te-a apucat brusc dorul de fosta familie?

— De unde știi...?

— N-ai văzut ziarele din dimineața asta?

— Tocmai m-am trezit.

— Ei bine, în locul tău, m-aș culca la loc. Fiindcă ești știrea de la pagina trei din *San Francisco Chronicle* și *LA Times*. Frumoasă treabă, David, să furi din munca altora!

— N-am furat...

— Da — doar ai înșelat. Cum m-ai înșelat pe mine.

— Spune-i lui Caitlin că o sun mai târziu.

Și am închis.

M-am dus în bucătărie. Acolo, pe tejghea, era exemplarul de dimineață din *LA Times*. Îndatoritoare, Sally îl deschise la pagina trei unde în colțul din dreapta sus era titlul:

CREATORUL LUI *CUM SĂ TE VINZI* ACUZAT
ȘI DE ALTE CAZURI DE PLAGIAT

Sub asta era un scurt rezumat din cinci sute de cuvinte al operei de demolare marca McCall... evident rescris în viteză târziu în noaptea aceea (când, probabil, ziarelor le-au fost trimise în avans exemplare din *Hollywood Legit*). După ce relata toate acuzațiile pe care mi le adusese McCall, ziarul afirmăa că, după ce fusese contactat aseară târziu, producătorul lui *Cum să te vinzi*, Brad Bruce, a spus: „Știrea asta e o tragedie atât pentru David Armitage, cât și pentru familia serialului *Cum să te vinzi*", și că FRT o să emită astăzi, mai târziu, o declarație oficială.

Frumoasă strategie, Brad! Mai întâi te arăți îndurerat de ceea ce mi s-a întâmplat, după care dai un comunicat de presă că am fost concediat.

Am alergat la calculator. Am intrat online. Am selectat pagina de internet a *San Francisco Chronicle*. Și acest articol era scris în pripă de corespondentul lor din Los Angeles, prezentând același rezumat al acuzațiilor și același citat din Brad. Însă ce m-a descurajat cu adevărat a fost să descopăr că mă așteptau deja vreo șase e-mailuri de la diverși jurnaliști care îmi solicitau un interviu... sau, cel puțin, o reacție la editorialul lui McCall.

Am luat telefonul și am sunat la mine la birou. Rectific: la *fostul* meu birou. A răspuns Jennifer, *fosta* mea secretară.

— Am primit instrucțiuni să-ți strâng lucrurile, a spus ea. Vrei ca totul să-ți fie trimis la apartament?

— Puteai să spui măcar bună ziua, Jennifer.

— Bună! Așadar, trimit totul la apartament?

— Da.

— Bine. Ai să primești totul mâine-dimineață. Și ce să fac în privința telefoanelor pentru tine?

— Au fost telefoane?

— Cincisprezece în dimineața asta. *LA Times, Hollywood Reporter, New York Times, Seattle Times, San Francisco Chronicle, San Jose Mercury, Boston Globe...*

— Am priceput.

— Să-ți trimit prin e-mail lista și numerele lor de contact?

— Nu.

— Și dacă cineva din presă vrea să te contacteze...

— Spune-i că sunt de necontactat.

— Dacă asta e decizia ta...

— Jennifer, ce e cu stilul ăsta de Epocă Glaciară...?

— Cum te aștepți să mă port? Plecarea ta înseamnă că mi s-a dat un preaviz de o săptămână...

— Oh, Doamne!

— Fără platitudini, te rog.

— Nu știu ce să spun, doar că-mi pare rău. Și pentru mine toate astea sunt la fel de surprinzătoare ca...

— Cum pot să fie surprinzătoare când tu furi chestii?

— N-am intenționat niciodată...

— Ce? Să fii prins? Ei bine, mersi că m-ai prins și pe mine în plasa ta.

Și a trântit receptorul în furcă.

Am închis. Mi-am luat capul în mâini. Lăsând la o parte uriașul prejudiciu personal pe care îl suferisem, mă îngrozea gândul că, fără să-mi dau seama, implicasem în povestea asta două părți nevinovate, pricinuindu-le un mare rău

colateral. Mă îngrozea gândul că cincisprezece jurnaliști mă vânau pentru citate. Fiindcă acum eram *adevăratul scandal* — marea poveste de succes din televiziune care arunca totul la gunoi. Sau, cel puțin, asta era interpretarea care avea să se dea. Versiunea mea avusese succes săptămâna trecută. Totuși, acum, cu toate aceste noi dovezi josnice (totuși, dovezi), lucrurile aveau să ia altă întorsătură, interpretarea avea să se schimbe. Aveam să fiu arătat ca un exemplu de om talentat asaltat de forțe autodistructive; un tip care crease unul dintre cele mai originale seriale de televiziune din ultimii zece ani, *totuși* trebuise să fure rânduri de la alți scriitori. Și avea să fie obișnuita trăncăneală despre mine ca fiind încă o victimă a sălbaticului cult de la Hollywood legat de succesul fără bază solidă.

Rezultatul tuturor acestor articole urma să fie simplu: nu aveam să mă mai pot angaja niciodată ca scenarist.

M-am uitat la ceas. Unu și paisprezece. Am sunat la biroul lui Alison. A răspuns secretara ei, Suzy. Părea sincer supărată. Până să apuc să întreb de agentul meu, a zis:

— Vreau să-ți spun următorul lucru: cred că ce ți s-a întâmplat e total nedrept.

Am înghițit în sec și am simțit că mă ustură ochii.

— Mulțumesc, am spus.

— Cum te simți?

— Rău.

— Vii încoace?

— Da — chiar acum.

— Bun — te așteaptă.

— Am vreo șansă să vorbesc cu ea acum?

— Vorbește la telefon cu FRT.

— Atunci, ne vedem într-o jumătate de oră.

Când am intrat pe ușă, am zărit-o pe Alison stând la birou și uitându-se pe fereastră cu un aer istovit și preocupat. Auzindu-mă intrând, și-a rotit scaunul și s-a ridicat de la

birou, a venit la mine și m-a luat în brațe și m-a ținut așa un minut, fără niciun cuvânt. Apoi s-a dus la un dulăpior și l-a deschis.

— Merge un whisky?

— Chiar așa de rău e?

N-a spus nimic. S-a întors la birou cu sticla de J&B și două pahare. Ne-a turnat fiecăruia o porție mare. Apoi și-a aprins o țigară, a tras adânc și a dat pe gât jumătate din băutura din pahar. I-am urmat exemplul.

— Bun, a spus ea. Uite cum stă treaba. Ca agent, nu te-am mințit niciodată și n-am să încep acum. Situația în momentul de față e cât se poate de proastă.

Am dat pe gât restul băuturii. Ea mi-a umplut imediat paharul.

— Când am citit pe aeroport articolul lui McCall, prima mea reacție a fost: cum au putut Brad și Bob să ia asta în serios... mai ales când acuzațiile pe care le formulează el sunt atât de minore? E caraghios de ce te acuză el. Suntem în domeniul *„Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare scriitor care a împrumutat o glumă"*. Iar aiureala despre povestea cu Tolstoi este doar o aiureală. Știe și el asta. Totuși, rândul din povestea lui Cheever...

— Tot ce pot să spun e următorul lucru: mi-am dat seama că e o „inspirație" exactă, și am știut și că nu o să ajungă niciodată pe ecran. Pe ce a pus el mâna e doar o ciornă, atâta tot.

— Știu asta la fel de bine ca tine. Problema e că, împreună cu chestiile din *Prima pagină* de săptămâna trecută... în fine, ești destul de deștept ca să-ți dai seama că...

— Vinovat sau nu, sunt în mare belea.

— Asta-i esența.

— Și ai vorbit cu FRT, și nu pot fi nicicum convinși...?

— Nicio șansă. În ceea ce îi privește, ești terminat. Dar asta nu e tot. De îndată ce am aterizat, mi-am făcut o mie

de draci într-un meci de o oră cu unul dintre avocații lor. Se pare că au de gând să-și dea toată silința să blocheze orice compensații pentru tine.

Din rău în mai rău.

— Dar există o clauză...

— O, da, a spus Alison, trăgând înspre ea un dosar, există în mod clar o clauză nenorocită. Clauza 43b, mai exact, a înțelegerii tale cu FRT — iar esența acestei clauze e că, dacă ai făcut ceva ilegal sau de natură infracțională cu privire la serial, vei fi privat de profiturile viitoare rezultate din continuarea lui.

— Vor să spună că am făcut ceva de natură infracțională?

— Încearcă să te taie de la orice drepturi de autor viitoare argumentând că plagiatul constituie un act ilegal...

— Asta-i o tâmpenie!

— Absolut — dar sunt hotărâți să dovedească asta.

— Pot?

— Tocmai am vorbit la telefon o jumătate de oră cu avocatul meu. O să se uite cu atenție pe contract diseară. Dar instinctul lui îi spune că... da, pot dovedi asta.

— Deci nu o să fie nicio compensație?

— Ba și mai rău... m-au informat și că au de gând să te dea în judecată pentru banii pe care ți i-au plătit ca drepturi de autor pentru cele trei episoade în care, chipurile, ai plagiat.

— Ce vor să facă? Să-mi scoată mațele?

— Categoric. Pentru că, să fim sinceri, e vorba de bani mulți. Dacă scapă de drepturile tale de autor, economisesc în jur de trei sute cincizeci de mii pe sezon. Iar dacă, așa cum e de așteptat, serialul mai ține câteva sezoane... în fine, calculează și tu. Pentru fiecare dintre cele trei episoade, datorezi o sută cincizeci de mii. Adună și ai să vezi...

— Sigur ne putem bate cu ei pe aspectul ăsta.

— Avocatul meu mai spune că te au la mână cu clauza în care scriitorul garantează că scenariul este în întregime și

exclusiv munca lui. Dar cum văd eu treaba, probabil că putem să negociem un preț...

— Ceea ce înseamnă că *eu* trebuie să le dau *lor* banii înapoi?

— Dacă se ajunge la asta, da. Speranța mea — și e o speranță — e că în câteva zile, când totul se va liniști, vor renunța să te mai hăituiască pentru cele trei episoade, dacă știu că au câștigat disputa pe drepturile de autor.

— Ai să-i lași s-o câștige?

— David, când am lăsat eu un studio împuțit sau o rețea de rahat să câștige ceva în fața unui client de-al meu? Dar avem o problemă. Din punct de vedere juridic, ai încălcat termenii contractului. Iar dacă avocatul meu pe care îl plătesc cu 375 de dolari pe oră — care cunoaște toate portițele de scăpare din codul juridic de la Hollywood — mi-a spus că ai mâinile legate în fața lor, singura alternativă care ne rămâne este să încercăm să reducem cât mai mult paguba... Dar am să cer și o a doua — și poate chiar o a treia — părere juridică înainte de a vorbi din nou cu avocații hrăpăreți de la FRT... ca să nu mai spun de slinoșii lor omologi de la Warner.

— Îmi mai dai un whisky?

— Cred că-i o idee bună, fiindcă mai am încă o veste neplăcută, a spus ea.

Mi-am turnat o porție dublă.

— Dă-i drumul, am zis.

— Tocmai m-a contactat un avocat de la Warner Brothers. S-au răzgândit cu privire la *Intrare prin efracție*...

— Vrei să spui că întâlnirea cu Nagel se anulează.

— Mă tem că da. Dar asta nu-i tot. Vor să le returnezi tot onorariul de semnătură.

— Asta-i o nebunie? Cum pot să facă asta?

— Te au la mână cu rândul ăla din John Cheever pe care l-ai împrumutat...

— Să fim serioși! Rândul ăla a fost doar de probă. În *prima* ciornă...

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi! Problema e că, la fel ca FRT, se folosesc de rândul ăla ca să-ți dea în cap cu clauza „scriitorul garantează că scenariul este în întregime și exclusiv munca lui". Cealaltă problemă e că au confirmarea... cu toate că cei mai mulți dintre cretinii ăia nici măcar nu știu cine e John Cheever.

— În fine, cel puțin scenariul lui Fleck va acoperi datoriile astea.

Și-a aprins încă o țigară, deși în scrumieră ardea deja una.

— Din păcate, în după-amiaza asta m-a sunat avocatul lui Fleck...

— Te rog să nu-mi spui că...

— „Cu regret, domnul Fleck nu mai poate continua negocierile, dată fiind starea actuală a reputației profesionale a domnului Armitage." Din păcate, ăsta-i un citat exact.

M-am uitat lung în podea. Și am spus:

— Atunci, nu pot nicicum să le înapoiez celor de la Warner cele două sute cincizeci de miare.

— I-ai cheltuit deja?

— O mare parte din ei, da.

— Dar nu ești falit?

— Oi fi eu tâmpit, dar nu sunt prost. Am investit prin brokerul meu o jumătate de milion. Problema e că jumătate din asta i-o datorez Unchiului Sam. Iar dacă FRT și Warner își vor toți banii înapoi... atunci sunt falit.

— Să nu vedem încă partea cea mai neagră a situației. Am să fiu necruțătoare cu nemernicii ăștia. Am să-i fac să își micșoreze pretențiile de rambursare a banilor. Între timp, ar fi bine să vorbești cu brokerul și cu contabilul tău despre cel mai bun mod de a spori ce ai investit...

— Fiindcă în orașul ăsta sunt terminat, așa-i?

— O să fie greu să-ți găsești de lucru.

— Și dacă, să spunem, treaba asta nu trece? Dacă rămân veșnic pătat? Ce fac atunci?

— Sincer?

— Absolut.

— Nu știu. Dar, repet, să vedem cum decurg săptămânile următoare. Mai la obiect, trebuie să dai o declarație în care să-ți aperi poziția, dar și să-ți exprimi regretul pentru cele întâmplate. Am sunat-o pe Mary Morse — o gagică PR pe care o cunosc. O să fie aici cam în zece minute, să elaborați împreună declarația și să o transmiteți tuturor celor implicați, ca măcar să aibă punctul tău de vedere cu privire la toate. Dacă în câteva zile lucrurile nu se îmbunătățesc, o să trebuiască să găsim un jurnalist dispus să spună versiunea ta.

— Păi, tipul ăla de la *Variety* iese clar din discuție, acum că și cariera lui e terminată. Iar biata Tracy...

— Asta n-a fost vina ta.

— Da, dar dacă n-ar fi fost situația asta încurcată a mea...

— Uite ce e, amândoi sunt profesioniști, și ar fi trebuit să știe că fosta lor relație ar putea deveni publică dacă...

— Ea a vrut doar să mă protejeze.

— Adevărat — dar asta îi era meseria. Nu poți să te autoflagelezi și pentru problemele lor. Ai și-așa destule necazuri ale tale.

— Parcă n-aș ști!

Până dimineața următoare, toată lumea știa și despre asta. Acuzațiile lui McCall au ajuns pe străzi. La fel și un comunicat de presă al FRT care anunța (cu regret, *firește*) îndepărtarea mea de la serial. Toate ziarele naționale importante îl publicaseră la rubrica de artă și divertisment, însă *LA Times* pusese povestea pe prima pagină. Și mai rău, istoria a fost vrednică de a fi tratată și la emisiunea NPR *Ținând cont de toate, astă-seară ne distrăm*, și la majoritatea talk-show-urilor matinale. Da, toată lumea a citat din declarația mea — în care

îmi ceream scuze pentru neplăcerile pricinuite FRT și tuturor celor implicați în *Cum să te vinzi*, și spuneam din nou că nu consider că pot să fiu acuzat de furt din cauza a doar câteva rânduri. „Cel mai rău lucru de care poate fi acuzat un scriitor este furtul, iar eu cu siguranță nu mă consider hoț", scriam în declarație.

În seara aceea, la *Real Time* de pe HBO, gazda emisiunii, Bill Maher, a spus în monologul său:

„Bomba de azi de la Hollywood este că David Armitage, creatorul lui *Cum să te vinzi*, a folosit faimoasa apărare a lui Richard Nixon *Nu sunt hoț* după ce FRT l-a dat afară pentru plagiat. Când a fost întrebat dacă tot ce a scris e sută la sută original, el a spus: «N-am făcut sex cu femeia aia...»"

Maher a stârnit hohote de râs cu poanta asta. M-am uitat singur la emisiune. Sally era în Seattle, la o adresă necunoscută, deoarece nu lăsase numele hotelului ei și nici nu mă sunase toată ziua. Știam că de obicei se cazează la Four Seasons când se duce în Seattle, însă m-am temut că dacă o sun o să par mult prea disperat după iubire și atenție. În momentul de față, singura mea speranță era că, odată ce bombardamentul neașteptat al publicității rele se va fi oprit, avea să își amintească toate motivele pentru care ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, și avea să...

Ce? Să se întoarcă alergând la mine, spunându-mi că o să-mi fie alături orice ar fi? Ca Lucy? Ea îmi fusese alături... bombănind uneori, însă cu toate astea fusese mereu lângă mine. Și asta mulți ani, în timp ce eu eram un nimeni și ea a fost nevoită să se apuce de telemarketing când cariera ei de actriță s-a împotmolit și eram nevoiți să plătim chiria. Cum i-am răsplătit statornicia? Făcând criza bărbatului care se teme că îmbătrânește, după marele succes. Nu era de mirare că mă disprețuia atât. Nu era de mirare că acum eram așa de speriat. Pentru că, în sfârșit, recunoșteam ce știusem la doar câteva luni după ce mă mutasem cu Sally:

iubirea ei depindea de succesul meu, de statutul meu în lumea divertismentului și de felul cum îi îmbunătățea el propria ei poziție în cadrul acelei Înalte Școli cu Bani numită Hollywood.

„Fiecare are momentul lui", a spus ea chiar înainte să câștig Premiul Emmy. *Ăsta e al nostru.*

Nu mai e, păpușă!

Oare putea să mi se ia în doar câteva zile tot ce realizasem în câțiva ani?

Haideți, oameni buni — sunt David Armitage! îmi venea să strig de pe terasa celui mai apropiat acoperiș. Dar, pe de altă parte, odată ce ești pe terasa unui acoperiș, singura destinație e jos. Oricum, la Hollywood (ca și în viață) talentul este efemer, consumabil. Chiar și cei din vârful piramidei erau supuși acestei legi a replicării. Nimeni de aici nu era unic. Toți jucam același joc. Iar jocul avea o regulă de bază: momentul tău dura atâta vreme cât dura momentul tău... dacă, adică, erai destul de norocos să ai un moment.

Dar tot nu-mi venea să cred că momentul meu era acum la timpul trecut. De bună seamă că Sally nu avea să fie atât de mercantilă încât să mă abandoneze chiar acum. Tot așa trebuia să cred că, într-un fel sau altul, o să pot să-i conving pe Brad și Bob și Jake Dekker de la Warners, și orice altă companie de producție interesată din acest oraș nenorocit că merit încrederea lor.

Haideți, oameni buni — sunt David Armitage! Și v-am făcut tuturor bani!

Însă cu cât încercam mai mult să dau o interpretare optimistă situației mele, cu atât mai mult mă gândeam: cel mai rău gen de amăgire este amăgirea cu care te amăgești singur.

Așa că am deschis o sticlă de Glenlivet Single Malt și am început să mă uit cum dispare. La un moment dat, după ce al cincilea deget de băutură mi s-a prelins pe gâtlej, am avut

o fază extrem de idioată, în timpul căreia am intrat într-o stare de inspirație introspectivă. M-am hotărât să-mi dezgolesc sufletul în fața lui Sally, să pun totul pe masă, cum se spune, și să sper că, la rândul ei, o să răspundă cu tandrețe acestui *cri de coeur*. Așa că m-am dus împleticit la calculator și am scris:

> Scumpa mea,
>
> Te iubesc. Am nevoie de tine. Cu disperare, de fapt. Povestea asta e urâtă; o poveste nedreaptă. Te rog, te rog, *te rog* să nu renunți la mine; la noi. Te rog să mă suni. Te rog să vii acasă. Să depășim asta împreună. Fiindcă *putem* să o depășim. Fiindcă suntem cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat. Fiindcă tu ești femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieții, cu care vreau să am copii, pe care o voi iubi și atunci când, peste mulți ani, vom intra în acea zonă crepusculară a ramolismentului. Îți voi fi întotdeauna alături. Te rog, *te rog*, te rog să-mi fii alături acum.

Fără să recitesc ce am scris, am expediat mesajul, și am mai dat pe gât două degete de Glenlivet, m-am dus în picaj în dormitor și am căzut lat.

Apoi s-a făcut dimineață și telefonul suna. Dar în cele câteva secunde cețoase de dinainte de a răspunde, o propoziție mi-a plutit în cap. Nu o propoziție, de fapt... o frază: *zona crepusculară a ramolismentului.*

Apoi mi-am amintit restul conținutului caraghios al acelui e-mail... în toată gloria lui oribilă, imploratoare. Și m-am gândit: *ești un idiot.*

Am întins mâna spre telefonul care suna.

— David Armitage? m-a întrebat un glas foarte treaz.

— Mă tem că da.

— Fred Bennett, *Los Angeles Times*.

— Cât naiba e ceasul?

— În jur de șapte treizeci.

— Nu vreau să vorbesc.

— Domnule Armitage, îmi acordați o clipă?

— De unde ai numărul meu de acasă?

— N-a fost cel mai greu lucru din lume de aflat.

— Am dat o declarație.

— Dar ați auzit de moțiunea depusă aseară în fața Asociației Scriitorilor de Film și Televiziune?

— Ce moțiune?

— O moțiune care cere condamnarea în mod public a dumneavoastră pentru plagiat, retragerea calității de membru al asociației și recomandă să vi se interzică dreptul de a profesa timp de minimum cinci ani... deși unii membri ai comitetului au insistat pentru interzicerea pe viață...

Am pus receptorul în furcă, apoi m-am aplecat și am smuls ștecărul din perete. Telefonul a început imediat să sune în altă cameră, dar l-am ignorat. În schimb mi-am tras învelitoarea peste cap, dorind ca zona asta să dispară.

Dar acum îmi era imposibil să dorm, așa că în cele din urmă m-am dus împleticindu-mă la baie și am înghițit trei tablete de Advil în încercarea de a potoli perforatorul pneumatic care trepida în capul meu. Apoi m-am dus în camera de zi și am deschis calculatorul. Primisem douăsprezece e-mailuri, dintre care unsprezece erau de la diverși jurnaliști. N-am deschis niciunul dintre ele. Cel de-al doilea era cel de care îmi era groază... un e-mail de la Sally:

David,

Regret situația în care te afli. Regret și faptul că aceste dezvăluiri ți-au distrus cariera. Dar ți-ai făcut-o cu mâna ta; din motive numai de tine știute, ai hotărât să fii arhitectul propriei tale distrugeri. Asta nu pot pricepe. Mă face să mă întreb dacă într-adevăr te cunosc... neliniște

exacerbată de e-mailul tău profund îngrijorător. Îmi dau seama că ești supărat pentru ce s-a întâmplat. Dar nimic nu e atât de neplăcut ca un om care cerșește iubire — mai ales când a subminat încrederea necesară susținerii iubirii. Deși îmi dau seama că te afli sub o mare tensiune emoțională, asta totuși nu-i o scuză pentru platitudinea inimii deschise. Și să nu mai vorbim de rândul ăla cu „zona crepusculară a ramolismentului".

Acum sunt și mai confuză, și mai tristă. Cred că situația s-ar putea clarifica puțin dacă mai rămânem separați câteva zile. M-am hotărât să plec în weekend pe Vancouver Island. Mă întorc luni. Discutăm atunci. Între timp, hai să cădem de acord să nu comunicăm în weekend, ca lucrurile să nu devină și mai confuze. Sper că între timp te vei gândi să obții sprijin de specialitate. Dincolo de toate, e-mailul tău a fost un uriaș strigăt de ajutor.

Sally

Minunat! Pur și simplu, minunat!

Telefonul a început iar să sune. L-am ignorat. Apoi a început să sune și mobilul meu. Am întins mâna după el și m-am uitat la numărul afișat. Era Alison. Am răspuns imediat.

— Vorbești îngrozitor, a spus ea. Ai băut azi-noapte?

— Te prinzi foarte repede.

— Te-ai trezit de mult?

— De când m-a sunat un ziarist de la *LA Times* ca să mă anunțe că ASFT are de gând să mă interzică pe viață.

— Poftim?

— Asta a spus el — aseară a avut loc o întrunire specială a Biroului Politic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

— Treaba asta a luat-o razna. Și e pe cale să se înrăutățească.

— Povesteşte-mi.

— Theo McCall o să fie intervievat în direct din LA la *Today Show*.

— Pe tema mea?

— Aşa s-ar părea.

— Doamne sfinte! Tipul ăsta nu se lasă.

— E ca orice editorialist de scandal — absolut neîndurător. Tu eşti pentru el doar o marfă. O marfă foarte profitabilă în momentul de faţă, fiindcă datorită ţie numele lui e cunoscut la nivel naţional şi apare la *Today*.

— Nu va fi mulţumit până nu mă distruge.

— Mă tem că aşa e. De asta m-am hotărât să te trezesc atât de devreme şi să-ţi spun de apariţia lui la *Today Show*. Cred că ar fi bine să te uiţi la emisiune, doar în caz că spune ceva atât de jignitor sau calomniator încât să putem să punem mâna pe ticălosul ăsta mic.

De fapt, nimic nu era „mic" la Theo McCall. Era un bărbat trecut de patruzeci de ani — un britanic care traversase Atlanticul cu vreo zece ani în urmă, şi avea un accent în care vocalele afectat rotunjite se amestecau cu nazalitatea din sudul Californiei. Era şi gras. Faţa lui îmi amintea de o bucată de Camembert care fusese lăsată prea mult la soare şi mustea. Dar era şiret cu privire la dimensiunile lui, prin aceea că le masca îmbrăcându-se ca un dandy — costum gri cu dungi albe, cămaşă albă cu guler desfăcut, cravată discretă, neagră cu picăţele. Mi-am dat seama că, dat fiind că *Hollywood Legit* era o publicaţie de proastă calitate, era singurul lui costum. Dar m-am văzut nevoit să admir cu ciudă modul în care se vindea lumii — ca un dandy anglo-american cu informaţii din surse interne despre comportamentul urât de la Hollywood. Fără doar şi poate, se îmbrăcase cu grijă pentru acest interviu, considerându-l o probă pentru posturile de la ziarele de scandal bine cotate, pe care dorea cu disperare să le ocupe.

Dar Anne Fletcher — jurnalista care îi lua interviu de la New York — nu îi acorda încredere totală.

— Theo McCall, mulți de la Hollywood te consideră cel mai de temut jurnalist din oraș, a spus ea.

Un zâmbet slab, de plăcere, a fluturat pe buzele grase ale lui McCall.

— Ce măgulitor! a spus el cu cel mai afectat glas al lui.

— Dar alții te consideră doar un bârfitor care nu ezită să distrugă cariere, căsnicii, chiar și vieți.

S-a albit puțin, dar și-a revenit repede.

— Păi, desigur, anumiți oameni sunt de părerea asta. Dar asta fiindcă se apără între ei — asta fiind marea regulă de la Hollywood — chiar și atunci când e vorba de delicte grave.

— Și tu crezi că plagiatul din cauza căruia David Armitage a fost concediat de FRT e un delict grav?

— Absolut — omul a furat din munca altor scriitori.

— Dar ce „a furat", de fapt? O glumă dintr-o piesă, și câteva replici hazlii din altele. Chiar crezi că merită să-și piardă cariera pentru câteva păcate minore?

— Ei bine, Anne, în primul rând, nu eu am hotărât pedeapsa pe care a primit-o. Asta a fost decizia șefilor lui de la FRT. Dar, referitor la întrebarea ta dacă eu cred că plagiatul este un delict grav — ei bine, furtul e furt...

— Însă eu te-am întrebat, domnule McCall, dacă o infracțiune atât de măruntă precum împrumutarea unor glume...

— A furat și o intrigă din Tolstoi...

— Dar domnul Armitage a explicat că piesa lui, care nu a fost produsă, era o reinterpretare deliberată a poveștii lui Tolstoi.

— E normal ca domnul Armitage să spună asta acum. Însă eu am aici o copie a scenariului original al lui...

A ridicat scenariul prăfuit al piesei *Secvențe muzicale*. Camera a mărit pagina de titlul.

— După cum vezi aici, a spus McCall, pe pagina de titlu scrie: *Secvențe muzicale*, o piesă de David Armitage... dar nu e nimic care să spună „bazată pe *Sonata Kreutzer* de Tolstoi", deși toată intriga este furată în întregime din povestea lui Tolstoi. Și asta ridică un semn de întrebare și mai mare: de ce un om cu talentul și priceperea lui David Armitage a trebuit să fure de la alții? Toată lumea de la Hollywood vrea să știe cum a putut să fie el atât de autodistructiv, atât de teribil de necinstit. De exemplu, se știe bine că de îndată ce *Cum să te vinzi* a dat lovitura, Armitage și-a părăsit soția și copilul pentru o femeie ambițioasă cu funcție de conducere în televiziune. Așa că acest șablon de înșelăciune care în mod trist a ajuns să-i înghită cariera...

Am apăsat butonul de oprire și am dat cu telecomanda de perete. Apoi mi-am înșfăcat haina și am ieșit în fugă pe ușă. Am sărit în mașină, am turat motorul, am demarat. Mi-a luat cam jumătate de oră să ajung la studiourile NBC. Mizam pe faptul că pocitania o să zăbovească în sala de recepție după interviu, și o să stea un timp la demachiat. Și am avut dreptate, deoarece McCall tocmai ieșea pe ușă și se îndrepta spre un Lincoln Town care aștepta, când am oprit. Rectific: când m-am năpustit și am frânat brusc, chiar lângă ușă, în scrâșnet de cauciucuri, făcându-l pe McCall să tresară.

— Englez grăsan și nenorocit ce ești tu...

McCall s-a uitat la mine cu ochii mari, pe fața lui grasă citindu-i-se groaza. Asta de parcă îi venea să o ia la fugă, însă era prea paralizat de frică pentru a face ceva. În câteva secunde am fost grămadă pe nenorocit, l-am apucat de reverele cu dungi albe, l-am zgâlțâit violent și i-am adresat urlând un șuvoi incoerent de invective de genul: „Vrei să-mi distrugi viața... mă faci hoț... îmi insulți nevasta și copilul... am să-ți rup degetele de la ambele mâini, javră urâtă..."

În toiul acestui recital strident, s-au întâmplat două lucruri, niciunul favorabil mie. Primul a fost că un fotograf

liber-profesionist, care aștepta în holul NBC, a ieșit în fugă când a auzit tărăboiul pe care îl făceam și a făcut repede câteva fotografii cum îl țineam de revere pe McCall și-l ocăram în față. Al doilea a fost sosirea unui om din serviciul de pază al NBC — un tip înalt și musculos, între douăzeci și cinci și treizeci de ani, care a intervenit imediat în conflict, urlând: *„Hei, hei, hei... ajunge!"* înainte de a mă lua de pe McCall și a-mi aplica o priză half-nelson.

— Tipul ăsta te-a agresat? i-a strigat paznicul lui McCall.

— A încercat, a spus el, dându-se înapoi.

— Vrei să chem poliția?

McCall s-a uitat la mine cu un dispreț amuzat... pe buze fluturându-i un zâmbet scârbos care spunea: „Te-am făcut, nenorocitule!"

Apoi s-a întors și a început să discute cu fotograful, l-a întrebat cum îl cheamă, i-a cerut cartea de vizită și l-a întrebat: „Ai reușit să prinzi toate astea?"

Între timp, paznicul mă ducea cu forța spre mașina mea.

— Porscheul ăsta e al tău?

Am dat din cap.

— Frumoasă mașină! Și acum, domnule, am să-ți propun în mod excepțional un târg. Te sui în mașină și dispari, și uităm de toată treaba asta afurisită. Dacă te întorci...

— N-am să mă întorc.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Promit.

— În regulă, a spus el, slobozindu-mă încet din strânsoarea lui. Să vedem cum te ții de promisiune și pleci în liniște.

Am deschis portiera mașinii, m-am așezat la volan și am pornit motorul. Atunci paznicul a bătut în geam. L-am coborât.

— Încă ceva, domnule, a spus el.

— Poate o să vreți să vă gândiți să vă schimbați hainele înainte de a vă duce azi în altă parte.

Abia atunci mi-am dat seama că eram încă în pijamale.

Trei

Nu-ai cum să scapi de legea cauzei și a efectului... mai ales când de față e un fotograf care te fotografiază agresând un jurnalist în timp ce ești îmbrăcat în pijamale.

Așa că — la două zile după ce am ținut prima pagină în *LA Times* — m-am pomenit iar în ziar... cu o fotografie pe pagina a patra a ediției de sâmbătă, care mă înfățișa ocărându-l pe Theo McCall. Fața mea era schimonosită într-o expresie de furie dementă. Îl apucasem în mod vizibil de costum. Și mai era problema ținutei mele de noapte. În afara dormitorului, pijamalele invocă imaginea spitalului de nebuni. Purtate de un individ clar tulburat în parcarea Studiourilor NBC ziua, ele indică faptul că s-ar putea ca respectivul cetățean să aibă câteva *probleme* psihice care merită să fie cercetate de cadre specializate. Cu siguranță că, dacă aș fi fost în stare să studiez fotografia cu detașare critică, aș fi ajuns la următoarea concluzie: tipul ăsta e clar dus cu sorcova.

Mai jos de fotografie era un articol scurt, sub titlul:

CREATORUL CONCEDIAT AL LUI *CUM SĂ TE VINZI* ATACĂ UN JURNALIST ÎN PARCAREA NBC

Articolul era concis — incidentul de la NBC, rolul lui McCall în prăbușirea mea, un rezumat al crimelor mele împotriva umanității și faptul că, după ce am fost avertizat, paznicul de la NBC m-a lăsat să părăsesc parcarea odată ce McCall a refuzat să facă reclamație. Era și un citat chiar din McCall: „Am căutat doar să spun adevărul... chiar dacă acel adevăr l-a înfuriat în mod clar pe domnul Armitage. Din fericire, paznicul de la NBC a intervenit înainte ca el să-mi pricinuiască vreun rău fizic. Dar, spre binele lui, sper să se trateze în mod serios. Este evident un om foarte tulburat, răvășit!"

Dă-mi voie să sărut tivul veșmântului tău, dr. Freud (și da, ăsta este un rând împrumutat). Dar chiar nu aveam timp să-mi fac griji din cauza evaluării stării mele psihice, făcută de McCall, deoarece aveam pe cap câteva probleme mult mai grave. Se pare că liber-profesionistul care mă prinsese făcându-l albie de porci pe măscărici reușise să trimită poza agențiilor de presă. Așa că povestea a făcut înconjurul țării (tuturor le place o poveste bună de genul *„a fost odată faimos, acum e într-o ureche"*). Ba a ajuns chiar și în vastele întinderi reci ale Canadei... mai precis în Victoria, Columbia Britanică, unde Sally a văzut povestea în ziarul de scandal din localitate. Și nu s-a amuzat. Atât de tare *nu s-a amuzat*, încât m-a sunat sâmbătă dimineață, la nouă treizeci și, fără o vorbă de salut măcar, a spus:

— David, am văzut articolul... și mă tem că, de acum înainte, suntem istorie.

— Pot să-ți explic?

— Nu.

— Dar trebuia să vezi ce a spus el despre mine la *Today*...

— Am văzut. Și, foarte sincer, am fost de acord cu o mare parte din ce a spus. Ce ai făcut tu a fost nebunie curată. Da, *nebunie*...

— Pentru Dumnezeu, Sally, mi-am pierdut cumpătul...

— Ba nu — ți-ai pierdut mințile. Cum altfel puteai să ajungi în parcarea de la NBC în pijamale?

— Lucrurile m-au copleșit puțin.

— Te-au copleșit *puțin*? Nu cred.

— Iubito, te rog să discutăm despre asta pe îndelete înainte să...

— Nicio șansă. Până mâine-seară, când mă întorc, vreau să părăsești apartamentul.

— Stai puțin, nu-mi poți porunci să plec. Suntem chiriași amândoi. Pe contractul de închiriere sunt două nume.

— După spusele avocatului meu...

— Ai vorbit deja în *dimineața asta* cu avocatul tău? E sâmbătă!

— Nu plecase încă la *shul*. Oricum, ținând seama că sunt într-un moment de răscruce...

— Oh, termină cu melodrama asta nenorocită, Sally!

— Și mai spui că nu ești răvășit...

— Sunt supărat.

— Mă rog, nu ești singurul... numai că tu ești cel care, conform legii din California, poate fi considerat un pericol fizic pentru celălalt chiriaș, fapt care îi permite acestuia să obțină un ordin judecătoresc împotriva celeilalte părți, interzicându-i să mai ocupe același spațiu.

Tăcere lungă.

— N-ai de gând să faci asta cu adevărat, nu?

— Nu — n-am să obțin ordin judecătoresc atâta vreme cât îmi promiți că până mâine după-amiază, la șase, pleci din apartament. Dacă mai ești acolo, am să-l sun pe Mel Bing și-am să-i spun să pună în mișcare mecanismele legale.

— Te rog, Sally, nu putem...?

— Discuția asta s-a încheiat.

— Nu e cinstit...

— Singur ți-ai făcut-o. Acum fă-ți un serviciu și pleacă. Nu-ți înrăutăți și mai mult situația obligându-mă să implic instanța.

Cu asta, linia a murit. M-am așezat pe canapea, ametit de șoc. Mai întâi, numele meu e mânjit. Pe urmă, sunt concediat. Apoi, fac turul ziarelor, de parcă aș da probă pentru rolul Ezra Pound. Pe urmă, mi se înmânează ordinul de evacuare — nu doar din apartamentul meu, ci și din relația pentru care mi-am distrus căsnicia.

Ce nenorocire mai urma?

Bineînțeles că ea a trebuit să vină de la draga mea fostă soție Lucy, prin avocatul ei, Alexander McHenry. M-a sunat cam la o oră după bomba de adâncime lansată de Sally.

— Domnul Armitage? a spus el pe un ton profesionist, neutru. Sunt Alexander McHenry de la firma Platt, McHenry și Swabe. După cum poate vă amintiți, noi am reprezentat...

— Îmi amintesc exact pe cine ai reprezentat. Și mai știu că, dacă mă suni sâmbătă dimineață, ai de comunicat vești neplăcute.

— Păi...

— N-o lua pe după vișin, McHenry. Ce-a mai supărat-o pe Lucy?

Știam răspunsul la întrebarea asta, căci am bănuit că și *San Francisco Chronicle* publicase povestea cu incidentul din parcare.

— Păi, mă tem că fosta dumneavoastră soție este extrem de alarmată de comportamentul pe care l-ați avut ieri în fața NBC. În plus, e deosebit de nemulțumită de publicitatea de care a avut parte incidentul, mai ales ținând seama de cum o să primească vestea Caitlin.

— Aveam de gând să vorbesc personal cu fiica mea în dimineața asta.

— Mă tem că nu o să fie posibil. Fosta dumneavoastră soție consideră că, în lumina faptelor dumneavoastră de ieri, ați putea fi socotit un risc fizic pentru ea și fiica dumneavoastră...

— Cum poate să creadă asta? *Niciodată* n-am făcut rău...

— Așa o fi, însă realitatea e că l-ați atacat pe domnul McCall în parcarea de la NBC. Tocmai vi s-a desfăcut contractul cu FRT după ce ați fost dat în vileag ca plagiator; un incident tragic care, după cum ar dovedi orice psiholog, ar putea ușor să destabilizeze starea psihică a unui om. Pe scurt, ați putea fi considerat un risc serios pentru copilul și fosta soție a dumneavoastră.

— Ce voiam să spun înainte să mă întrerupi e că nici măcar o dată nu i-am făcut rău soției sau copilului meu. Ieri mi-am pierdut cumpătul, punct.

— Mă tem că nu e punct, domnule Armitage. Fiindcă am obținut un ordin judecătoresc care vă interzice orice contact fizic sau verbal cu Lucy sau Caitlin...

— Nu mă poți împiedica să-mi văd fiica.

— Am făcut-o. Și trebuie să vă informez că, dacă aveți de gând să încălcați ordinul — fie încercând să o vedeți pe Caitlin sau Lucy, fie telefonându-le —, riscați să fiți arestat sau întemnițat. E limpede, domnule Armitage?

Am trântit telefonul și m-am prăbușit pe canapea, cu capul în mâini. N-aveau decât să-mi ia ce voiau... dar nu pe Caitlin. Nu puteau să-mi facă asta. Pur și simplu, nu puteau.

S-a auzit o bătaie puternică în ușă.

— Haide, David. Știu că ești acasă, așa că deschide afurisita asta de ușă.

Alison.

M-am dus la ușă și am deschis-o pe jumătate.

— Ce cauți aici? am întrebat-o încet.

— Cred că formularea ar putea fi: încerc să te salvez de tine însuți.

— Sunt bine.

— Sigur că ești. Și arăți minunat în dimineața asta în *LA Times*. Mi-au plăcut la nebunie pijamalele. Exact cu ce vrea să-și vadă îmbrăcat un agent clientul-vedetă într-o parcare, în timp ce încearcă să burdușească...

— N-am încercat să-l burdușesc.

— Oh, atunci totul e iarăși grozav! Mă lași să intru sau ce facem?

M-am dat la o parte din ușă și am intrat în casă. A venit după mine. M-am așezat pe canapea și m-am uitat în podea.

— Băga-mi-aș picioarele! am spus. Băga-mi-aș picioarele în toate!

— Asta-i doar o reacție la treaba de la NBC?

I-am povestit despre urmările acelei fotografii din ziare — și că Sally mă evacuase și din relația noastră și din apartament, și că Lucy îmi interzicea să-mi văd fiica. Mult timp, Alison n-a spus nimic. Apoi:

— Am să te scot din oraș.

— *Poftim*?

— Te scot din vizuină și te duc într-un loc sigur și liniștit, unde nu mai poți face rău...

— Sunt în regulă, Alison.

— Ba nu, nu ești. Și cu cât pierzi mai mult vremea în LA, cu atât ai mai multe șanse să devii un ciudat...

— Mersi mult.

— Ăsta-i adevărul. Îți place sau nu, acum ai luat-o razna. Și dacă o mai iei razna în public, nu vei fi doar un subiect grozav pentru ziare, ci nici nu vei mai avea vreodată de lucru...

— Sunt deja la pământ, Alison...

— Nici nu vreau să aud. Când ți-a zis Sally să părăsești apartamentul?

— Până mâine la șase după-amiază.

— Bun. Să le luăm pe rând. Dă-mi cheia de la casa asta.

— De ce?

— Fiindcă mâine am să-ți împachetez toate lucrurile.

— Am să mă ocup eu de asta.

— Ba n-ai să te ocupi. Plecăm de-aici în treizeci de minute.

— Unde?

— Într-un loc pe care îl știu, unde nu poți să intri în bucluc, și unde o să ai timp să-ți revii nițel. Crede-mă că în momentul de față ai nevoie de somn și de timp ca să te gândești.

Mi-am zis: îmi place sau nu, are dreptate. Mă simțeam ca o coardă de pian întinsă la maximum și mă întrebam la modul serios dacă reușeam să trec peste weekend rezistând imboldului de a face ceva decisiv... ca de pildă să sar pe fereastră.

— Bine, am spus. Ce vrei să fac?

— Strânge-ți câteva lucruri într-o geantă sau două. Nu e nevoie să iei cărți sau CD-uri — ai să găsești o mulțime acolo unde mergi. Dar ar fi bine să-ți iei laptopul. Și pe urmă fă un duș și rade-ți mirișteа aia de pe față. Începi să semeni cu un taliban.

În jumătate de oră eram spălat, bărbierit, îmbrăcat curat și căram la mașina lui Alison două genți mari și un laptop.

— Bun, uite cum stă treaba, a spus ea. O să mergem cam două ore pe autostrada de pe coasta Pacificului. Eu cu mașina mea, tu cu a ta. Dar promite-mi că n-ai să faci gestul de a dispărea brusc în uitare...

— Cine crezi că sunt? Jack Kerouac?

— Ziceam și eu așa...

— Îți promit că n-am s-o întind.

— Bun, dar dacă ne pierdem, să mă suni pe mobil.

— Sunt o coadă bună, am spus.

După cum s-a dovedit, am reușit să mă țin după ea pe autostrada de pe coasta Pacificului, oprindu-ne în cele din

urmă în micul oraș Meredith. Am trecut pe o stradă îngustă cu prăvălii (printre care am observat o librărie și o mică băcănie), apoi am coborât pe un drum asfaltat și șerpuit, cu două benzi, până am ajuns la un drum de acces, nepavat, care trecea printr-o pădurice deasă înainte de a se înfunda lângă o casă țărănească din lemn văruit, cu vederea spre o mică plajă acoperită cu prundiș pe care o udau valurile Pacificului. Casa în sine se înălța pe mai puțin de un sfert de pogon de pământ... dar priveliștea era sublimă, și mi-a plăcut să văd un hamac întins între doi copaci, care îi permitea ocupantului să stea întins și, în același timp, să se bucure de priveliștea oceanului.

— Nu e un loc urât, am spus. E micul tău refugiu secret?

— Aș vrea să fie al meu! Nu, e al lui Willard Stevens, javra norocoasă.

Willard Stevens era un scenarist, client al lui Alison, care (la fel ca apărătorul meu pilangiu, Justin Wanamaker) fusese în vogă în era de succes a cinematografului din anii șaptezeci, dar acum câștiga binișor ca redactor.

— Și Willard unde e?

— La Londra pentru trei luni, ca să finiseze noul film cu Bond...

— Trei luni ca să finiseze?

— Cred că are de gând să stea o vreme și pe Coasta de Azur. Oricum, mi-a dat cheia de la casa asta pentru cât e plecat. Am folosit-o numai o dată. Și cum el mai stă acolo zece săptămâni...

— Eu *nu stau* zece săptămâni aici.

— Bine, bine. Nu e o celulă de spital de nebuni. Ai mașină. Ești liber să vii și să pleci când vrei. Eu nu-ți cer decât ca, la început, să stai o săptămână aici. Spune-i o mică vacanță — o ocazie de a trece în revistă situația, de a-ți curăța mintea de toate prostiile din ultima vreme. Vrei să-mi promiți că rămâi aici o săptămână?

— N-am văzut încă interiorul casei.

După două minute de inspectat casa, m-am angajat să stau o săptămână. Casa avea pereți de piatră, podea de piatră, mobilier confortabil. O mulțime de cărți și muzică și filme pe DVD.

— Astea or să-mi prindă bine, am spus.

— Mă bucur că ești de acord. Oricum, nu există decât telefon — televizorul nu e în mod deliberat cablat, fiindcă Willard a hotărât că aici nu vrea să se uite decât la filme vechi. Dar filmoteca lui e al naibii de bună. Și, după cum vezi, ai multe de citit și de ascultat. Iar la radioul de la combină prinzi stația locală NPR, dacă vrei să fii la curent cu știrile și cu *Car Talk*. Și ai văzut, probabil, băcănia din orășel. Cel mai apropiat supermarket e la vreo cincizeci de mile, dar ai să găsești tot ce ai nevoie...

— Sunt sigur că am să mă descurc, am spus.

— Acum fii atent, a zis ea, instalându-se pe canapea și făcându-mi semn să mă așez în fotoliu. Am nevoie de câteva asigurări din partea ta.

— Nu, n-am să distrug casa. Nu, n-am să dispar...

M-a întrerupt, spunând:

— Și nu, n-ai să pui piciorul în Los Angeles. Și nu, n-ai să suni FRT sau Warners sau pe oricine altcineva din industrie. Și nu — și ăsta e cel mai mare *nu* dintre toate —, n-ai să iei legătura cu Sally sau Lucy sau Caitlin.

— Te aștepți să *nu* vorbesc cu fiica mea?

— Ai să vorbești cu fiica ta... dar numai dacă mă lași pe mine să mă ocup de asta. Cum îl chema pe avocatul tău de la divorț?

— Dă-l încolo pe ratatul ăla! El a lăsat-o pe tipa lui Lucy să mă eviscereze.

— Bun, atunci am să-l sun pe avocatul meu și am să-i cer să ne găsească un fascist. Pe de altă parte, trebuie să accentuez că...

— Știu, dacă o sun pe Caitlin, am să transform o situație catastrofală într-un Armaghedon.

— Exact. De asemenea, am să vorbesc cu contabilul tău... să-mi dea situația completă, la zi a impozitelor tale și alte chestii vesele. Dar mâine, înainte de termenul-limită de la șase după-amiază, am să-ți scot toate lucrurile din apartament și am să le depozitez, și-am să discut cu Sally despre mărunțișuri precum partea ta din banii depuși în bancă, mobila pe care ați cumpărat-o împreună etc.

— Lasă-i ei tot.

— Nu.

— Am dat-o-n bară cu ea. Am dat-o-n bară cu toți și cu toate. Iar acum...

— Acum ai să stai o săptămână, cel puțin, fără să faci altceva în afară de plimbări lungi, de citit în hamac, de a bea cel mult două pahare pe zi de vin bun și de a încerca să dormi bine. Ne-am înțeles?

— Da, doamnă doctor.

— Apropo de doctori, un ultim lucru... și să nu zbieri... un terapeut pe nume Matthew Sims o să-ți dea telefon mâine-dimineață pe la unsprezece. L-am plătit pentru cincizeci de minute, și dacă o să-ți placă de el, va face zilnic o ședință cu tine la telefon. Crede-mă pe cuvânt — ca terapeut, își face bine meseria...

— E terapeutul *tău*?

— De ce te miri?

— Doar că... nu mi-am dat seama...

— Iubițel, sunt agent la Hollywood. Bineînțeles că am un terapeut. Iar tipul ăsta oferă sfaturi bune la telefon, și cred că știi că în momentul de față ai nevoie să discuți cu cineva...

— În regulă, am să accept să vorbesc cu el.

— Bun.

— Alison...

— Da?

— Nu erai obligată să faci toate astea.

— Ba da, cred că eram. Acum, din păcate, trebuie să întorc și să o iau înapoi spre oraș. Diseară am o întâlnire importantă.

— Cineva foarte interesant?

— E un pensionar de șaizeci și trei de ani, care e director financiar la unul dintre studiouri. Probabil tocmai i s-a făcut un triplu bypass, și are și Alzheimer în fază incipientă. Dar n-am de gând să refuz puțină distracție.

— Doamne, Alison...

— Fii atent ce spui, domnule puritan. Oi avea eu cincizeci și șapte de ani, dar nu sunt mama ta. Ceea ce înseamnă că am voie să fac sex...

— Nu spun nimic.

— Bine faci că nu spui, a zis ea, fixându-mă cu un zâmbet pervers.

Apoi mi-a luat mâinile.

— Vreau să-ți fie bine, a spus.

— Am să încerc.

— Și ține minte — indiferent ce nasoleală se întâmplă pe plan profesional, într-un fel sau altul *vei supraviețui*. Oricât de nimicitor ar părea, viața merge înainte. Încearcă să nu uiți asta.

— Sigur.

— Acum du-te să te întinzi în hamacul ăla.

De îndată ce Alison a plecat, am făcut ce mi s-a poruncit: am înșfăcat de pe raftul lui Willard Stevens *Slăbănogul* de Hammett și m-am prăbușit în hamac. Deși era unul dintre romanele mele polițiste preferate, zăpăceala și epuizarea din ultimele zile m-au secerat brusc și am adormit după o pagină. Când m-am trezit era răcoare, iar soarele cobora în Pacific. Îmi era frig și eram dezorientat... și, în câteva secunde, întregul scenariu îngrozitor mi-a revenit năvalnic în minte. Primul impuls a fost să alerg la telefon, să o sun pe Lucy,

să-i spun că se purta extrem de mârșav, apoi să cer să vorbesc cu Caitlin. Dar m-am liniștit, reamintindu-mi ce s-a întâmplat când m-am hotărât să-i cer socoteală lui Theo McCall (și dându-mi seama și că lumea avea să se prăbușească peste mine dacă încălcam ordinul judecătoresc). Așa că am coborât din hamac și am intrat în casă și m-am stropit cu apă pe față și am găsit un pulover. Apoi, dându-mi seama că dulapul era gol, am sărit în mașină și am pornit spre băcănia din localitate.

Nu era doar băcănie, era și magazin de delicatese. La fel ca tot ce am observat pe strada principală din Meredith (librăria, magazine care vindeau lumânări parfumate și săruri de baie fine, magazinul de îmbrăcăminte cu cămăși Ralph Lauren în vitrină), băcănia sugera că orășelul ăsta era un refugiu prosper de weekend pentru locuitorii înstăriți ai Los Angelesului... chiar dacă, am sesizat eu, unul dintre acele locuri în care fiecare păstrează o anumită detașare politicoasă față de ceilalți.

Cu siguranță lucrul ăsta era valabil pentru Fuller's Grocery. După ce am cumpărat niște provizii de bază pentru casă — precum și niște paste fine și sos pesto, pentru cină —, femeia la cincizeci de ani și ceva de la tejghea (arătoasă, cu părul cărunt și cămașă albastră de blugi, — arhetipul patroanei stilate a unei băcănii de lux ca aceasta) nu m-a întrebat dacă m-am mutat recent în oraș sau am venit doar în weekend, sau orice altă chestie de vecină curioasă. După ce a făcut socoteala și mi-a luat banii în liniște, a spus:

— Sosul pesto e o alegere bună. L-am făcut chiar eu.

Sosul pesto a fost o alegere bună. La fel și sticla de Oregon Pinot Noir. M-am limitat la două pahare. La zece eram în pat, dar n-am putut să dorm, așa că m-am ridicat și m-am uitat la *Apartamentul* lui Billy Wilder (unul dintre filmele mele favorite din toate timpurile). Deși îl mai văzusem de vreo șase ori, am plâns fără rușine când, la sfârșit, Shirley MacLaine

aleargă pe străzile din Manhattan ca să-şi declare iubirea pentru Jack Lemmon. Şi cum nici după aceea n-am putut să dorm, am stat şi am căscat gura la o comedie grozavă a lui Cagney din anii treizeci, acum uitată, *Jimmy gentlemanul*. Când s-a terminat, era aproape trei. M-am dus clătinându-mă la culcare şi am adormit.

M-a trezit un apel telefonic — de la Matthew Sims, terapeutul cu care îmi făcuse capu' calendar Alison. Avea un glas domol, calm — glasul terapeutic standard. M-a întrebat dacă m-a trezit. Când am confirmat asta, a spus că, dat fiind că e duminică, nu e chiar ocupat şi o să sune din nou în douăzeci de minute. I-am mulţumit şi m-am dus în bucătărie să fac repede un ibric de cafea, şi să bag două ceşti în mine înainte ca telefonul să sune iar.

Alison a avut dreptate: Matthew Sims era competent. Fără aiureli sentimentale. Fără prostii de genul *copilul lăuntric*. M-a făcut să vorbesc despre ultima săptămână, să-i spun că mă simţeam de parcă eram în cădere liberă şi mă temeam că n-am să pot să-mi revin vreodată din această calamitate profesională, şi că încă mă simţeam îngrozitor de vinovat pentru faptul că îmi destrămasem familia, iar acum mă întrebam dacă nu cumva îmi provocasem singur dezastrul ăsta. În mod firesc, Sims s-a agăţat imediat de acest comentariu, întrebând:

— Adică tu crezi că în mod conştient sau inconştient ţi-ai dorit tot acest bucluc?

— Inconştient, da.

— Chiar crezi asta?

— Cum altfel ar fi apărut în scenariile mele toate rândurile alea împrumutate?

— Poate le-ai împrumutat accidental, David. Se întâmplă uneori să asimilezi glumele altora, nu-i aşa?

— Sau poate am vrut să fiu descoperit.

— Ce ai vrut să se descopere despre tine?

— Faptul...

— Da.

— Faptul că... sunt un escroc.

— Chiar crezi asta, mai ales dat fiind marele succes pe care l-ai avut până de curând?

— Acum cred asta.

Iar apoi timpul a expirat, și am convenit să discutăm din nou a doua zi la unsprezece.

O mare parte a zilei am stat în hamac sau m-am plimbat pe plajă, și m-am tot gândit. Și am purtat în gând discuții în care spuneam toate lucrurile pe care voiam să i le spun lui Lucy; în care o convingeam pe Sally să-mi acorde — să *ne* acorde — încă o șansă; și în care eram intervievat de Charlie Ross la PBS și dovedeam atât de inteligent netemeinicia acuzațiilor lui McCall, încât a doua zi mă suna Brad Bruce și îmi spunea: „Am făcut o mare greșeală, Dave. Vino încoace să începem să lucrăm la al treilea sezon".

Sigur. În visele mele. Fiindcă nu avea cum să mi se înapoieze ceva. O dădusem în bară... lăsând ca o greșeală neintenționată să se dezvolte într-o conflagrație personală. Și astfel am început să joc jocul *Măcar dacă*. De exemplu: măcar dacă n-aș fi reacționat atât de vehement la primele dezvăluiri ale lui McCall. Măcar dacă mi-aș fi pus cenușă în cap și i-aș fi scris lui McCall o scrisoare de mulțumire că mi-a atras atenția asupra micii mele greșeli. Însă eram și speriat, și arogant — exact cum am fost în vremea când am început relația cu Sally Birmingham: speriat că totul o să iasă la iveală și am să-mi pierd familia; totuși, suficient de plin de mine în urma succesului recent ca să cred că meritam acest „premiu". Și, desigur, măcar de-aș fi rămas cu Lucy; atunci poate n-aș fi reacționat așa de violent când McCall a apărut la *Today*. Pentru că n-ar mai fi făcut acel comentariu despre mine cum că mi-am lăsat nevasta și copilul — comentariul din cauza căruia am făcut acea scenă degradantă din parcarea de la NBC...

Gata, ajunge! Ca să citez acel motto renumit: lucrul făcut rămâne bun făcut. Sau, spus pe șleau, în cazul meu, *când ești terminat, ești terminat.*

Însă și mai descurajant era următorul gând: asta era situația pe care o doream cu adevărat? Eram atât de neîncrezător în succesul meu încât simțeam cumva nevoia să dau greș? Eram — cum spusese Sally — arhitectul deznodământului dezastruos al propriei mele cariere?

Am adus problema asta în discuție când am vorbit din nou cu Matthew Sims luni dimineață.

— Spui că nu ai încredere în tine?

— Are cineva cu adevărat încredere în el?

— Adică?

— Oare nu suntem toți cu degetul pe butonul de autodistrugere?

— Posibil, dar majoritatea oamenilor nu apasă pe el.

— Eu am apăsat.

— Te tot întorci la asta, David. Chiar crezi că tot ce ți s-a întâmplat a fost pricinuit de tine însuți?

— Nu știu.

În următoarele zile, ăsta a devenit subiectul central al conversației noastre: îmi pricinuisem eu singur această cădere spectaculoasă? Matthew Sims mă tot încuraja să cred că, uneori, se întâmplă să ai, pur și simplu, ghinion.

— Și nu uita că toți facem chestii care nu ne stau în fire când suntem foarte stresați, a spus Sims. Adică, nu i-ai făcut rău fizic omului...

— Dar am făcut un rău uriaș situației mele...

— În regulă, a spus el. Ai făcut o greșeală gravă. Și acum ce-o să faci?

— Nu știu.

Telefoanele lui Sims erau punctul central al zilei mele. În restul timpului mă plimbam și citeam și mă uitam la filme vechi și rezistam tentației de a da anumite telefoane sau a

intra pe internet. Nu mă deranjam să cumpăr măcar un ziar. Când Alison mă suna în fiecare după-amiază la șase, nu o întrebam dacă numele meu mai era în ziare. În schimb, o lăsam să mă pună la curent cu evenimentele zilei. Luni mi-a spus că toate lucrurile mele fuseseră împachetate și expediate spre depozitare. Marți mi-a zis că angajase un avocat de divorțuri foarte apreciat, pe nume Walter Dickerson, care să mă reprezinte, și că cei 5 000 de dolari pe care îi storsese de la Sally ca parte a mea din banii depozitați în bancă și mobila pe care o cumpăraserăm împreună aveau să acopere onorariul lui.

— Ce-a spus Sally?

— La început, o grămadă de invective. O grămadă de „Cum îndrăznești?" La care am răspuns: „Cum îndrăznești să distrugi căsnicia unui om și pe urmă să te descotorosești de el când e la ananghie?"

— Doamne sfinte, chiar i-ai spus asta?

— Sigur.

— Cum a reacționat?

— Cu încă un „cum îndrăznești". Așa că i-am atras atenția că nu doar eu cred asta... ci tot Hollywoodul. Bineînțeles că asta am pus-o de la mine, dar a convins-o să scrie cecul. Ne-am certat un pic privitor la sumă — mai ales că la început eu am cerut 7 500 de dolari —, dar în cele din urmă, a consimțit.

— Păi... mersi.

— Face parte din serviciu. În tot cazul, acum, că ți-a dat papucii, am să-ți spun adevărul: întotdeauna am considerat-o neîndurătoare. Pentru ea tu ai fost doar o treaptă pe scară.

— Acum îmi spui.

— Ai știut tot timpul asta, David.

— Da, am spus încet. Cred că am știut.

Miercuri, Alison mi-a spus că Sandy Meyer, contabilul meu, pregătea o declarație completă a situației mele financiare,

dar că nu putuse să ia legătura cu Bobby Barra... care, după spusele asistentului său, era cu treburi în China. Fără îndoială, le vindea chinezilor propriul lor Mare Zid.

Joi, Alison mi-a spus că Walter Dickerson era în negocieri serioase cu Alexander McHenr, și până la începutul săptămânii viitoare o să avem niște vești.

— De ce naiba nu m-a sunat Dickerson?

— Fiindcă i-am spus eu să nu te sune. L-am pus la curent în amănunt cu situația și i-am spus că vrei să ai din nou contacte corespunzătoare cu fiica ta. Pe urmă i-am dat numărul lui McHenry și i-am spus să-l ia tare. Ai mai fi avut ceva să-i spui?

— Nu cred.

— Dormi bine?

— Binișor.

— Ăsta-i un progres. Și discuți zilnic cu Sims.

— Oh, da.

— Se vede vreun rezultat?

— Știi cum e terapia: spui întruna aceleași și aceleași lucruri până ți se ia de tine, și te gândești: m-am vindecat.

— Te simți vindecat?

— Nu prea. Piticii de pe creier n-au dispărut.

— Dar măcar ești mai bine ca săptămâna trecută.

— Da.

— Atunci, ce-ar fi să mai stai o săptămână aici?

— De ce nu? Oricum n-am unde să mă duc.

În a doua săptămână n-am avut multe de făcut, în afară de a parcurge bogata filmotecă a lui Willard, de a asculta muzică, de a mă plimba pe țărm, de a lua mese frugale, de a rămâne la două pahare de vin pe zi și de a încerca să țin la distanță toți demonii.

Apoi a venit luni. La scurt timp după ce am terminat ședința de spovedanie cu Matthew Sims, a sunat telefonul. Era avocatul meu, Walter Dickerson. M-a luat cu ușurelul.

— Am să-ți spun direct, David, a zis el. Din motive numai de ea știute, fosta ta soție chiar și-a pus în cap să câștige de data asta. Avocatul ei a recunoscut în fața mea că el e de părere că Lucy a sărit calul în privința ordinului de restricție, ținând seama de faptul că nu există antecedente de violență domestică, precum și că, exceptând una dintre săptămâni, ai fost foarte conștiincios cu privire la programul de vizitare a lui Caitlin. Dar deși McHenry i-a explicat toate astea fostei tale soții, ea e cu adevărat hotărâtă să te pedepsească... ceea ce înseamnă că avem *„o problemă"*. Și ea se rezumă la asta: din experiența mea, când un om e atât de supărat, o să-și iasă și mai tare din pepeni dacă îi arunci și tu un ordin judecătoresc în față. Cu alte cuvinte, am putea să mergem în instanță și să spunem o întreagă poveste despre cum ți-ai ieșit din țâțâni cu tipul care voia să-ți distrugă cariera, dar că nu i-ai făcut niciun rău măscăriciului... deci cum naiba ai să fii un pericol pentru copilul tău și fosta soție? Dar te asigur că odată ce facem asta, ea o să mărească miza și o să înceapă să arunce în tine cu tot felul de acuzații — de la practici satanice la ținerea unei păpuși woodoo sub pat...

— Nu e atât de nebună...

— Poate că nu, dar e îngrozitor de supărată pe tine. Dacă îi alimentezi supărarea, o să te coste atât financiar, cât și emoțional. Așa că uite ce am discutat cu McHenry și, deși n-o fi ideal, e mai bine decât nimic. El crede că poate să o convingă pe fosta ta soție ca la început să te lase să vorbești zilnic la telefon cu Caitlin...

— Atât?

— Uite ce e, ținând seama de faptul că vrea să-ți interzică orice contact cu Caitlin, s-o facem să accepte un telefon zilnic ar fi un pas înainte.

— Dar am să-mi mai văd vreodată fata?

— De asta nu mă îndoiesc... însă s-ar putea să fie nevoie de câteva luni.

— Câteva luni. Să fim serioși, domnule Dickerson...

— Nu sunt făcător de minuni, David. Și trebuie să ascult ce spune avocatul părții adverse despre intențiile clientei sale. Iar ce îmi spune el e că, în momentul de față, o convorbire telefonică în fiecare zi cu fiica ta ar trebui să fie socotită un dar. Cum spuneam, există opțiunea litigiului... dar o să te coste *pe puțin* douăzeci și cinci de miare. O să genereze și ceva publicitate. Din ce mi-a spus Alison — și din ce am citit și eu în ziare în ultima vreme —, ultimul lucru de care ai nevoie e publicitatea.

— Bine, bine, obține-mi convorbirea telefonică zilnică.

— Deștept băiat, a spus Dickerson, adăugând: Am să revin de îndată ce am un răspuns de la partea adversă. Și, apropo, sunt un mare fan al *Cum să te vinzi*.

— Mersi, am spus în șoaptă.

Luni m-a sunat și Sandy Meyer ca să-mi spună că cele 250 de mii pe care le datoram Administrației Financiare trebuiau plătite în trei săptămâni, și că era destul de îngrijorat de situația mea financiară.

— Acum am verificat la BankAmerica, și ai în cont în jur de douăzeci și opt de mii... ceea ce ar trebui să acopere pensia de întreținere a fostei tale soții și pensia alimentară a copilului pe următoarele două luni. După aceea...

— Ceilalți bani pe care îi mai am sunt blocați la Bobby Barra.

— M-am uitat pe cea mai recentă declarație contabilă a lui, care e pentru ultimul trimestru. A fost o adevărată mană cerească pentru tine, deoarece acum două luni bilanțul tău era de 533 245 de dolari. David, problema e că, în afară de acest portofoliu de investiții, alți bani n-ai.

— Anul ăsta trebuia să câștig aproape două milioane de dolari, înainte ca mingea asta aruncată cu efect să-mi ia capul. Acum... acum nu mai intră nimic. Și știi ce s-a

întâmplat cu cea mai mare parte din marile mele câștiguri din primul an...

— Știu: fosta ta soție și Administrația Financiară.

— Dumnezeu să le binecuvânteze pe amândouă.

— S-ar părea că o să trebuiască să lichidezi jumătate din portofoliu ca să plătești Fiscul. Dar Alison a mai spus că FRT și Warner vor să le înapoiezi în jur de jumătate de milion din drepturile de autor. Dacă cererea asta devine realitate...

— Știu: n-am de unde să plătesc. Dar sper ca Alison să trateze cu ei să lase cam la jumătate din asta.

— Ceea ce înseamnă că portofoliul tău de investiții va fi în esență desființat.

— Nu.

— Atunci cum ai să găsești cele unsprezece miare pe lună pentru Lucy și Caitlin?

— Mă fac lustragiu?

— Sigur Alison poate să-ți găsească ceva de lucru.

— N-ai auzit. Sunt plagiator. Și nimeni nu angajează plagiatori.

— N-ai alte bunuri despre care eu nu știu?

— Doar mașina.

L-am auzit răsfoind iar niște hârtii.

— E Porsche, așa-i? În prezent valorează probabil cam patruzeci de mii.

— Cam așa.

— Vinde-o.

— Și cu ce am să merg?

— Cu ceva mult mai ieftin ca Porsche. Între timp, să sperăm că-i Alison poate convinge pe cei de la FRT și Warner să fie mai rezonabili. Fiindcă dacă ei se hotărăsc să ceară stăruitor suma întreagă, intri la Articolul 11...

— Oh, da.

— Dar să sperăm că nu o să ajungem acolo. Să le luăm pe rând: după spusele asistentului lui, Bobby Barra se întoarce la sfârșitul săptămânii. I-am lăsat un mesaj să mă contacteze urgent. Îți propun să faci la fel. Când se întoarce el, avem numai șaptesprezece zile să-i plătim Unchiului Sam... și o să ia ceva timp să vindem jumătate din portofoliu. Așa că...

— N-am să-l slăbesc o clipă pe Barra.

A doua zi dimineață am vorbit cu Matthew Sims despre problemele mele financiare. Firește că m-a întrebat cum mă simt legat de asta.

— Speriat de moarte, am spus.

— Bun, a zis el. Să luăm cel mai sumbru scenariu. Pierzi tot. Ești declarat falit. Contul tău bancar este zero. Ce-o să faci atunci? Crezi că n-ai să mai lucrezi niciodată?

— Sigur voi lucra — într-o slujbă în care spun chestii de genul: *„Vrei cartofi prăjiți cu shake?"*

— Fii serios, David, ești băiat deștept...

— ...care e *persona non grata* la Hollywood...

— Poate pentru o vreme.

— Poate pentru totdeauna. Și asta mă sperie așa de tare. S-ar putea să nu mai pot să scriu...

— Sigur ai să poți să scrii.

— Da — dar nimeni nu o să cumpere marfa. Iar scriitorii trăiesc pentru public: cititori, privitori, mă rog. Singurul lucru la care mă pricep este scrisul. Am fost un soț de rahat, sunt un tată mediocru, dar când e vorba de cuvinte sunt al naibii de deștept. Paisprezece ani lungi m-am chinuit să conving lumea că sunt un scriitor grozav. Și știi ce? În cele din urmă am reușit. De fapt, am reușit dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale mele. Iar acum o să mi se ia tot.

— Vrei să spui că presimți că fosta ta soție o să ți-o ia definitiv pe Caitlin.

— Își dă toată silința.

— Dar crezi cu adevărat că o să reușească?

Și pentru a cincea (sau poate a șasea) oară la rând, ședința noastră s-a încheiat cu vorbele mele: „Nu știu". În noaptea aia am dormit prost. M-am trezit la trei dimineața, cu același sentiment de groază. Apoi m-a sunat Alison, părând cam încordată.

— Ai citit ziarele în dimineața asta?

— De când am venit aici nu mai citesc ziare. Acum ce mai e?

— Am o veste bună și o veste proastă. Pe care vrei s-o auzi mai întâi?

— Vestea proastă, bineînțeles. Dar cât de proastă e?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât de atașat ești de Emmy al tău.

— Nemernicii vor să-l dau înapoi?

— Da. După cum scrie în *LA Times* din dimineața asta, American Academy of Television Arts and Science a votat aseară o moțiune ca să te deposedeze de Premiul Emmy pe motivul...

— Știu care e motivul.

— Îmi pare cu adevărat rău, David.

— Să nu-ți pară. E o tinichea urâtă. L-ai luat din apartament?

— Da.

— Atunci expediază-l înapoi. Pagubă-n ciuperci! Și care-i vestea bună?

— Ei bine, asta tot în *LA Times* a apărut. Se pare că Asociația Scriitorilor de Film și Televiziune a votat aseară, în cadrul ședinței lunare, o moțiune de condamnare a ta...

— Și asta, după părerea ta, e o veste bună?

— Ascultă-mă până la capăt. Ți-au dat un vot de blam, dar, cu o majoritate de doi la unu, au respins o moțiune care recomanda să ți se interzică să lucrezi pe termen nelimitat.

— Mare brânză! Cu sau fără rezoluția asociației, studiourile și toți afurisiții de producători din oraș or să facă asta.

— Uite ce e, știu că o să pară că vreau să-ți ridic moralul... dar treaba e că un vot de blam este o palmă peste încheietura mâinii, nimic mai mult. Așa că trebuie să luăm ca pe un semn bun faptul că, în cercul scriitorilor profesioniști, treaba asta e privită drept ceea ce și e: o aiureală?

— Spre deosebire de cei de la premiile Emmy.

— O fac doar de ochii publicului. Când ai să revii...

— Nu cred în reîntoarcere. Oricum, știi ce a spus Scott Fitzgerald către sfârșit, în unul dintre puținele lui momente de trezie: în viața americanilor nu există actul al doilea.

— Eu sunt adepta altei teorii: viața e scurtă, dar cariera de scriitor e ciudat de lungă. Încearcă să dormi la noapte. Pari terminat.

— Sunt terminat.

Bineînțeles că n-am adormit... în schimb m-am uitat la toate cele trei părți ale *Trilogiei Apu* (șase ore despre viața conjugală hindusă din anii 1950 — formidabil film, dar numai un nebun bolnav de insomnie ar sta să-l vadă pe tot o dată). În cele din urmă m-am culcat, trezindu-mă iar când a sunat telefonul. Ce zi era? Miercuri? Joi? Pierdusem noțiunea timpului. Până de curând, viața mea fusese o alergătură de dimineața până seara — în care înghesuisem atât de multe: câteva ore de scris, câteva întâlniri de producție, câteva ședințe de lucru în grup, nesfârșite telefoane, un prânz de afaceri, o cină de afaceri, o proiecție ici, o petrecere *trebuie să fii văzut* colo. Apoi mai erau weekendurile cu Caitlin. În weekendurile în care nu eram cu ea, petreceam nouă ore pe zi în fața calculatorului, chinuindu-mă cu o parte dintr-un nou episod sau un capitol din scenariul meu, trudind de zor. Deoarece, cum știam al naibii de bine, eram pe val. Și când ești pe val nu-ți permiți să te oprești. Căci dacă te oprești...

Telefonul suna de zor. Am întins mâna după el.

— David, sunt Walter Dickerson. Te-am trezit?

— Cât e ceasul?

— E amiază. Ascultă, te sun mai târziu.

— Nu, nu, spune-mi — ai vești?

— Da, am.

— Și?

— Sunt vești bunicele.

— Adică?

— Fosta ta soție a acceptat să vorbești la telefon cu Caitlin.

— Ăsta-i un pas înainte, cred.

— Fără doar și poate. Totuși, a pus câteva condiții. Poți să suni doar din două în două zile, cu o limită de timp de maximum cincisprezece minute.

— Chiar a pus condițiile astea?

— Absolut. Și după spusele avocatului ei, a fost nevoie de ceva muncă de lămurire ca s-o facă să accepte acest acces telefonic limitat.

— Când pot să dau primul telefon?

— Diseară. Fosta ta soție a propus ora șapte seara ca oră standard pentru telefon. Îți convine?

— Sigur, am spus, gândindu-mă: programul meu nu e chiar plin. Dar, domnule Dickerson... Walter... cât crezi că o să mai treacă până am să pot să-mi văd fata?

— Ca să-ți spun sincer, asta depinde de fosta ta soție. Dacă vrea să te pedepsească în continuare, treaba asta s-ar putea tărăgăna luni întregi. Dacă se întâmplă așa — și dacă ai buzunarele destul de adânci —, am putea să facem plângere. Dar să sperăm că, odată ce i se domolește furia, va fi dispusă să negocieze un program de vizită. Dar, cum spuneam, o să fie un proces treptat. Aș vrea să fi avut vești mai bune, dar, cum probabil ți-ai dat seama până acum, divorț amiabil nu există. Și când la mijloc e și un copil, certurile sunt nesfârșite. Măcar am obținut să vorbești din nou cu Caitlin. E un început.

Conform programării, am dat acel prim telefon în seara aceea la ora șapte. Probabil că Lucy o pusese pe Caitlin să stea lângă telefon, deoarece a ridicat imediat receptorul.

— Tati! a spus ea, părând sincer încântată să-mi audă glasul. De ce ai dispărut?

— A trebuit să plec cu o treabă, am răspuns.

— Nu vrei să mă mai vezi? a întrebat ea.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— Doresc cu disperare să te văd. Doar că... în momentul de față nu pot.

— De ce?

— Fiindcă... fiindcă... sunt departe, cu treabă.

— Mami a spus că ai dat de-un necaz.

— Așa e, a fost un necaz... dar acum e mai bine.

— Când ai să vii să mă vezi?

— De îndată ce pot.

Am inspirat adânc și mi-am mușcat tare buza de jos.

— Între timp, o să vorbim la telefon.

Stăpânirea de sine mi s-a năruit.

— S-a întâmplat ceva, tati?

— Nu, n-am nimic... am spus, făcând un efort să-mi revin. Povestește-mi ce-ai mai făcut la școală.

În următoarele paisprezece minute am discutat o gamă largă de subiecte... de la rolul ei de înger în apropiata serbare de Paște, la de ce îl considera pe Big Bird plictisitor, dar pe Cookie Monster formidabil, până la dorința ei de a avea o păpușă Barbie care doarme.

Am cronometrat convorbirea pe ceas. Fix la cinciprezece minute după ce Caitlin a ridicat receptorul, am auzit-o în fundal pe Lucy, zicând: „Spune-i lui tati că e timpul să încheie".

— Tati, e timpul să închei.

— Bine, scumpa mea. Mi-e îngrozitor de dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Am să te sun vineri. Pot să vorbesc acum cu mama ta?

— Mami, a spus Caitlin. Tati vrea să vorbească cu tine. Pa, tati.

— Pa, iubito.

Apoi am auzit-o dându-i receptorul lui Lucy. Dar, fără să rostească un cuvânt, aceasta a închis.

În mod firesc, a doua zi, această convorbire telefonică a ocupat întreaga mea ședință cu Matthew Sims.

— Lucy mă disprețuiește atât de tare, încât n-o să mă lase în veci s-o mai văd pe Caitlin.

— Dar te-a lăsat să vorbești cu ea... ceea ce e un progres față de săptămâna trecută.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— David, când ai părăsit-o pe Lucy?

— Acum doi ani.

— Din ce mi-a spus în prima ședință, ai fost incredibil de generos referitor la împărțirea bunurilor.

— Ea a rămas cu casa, pe care eu o achitasem complet.

— De atunci, ai plătit la timp pensia de întreținere și alocația pentru copil, ai fost un tată bun pentru Caitlin, și n-ai făcut nimic ostil sau nepoliticos față de fosta ta soție.

— Nu.

— Păi atunci, dacă după doi ani de la divorț tot îți mai poartă dușmănie, e problema ei, nu a ta. Și dacă se folosește de Caitlin ca armă împotriva ta... curând va fi silită să înțeleagă că se poartă egoist. Fiindcă i-o va spune fiica ta.

— Sper să ai dreptate. Dar tot mă obsedează ceva...

— Ce?

— Faptul că n-ar fi trebuit să le părăsesc; că am făcut o greșeală cumplită.

— Acum chiar ai vrea să te întorci?

— Asta nu o să se întâmple niciodată. Sunt prea multe amintiri urâte, prea multă supărare. Totuși, am făcut o greșeală. O greșeală cumplită.

— I-ai spus vreodată asta lui Lucy?

Vineri, când am sunat iar, Lucy tot n-a vrut să vorbească cu mine și, în schimb, a pus-o pe Caitlin să închidă la sfârșitul celor cincisprezece minute alocate. La fel s-a întâmplat și duminică — dar, măcar, am putut să-i dau lui Caitlin numărul meu de telefon de la casa în care mă aflam și am rugat-o să-i spună lui Lucy că am să mai pot fi găsit la acest număr câteva săptămâni.

Mi-a fost ușor să iau hotărârea de a rămâne în casa lui Willard. Aveam puține opțiuni și întâmplarea a vrut ca nevoia mea de un timp mai lung de acomodare să coincidă cu hotărârea lui Willard de a-și prelungi șederea la Londra cu încă șase luni.

— A mai primit o ofertă de lucru grozavă și pare să-i placă atmosfera cenușie, mohorâtă a acelui oraș, așa că se pare că poți să rămâi acolo până la Crăciun, a spus Alison când m-a sunat să-mi dea vestea. Mai la obiect, e mulțumit că ai grijă de casă... și nu o să-ți ceară să plătești nimic, în afară de utilități.

— Consider că e corect.

— A mai vrut să-ți spun că e de părere că în opinia lui, ceea ce ți s-a întâmplat e scandalos și nedrept. Ba chiar le-a scris celor de la Emmy ca să le spună că s-au purtat ca o șleahtă de jigodii.

— Chiar a folosit vorbele alea?

— Aproximativ.

— Când mai vorbești cu el, te rog să-i spui că îi sunt foarte recunoscător. N-am mai avut de mult așa noroc.

Dar euforia norocului a fost de scurtă durată. A doua zi, o bombă de o megatonă mi-a căzut în poală după ce, în sfârșit, am luat legătura cu Bobby Barra.

L-am sunat pe mobil. A părut foarte ezitant când mi-a auzit glasul.

— Salut, cum merge treaba? m-a întrebat el.

— Am avut luni mai bune.

— Da, am auzit că lucrurile au fost nasoale. De unde suni acum?

I-am explicat că Sally mi-a dat papucii și că Alison mi-a găsit acest adăpost pe coasta Pacificului.

— Ești la ananghie, omule.

— Ăsta-i eufemismul anului.

— Uite ce e, băiete, scuze că n-am ținut legătura, dar știi că am fost plecat la Shanghai pentru lansarea acestui motor de căutare. Și știu că mă suni ca să afli ce s-a ales de oferta aia publică inițială.

În capul meu a început să sune un clopoțel de alarmă.

— Ce legătură are cu mine oferta aia publică, Bobby?

— Ce legătură are cu tine? Asta-i bună! Doar tu mi-ai spus să transfer întregul portofoliu în această ofertă publică inițială!

— N-am spus niciodată asta.

— Pe dracu' n-ai spus! Ții minte discuția aia pe care am avut-o acum câteva luni când te-am sunat să-ți spun de dividendele pe portofoliul tău pe ultimul trimestru?

— Da, o țin minte...

— Și ce te-am întrebat?

Mă întrebase dacă aș vrea să fiu unul dintre puținii privilegiați care vor avea voie să investească în mod serios într-o ofertă publică inițială sigură pentru un motor de căutare asiatic... un motor de căutare care avea să devină în mod garantat cel mai important din China și din toată Asia de Sud-Est. Și cum aveam o memorie bună când era vorba de detalii neplăcute, țineam minte toată discuția noastră de la vremea respectivă.

— *Asta-i ca și cum ai susține Yahoo cu ochi asiatici, mi-a spus el.*

— *E foarte înțelept din partea ta, Bobby.*

— *Ascultă — vorbim despre cea mai mare piață neabordabilă din lume. Și avem șansa s-o luăm înaintea celorlalți. Dar trebuie să știu repede... te interesează?*

— *Până acum nu m-ai îndrumat niciodată greșit.*

— *Isteț băiat!*

Băga-mi-aș picioarele! Tipul a considerat asta o directivă să vândă.

— Păi, n-a fost așa? m-a întrebat Bobby. Adică, te-am întrebat dacă te interesează. Ai răspuns afirmativ. Așa că am înțeles că accepți.

— Dar nu ți-am spus să-mi transferi tot portofoliul nenorocit...

— Dar nici n-ai spus să nu-l transfer. Pentru mine, acceptul e accept.

— Nu aveai dreptul să transferi vreo acțiune de-a mea fără acceptul meu scris, explicit.

— Asta-i o aiureală și o știi. Cum dracu' crezi că merge brokerajul? Printr-un schimb politicos de hârtii? Ăsta e un joc care se modifică din treizeci în treizeci de secunde, așa că dacă cineva îmi spune să vând...

— Eu nu ți-am spus să vinzi...

— Ți-am făcut o ofertă, ai acceptat. Iar dacă citești înțelegerea pe care ai semnat-o cu firma mea când ai devenit client, ai să vezi că există o clauză care ne autorizează să vindem sau să cumpărăm acțiuni în numele tău cu acordul tău *verbal*. Dar dacă vrei să mergi cu asta la Agenția de Control al Brokerilor, n-ai decât. Or să râdă de tine.

— Nu cred...

— Hei, nu-i sfârșitul lumii! De acum în nouă luni prețul acțiunilor o să crească de patru ori, ceea ce înseamnă că nu doar că îți vei recupera pierderea inițială de cincizeci la sută din valoarea acțiunii...

Trei clopoței de alarmă au început să-mi sune în cap.

— Ce-ai spus?

El a rămas calm.

— Am spus că, dată fiind căderea momentană a acțiunilor din tehnologie, oferta publică inițială nu a mers așa de bine cum ne așteptam... și valoarea acțiunilor tale a scăzut cam la jumătate.

— Nu se poate.

— Ce pot să spun e doar că se mai întâmplă. Oricum, toată chestia asta e un risc, așa-i? Încerc să-ți reduc la minimum riscul... dar uneori bursa o ia razna când nu te aștepți. Treaba e că acum nu-i un dezastru. Departe de asta. Fiindcă sunt sigur că la anul, pe vremea asta, ai să vezi...

— Până la anul, pe vremea asta, am să fiu la închisoarea datornicilor, Bobby! Sunt dator la Fisc cam un sfert de milion, iar FRT și Warner sunt pe cale să mă urmărească pentru *cel puțin* aceeași sumă. Înțelegi ce mi s-a întâmplat? Toate contractele mele au fost anulate. La Hollywood sunt un paria. Singurii bani pe care-i am pe lume sunt banii pe care i-am investit prin tine. Iar acum tu îmi spui...

— Ce-ți spun eu e să-ți păstrezi calmul.

— Iar ce îți spun eu e că am șaptesprezece zile ca să plătesc datoria la Fisc. Administrația Financiară nu e îngăduitoare cu cei care întârzie să plătească o factură mare. Sunt cei mai mari ticăloși de pe planetă.

— Și ce vrei să fac eu?

— Să-mi dai toți banii înapoi.

— Pentru asta va trebui să ai răbdare.

— *Nu pot* să am răbdare!

— Nu pot să-ți dau ce vrei. Nu imediat, în tot cazul.

— Și ce poți să-mi dai imediat?

— Doar valoarea curentă a portofoliului tău, care e în jur de un sfert de milion.

— M-ai falimentat...

— Eu cred că te-ai falimentat singur. Și cum încercam să-ți spun, dacă lași banii unde sunt acum încă nouă luni...

— N-am nouă luni la dispoziție. Am șaptesprezece zile. Și după ce achit datoria la Fisc, nu mai am nimic. Pricepi? Zero barat...

— Ce pot să spun? Riscul e risc.

— Dacă ai fi fost sincer cu mine...

— Am fost sincer cu tine, tâmpitule! a spus el, brusc supărat. Să privim lucrurile în față. Dacă n-ai fi fost dat afară fiindcă ai furat rânduri de la alții...

— Du-te-n mă-ta!

— Gata. Noi doi am terminat. La propriu și la figurat. Nu mai vreau să mă ocup de banii tăi. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

— Bineînțeles că nu mai vrei, după ce m-ai tras în piept...

— Eu nu mai continui dialogul ăsta. Și mai am o singură întrebare pentru tine: vrei să lichidez acțiunile?

— N-am de ales.

— Atunci ăsta-i un răspuns afirmativ?

— Da — vinde tot.

— Bine. S-a făcut. Banii or să-ți intre în cont mâine. Am pus punct.

— Să nu mă mai suni niciodată, am spus.

— De ce te-aș suna? a zis Bobby. Eu nu tratez cu fraierii.

Firește că ședința mea de a doua zi cu Matthew Sims a început cu o discuție despre această propoziție de la urmă.

— Te consideri fraier? m-a întrebat el.

— Tu ce crezi?

— Tu să-mi spui, David.

— Nu sunt doar fraier. Sunt un dezastru. Am pierdut totul, *totul*. Și numai din cauza prostiei mele, a egoismului meu.

— Iar ai luat-o pe drumul autoflagelării.

— Și ce-ai vrea? Acum mă îndrept și spre colapsul financiar.

— Nu crezi că ești destul de deștept ca să ieși din asta?

— Cum? Prin suicid?

— Asta nu e o glumă pe care să i-o spui terapeutului tău.

Nici contabilul meu n-a fost mai bine dispus când i-am spus despre dezastrul pricinuit de Bobby Barra.

— Nu vreau să spun: „Ți-am zis eu", dar te-am avertizat cu privire la riscul de a-ți concentra portofoliul în mâinile unui singur broker, a spus Sandy Meyer.

— Până acum, tipul s-a descurcat foarte bine. Și mă așteptam ca anul ăsta să câștig foarte mult...

— Știu, David. E o situație grea. Dar uite cum mă gândesc eu să plătim. Cele două sute cincizeci de mii din acțiunile lichidate merg la Unchiul Sam. Datoria de pe cărțile de credit este în prezent de maximum 28 de mii de dolari... așa că o s-o achiți din cele 30 de mii de dolari pe care le ai în cont, și îți rămân două miare. Dar Alison mi-a spus că unde stai acum nu plătești chirie.

— Nu plătesc chirie și trăiesc ieftin. Dacă cheltuiesc 200 de dolari pe săptămână, e un eveniment.

— Atunci cele două mii or să-ți ajungă zece săptămâni. Dar mai e problema celor unsprezece miare pe lună pentru Lucy și Caitlin. Am vorbit cu Alison despre asta. Ea spune că ai acum un avocat dur. Sunt sigur că, ținând seama de faptul că ești în mare jenă financiară, o instanță ar accepta să-ți reducă suma de plată lunară.

— Nu vreau să fac asta. Nu e corect.

— Dar, David, Lucy câștigă acum foarte bine... iar pensia de întreținere și alocația pentru copil sunt uriașe, după părerea mea. Știu că tu câștigai un milion pe an. Dar chiar și așa, suma e atât de exagerată, încât, am impresia că, nu te supăra că îți spun, îți plătești cu ea vinovăția.

— Da, așa e.

— Mă rog, acum nu-ți mai permiți să te simți vinovat. Unsprezece mii pe lună este o sumă care îți depășește posibilitățile.

— Am să-mi vând mașina... cum ai propus tu. Ar trebui să iau pe ea patruzeci de miare.

— Și cu ce ai să te deplasezi?

— Cu ceva ieftin și mult sub șapte mii de dolari. Cu restul de treizeci și trei de miare, îmi permit pensia de întreținere și alocația pe următoarele trei luni.

— Și după aceea?

— Habar n-am.

— Ar fi bine să vorbești cu Alison să-ți găsească ceva de lucru.

— Alison e cel mai bun agent din oraș... dar nu o să-mi găsească nimic de lucru.

— Cu permisiunea ta, am să-i dau un telefon, a spus Sandy.

— De ce te deranjezi? Sunt o cauză pierdută.

La câteva zile după telefonul lui Sandy, m-a sunat Alison și a spus:

— Salut, Cauză Pierdută!

— Văd că ai vorbit cu stimatul meu contabil.

— Oh, am vorbit cu o mulțime de oameni, a zis ea. Inclusiv cu FRT și Warner Brothers.

— Și?

— Păi, am o veste bună și una proastă. Mai întâi, am să-ți dau vestea proastă: și FRT, și Warner sunt de neclintit — vor să le restitui banii.

— Asta m-a terminat!

— Nu te grăbi — vestea bună e că ambele companii au acceptat să-și înjumătățească pretențiile — ceea ce înseamnă o sută douăzeci și cinci de mii fiecare.

— Tot ruinat sunt.

— Da — Sandy mi-a explicat totul. Dar mai am o veste bună, și anume că i-am convins să te lase să plătești în rate, cu o perioadă de grație de șase luni.

— Mare scofală! Oricum n-am bani de rate. Și sunt șomer.

— Ba nu ești.

— Ce tot spui acolo?

— Ți-am găsit ceva de lucru.

— Să scriu?

— Absolut. Nu e o muncă deosebit de fascinantă, dar *e o muncă*. Și pentru cât timp o să-ți ia să o faci, e bine plătită.

— Ia-o pe scurtătură!

— Nu vreau să mârâi când îți spun...

— Spune odată, *te rog*!

— E vorba de o transpunere într-un roman.

M-am străduit să nu mârâi. Transpunerea în roman era o muncă de hamal, în care luai scenariul unui viitor film și îl transformai într-un roman scurt, ușor de citit, care în general se vindea la casele de marcat din supermarketuri și la toate târgurile de carte cu reduceri. Profesional vorbind, era munca cea mai de jos — genul de muncă pe care o acceptai fie din cauză că stăteai prost cu respectul de sine, fie că ajunseseși la fundul sacului și erai disperat după bani. Eu eram calificat pe toate fronturile, așa că mi-am înghițit protestele și am întrebat:

— Care-i filmul?

— Încearcă iar să nu mârâi...

— N-am mârâit nici prima dată...

— S-ar putea s-o faci acum. E un film despre adolescenți, pe care îl realizează New Line.

— Și se cheamă? am întrebat.

— *Pierderea*.

De data asta chiar am mârâit.

— Dă-mi voie să ghicesc... e vorba despre doi adolescenți de șaisprezece ani, cu coșuri, care vor să-și piardă virginitatea?

— Măi, ce deștept ești! a spus Alison. Doar că puștii au șaptesprezece ani.

— S-au trezit târziu.

— Hei, în ziua de azi virginitatea e la modă!

— Cum îi cheamă pe cei doi protagoniști ai noștri?

— O să-ți placă mult asta: Chip și Chuck.

— Parcă ar fi două veverițe din desene animate. Și acțiunea se petrece într-un loc foarte banal și suburban, precum Van Nuys?

— Pe-aproape: Orange County.

— Și se dovedește că unul dintre puști este cuțitar?

— Nu, ăsta nu e *Scream*. Dar filmul ia la coadă o întorsătură uimitoare: se dovedește că fătuca pe care Chip *o cordește* în cele din urmă este sora vitregă a lui Chuck...

— Dar Chuck nu știe de existența ei?

— Bingo! Se dovedește că Ianuarie...

— O cheamă Ianuarie?

— Hei, e genul ăla de film!

— Clar. Și pare o aiureală totală.

— Asta e! Dar oferă și douăzeci și cinci de mii pentru transpunerea în roman, cu condiția să fie gata în două săptămâni.

— Mă bag, am spus.

Scenariul a sosit cu poșta rapidă dimineața următoare. Era îngrozitor: prețios, plin de glume obscene despre erecții și clitorisuri și balonare, cu personaje unidimensionale, cu obișnuitele situații care fac parte din rutina adolescenților (inclusiv indispensabilul sex oral pe bancheta din spate), cu indispensabila cafteală dintre cei doi băieți după ce Chuck descoperă că e rudă cu fata cu care se culcă Chip, și cu indispensabilul final *„apoteotic"*, în care Chip și Chuck se împacă, Chuck și înstrăinatul său tată se împacă, iar Ianuarie îi destăinuie lui Chip că el a fost și primul ei amant... și deși nu vrea o poveste de dragoste pătimașă, vor fi mereu prieteni.

Am sunat-o pe Alison după ce am terminat de citit.

— Cum e? a întrebat ea.

— O porcărie, am spus.

— Te poți încadra în două săptămâni?

— Fără probleme.

— Bun. Acum uite câteva reguli de bază pe care Max Newton, editorul, mi-a cerut să ți le transmit. Lungimea trebuie să fie de maximum 75 000 de cuvinte. Și nu uita că romanul ăsta e pentru piața imbecililor, așa că fă-l alert, simplu... dar ai grijă și ca scenele cu sex să fie... cum s-a exprimat el?... „fierbinți, dar nu pârjolitoare". Ai priceput ceva?

— Cred că da.

— Și încă ceva: editorul știe că tu scrii romanul.

— Nu a obiectat?

— E în New York. Și crede că ce se petrece aici este, în cel mai bun caz, o prostie. Dar amândoi am fost de acord că — pentru a vă proteja și pe el, și pe tine — ar fi bine să folosești un pseudonim. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Glumești? Nu vreau ca numele meu să fie legat de o așa mizerie.

— Atunci, inventează unul.

— Ce zici de John Ford?

— De ce nu? Și, David... un ultim lucru: deși tu știi că e o porcărie, și eu știu că e o porcărie, și chiar și editorul știe că e o porcărie...

— Știu: să fie o treabă profesionistă.

— Sunt mândră de tine!

Începând de a doua zi, aveam exact treisprezece zile lucrătoare să termin treaba. Așa că, înainte chiar de a mă apuca să întocmesc un plan capitol cu capitol pentru carte (sarcina de azi), am făcut puțină aritmetică simplă, împărțind 75 000 la treisprezece. Mi-a dat 4 230, ceea ce reprezenta cota zilnică de cuvinte pe care trebuia să le scriu, dacă era să mă încadrez în timpul acordat. Cum o pagină dactilografiată la două rânduri are în jur de 250 de cuvinte, asta însemna că trebuia să dau gata aproape șaptesprezece pagini pe zi. Un număr de pagini infernal, cu excepția faptului că

povestea de care mă ocupam merita să fie scrisă la repezeală, fără să-ți storci creierii.

Dar treaba e treabă, mai ales când constați că toate celelalte posibilități de lucru din domeniul tău sunt închise. Așa că am luat treaba în serios, hotărât să scot tot ce puteam mai bun din acest material de calitate inferioară.

Mi-am făcut un program rigid și m-am ținut de el. Mi-am permis doar două abateri de la programul de scris: cele trei convorbiri telefonice pe săptămână cu Caitlin și ședința de fiecare zi cu Matthew Sims.

— Pari într-o stare de spirit mai bună, a spus Sims când eram pe la jumătatea romanului.

— Datorită muncii. Muncă de rahat, dar...

— Totuși, o faci cu sârguință, ceea ce e admirabil.

— Am nevoie de bani, și am și nevoie să-mi umplu timpul cu ceva constructiv.

— Cu alte cuvinte, ai o răspundere, și îți și demonstrezi ție însuți că poți să-ți găsești iar de lucru.

— Ăsta nu e chiar genul de muncă pe care vreau să o fac.

— Dar e un punct de pornire. Și e destul de bine plătită, nu-i așa? Prin urmare, fii mulțumit și consideră că e un început nou, pozitiv.

— Dar scrierea unui roman după un scenariu nu e niciodată o experiență pozitivă.

Totuși, m-am ținut de treabă. Mi-am îndeplinit norma zilnică de cuvinte. M-am ținut de program. N-am rasolit acest material simpluț. Am făcut treabă bună. M-am încadrat în timp... ba chiar l-am dus la cel mai apropiat oficiu poștal cu o oră înainte de ultima ridicare a corespondenței din ziua respectivă.

Am făcut trei copii ale textului, trimițând una editorului din New York și una lui Alison, și păstrând una pentru mine. Apoi m-am dus la un local italienesc din Santa Barbara și mi-am făcut cinste cu prima masă la restaurant de când ajunsesem

acolo. Dar am considerat că merit un mic răsfăț după o așa corvoadă. Și chiar a fost minunat să mănânc în oraș — lucru care în ultimii doi ani fusese ceva de la sine înțeles, dar care acum părea o plăcere rafinată. După aceea, am făcut o plimbare lungă sub clar de lună pe plajă, încântat de simplul fapt că făcusem o treabă la timp și acceptabil de bine.

Sau, cum s-a dovedit, mai mult decât acceptabil... deoarece Alison m-a sunat peste trei zile și mi-a spus că editorul din New York era entuziasmat de rezultatul final.

— Știi ce mi-a spus Max Newton? „Tipul ăsta a luat rahat prost și l-a transformat în rahat de calitate." Chiar a fost foarte impresionat... nu doar de frumusețea stilului, ci și de faptul că te-ai încadrat în timp fără ciondăneală. Crede-mă că asta te face să fii cel mai strașnic scriitor de pe planetă. Dar vestea cu adevărat bună e că Max publică o astfel de transpunere a unui scenariu în roman pe lună. În trecut, apela la diverși scriitori pentru câte un singur roman, dar aranjamentul ăsta nu a fost deosebit de satisfăcător. Așa că ar vrea să-ți ofere un contract pentru șase romane după scenarii. Aceiași bani — 25 de mii de dolari per roman. Același program de lucru — o carte pe lună...

— Și pot să folosesc în continuare pseudonimul?

— Da, John Ford — nu sunt probleme cu numele ăsta. Mai la obiect, acest contract e de ajuns ca să lichidezi datoria fie la FRT, fie la Warner.

— Uiți de pensia de întreținere.

— Da — Sandy mi-a povestit despre asta. Trebuie să obții reducerea acestei poveri lunare. E o sumă aiuritoare. Iar Lucy își poate permite...

— Să nu discutăm despre asta, te rog.

— E decizia ta, David.

— Dar asta e o veste bună, Alison. O veste grozavă, de fapt. N-am crezut niciodată că am să spun asta despre scrierea unui roman după un scenariu de film, dar...

— E mult mai bine decât nimic, a spus Alison.

Am dormit bine în acea noapte. Dimineața următoare m-am trezit simțindu-mă ciudat de odihnit și ciudat de optimist. Dacă Max Newton era mulțumit de primele șase adaptări, poate că Alison putea să-l convingă să mă păstreze pe mai departe ca scriitor permanent de romane după scenarii de film. La rata actuală a remunerării — luând în calcul comisionul lui Alison și impozitul — puteam să mă achit în continuare de obligațiile față de Lucy și, totodată, să reușesc să achit în doar doi ani cele două datorii către FRT și Warner.

— E grozav să te aud vorbind cu atâta optimism, a spus Matthew Sims la următoarea noastră ședință.

— E grozav să nu mai fiu îngenuncheat.

A trecut o săptămână. Cecul de la Max Newton a sosit via Alison. L-am depus la bancă și am transferat imediat suma în contul lui Lucy, trimițându-i un e-mail în care spuneam doar atât:

„Banii de întreținere pe două luni trebuie să fi ajuns azi în contul tău. Ar fi plăcut să discut cu tine cândva."

Seara următoare, când îmi încheiam conversația cu Caitlin, am întrebat-o dacă pot să vorbesc cu mama ei.

— Îmi pare rău, tati, spune că e ocupată.

N-am insistat.

Au mai trecut câteva zile, fără urmă de noul scenariu de la Max Newton. Așa că i-am trimis lui Alison un e-mail, întrebând-o ce se petrece. Mi-a răspuns tot printr-un e-mail, spunând că vorbise ieri cu Max și totul e bine. De fapt, i-a spus că departamentul juridic al lui îi va trimite a doua zi contractul cu poșta rapidă.

Dar a doua zi, am primit un telefon de la Alison, tremurul glasului ei prevestind „vești proaste".

— Nu știu cum să-ți spun asta... a zis ea.

Nu m-am putut hotărî să întreb încă o dată: „Acum ce mai e?", așa că am tăcut.

— Max a anulat contractul.
— *Ce-a făcut?*
— A anulat contractul.
— Pe ce motiv?
— Vechiul nostru prieten, Theo McCall...
— Nu din nou...
— Am să-ți citesc articolul. Sunt doar câteva rânduri:

„Oh, cum a decăzut cel măreț! Creatorul lui Cum să te vinzi, *David Armitage — dat afară de FRT că a furat rânduri ale altor scriitori, apoi făcut de ocară în mod public pentru că a atacat un anumit jurnalist (adică, pe mine) în parcarea de la NBC — a fost făcut să recurgă la cea mai joasă formă de așa-zisă «creație literară», cunoscută mai bine drept «transpunerea unui scenariu de film într-un roman». Conform unei cărțițe din cadrul Lionel Publishing din Nueva York, laureatul Emmy de odinioară (căruia AATAS i-a retras de curând premiul) a ajuns să scrie la repezeală cărți după scenariile unor viitoare filme. Și ce film credeți că tocmai a transpus într-un roman băiatul de aur de odinioară al televiziunii? Un viitor film oribil cu adolescenți, realizat de New Line,* Pierderea... *care, conform zvonurilor, face ca* Plăcinta americană *să pară un Bergman din perioada târzie. Și mai bun este pseudonimul sub care a ales Armitage să se ascundă: John Ford. Oare se vrea marele regizor de la Warner... sau dramaturgul din perioada domniei regelui Iacob al Angliei, care a scris* Păcat că e târfă... *deși, în cazul lui Armitage, titlul ar putea fi* Păcat că e plagiator.

Tăcere lungă. Nu mi s-a făcut greață, nici nu eram șocat sau devastat... fiindcă mai avusesem parte de astfel de fraze. Acum eram doar amorțit — ca un boxer care primește prea multe lovituri în cap și nu mai simte nimic.

În cele din urmă, Alison a spus:

— David, nu pot să-ți spun...

— Aşadar, Max Newton a citit asta şi a anulat contractul? am spus cu glasul ciudat de calm.

— Da, despre asta-i vorba.

— În regulă, am spus pe un ton sec.

— Te rog să înţelegi că am să vorbesc cu un avocat de succes pe care-l cunosc despre un posibil proces de calomnie intentat lui McCall.

— Nu te deranja.

— Te rog să nu spui asta, David.

— Putem câştiga uşor.

— Nu e nevoie. Dar, înainte să închid, vreau să-ţi spun următorul lucru: n-ai fost doar un impresar extraordinar... ai fost şi cea mai bună prietenă imaginabilă.

— Ce dracu' vrea să însemne asta, David?

— Nimic în afară de...

— N-ai de gând să faci vreo prostie, nu-i aşa?

— Adică să intru cu Porschele meu într-un copac? Nu — nu vreau să-i dau lui McCall satisfacţia asta! Dar renunţ la luptă.

— Nu spune asta!

— O spun.

— Te sun mâine.

— Cum vrei.

Am pus jos receptorul. Mi-am strâns laptopul şi am găsit toate actele de proprietate a maşinii, apoi am sunat un dealer Porsche din Santa Barbara, cu care vorbisem cu vreo săptămână înainte. A spus că mă aşteaptă într-o oră.

Am luat-o spre nord. La reprezentanţă, vânzătorul a ieşit să mă întâmpine. Mi-a oferit o cafea. Am refuzat. A spus că în două ore o să aibă un raport de revizie totală a maşinii şi un preţ de achiziţie. L-am rugat să-mi cheme un taxi. Când a sosit, i-am spus şoferului să mă ducă la cea mai apropiată casă de amanet. M-a privit circumspect în oglinda retrovizoare, dar a făcut ce i-am cerut. Când am ajuns la destinaţie, i-am spus

să aștepte. Fereastra era prevăzută cu un grilaj rezistent, iar la ușa cu gratii de oțel era o cameră de supraveghere. Mi s-a dat drumul înăuntru și am intrat într-un vestibul micuț cu linoleum tocit, lumini fluorescente, un ghișeu cu geam rezistent la gloanțe. Era o casă de amanet foarte dotată. La geamul de la ghișeu a apărut un tip supraponderal, la vreo patruzeci de ani. Mânca un sendviș în timp ce vorbea cu mine.

— Ce ai acolo?

— Un laptop Toshiba Tecra. Nou a costat patru mii cinci sute.

— Dă-l încoace, a spus el, ridicând partea de jos a geamului.

L-a inspectat scurt, l-a ridicat, l-a băgat în priză, i-a dat drumul, s-a uitat la setul de programe de pe afișajul Windows. Apoi l-a oprit, l-a închis și a dat din umeri.

— Treaba cu lucrurile astea e următoarea: la șase luni după ce sunt lansate pe piață, sunt depășite. Și valoarea pe bucată nu e mare. Patru sute de dolari.

— O mie.

— Șase sute.

— Vândut.

Când m-am întors la reprezentanța Porsche, vânzătorul avea raportul complet pregătit și o ofertă de preț de 39 280 de dolari.

— Eu mă așteptam, de fapt, la patruzeci și două, patruzeci și trei de mii, am spus.

— Patruzeci este maximum până la care aș putea să merg.

— Vândut.

I-am cerut un cec. Pe urmă l-am pus să-mi cheme un taxi, și i-am spus șoferului să mă ducă la cea mai apropiată filială a BankAmerica. Acolo, a trebuit să mă legitimez de câteva ori. A urmat o convorbire telefonică lungă cu filiala mea BankAmerica din West Hollywood. Am semnat mai multe formulare. Dar în cele din urmă au acceptat să schimbe

în bani cecul de 40 000 de dolari și să transfere suma în contul lui Lucy din Sausalito. Am plecat de la bancă cu 7 000 de dolari în numerar și am luat alt taxi până la un centru de desfacere a automobilelor de ocazie, aflat nu departe de reprezentanța Porsche. Aici se vindeau numai rable. Totuși, cu 5 000 de dolari, am reușit să cumpăr un VW Golf 1994, bleumarin, cu „doar 98 000 de mile la bord" și certificat de garanție pe șase luni. Am folosit telefonul dealerului ca să-mi sun asigurătorul. Acesta a părut cam șocat când i-am spus că schimbasem Porscheul cu un Golf vechi de șapte ani, în valoare de 5 000 de dolari.

— Păi, asigurarea pentru Porsche mai e valabilă încă nouă luni. Dar Golful o să coste doar în jur de o treime din preț... ceea ce înseamnă că rămân cam cinci sute.

— Trimite-mi un cec, te rog.

Și i-am dat adresa mea din Meredith.

M-am dus cu noua mea mașină veche la un internet café. Am cumpărat o cafea și am intrat pe serverul meu. I-am trimis un e-mail lui Lucy.

Banii de întreținere pe următoarele trei luni au fost transferați în contul tău. Am plătit acum pe cinci luni. Tot mai sper că, într-o bună zi, vom putea să stăm iar de vorbă. Între timp, vreau să știi un lucru: am greșit foarte mult față de tine. Îmi dau seama acum de asta... și îmi pare rău.

După ce am trimis e-mailul, am sunat de la telefonul din cafenea la companiile American Express, Visa și MasterCard. Fiecare dintre ele a confirmat că balanța de pe fiecare dintre cardurile mele e zero (după ce, în urmă cu câteva săptămâni, ascultasem sfatul lui Sandy și, cu ultimii bani din contul curent, scăpasem de toate datoriile de credit). Când am spus că doresc să-mi închid conturile, fiecare dintre cele trei companii a încercat să mă convingă să nu o fac. („Dar

nu e nevoie, domnule Armitage", mi-a spus femeia de la American Express. „Nu ne place deloc să pierdem un client minunat ca dumneavoastră.") Dar am rămas ferm pe poziție: „Anulați-mi imediat toate conturile... și trimiteți-mi formele necesare la semnat la noua mea adresă din Meredith".

Înainte de a părăsi cafeneaua, m-am oprit lângă tejghea și am întrebat dacă au o foarfecă. Aveau. Am împrumutat-o și am tăiat în patru toate cele trei cărți de credit Gold ale mele. Tipul de la tejghea m-a urmărit.

— Ați fost cumva avansat la Platinum? m-a întrebat el.

Am râs și i-am pus în mâini cardurile ciopârțite.

Pe drumul de întoarcere la Meredith, am făcut repede în minte niște adunări. O mie șapte sute de dolari în contul din bancă. Trei mii șase sute de dolari, bani lichizi, în buzunar. Un cec de cinci sute de dolari pe drum de la tipul de la asigurări. Întreținerea pe cinci luni achitată. Încă cinci luni fără chirie în casa lui Willard... și, dacă aveam noroc, putea să se hotărască să mai rămână la Londra (dar nu mă gândeam atât de departe). Nu aveam datorii. Nu aveam facturi restante — mai ales că Alison (binecuvântată fie ea!) a insistat să acopere nota de plată a lui Matthew Sims cu comisionul ei din romanul scris după scenariu (a spus că a câștigat atât de mult de pe urma mea în cei doi ani profitabili ai mei, încât măcar atâta lucru putea să facă și ea pentru mine). Asigurarea medicală era plătită pe încă nouă luni. Nu aveam nevoie de haine, de cărți, de stilouri elegante, de compact-discuri, de casete video, de tunsori de 75 de dolari, de ședințe de albire a dinților la dentist (cost: 2 000 de dolari pe an), de vacanțe de 8 000 de dolari într-un mic hotel fermecător de pe litoralul din Baja... pe scurt, de niciunul dintre lucrurile inutile și costisitoare care îmi umpleau cândva până la refuz viața. Valoarea mea netă era de 5 800 de dolari. Utilitățile de la casa de vacanță nu erau mai mult de 30 de dolari pe săptămână, și nu prea foloseam telefonul. Cu mâncarea, câteva

sticle de vin ieftin, vreo șase baxuri de bere și când și când un drum la cinematograful multiplex din localitate, puteam ușor să mă încadrez în bugetul meu de 200 de dolari pe săptămână. Asta însemna că următoarele douăzeci și șase de săptămâni erau asigurate.

Faptul de a fi redus totul la acest nivel îmi dădea un sentiment ciudat. Nu chiar eliberator în acel sens aiurit zen... dar în mod sigur mult mai puțin complex. Amorțeala care m-a lovit în seara în care Alison mi-a spus de ultimul editorial al lui McCall a continuat să mă stăpânească. Deseori mă simțeam ca și cum aș fi funcționat pe pilot automat. Ca atunci când mi-am tăiat toate cardurile de credit. Sau când mi-am vândut laptopul. Sau când am intrat în Books and Company de pe strada principală din Meredith și am cerut o slujbă.

Books and Company era acel lucru rar: o librărie mică, independentă, care încă mai reușea să funcționeze într-o lume a marilor lanțuri de magazine monoculturale. Era genul de magazin care trăsnea a lemn lustruit și avea grinzi de lemn la vedere și parchet pe jos, și care ținea obișnuita amestecătură de literatură de ficțiune care se adresează oamenilor cultivați, cărți de mare succes, cărți de bucate și un raion măricel cu cărți pentru copii. În ultimele săptămâni, în vitrină fusese un bilet care îi informa pe bunii cetățeni din Meredith că librăria avea nevoie de un vânzător cu normă întreagă și îi ruga pe toți cei interesați să se adreseze patronului.

Les Pearson era un bărbat care se apropia de șaizeci de ani: bărbos, ochelarist, îmbrăcat cu o cămașă albastră și blugi Levis. Mi-l imaginam frecventând des librăria City Lighs din San Francisco sau fiind cândva mândrul proprietar al unei perechi de tobe ale tribului Bongo din estul Sudanului. Totuși, acum, radia o maturitate așezată... așa cum îi stă bine patronului unei librării mici dintr-un orășel exclusivist de la malul mării.

Stătea în picioare la tejghea când am intrat în librărie. Mai fusesem aici, așa că prima lui întrebare a fost:

— Dorești să-ți caut ceva?

— De fapt, am venit în legătură cu slujba.

— Zău? a spus el, studiindu-mă acum cu atenție. Ai mai lucrat într-o librărie?

— Știi Book Soup din Los Angeles?

— Cine n-o știe?

— Ei bine, am lucrat treisprezece ani acolo.

— Dar acum locuiești aici. Fiindcă te-am văzut pe aici.

— Da, stau în casa lui Willard Stevens.

— Așa-i, am auzit că stă cineva în casa lui. De unde îl cunoști pe Willard?

— Am avut același agent literar.

— Ești scriitor?

— Am fost.

— Păi, eu sunt Les...

— Iar eu sunt David Armitage.

— De unde știu eu numele ăsta?

Am dat din umeri.

— Și chiar te interesează slujba de aici?

— Îmi plac librăriile. Îmi cunosc meseria.

— E vorba de patruzeci de ore pe săptămână: de miercuri până diminică, de la unsprezece la șapte, cu o jumătate de oră pauză de masă. Și fiind o librărie mică și independentă, chiar nu pot să-mi permit să-ți dau mai mult de 7 dolari pe oră — în jur de 280 de dolari pe săptămână. Din păcate, nu se dau ajutoare medicale sau stimulente de genul ăsta... în afară de cafea la discreție și 50 la sută reducere la orice vrei să cumperi. Îți convin 280 de dolari pe săptămână?

— Da. Nicio problemă.

— Și dacă vreau câteva referințe...?

Am scos din buzunarul de la haină un carnețel și un pix și am scris numele lui Andy Barron, directorul de la Book

Soup (pe care-l știam destul de discret ca să nu dea sfoară în țară că încercam să-mi găsesc de lucru într-o librărie). I-am dat și numărul lui Alison.

— Andy m-a angajat, Alison m-a reprezentat, am spus. Și dacă vrei să iei legătura cu mine...

— Am în agendă numărul lui Willard.

A întins mâna.

— Ținem legătura, bine? a zis.

În acea după-amiază, mai târziu, a sunat telefonul.

— Ce dracu'e-n capul tău de vrei o slujbă într-o librărie nenorocită? m-a întrebat Alison.

— Bună, Alison. Și cum mai e viața în Los Angeles?

— Îmbâcsită. Te rog să răspunzi la întrebare. Fiindcă m-a sunat Les Pearson ăsta, spunând că te are în vedere pentru o slujbă în prăvălia lui.

— Mi-ai dat o referință bună?

— Tu ce crezi? Dar de ce dracu' faci asta?

— Am nevoie să muncesc, Alison.

— Și de ce dracu' n-ai răspuns la niciunul dintre e-mailurile mele din ultimele două zile?

— Fiindcă m-am descotorosit de computer.

— Oh, pentru Dumnezeu, David, *de ce*?

— Fiindcă nu mă mai ocup cu scrisul, de asta.

— Să nu spui asta!

— E adevărat.

— Uite ce e, sunt sigură că, dacă ne uităm puțin în jur, am putea să-ți găsim...

— Ce? Să rescriu o telenovelă sârbească? Să dau un lustru rapid unui film mexican cu vampiri? Să fim serioși, dacă nu pot să scriu mai departe romane după scenarii de film — fiindcă editorului îi este prea rușine să fie asociat cu mine... chiar și atunci când lucrez sub pseudonim —, atunci cine dracu'o să mă angajeze? Răspunsul e: nimeni.

— Nu imediat, poate. Dar...

— Când? O mai ții minte pe reportera aia de la *Washington Post* căreia i s-a retras Premiul Pulitzer după ce s-a dovedit că a inventat o întreagă poveste? Știi ce face ea la zece ani după mica ei infracțiune? Vinde cosmetice într-un magazin universal. Asta se întâmplă când ești demascat că ești escroc literar.

— Dar, în comparație cu jurnalista aia, tu n-ai făcut ceva atât de grav.

— Theo McCall a reușit să convingă lumea de contrariu... iar acum cariera mea de scriitor s-a terminat.

— David, nu-mi place că pari atât de calm.

— Dar sunt calm. Și foarte mulțumit.

— Nu faci tratament cu Prozac, nu-i așa?

— Nici măcar cu ciuboțica-cucului.

— Uite ce e, ce-ar fi să-ți fac o vizită...?

— Mai așteaptă câteva săptămâni, te rog. Ca s-o citez pe domnișoara Garbo: *voiesc* să fiu singur în momentul ăsta.

— Ești sigur că ești bine?

— Niciodată n-am fost mai bine.

— Nu-mi place cum sună asta, a spus ea.

Cam după o oră, a sunat iar telefonul. De data asta era Les Pearson.

— Ei bine, ai primit referințe strălucite de la Andy Barron și de la agentul tău. Când vrei să începi?

— Mâine îmi convine.

— Atunci ne vedem la zece. Oh... un lucru mărunt: mi-a părut cu adevărat rău când am aflat de toate chestiile prin care ai trecut.

— Mersi.

Așadar, conform înțelegerii, am început să lucrez de a doua zi. Era o slujbă simplă — de miercuri până duminică eu mă ocupam singur de librărie. Eu eram tipul de la tejghea, care îi ajuta pe clienți. Eu eram tipul din biroul din spate, care se ocupa de comenzi și inventar. Eu eram tipul care mătura și

ștergea praful de pe rafturi și făcea curat la toaletă și număra banii și îi depunea în fiecare seară în banca din localitate. Ba chiar îmi rămânea zilnic o oră sau două în care stăteam la casa de marcat și citeam.

Era o slujbă ușoară — mai ales în zilele lucrătoare când câte un localnic se abătea pe la librărie. Weekendurile erau un pic mai aglomerate — mai ales din pricina atâtor locuitori ai Los Angeles-ului, care veneau grămadă în oraș. N-am știut niciodată dacă vreun om care locuia permanent în Meredith a descoperit cine sunt. N-am întrebat niciodată. Și, spre cinstea lor, niciunul dintre ei nu a făcut vreodată vreun comentariu, și nici nu mi-a aruncat o privire cu înțeles. În Meredith exista o regulă nescrisă care cerea să păstrezi o distanță politicoasă față de ceilalți. Ceea ce îmi convenea de minune. Iar vineri seara când năvăleau în oraș locuitorii Los Angeles-ului, n-am văzut niciodată pe cineva din „industrie"... deoarece, cu excepția absentului Willard Stevens, Meredith atrăgea la sfârșit de săptămână o listă de avocați, doctori, dentiști. Pentru ei, eu eram doar tipul de la librărie... și unul care, în doar câteva săptămâni, a început să-și schimbe înfățișarea.

În primul rând, am dat jos vreo opt kilograme, ajungând la 73, adică supersuplu. Inițial, stresul a avut o legătură cu asta. La fel și reducerea consumului de alcool la o bere sau un pahar de vin pe zi. Iar regimul meu alimentar era simplu și sănătos. În plus, am început să alerg zilnic pe plajă. Totodată, m-am hotărât să nu mă mai bărbieresc dimineața. A început să-mi crească și părul. La sfârșitul celei de a doua luni la librărie, semănam cu o relicvă din anii șaizeci. Dar nici Les, nici altcineva nu au făcut vreun comentariu pe seama acestui nou aspect à la Haight-Ashbury. Îmi făceam treaba. O făceam bine. Eram harnic și de nădejde și veșnic politicos. Iar lucrurile mergeau bine.

La rândul lui, Les era un patron comod. Lucra numai luneа și marțea (cele două zile în care eu eram liber). Altfel,

își petrecea timpul pe mare și jucând la bursă pe internet, lăsând să se înțeleagă (în discuțiile noastre ocazionale) că o parte din banii familiei au ajuns la el cu vreo zece ani în urmă, fapt care i-a permis să deschidă această librărie (un vechi vis de-al lui mulți ani în care s-a ocupat de reclame în Seattle) și să ducă o viață bunicică în acest colț de lume. Odată a spus că e divorțat și că cei doi copii ai lui sunt adulți și locuiesc în Bay Area. Iar când eu am spus, în ziua în care am început lucrul, că trebuie să-mi sun fiica din două în două zile la șapte seara, Les a insistat să folosesc telefonul din librărie. Când m-am oferit să plătesc pentru această convorbire telefonică regulată, de cinciprezece minute, nici n-a vrut să audă.

— Numește-o un stimulent, a spus el.

Lucy tot nu voia să discute cu mine. După două luni, l-am sunat în sfârșit pe Walter Dickerson și l-am întrebat dacă există vreun mod în care aș fi putut să negociez un program de vizite la Caitlin.

— Dacă Lucy vrea să fie de față, sunt de acord, am spus. Doresc cu disperare să-mi văd fata.

Dar, după câteva zile, m-a sunat Dickerson.

— Situația e neschimbată, David. Conform avocatului ei, fosta ta soție e tot „îndoită" cu privire la ideea vizitelor. Totuși, vestea bună e că (după spusele avocatului) Caitlin chiar o presează pe mama ei pe această temă — cerând să i se spună de ce nu poate să-l vadă pe tăticul ei. Iar cealaltă veste bună e că după o oarecare pendulare, am reușit să-ți obțin o convorbire telefonică pe zi cu fata ta.

— Asta e o veste bună.

— Mai ai răbdare puțin, David. Continuă să te comporți bine. Mai devreme sau mai târziu, Lucy va trebui să cedeze.

— Mersi că mi-ai obținut convorbiri telefonice în plus. Unde să trimit factura?

— Să zicem că asta e din partea casei.

După a treia lună la Books and Company, viața se așeza se într-o rutină plăcută, compartimentată. Făceam jogging. Mă duceam la muncă. Închideam librăria la șapte. Vorbeam zilnic la telefon cu Caitlin. Mă duceam acasă. Citeam sau mă uitam la un film. În zilele libere, mă plimbam deseori pe coastă cu mașina. Sau îmi petreceam seara la multiplexul din localitate și poate mâncam într-un modest local mexican din Santa Barbara. Încercam să nu mă gândesc la ce avea să se întâmple peste opt săptămâni când trebuia să mai dau 11 000 de dolari ca pensie de întreținere. Încercam să nu mă gândesc la cum aveam să mă descurc cu restituirile către FRT și Warner Brothers, ambele companii fiind în așteptare. Și mai încercam să nu mă gândesc la ce avea să se întâmple cu mine când se întorcea Willard Stevens de la Londra... ceea ce, după spusele lui Alison, avea să se întâmple peste trei luni.

Deocamdată, m-am hotărât să mă ocup de lucrurile de zi cu zi. Fiindcă știam că, dacă încep să mă gândesc cu adevărat la viitor, am să dau iar în hiperanxietate.

Alison a continuat să mă sune săptămânal. Nu avea vești de raportat, nici perspective de lucru, nici plăți de drepturi de autor sau sindicale... fiindcă, desigur, am pierdut toate astea când am pierdut contractul cu FRT. Dar tot mă suna în fiecare sâmbătă dimineață, doar ca să știe ce fac. Îi spuneam că fac bine.

— Știi, zău că aș fi mult mai fericită dacă mi-ai spune că lucrurile sunt cu adevărat împuțite, a spus ea.

— Dar nu sunt împuțite.

— Iar eu cred că ești într-o fază extraordinară de negare, care într-o bună zi o să te zdrobească.

— Până acum e bine, am spus.

— Și încă ceva, David — poate într-una din zilele astea ai să mă lași cu gura căscată de uimire aruncând un bănuț ca să-mi dai un telefon.

După două săptămâni, chiar am făcut asta. Era zece dimineața. Tocmai deschisesem librăria. Nu erau clienți, așa că după ce mi-am făcut o cafea și am triat corespondența, m-am hotărât să arunc o privire pe *LA Times* (începusem, în sfârșit, să citesc iar ziarele). Și acolo, la secțiunea „Arte și divertisment", era următorul articol:

> Singuraticul multimiliardar Philip Fleck s-a hotărât să se întoarcă în scaunul de regizor, la cinci ani încheiați după ce primul său film artistic de lungmetraj, autofinanțat — catastrofa de 40 de milioane de dolari, *Ultima șansă* — care a fost atât de ridicol, încât a fost scos repede de pe puținele ecrane pe care s-a difuzat. Acum Fleck anunță că merge relativ pe aceeași linie cu o nouă comedie sinuoasă, *Noi, cei trei morocănoși*. Intriga se țese în jurul a doi indivizi bătrâiori din Chicago, veterani ai războiului din Vietnam, care, dând de vremuri grele, își fac o ocupație secundară, profitabilă din a jefui bănci. Încă o dată, Fleck își va finanța singur filmul — pe care el l-a și scris — și care, spune el, conține cam același umor pervers care a caracterizat marile filme ale lui Robert Altman din anii 1970. Fleck mai promite și câteva adevărate surprize în distribuție, care va fi anunțată în scurt timp. Să sperăm că Fleck — al cărui capital net curent se învârte în jurul a 20 de miliarde de dolari — nu va încerca să transforme această presupusă comedie într-un pretențios eseu suedez despre angoasă. Angoasa existențială nu dă niciodată bine pe firmamentul orașului Chicago.

Am pus ziarul jos. L-am luat din nou, nevenindu-mi să cred. Ochii mei au selectat o frază anume: *Încă o dată, Fleck își va finanța singur filmul — pe care el l-a și scris.*

Nemernicul! Nemernicul jegos și fără talent! Nu doar că îmi furase iar scenariul. De data asta, avea îndrăzneala să păstreze titlul original.

Am ridicat receptorul. Am format numărul de la Los Angeles.

— Alison? am spus.

— Tocmai voiam să te sun.

— Ai văzut?

— Da, a spus ea. Am văzut.

— Nu poate să fie serios.

— Are un capital de 20 de miliarde de dolari. Poate să fie cât de serios vrea.

Patru

— Nu-ți face griji pentru asta, a spus Alison.

— Cum să *nu-mi fac* griji pentru asta? am replicat. Mi-a furat scenariul... E cea mai mare ironie tâmpită de pe pământ! Eu am pierdut totul din cauza câtorva rânduri însușite în mod neintenționat... iar Domnul Miliardar își pune apoi numele pe un întreg scenariu de 108 pagini pe care *eu* l-am scris.

— N-o să scape basma curată.

— Sigur că nu! am spus.

— Și am să-ți spun de ce. Fiindcă l-ai înregistrat la Asociația Scriitorilor pentru Film și Televiziune când l-ai scris pe la mijlocul anilor nouăzeci. Un telefon rapid la asociație va confirma că tu ești autorul legal al scenariului *Noi cei trei morocănoși*. Apoi alt telefon rapid dat avocatului meu va trimite o hotărâre judecătorească nimicitoare ca o rachetă Exocet în direcția domnului Fleck. Ții minte că ți-a oferit 2,5 milioane de dolari pentru scenariu cu multe luni în urmă? Ăsta e prețul pe care o să-l plătească acum... dacă nu vrea ca furtul săvârșit de el să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor de aici până în Țara de Foc.

— Vreau să rămâi la nemernicul ăsta... Buzunarele lui sunt practic fără fund, așa că 2,5 milioane de dolari vor fi ca o cutie de Juicy Fruit pentru tipul ăsta. Mai importantă este totala lipsă de etică a individului ăstuia care vrea să își bată joc de mine când sunt terminat.

Alison a slobozit un hohot de râs de fumătoare înrăită.

— Îmi place că ești într-o formă așa de bună, a spus ea.

— Ce naiba tot spui acolo?

— În ultimele luni ai făcut-o pe călugărul zen și ai lăsat totul asupra mea. Am pus-o pe seama faptului că retrăiești Cartea lui Iov și în sfârșit ai cedat în fața șocului. Dar îmi place să te aud iar în starea de spirit a tipului dur.

— Păi, la ce te aștepți? Asta le-ntrece pe toate!

— Nu te teme, a spus Alison. Jigodia va plăti.

Nu m-a sunat a doua zi. Nici următoarea. A treia zi am sunat-o eu, dar secretara ei mi-a spus că e plecată, însă sigur o să mă sune mâine. Dar nu m-a sunat. Pe urmă a venit weekendul. Trebuie să-i fi lăsat trei mesaje pe robotul telefonic de acasă, dar nu mi-a răspuns la niciunul. Ziua de luni a venit și a plecat. În cele din urmă, marți dimineață, m-a sunat acasă.

— Ce faci azi? m-a întrebat.

— Mersi că mi-ai răspuns la apeluri.

— Am fost ocupată.

— Ai vești?

— Da, a spus ea, cu un glas nefiresc. Dar ar fi bine dacă am discuta față-n față.

— Nu poți să-mi spui...?

— Ești liber la prânz?

— Sigur.

— Bine, ne vedem la ora unu la birou.

Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am suit în VW și am pornit spre sud. Am ajuns în oraș în mai puțin de două ore. Nu mai fusesem în Los Angeles de aproape patru luni

și, în timp ce rulam pe Wiltshire, îndreptându-mă spre biroul lui Alison, mi-am dat seama ce dor mi-a fost de el. Deși restul lumii îl ridiculizează pentru presupusa lui superficialitate și diformitățile lui vizuale („New Jersey cu haine mai bune", cum îi zicea unul dintre prietenii mei din Manhattan, care se dădea mare), mie mi-a plăcut întotdeauna vastitatea lui halucinantă, îmbinarea lumii industriale cu cea opulentă și dureroasa lui strălucire țipătoare și senzația că te afli într-un Paradis Devastat... dar încă plin de posibilități.

Suzy, secretara lui Alison, nu m-a recunoscut la început.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat ea, uitându-se pieziș la mine când am intrat pe ușă.

Apoi i-a picat fisa.

— Oh, Doamne, David... ăă, bună!

Alison a ieșit din biroul ei și nu a reacționat pe moment. Barba îmi venea acum mai jos de bărbie și aveam părul strâns într-o coadă de cal. M-a pupat pe obraz, apoi m-a cântărit din nou și a spus:

— Dacă aud vreodată de un concurs pentru o sosie a lui Charles Manson, te înscriu. Ai să câștigi sigur.

— Și eu mă bucur mult că te văd, Alison, am spus.

— Ce dietă ai ținut? Macronevrotică?

Am ignorat comentariul și m-am uitat la dosarul voluminos de sub brațul ei.

— Ce ai acolo?

— Dovezi.

— Despre ce?

— Vino înăuntru.

Am făcut ce mi s-a poruncit, așezându-mă pe scaunul din fața biroului ei.

— Am putea să ieșim la un restaurant elegant, a spus ea. Dar...

— Preferi să vorbim aici?

— Categoric.

— Așa de rău e?

— Așa de rău e. Comandăm ceva aici?

Am dat din cap și Alison a ridicat receptorul și a rugat-o să sune la Barney Greengrass și să ceară să ne trimită un platou cu specialitatea casei.

— Și două sucuri de țelină, ca să zicem că suntem la New York, a spus Alison.

A pus receptorul în furcă.

— Înțeleg că nu bei.

— E chiar atât de evident?

— Radiezi sănătate anorectică.

— Am nevoie să beau ceva pentru ce urmează să-mi spui?

— Posibil.

— Refuz.

— Mă impresionezi.

— Gata cu pregătirea, Alison. Spune-mi.

A deschis dosarul.

— Vreau să te gândești în urmă, la momentul când ai terminat *Noi, cei trei morocănoși*. Conform dosarelor mele, a fost cândva în toamna lui '97.

— Noiembrie '97, mai exact.

— Și ești sigur că l-ai înregistrat la ASPFT?

— Bine-nțeles. Întotdeauna mi-am înregistrat scenariile la ASPFT.

— Și ei ți-au dat întotdeauna o scrisoare-tip care atestă că au fost înregistrate, așa-i?

— Îhî.

— Ai scrisoarea pentru *Noi, cei trei morocănoși*?

— Mă îndoiesc.

— Ești absolut sigur?

— Păi, întotdeauna am fost cam nemilos cu hârtiile mele, aruncând chestiile neesențiale.

— O scrisoare de înregistrare la ASPFT nu e importantă?

— Nu când știu că odată ce am înregistrat la ei manuscrisul, e bun înregistrat. Unde naiba vrei să ajungi, Alison?

— Asociația Scriitorilor pentru Film și Televiziune are în registrele ei un scenariu, intitulat *Noi, cei trei morocănoși*. Dar l-a înregistrat abia luna trecută, sub numele autorului lui, un anume Philip Fleck.

— Dar, stai puțin, trebuie să aibă o evidență a înregistrării scenariului meu în noiembrie '97!

— Nu, nu au.

— Nu se poate! *L-am înregistrat*.

— Hei, te cred! Nu doar atât, am și reușit să dau de ciorna originală din 1997 a scenariului.

A scos din dosar o copie jerpelită, ușor îngălbenită a scenariului. Pe pagina de titlu scria:

NOI, CEI TREI MOROCĂNOȘI
Scenariu cinematografic
de
David Armitage
(Prima ciornă: noiembrie 1997)

— Asta-i dovada care îți trebuie, am spus, arătând data de pe pagina de titlu.

— Dar, David, cine să spună că n-ai inventat tu, de curând, pagina asta de titlu? Cine să spună că nu te-ai hotărât să furi scenariul lui Philip Fleck și să pui pe pagina de titlu numele tău...?

— De ce anume mă acuzi, Alison?

— Nu asculți ce spun eu aici. *Știu* că tu ai scris filmul ăsta. Știu că nu ești plagiator. Și mai știu că nu ești mai dereglat psihic decât oricare scriitor pe care îl reprezint. Dar mai știu și că ASPFT nu are nicio evidență a calității tale de autor al scenariului *Noi, cei trei morocănoși*.

— De unde știi asta?

— Fiindcă atunci când asociația mi-a spus săptămâna trecută că scenariul a fost înregistrat doar sub numele de Philip Fleck, mi-am contactat avocatul care, la rândul lui, m-a pus în legătură cu un detectiv particular...

— Ai angajat un detectiv particular? am întrebat, uluit.

— Da. Aici vorbim de un furt serios, și unul care ar putea valora 2,5 milioane de dolari. Așa că, bineînțeles, mi-am luat un detectiv particular. Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul ăsta. Treizeci și cinci de ani, cel mai grav caz de acnee pe care l-am întâlnit, iar costumul lui arăta de parcă îl furase din spinarea unui misionar mormon. Crede-mă că nu era deloc vreun Sam Spade. Dar în ciuda înfățișării, tipul era minuțios ca un agent fiscal. Și ce a găsit el...

A căutat iar în dosar, scoțând mai întâi recenta înregistrare la ASPFT a *Noi, cei trei morocănoși*, clar sub numele Philip Fleck. Apoi a scos înregistrarea ASPFT a tuturor scenariilor mele. Fiecare episod din *Cum să te vinzi* era înregistrat. La fel și *Intrare prin efracție*. Însă nu apărea pe listă niciunul dintre scenariile mele din anii nouăzeci, care n-au fost produse.

— Numește unul dintre scenariile alea, a spus Alison.

— *În larg*, am spus, menționând scenariul de acțiune (dar cu inflexiuni de comedie neagră), în care niște teroriști islamici capturează iahtul pe care se află cei trei copii ai președintelui Statelor Unite.

Alison a împins în fața mea o foaie de hârtie.

— Înregistrat luna trecută sub numele de Philip Fleck. Mai numește unul dintre scenariile tale neproduse.

— *Un moment al darurilor*, am spus, menționând filmul pe care l-am scris în '96, cu o femeie care moare de cancer.

— Înregistrat luna trecută sub numele de Philip Fleck, a spus ea, întinzându-mi altă scrisoare oficială cu antetul ASPFT. Și acum, hat trick-ul! Numește un al treilea scenariu de-al tău, după care nu s-a făcut nimic...

— *Locul potrivit, momentul nepotrivit*.

— Ăsta era cu harababura din luna de miere, corect? Înregistrat luna trecută sub numele Philip Fleck.

— Mi-a furat toate scenariile care n-au fost produse?

— Asta-i situația.

— Și nu există nicio evidență că scenariile au fost înregistrate sub numele meu?

— Absolut niciuna.

— Cum dracu' a făcut Fleck mișculația asta?

— Ah! a spus Alison, căutând pe la fundul dosarului. Iată adevărata lui lovitură de maestru.

Mi-a întins o copie xerox a unui mic articol din *Hollywood Reporter*, datat cu patru luni în urmă.

FUNDAȚIA FLECK FACE O DONAȚIE DE 8 MILIOANE DE DOLARI FONDULUI DE BINEFACERE AL ASPFT

Fundația Philip Fleck a anunțat azi că face o donație de 8 milioane de dolari Fondului de Binefacere al Asociației Scriitorilor pentru Film și Televiziune. Purtătorul de cuvânt al Fundației Fleck, Cybill Harrison, a spus că darul a fost făcut în semn de apreciere a extraordinarei munci pe care a făcut-o asociația pentru a promova și proteja opera scenariștilor, ajutând totodată pe acei scriitori care se confruntă cu crize financiare sau boli grave. Directorul executiv al ASPFT, James LeRoy, a spus: „Acest dar minunat evidențiază un lucru simplu: când e vorba de sprijinirea artelor în America, Philip Fleck este pentru această țară un Medici. Fiecare scriitor ar trebui să aibă un prieten ca Philip Fleck".

— Grozav ultimul rând, nu-i așa? a spus Alison.

— Nu-mi vine să cred. A cumpărat asociația.

— Da, efectiv. Mai exact, a cumpărat capacitatea de a face asociația să piardă înregistrările scenariilor tale neproduse și să le înregistreze pe numele lui.

— Dar, Doamne, cu excepția a *Noi, cei trei morocănoși*, niciunul dintre celelalte nu e deosebit de reușit.

— Dar tot sunt destul de ingenioase și spirituale, așa-i?

— Bineînțeles că sunt ingenioase și spirituale. Doar le-am scris *eu*.

— Din nefericire, astfel stau lucrurile. Fleck are acum pe numele lui patru scenarii profesioniste — dintre care unul e atât de bun, încât, conform ediției de azi-dimineață a *Daily Variety*, a reușit să-i convingă pe Peter Fonda și Dennis Hopper să-i interpreteze pe cei doi veterani din Vietnam, cu Jack Nicholson în rolul episodic al lui...

— Richardson, avocatul lor?

— Te-ai prins.

— E o distribuție fantastică! am spus, brusc entuziasmat. Și cu siguranță întreaga generație *Easy Rider* se va duce să vadă filmul.

— Fără îndoială. Iar Columbia a acceptat să-l distribuie.

— Atunci, chiar e un succes?

— Hei, e vorba de banii lui Fleck, așa că unda verde e tot a lui! Problema e că numele tău nu o să apară pe generic...

— De bună seamă există o cale legală pe care să o urmăm.

— Am învârtit pe toate părțile treaba asta cu avocatul meu. El spune că Fleck a reușit escrocheria perfectă. Vechile tale înregistrări au fost șterse. Fleck a devenit acum autorul oficial al tuturor scenariilor tale vechi. Și dacă ar fi să ieșim în public — mai ales pe tema *Noi, cei trei morocănoși* —, oamenii lui Fleck ar juca cartea „e un plagiator scrântit". Ar face cunoscut și faptul că, pe vremea când încă mai erai un scriitor „legitim", Fleck te-a invitat pe insula lui, ca să discutați despre scrierea unui film pentru el. Dar s-a prins că nu ești zdravăn și te-a respins. Așa că, firește, ai trecut la vechile tale năravuri de psihopat și te-ai convins singur că tu ești adevăratul autor al *Noi, cei trei morocănoși*... chiar dacă nu există

nicio evidență care să arate lucrul ăsta, în timp ce există o acreditare oficială la ASPFT a calității de autor a lui Fleck.

— Doamne sfinte!

— E uimitor ce poți să faci când ai bani.

— Dar... stai așa... nu l-am putea înfunda pe Fleck cu faptul că a înregistrat toate cele patru scenarii în ultima lună?

— Cine e în măsură să spună că nu s-a codit să le înainteze asociației până acum? Ar putea susține, de exemplu, că a scris în secret aceste scenarii în ultimii câțiva ani. Faptul că o să intre în producție cu *Noi, cei trei morocănoși* înseamnă că, probabil, a hotărât că e timpul să înregistreze în mod oficial totul la ASPFT.

— Dar cum rămâne cu directorul de studio și oamenii de la dezvoltare, care mi-au citit scenariul...?

— *Acum cinci ani*, vrei să spui? Să fim serioși, David! Regula numărul unu a dezvoltării este: *uită întotdeauna scenariul pe care tocmai l-ai dat mai departe, la trei minute după ce l-ai dat mai departe.* Mai la obiect, chiar dacă o fătucă sau un tip de la dezvoltare își aduce aminte că ți-a citit scenariul, chiar crezi că o să-ți țină partea împotriva puternicului domn Fleck? Mai ales dată fiind poziția ta actuală în acest oraș. Crede-mă că eu, avocatul și detectivul particular am făcut tot felul de scenarii despre cum să ripostăm la treaba asta. N-am găsit niciunul care să țină. Fleck a închis toate portițele imaginabile. Până și avocatul a trebuit să admire eleganța escrocheriei pe care a reușit să o facă el. În limbaj de cartier, te-a tras în piept.

M-am uitat la mormanul de hârtii de pe biroul lui Alison. Încă mai încercam să pricep că eram într-o situație fără ieșire, că munca mea era acum munca lui Fleck. Nu puteam să fac sau să spun nimic care să schimbe asta.

— Mai trebuie să știi ceva, a spus Alison. Când i-am povestit detectivului cum ți-a distrus cariera Theo McCall, i-am stârnit imediat interesul și s-a apucat să facă și el niște cercetări.

A băgat din nou mâna în dosar și a mai scos câteva copii xeroxate. Apoi mi le-a întins și a spus:

— Aruncă o privire pe astea.

M-am uitat și am văzut că țineam în mână o declarație de la Bank of California pentru Administrația Financiară cu privire la un anume Theodore McCall din King's Road 1158, West Hollywood, California.

— Cum naiba a făcut rost de astea?

— N-am întrebat. Fiindcă n-am vrut să știu. Dar pune problema în felul ăsta: unde-i voință, e și putință. Oricum, uită-te la coloana de credit din data de paisprezece a fiecărei luni. După cum vei observa, există un depozit de 10 000 de dolari de la o companie numită Lubitsch Holdings. Detectivul meu a verificat acest depunător și a descoperit că e o companie fantomă înregistrată în Insulele Cayman. Ba, mai mult, a descoperit că McCall câștigă treizeci și patru de amărâte de mii pe an la *Hollywood Legit*, dar reușește să mai scoată 50 000 de dolari făcând pe codoșul la Hollywood pentru o fițuică britanică. N-are bani moșteniți, nici vreun fond în administrare, nimic. Dar în ultimele șase luni a primit acest onorariu de zece miare pe lună de la o companie misterioasă numită Lubitsch.

Pauză.

— Când ai fost pe insula lui Fleck? m-a întrebat ea.

— Acum șapte luni.

— Nu mi-ai spus tu că e destul de pasionat de film?

— Cel mai mare colecționar de filme.

— Cine e singura persoană pe care o cunoști cu numele Lubitsch?

— Ernst Lubitsch — marele regizor al filmelor de comedie din anii treizeci.

— Și numai unui adevărat împătimit al filmului i s-ar părea amuzant să boteze o companie din Insulele Cayman cu numele unui regizor legendar de la Hollywood.

Tăcere lungă. Am spus:

— Fleck l-a plătit pe McCall să găsească ceva cu care să mă distrugă?

Alison a dat din umeri.

— Nu avem dovezi imbatabile, fiindcă Fleck și-a acoperit al naibii de bine urmele. Dar și eu, și detectivul suntem de părere că așa stau lucrurile.

M-am rezemat de speteaza scaunului și m-am gândit. Piesele acestui puzzle pervers mi se îmbinau pe neașteptate în minte. În ultimele șase luni crezusem că întregul scenariu de groază pe care îl trăiam putea fi pus pe seama jocului sorții, a teoriei dominoului dezastrului, în care o calamitate declanșează următoarea calamitate care, la rândul ei...

Dar acum am înțeles că totul fusese orchestrat în întregime, manipulat, *instigat*. Pentru Fleck eu nu eram decât o marionetă nenorocită, cu care se putea juca după plac. Se hotărâse să mă distrugă. Aidoma unei false ființe supreme, considera că poate să tragă toate sforile.

— Știi ce mă nedumerește la toată treaba asta? a spus Alison. Faptul că a simțit nevoia să te facă una cu pământul. Dacă ar fi vrut doar să cumpere scenariul numai cu numele lui pe el... la dracu', sunt sigură că am fi putut ajunge la o înțelegere! Mai ales dacă prețul era corect. În schimb, el ți-a urmărit jugulara, aorta și toate celelalte artere importante. Chiar ai făcut ceva ca să te urască?

Am dat din umeri, gândindu-mă: *nu, dar eu și cu soția lui am devenit prieteni grozavi*. Și totuși, ce naiba se întâmplase de fapt între mine și Martha? O îmbrățișare la beție, nimic mai mult... și care a avut loc departe de privirile personalului. Adică, dacă nu existau camere de supraveghere pe timpul nopții, ascunse în palmieri...

Stop! Asta e o presupunere absolut paranoică. Oricum, Fleck și Martha erau practic despărțiți, nu-i așa? Așa că de

ce i-ar fi păsat lui dacă noi am fost cam prea afectuoși unul cu celălalt lângă plajă?

Dar era clar că *i-a păsat* — fiindcă altminteri de ce mi-ar fi făcut asta?

Doar dacă... *doar dacă...*

Ții minte filmul pe care a ținut morțiș să-l vezi? *Salo: cele 120 de zile ale Sodomei.* Ții minte că te-ai tot întrebat, mult timp după aceea, de ce te-a supus la această experiență de groază? Adu-ți aminte și pledoaria făcută filmului:

...ce arăta Pasolini era fascismul în cea mai pură pretehnologică formă a lui: credința că ai dreptul, privilegiul de a exercita controlul total asupra altei ființe până în punctul de a-i nega demnitatea și drepturile esențiale ale omului; de a-l deposeda de toată personalitatea și de a-l trata ca pe un obiect destinat unui scop precis, pe care îl arunci când și-a depășit termenul de folosire...

Oare ăsta a fost rostul acestui întreg exercițiu răuvoitor? A vrut să-și manifeste credința că are *„dreptul, privilegiul de a exercita controlul total asupra altei ființe"*? A fost și Martha inclusă în această ecuație — convingându-l că afecțiunea ei trecătoare pentru mine a făcut din mine ținta evidentă pentru manipulările lui? Sau a fost vorba de invidie — de nevoia de a distruge cariera altuia pentru a ostoi necazul provocat de propria lipsă clară de talent? Avea sume nebune de bani, avea de toate. De bună seamă că, după o vreme, trebuie să se fi instalat plictiseala. Plictiseala de prea mulți Rothko; de a bea mereu Cristal și de a ști mereu că Gulfstream-ul sau Boingul 767 așteaptă următoarea ta deplasare. Oare a considerat că e timpul să vadă dacă poate transcende toate acele miliarde făcând ceva cu adevărat original, îndrăzneț, existențial pur? Asumându-și un rol pe care numai un om care are mai mult decât *totul* și-l poate asuma. Supremul act creator: joaca de-a Dumnezeu.

Nu știam răspunsul la întrebarea asta. Nu-mi păsa. Motivația lui era motivația lui. Tot ce știam era că Fleck se afla

în spatele tuturor ăstora. A pus la cale strategia căderii mele ca un general care pregătește asediul unui castel: atacarea fundației, apoi urmărirea prăbușirii întregului edificiu. Mâna lui a controlat totul... inclusiv pe mine.

Alison a vorbit, trezindu-mă din reverie.

— Te simți bine, David?

— Da, mă gândeam, doar.

— Știu că e greu de înțeles. E destul de șocant.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Orice.

— Ai putea s-o pui pe Suzy să xeroxeze toate documentele pe care le-a descoperit detectivul particular?

— Ce ai de gând să faci?

— Îmi trebuie documentele... și exemplarul original al scenariului meu.

— Îmi dai emoții.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Dă-mi un indiciu...

— Nu.

— David, dacă rasolești treaba asta...

— Atunci am să fiu și mai terminat decât acum. Ceea ce, pur și simplu, înseamnă că n-am nimic de pierdut.

A întins mâna spre telefon și a sunat-o pe Suzy.

— Scumpo, te rog să copiezi tot ce e în dosarul ăsta.

După o jumătate de oră, am strâns dosarul și scenariul. Mi-am făcut repede un sendviș cu somon afumat și *schmeer*, pe care l-am băgat în buzunarul de la haină. Apoi am pupat-o pe Alison pe obraz și i-am mulțumit pentru tot.

— Te rog să nu faci vreo prostie, a spus ea.

— Dacă fac, vei fi prima care află.

Am părăsit biroul. M-am urcat în mașină și am pus dosarul voluminos pe scaunul de lângă mine. Apoi mi-am pipăit buzunarele de la haină ca să mă asigur că am agenda la mine. M-am dus în West Hollywood, am oprit lângă o

librărie, am găsit cartea pe care o căutam, apoi mi-am continuat drumul până la un internet café pe care îl știam din multele mele drumuri pe Doheny. Am parcat în față. Am intrat. M-am așezat la un terminal și m-am conectat la unitatea centrală. Am deschis agenda și am tastat adresa de e-mail a Marthei Fleck. În spațiul marcat *De la*, am tastat adresa librăriei, dar nu mi-am trecut în mod deliberat numele. Apoi am copiat următoarele versuri din cartea pe care tocmai o cumpărasem:

Viața mea s-a închis de două ori înainte de al ei sfârșit —
Totuși rămâne de văzut
Dacă Nemurirea îmi dezvăluie
Un al treilea eveniment.

Prea mare, prea lipsit de speranță ca să poată fi înțeles,
Întocmai ca acestea care s-au întâmplat de două ori.
Despărțirea e tot ce știm despre rai,
Și tot ceea ce avem nevoie de la iad.

...și, apropo, ar fi minunat să primesc vești de la tine.
prietena ta,
Emily D.

Am expediat e-mailul, sperând că era adresa ei personală de e-mail. Dacă nu era — dacă Fleck îi urmărea fiecare mișcare —, atunci mă bizuiam pe posibilitatea ca el să considere acest e-mail o misivă nevinovată de la o librărie... sau, în cel mai rău caz, că ea luase legătura cu mine înainte ca el să-l intercepteze.

Am zăbovit puțin în West Hollywood, bând o cafea la o terasă, rulând pe lângă casa în care am locuit cu Sally, gândindu-mă ce repede îmi trecuse dorul de ea... dacă, adică, chiar îmi fusese vreodată dor de ea. De la despărțirea noastră,

nu mă contactase nici măcar o dată. Fără doar și poate, pusese pe robotul nostru următorul mesaj: „David Armitage nu mai locuiește aici". Dar trecând pe lângă clădire, crusta aceea proaspătă s-a rupt din nou. Din nou am repetat în gând acea reflectare des auzită a multor bărbați între două vârste: *ce-a fost în capul meu?*

Și din nou, n-am găsit niciun răspuns.

Am accelerat și am ieșit din West Hollywood, apoi din oraș, și m-am întors pe coastă. Am ajuns în Meredith pe la șase. Les era după tejghea. A părut surprins să mă vadă.

— Nu-ți plac zilele libere? m-a întrebat el.

— Aștept un e-mail. N-ai observat dacă...?

— N-am verificat deloc azi afurisitul ăla de calculator. Du-te să vezi.

Așa că am intrat în birou, am deschis calculatorul, mi-am ținut respirația și...

Iată-l!

O epistolă pentru Emily D...

Am deschis-o. Mesajul suna astfel:

Să aștepți o oră — e mult —
Dacă Iubirea e imposibilă
Să aștepți Veșnicia — e puțin —
Dacă Iubirea răsplătește sfârșitul.

...și cred că știi poetul. După cum cred că știi și că persoana care îți scrie acum ar fi încântată să facă iar cunoștință cu tine. Dar ce e cu adresa librăriei? Sunt extrem de intrigată. Sună-mă pe mobil: (971)555.3739. Numai eu răspund, așa că e cel mai bun canal de comunicare, dacă te prinzi ce vreau să spun.

Sună-mă curând.

Cele mai bune urări de bine,

Frumoasa din Amherst

I-am strigat lui Les:

— Te superi dacă folosesc telefonul?

— Dă-i bătaie!

Am închis ușa și am format numărul de mobil. A răspuns Martha. Și, ciudat, la auzul glasului ei, pulsul mi s-a accelerat.

— Bună, am spus.

— David?

— Eu.

— Unde ești?

— La Books and Company din Meredith. Știi unde e Meredith?

— Sus pe autostrada de pe coasta Pacificului?

— Chiar acolo.

— Ai cumpărat o librărie?

— E o poveste lungă.

— Îmi imaginez. Uite ce e, ar fi trebuit să te sun acum câteva luni când a izbucnit toată mizeria asta în jurul tău. Dar dă-mi voie să-ți spun acum următorul lucru: ce ai făcut tu... de ce ai fost tu acuzat... e o nimica toată. După cum i-am spus lui Philip: dacă aș avea un bănuț pentru fiecare scenariu pe care l-am citit cu un rând împrumutat de altundeva...

— ...ai fi la fel de bogată ca el?

— Nimeni nu-i atât de bogat — în afară de alți cinci oameni de pe planetă. Oricum, nu voiam să-ți spun decât că îmi pare nespus de rău pentru ce ai îndurat... mai ales pentru toate calomniile din partea rahatului ăla de McCall. Dar, cel puțin, Philip a reușit să-ți mai aline puțin suferința cu prețul pe care l-a plătit pentru scenariu.

— Așa-i, am spus plat.

— Apropo, îmi place la nebunie scenariul. E foarte cu schepsis, foarte viclean și cu adevărat subversiv. Da, când ne întâlnim, vreau să încerc să te conving să nu-i mai acorzi lui Philip meritul de a fi unicul autor...

— Păi, știi cum e... am spus.

— Știu. Philip mi-a spus că te temi că filmul ar avea parte de publicitate proastă dacă numele tău ar fi asociat cu el. Dar vreau să-l conving ca, după lansarea filmului, să lase să transpire faptul că tu ești autorul original...

— Numai atâta vreme cât cronicile sunt grozave.

— Vor fi — pentru că, de data asta, Philip pornește de la un scenariu fantastic de puternic. Și ai auzit de Fonda și Hopper și Nicholson.

— E distribuția mea de vis.

— Și îmi face mare plăcere să am veşti de la tine, domnule Armitage. Mai ales că m-am întrebat după aceea...

— N-am făcut nimic deosebit de ilegal.

— Din păcate, a spus ea. Ce face prietena ta?

— Habar n-am. A fost unul dintre multele lucruri importante care au dispărut când...

— Îmi pare rău. Și fiica ta?

— Grozav, doar că, de la cearta fotografiată cu McCall, mama ei a obținut un ordin care îmi interzice să o văd... pe temei că sunt o persoană instabilă.

— Oh, Doamne, David, asta e groaznic!

— Este.

— Păi, s-ar părea că ai nevoie de un prânz bun.

— Ar fi plăcut. Oricând ai să te afli în zona Meredith...

— Sunt la casa noastră din Malibu pentru o săptămână, aproximativ.

— Philip unde e?

— E plecat în căutare de locații în Chicago. Mai sunt doar opt săptămâni până la prima zi de fotografii principale.

— Totul e bine între voi? am întrebat, străduindu-mă să-mi păstrez același ton lejer, nonșalant.

— O scurtă vreme, a existat un răstimp plăcut. Dar ăsta s-a sfârșit destul de curând. Iar acum... e la fel cum a fost mereu.

— Îmi pare rău.

— *Comme d'habitude...*

— ...cum se spune la Chicago?

A râs.

— Ascultă, ești cumva liber mâine la prânz...?

Și am convenit să ne întâlnim la librărie la unu.

De îndată ce am închis telefonul, am ieșit din birou și l-am întrebat pe Les dacă putea să găsească pe cineva care să mă înlocuiască mâine după-amiază, câteva ore.

— La dracu', e miercuri, și orașul e mort. Ia-ți liber toată după-amiaza.

— Îți mulțumesc, am spus.

A fost nevoie de trei Tylenol PM ca să pot să dorm în acea noapte. Înainte de a adormi în sfârșit, am tot auzit-o spunând: *„Vreau să încerc să te conving să nu-i mai acorzi lui Philip meritul de a fi unicul autor... Philip mi-a spus că te temi că filmul ar avea parte de publicitate proastă dacă numele tău ar fi asociat cu el"*.

Acum am înțeles logica nemiloasă la care a recurs Fleck când și-a făcut miliardele. Când era vorba de război, era un adevărat artist. Ăsta era unicul său mare talent.

Martha a apărut prompt la unu. Și trebuie să spun că arăta minunat. Era îmbrăcată simplu, cu jeanși negri, tricou negru și jachetă albastră, din denim. Totuși, în ciuda hainelor Lou Reed, avea ceva hotărât aristocratic specific Coastei de Est. Poate faptul că părul ei șaten și lung era strâns într-un coc — și gâtul lung și zvelt și pometii înalți — m-a dus cu gândul la unul dintre acele portrete ale unei femei de societate din Boston făcute de John Singer Sargent pe la 1870. Sau poate datorită ochelarilor tradiționali cu ramă de corn, pe care insista să-i poarte. Ei contrastau în mod ironic cu hainele șic, de motociclist, ca să nu mai spun de toți banii pe care îi reprezenta ea acum. Mai ales că aveau genul de ramă care costă, probabil, mai puțin de cincizeci de dolari și mai erau și lipiți

în partea stângă cu o bucățică de scotch. Am înțeles ce exemplifica acea bucățică de bandă de scotch: o insistență asupra autonomiei personale și o inteligență vicleană pe care, după atâtea luni, tot o mai găseam foarte atrăgătoare.

Când a intrat în librărie s-a uitat drept prin mine — de parcă aș fi fost un fan înrăit al grupului rock Grateful Dead, pe care l-a angajat patronul.

— Bună, a spus ea. Este aici David Arm...

Apoi, în mijlocul frazei, i-a picat fisa.

— David? a spus ea, sincer șocată.

— Bună, Martha.

Am fost gata să o sărut pe obraz, dar m-am gândit mai bine și am întins mâna. A luat-o, uitându-se la mine cu un amestec de uimire și amuzament.

— Chiar ești tu în spatele tuturor ălora...?

— Barba a ajuns mare și mițoasă.

— La fel și părul. Am auzit de aspectul „întoarcerea la natură". Dar „întoarcerea la librărie"?

Am râs.

— Tu arăți minunat.

— Nu spun că arăți rău, David. Doar că... nu știu... nu te-ai schimbat pur și simplu — te-ai *transformat*. Ca una dintre jucăriile alea de copii...

— La care, cu câteva modificări rapide, soldatul american Joe se transformă într-un dinozaur.

— Exact.

— Ăsta este noul *eu*, am spus. Un dinozaur.

Acum a fost rândul ei să râdă.

— Și unul cu o librărie, pe deasupra, a spus ea uitându-se în jur la stivele de cărți și diversele cărți expuse, trecându-și mâna pe rafturile de lemn lustruit. Sunt impresionată. E fermecător. Și livresc.

— Păi, faptul că nu e într-un mall și nu are un Starbucks o face să fie oarecum o curiozitate din secolul al XIX-lea.

— Cum naiba ai găsit-o?

— E o poveste lungă.

— Sper să-mi povestești totul la masă.

— Nu te teme. Îți voi povesti.

— M-a mirat când mi-ai trimis e-mailul. Am crezut...

— Ce?

— Oh, nu știu... că m-ai etichetat drept proastă după noaptea aia...

— A fost cel mai bun soi de prostie.

— Vorbești serios?

— Sigur.

— Bun. Fiindcă...

Un ridicat nervos din umeri.

— Fiindcă după aceea m-am simțit al naibii de prost.

— Mersi la fel.

— Așadar, a spus ea, schimbând repede subiectul, unde te duc la masă?

— Mă gândeam să mergem în căsuța în care stau...

— Ai închiriat aici o casă?

— De fapt, e a unuia dintre clienții agentului meu. Willard Stevens.

— Dramaturgul?

— Exact.

S-a uitat ciudat la mine, încercând să facă o legătură între această informație și celelalte.

— Așadar, când ai găsit orașul ăsta și librăria asta, ai găsit și o casă de locuit, care, întâmplător, e a lui Willard Stevens... care, tot întâmplător, este reprezentat de agentul tău?

— Corect. Mergem...?

Mi-au trebuit câteva minute să închid librăria și să-i explic Marthei că, în cinstea apariției ei în Meredith, mă hotărâsem să-mi iau liber după-amiază.

— Sunt mișcată, a spus ea, dar nu vreau să pierzi vreo afacere din cauza mea.

— Nu-ți face griji. Miercurea e zi moartă. Oricum, Les nu s-a supărat...

— Cine e Les? m-a întrerupt ea.

— Les e proprietarul librăriei.

Acum chiar arăta derutată.

— Dar parcă ai spus că tu ești proprietarul?

— N-am spus niciodată asta. Am spus doar...

— Știu. „E o poveste lungă."

Mașina Marthei era parcată în față, un Range Rover mare, negru și lucios.

— Luăm monstrul meu? a întrebat ea.

— Vom sări în al meu, am spus, arătând spre bătrânul meu VW Golf. Din nou, a avut o mică ezitare la vederea vehiculului, dar nu a spus nimic.

Ne-am urcat în mașină. Ca întotdeauna, demarorul nu a pornit din prima (unul dintre multele mici defecte pe care le descoperisem de când cumpărasem rabla). Dar, la a patra încercare, a luat-o, în sfârșit.

— Ciudată mașină! a spus ea când ne-am desprins de lângă bordură.

— Mă duce de la A la B, am spus.

— Și presupune că totul e în armonie cu aspectul de student bătrâior, pe care încerci să-l afișezi.

N-am spus nimic. Dar am dat din umeri.

Am ajuns acasă în cinci minute. Martha s-a îndrăgostit pe loc de priveliștea oceanului. S-a îndrăgostit pe loc de simplitatea cu care fusese proiectată casa; de îmbinarea de culori alb-pe-alb; de fotoliile adânci și de rafturile cu cărți.

— Înțeleg de ce ești fericit aici, a spus ea. Este ascunzătoarea de vis a scriitorului. Apropo, unde lucrezi?

— La librărie.

— Foarte haios. Eu vorbeam de „munca adevărată".

— Te referi la scris?

— David, să nu-mi spui că acea coadă de cal a ta ți-a scăzut puterile cognitive. Întâmplător, chiar ești scriitor...

— Nu. *Am fost* scriitor.

— Nu te referi la cariera ta la timpul trecut.

— De ce nu? Ăsta-i adevărul.

— Dar treaba e că Philip este pe cale să facă un film după scenariul tău... cu o distribuție uimitoare și distribuirea garantată în toată lumea de către Columbia. Cum spuneam ieri la telefon... de îndată ce se va răspândi vestea că a fost scenariul tău, vei fi copleșit cu oferte. Pentru că nimic nu-i place mai mult Hollywoodului ca o revenire măreață. Până să apuci să spui „șapte cifre", te vei speti muncind la un laptop.

— Ba nu mă voi speti muncind la un laptop.

— De unde știi asta?

— Mi-am vândut laptopul.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am vândut computerul. De fapt, l-am amanetat la o casă de amanet din Santa Barbara.

— Asta e o glumă, David, nu-i așa?

— Nu, e adevărul. Știam că n-am să mai scriu niciodată ca să-mi câștig existența. Și aveam și nevoie de niște bani în plus...

— În regulă, în *regulă*... a spus ea, cu glasul brusc agitat. De-a ce te joci, David?

— Nu mă joc de-a nimic.

— Atunci de ce toate bazaconiile alea cu lucratul într-o librărie?

— Pentru că chiar lucrez într-o librărie — pentru 280 de dolari pe săptămână.

— Poftim, iarăși vorbești prostii! 280 de dolari pe săptămână? Philip ți-a dat 2,5 milioane de dolari pe scenariu, David.

— Ba nu mi-a dat...

— El mi-a spus...

— A mințit.

— Nu te cred...

M-am dus la birou. Am luat dosarul care conținea toate copiile documentelor adunate de detectivul particular al lui Alison, precum și prima ciornă, în original, din 1997, a scenariului *Noi, cei trei morocănoși*. I-am înmânat totul.

— Vrei dovezi? Iată toate dovezile de care ai nevoie.

Apoi i-am depănat întreaga poveste. A făcut ochii mari când i-am povestit. I-am arătat toată documentația de la ASPFT și i-am explicat cum au dispărut înregistrările tuturor scenariilor mele neproduse, doar pentru ca apoi să apară brusc înregistrate sub numele de Philip Fleck. Am examinat amănunțit conturile bancare ale lui McCall și am subliniat marele onorariu pe care îl primea lunar de la Lubitsch Holdings:

— Soțul tău e pasionat de filmele lui Ernst Lubitsch?

— Păi, are o copie a tuturor filmelor lui.

— Bingo!

I-am povestit că mi-am pierdut portofoliul de investiție, mulțumită lui Bobby Barra — și că aveam motive să cred că brokerul meu a acționat la instrucțiunile lui Fleck să mă bage la apă financiar.

— Singurul lucru pe care nu-l înțeleg e dacă s-a hotărât să facă asta din cauză că a aflat cumva despre noi...

— Dar ce era de aflat? a spus ea. Vreau să spun că ce am făcut noi a fost o treabă de liceeni. Oricum, pe la acea vreme, Philip nu mă mai atinsese de luni întregi...

— Păi, dacă nu a fost asta, poate... nu știu... poate era invidios pe micul meu succes...

— Philip este invidios pe oricine are talent adevărat. Pentru că el unul n-are deloc. Dar, întrucât îl cunosc al naibii de bine, s-ar fi putut hotărî să facă asta dintr-o duzină de motive diferite... toate criptice și greu de înțeles de

oricine în afară de el. Pe de altă parte, e posibil să fi făcut asta doar de dragul de a face asta. Pentru că *poate* să facă asta.

S-a ridicat și a început să se plimbe prin casă, clătinând din cap.

— Sunt atât de... nu-mi pot imagina cum... manipulează el mințile tuturor... toată treaba... e al naibii, incredibil de tipică pentru Philip.

— Mă rog, tu îl cunoști mai bine decât mine.

— Îmi pare nespus de rău.

— Și mie. De asta am nevoie de ajutorul tău.

— Îl ai.

— Dar ce am de gând să-ți propun ar putea fi... mă rog... cam riscant.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Așa că spune — ce vrei să fac?

— Să-i prezinți soțului tău dovezi solide că mi-a furat scenariile și l-a plătit pe McCall să-mi distrugă cariera, și să vezi ce zice.

— Și presupun că vrei să port microfon când joc scena asta *J'accuse*? a întrebat ea.

— Un reportofon mic, de buzunar o să fie de ajuns. Am nevoie doar de o singură mărturisire din partea lui că el a fost în spatele tuturor ăstora. Odată înregistrată, agentul meu și avocații ei vor avea pârghiile de care au nevoie. Iar când el o să-și dea seama că avem mărturisirea lui privind furtul scenariilor și înscenarea pusă la cale cu McCall, sunt sigur că va vrea să trateze cu noi... mai ales când o să înțeleagă ce fel de publicitate va genera pentru el treaba asta. Cam are fobie pentru publicitatea negativă, nu-i așa?

— Oh, da.

— Tot ce vreau e ca reputația mea să fie iarăși neștirbită. Chiar nu-mi pasă de bani...

— Ba să-ți pese de bani! Fiindcă banii sunt singura limbă pe care Philip o înțelege în ultimă instanță. Totuși, există o problemă.

— O să nege totul?

— Exact. Dar...

— Ce?

— Dacă îl provoc îndeajuns, s-ar putea să-i scape mărturisirea pe care o vrei.

— Nu pari optimistă.

— Îl cunosc prea bine. Totuși, merită să încerc.

— Îți mulțumesc.

A adunat toate documentele.

— O să am nevoie de toate dovezile astea, a spus ea.

— Sunt ale tale.

— Acum, mă duci înapoi la mașina mea, te rog?

Nu a spus nimic în puținele minute în care ne-am întors la librărie. M-am uitat la ea o dată. Ținea strâns dosarul la piept, arătând foarte preocupată și furioasă. Când am oprit, s-a aplecat spre mine și m-a pupat pe obraz. Și a spus:

— Ai să ai veşti de la mine.

Apoi a coborât din mașină, a intrat în mașina ei și a plecat. În timp ce intram în casă, m-am gândit: asta a fost exact reacția pe care speram să o obțin.

Dar zilele treceau fără măcar un cuvânt de la ea. Alison, totuși, ținea regulat legătura cu mine, întrebându-mă cum folosisem maldărul de dovezi xeroxate. Am mințit spunând că încă le mai studiam, încă mai încercam să găsesc o cale de a le folosi împotriva lui.

— Ești un mare mincinos, a spus ea.

— Crezi ce vrei, Alison.

— Sper măcar că ești deștept.

— Lucrez la asta. Între timp, tu și avocatul tău v-ați mai gândit la cum l-am putea da în judecată pe nemernic pentru furt literar de gradul întâi?

— Am cercetat toate aspectele și... nu, nimic. Tipul e acoperit din toate unghiurile.

— Mai vedem noi.

Când a trecut o săptămână întreagă fără vreun cuvânt de la Martha, și eu am început să mă întreb dacă într-adevăr era acoperit din toate unghiurile... într-atât încât ea nu putuse să scoată de la el un singur cuvânt de recunoaștere. Și m-am pomenit luptându-mă să țin la distanță un val de deznădejde. Pentru că de acum în trei săptămâni trebuia să plătesc pensia de întreținere, și n-aș fi putut să dau nici măcar jumătate din ea. Ceea ce însemna că Lucy avea să recurgă, probabil, la represalii, încercând să pună capăt convorbirilor mele telefonice cu Caitlin. Cum nu aveam să mai fiu nici în situația de a-mi permite serviciile lui Walter Dickerson în instanță (sau altundeva), ea avea să zdrobească juridic într-o nanosecundă. Și mai era problema cu Willard Stevens. În urmă cu câteva zile mă sunase personal de la Londra ca să mă întrebe dacă totul e bine în casă, și să mă informeze că, probabil, avea să se întoarcă în State în două luni, așa că...

Dar cum aș fi găsit eu ceva de închiriat în Meredith din 280 de dolari pe săptămână? La dracu', cel mai ieftin apartament din oraș era în jur de opt sute pe lună... ceea ce însemna că odată ce rezolvam problema acoperișului de deasupra capului, îmi rămâneau optzeci de dolari pe săptămână ca să plătesc tot... de la gaze la electricitate și până la mâncare. Cu alte cuvinte, Misiune Imposibilă.

Dacă se adeverea acest scenariu catastrofal, aveam să fiu om al străzii pe Wiltshire Boulevard, întins pe trotuar, cu un carton pe care scria cu litere de mână: *Înainte mi se răspundea la telefoane.*

Și apoi, în cele din urmă, Martha a telefonat. Era vineri seară... la zece zile încheiate după ce ne văzuserăm. A sunat la librărie pe la șase după-amiază. Tonul ei era succint, practic.

— Scuze că n-am luat legătura cu tine. Am fost plecată.

— Ai vreo veste?

— Care sunt zilele tale libere?

— Lunea și marțea.

— Poți să fii luni complet liber?

— Sigur.

— Bine. Am să te iau de acasă pe la două.

Am vrut să o sun imediat și să-i cer să-mi spună ce se petrece. Dar știam că, în cel mai bun caz, ar fi fost un lucru contraproductiv. Așa că nu-mi rămânea decât să număr orele până luni.

A apărut la timp, parcându-și Range Roverul chiar lângă ușa din față. Iarăși arăta încântător: fustă scurtă, roșie, bluză neagră, fără spate, mulată, aceeași jachetă din denim ca săptămâna trecută, aceiași ochelari cu rama de baga ruptă, și la gât o camee de modă veche. I-am ieșit în întâmpinare. Mi-a acordat un zâmbet larg — un zâmbet care m-a făcut să mă întreb dacă avea vești bune pentru mine. Când m-a sărutat ușor pe buze — strângându-mi concomitent brațul — m-am gândit: *gestul ăsta e promițător... și puțin derutant.*

— Bună, a spus ea.

— Bună și ție. Detectez un aer de bună dispoziție?

— Nu se știe niciodată. Asta ai de gând să porți azi?

Eram îmbrăcat cu o pereche de Levis vechi, un tricou și o bluză de trening gri, cu fermoar.

— Cum nu știam ce planuri avem pentru azi...

— Pot să-ți fac o propunere?

— Sunt numai urechi.

— Vreau să mă lași pe mine să mă ocup azi de toate.

— Adică?

— Adică, vreau să fii de acord să accepți tot ce fac fără să pui întrebări... și, totodată, să faci tot ce îți cer.

— Tot?

— Da, a spus ea cu un zâmbet larg. Dar fii fără grijă: n-am să-ți propun nimic ilegal. Sau periculos.

— Ei bine, asta-i o ușurare...

— Așadar, facem târgul?

A întins mâna. Am luat-o.

— Cred că da... atâta vreme cât nu-mi ceri să îngrop un cadavru.

— Ar fi mult prea banal, a spus ea. Hai să te schimbi de hainele astea neglijente.

A intrat pe lângă mine în casă și s-a dus direct în dormitor. Apoi a deschis dulapul și a scotocit prin hainele mele. În cele din urmă a scos o pereche de jeanși negri, un tricou alb, o jachetă ușoară de piele și o pereche de Converși negri.

— Asta ar trebui să meargă, a spus ea, întinzându-mi totul. Hai, shimbă-te.

S-a dus în camera de zi. M-am dezbrăcat și mi-am pus ce îmi alesese ea. Când am ieșit, ea stătea în picioare lângă birou, uitându-se la o fotografie veche cu mine și Caitlin. M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Un mare progres, a spus ea. Apoi a ridicat fotografia. Te superi dacă iau asta cu noi?

— Ăă... nu. Dar aș putea să întreb de ce?

— Ce ai fost de acord să nu faci?

— Să nu pun întrebări.

A venit la mine și m-a sărutat iar ușor pe buze.

— Atunci nu pune întrebări.

M-a luat de braț.

— Vino, a spus ea. Plecăm de aici.

Am plecat cu Range Roverul ei. Odată ce am lăsat în urmă Meredith și am cotit spre nord pe autostrada de pe coasta Pacificului, ea a spus:

— Sunt foarte impresionată, David.

— Ce anume te-a impresionat?

— Că nu m-ai întrebat ce s-a întâmplat în ultimele zece zile. Asta dovedește că ești foarte controlat.

— Păi, tu ai spus: fără întrebări.

— Îți voi da un răspuns... dar cu încă o condiție: după ce am să-ți spun, nu o să mai discutăm despre asta.

— Fiindcă e o veste proastă?

— Da, fiindcă e o veste mai puțin decât mulțumitoare. Și pentru că nu vreau să ne stricăm ziua.

— În regulă.

Uitându-se drept înainte prin parbriz — ochii îi fugeau când și când spre oglinda retrovizoare —, a început să vorbească.

— După ce m-am văzut cu tine, m-am întors în LA și am aranjat ca Gulfstreamul să mă ducă direct la Chicago. Înainte de a mă îmbarca, m-am abătut pe la un mic magazin de articole electronice și am cumpărat un reportofon micuț cu activare vocală. Apoi, după decolare, l-am sunat pe Philip și i-am spus că trebuie să-l văd imediat. Când am ajuns în apartamentul lui de la Four Seasons și i-am aruncat în față întregul dosar, știi ce a făcut? A dat din umeri și a spus că nu știe despre ce vorbesc. Așa că i-am povestit întreaga escrocherie, piesă cu piesă, susținând totul cu dovezile pe care mi le-ai dat. Nici măcar nu a întrebat de unde am dovezile. A ignorat toată treaba. Chiar și atunci când mi-am ieșit din fire și am început să țip la el să-mi dea o explicație, a refuzat să vorbească și a intrat într-o stare de zombie introvertit. Trebuie să fi petrecut aproape o oră făcând pe actrița, încercând toate trucurile imaginabile ca să-l determin să facă măcar o mărturisire. Dar m-a ignorat total. Așa că, în cele din urmă, am adunat toate hârtiile și am ieșit ca o furtună și m-am întors cu Gulfstreamul direct în LA... În zilele următoare am făcut niște cercetări pe cont propriu. Lubitsch Holdings este în mod clar una dintre companiile paravan ale lui Philip... deși e atât de bine „mascată" pe Insulele Cayman, încât nimeni n-ar putea vreodată să descopere că e a lui. Și cu toate că nu am dovada, sunt al naibii de sigură că, pe lângă marea șpagă către fondul de binefacere, Philip a mai băgat

și un bonus mare direct în buzunarul lui James LeRoy, directorul executiv al ASPFT...

— Cum ai aflat asta? am întrebat.

— Care e azi regula noastră?

— Scuze.

— Oricum, asta e. Tot ce mi-ai spus deunăzi s-a dovedit a fi absolut exact. Philip s-a hotărât să te distrugă. Nu știu de ce a făcut-o. Dar a făcut-o. Nu va recunoaște niciodată — nu-și va explica niciodată motivele. Dar știu că e vinovat. Și o să plătească pentru asta. Iar prețul este acesta: îl părăsesc. Nu că asta îl va debusola câtuși de puțin, desigur.

— I-ai spus că îl părăsești? am întrebat, sperând că nu o să sune ca o întrebare.

— Nu, nu i-am spus încă. Fiindcă n-am mai vorbit cu el de atunci. Și da, bine ai făcut că ai încercat să faci o întrebare să sune ca o afirmație.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic. Aș vrea doar să fi putut să scot de la el o mărturisire. Atunci, cel puțin, aș fi putut să-l forțez să îndrepte lucrurile. În schimb...

A dat din umeri.

— E în regulă, am spus.

— Ba nu. Nu e.

— Pentru astăzi, e în regulă.

A luat o mână de pe volan și și-a împletit degetele cu ale mele. Și le-a ținut împletite până am părăsit autostrada la Santa Barbara și a trebuit să schimbe în viteza a treia.

Am trecut pe aleea cu benzinării, unde mi-am vândut Porscheul și mi-am amanetat computerul. Am luat-o pe strada principală cu magazine de firmă și genul de birturi selecte unde rucola și parmezanul ras erau *de rigueur*. Când am ajuns la plajă, am cotit și am urmat șoseaua de coastă până am ajuns la porțile hotelului Four Seasons.

— Ăă... am început, aducându-mi aminte de săptămâna ilicită pe care o petrecusem aici cu Sally pe vremea când încă eram însurat și ridicol de arogant. Până să apuc să pun o întrebare, Martha a spus:

— Nu întreba!

Paznicul parcării ne-a scăpat de mașină. Martha m-a condus pe ușa principală. Dar în loc să o luăm spre recepție, m-a dus pe un coridor lateral până la o ușă dublă de stejar, deasupra căreia erau cuvintele *Centru de sănătate.*

— Am hotărât că ai nevoie de puțină înfrumusețare, a spus Martha cu un zâmbet larg, în timp ce deschidea o ușă și mă împingea pe ea.

A preluat controlul complet, spunându-i recepționerei că sunt David Armitage și că am fost programat pentru o după-amiază specială, inclusiv o oră la coafor. Și, apropo de coafor, putea să schimbe o vorbă cu el? Recepționera a ridicat telefonul. După câteva clipe, un domn înalt și vânjos a ieșit pe ușile din spate. Vorbind aproape în șoaptă, s-a prezentat drept Martin.

— Ei bine, Martin, a spus Martha, iată victima.

A băgat mâna în geanta de umăr și a scos fotografia cu mine și Caitlin, întinzându-i-o lui Martin.

— Și iată cum arăta înainte de a se muta într-o grotă. Crezi că poți să-l readuci la stadiul pre-Neanderthal?

Un zâmbet subțire de la Martin.

— Nicio problemă, a spus el, înapoindu-i Marthei poza.

— În regulă, frumosule, mi-a spus ea. Te așteaptă patru ore de distracție. Ne vedem pe verandă la șapte, la un pahar.

— Tu ce-ai să faci?

Un alt sărut ușor pe buze.

— Fără întrebări, a spus ea.

Apoi s-a întors și a ieșit pe ușă. Martin m-a bătut pe umăr și mi-a făcut semn să-l urmez în sanctuarul lui.

Mai întâi am fost uşurat de toate hainele. Două îngrijitoare m-au escortat până la o cabină mare de duş, din marmură, unde am fost udat bine cu jeturi de apă fierbinte, sub presiune, şi frecat cu săpun din alge şi o perie aspră. Apoi am fost şters cu prosopul şi îmbrăcat cu un halat şi trimis în scaunul lui Martin. El mi-a înlăturat marea majoritate a bărbii cu o foarfecă. Au urmat prosoape fierbinţi, am fost săpunit, iar dintr-un sterilizator chirurgical, a apărut un brici cu muchie dreaptă. Mi-a bărbierit faţa, a aplicat iar pe ea un prosop fierbinte, apoi l-a înlăturat, a rotit scaunul şi mi-a împins capul pe spate într-o chiuvetă, şi mi-a şamponat părul lung şi încâlcit. Apoi l-a tăiat, readucându-l la stilul scurt la spate şi pe lateral, pe care l-am preferat până când totul a început să meargă prost.

Când am fost gata, m-a bătut iar pe umăr şi m-a direcţionat spre altă uşă, spunând:

— Ne vedem la sfârşit.

Următoarele trei ore am fost lovit şi frământat şi mumificat şi acoperit cu argilă şi masat cu ulei şi, în cele din urmă, retrimis în scaunul lui Martin, unde a lucrat puţin cu uscătorul de păr şi peria, apoi a arătat spre oglindă şi a spus:

— Ai revenit la cum ai fost odată.

M-am privit în oglindă şi mi-a fost cam greu să mă adaptez la această nouă imagine veche. Eram mai slab la faţă; aveam ochii foarte obosiţi. Deşi arătam potrivit de şlefuit şi lustruit după patru ore de *înfrumuseţare* intensivă, o parte importantă din mine nu credea în acest act de magie cosmetică şi tuns, ras şi frezat. Nu voiam să văd faţa asta fiindcă nu mai credeam în faţa asta. Şi am jurat că, începând de mâine dimineaţă, am să-mi las iar barba să crească.

Când am ieşit pe verandă, am găsit-o pe Martha aşezată la o masă de unde Pacificul oferea o privelişte superbă. Se schimbase într-o rochie neagră, scurtă şi avea părul lăsat pe umeri. S-a uitat la mine. M-a onorat cu un zâmbet şi a spus:

— Acum e mai bine.

M-am așezat lângă ea.

— Vino încoace, te rog.

M-am aplecat spre ea. Și-a pus mâna pe fața mea. Și-a înclinat capul și m-a sărutat de-adevăratelea.

— De fapt, e mult mai bine, a spus.

— Mă bucur că-ți place, am spus, amețit de sărut.

— Domnule Armitage, realitatea e că, în lume, e penurie de bărbați deștepți și atrăgători. Găsești o mulțime de bărbați atrăgători și proști, și o mulțime de bărbați deștepți și urâți... dar bărbații deștepți și atrăgători sunt cam tot atât de rari ca reperările cometei Hale-Bopp. Prin urmare, atunci când un tip atrăgător și deștept se hotărăște să se transforme în ceva care seamănă cu Tab Hunter în „Regele regilor"... ei bine, trebuie făcut ceva ca băiatului să-i vină mintea la cap. Mai ales că nu te-ai culca niciodată cu cineva care arată de parcă tocmai s-a desprins din tabloul lui Woolworth „Predica de pe munte".

Pauză lungă, lungă. Martha mi-a luat mâna și m-a întrebat:

— Ai auzit ce-am spus adineauri?

— Oh, da.

— Și?

Acum a fost rândul meu să mă aplec spre ea și s-o sărut.

— Ăsta a fost răspunsul la care speram, a spus ea.

— Știi ce tare mi-ai căzut cu tronc în acea primă noapte? am spus dintr-odată.

— Iar pui o întrebare.

— Și ce? Vreau să știi asta.

M-a apucat de haină și m-a tras atât de aproape, încât am fost *tête-à-tête*.

— Știu asta, a șoptit ea. Fiindcă și eu am simțit același lucru. Dar acum nu mai spune nimic.

Apoi m-a sărutat iar. Și a spus:

— Vrei să încerci ceva cu adevărat diferit?

— Categoric.

— Rămâi la un pahar de vin în fiecare seară. Maximum două. Fiindcă ceva îmi spune că ar fi bine puțin mai târziu să fii relativ treaz.

Așa că ne-am limitat fiecare la un pahar de Chablis. Apoi ne-am mutat în restaurant. Am mâncat stridii și crabi, și am mai băut un pahar de vin, și am petrecut următoarea oră vorbind despre fleacuri foarte haioase care ne-au făcut să râdem ca niște cretini. Iar apoi, când au fost luate ultimele farfurii și am refuzat cafeaua, ea m-a luat de mână și m-a dus înapoi în clădirea principală a hotelului, unde am urcat cu ascensorul și am intrat într-un apartament mare, somptuos. După ce a închis ușa în urma noastră, m-a luat în brațe și a spus:

— Știi acea nelipsită scenă din toate filmele cu Cary Grant și Katherine Hepburn, în care Cary îi scoate ochelarii lui Kate și o sărută nebunește? Vreau să rejucăm chiar acum scena aia.

Exact asta am făcut. Doar că în timpul scenei ne-a luat valul și ne-am prăbușit pe spate pe pat.

Și pe urmă...

Pe urmă s-a făcut dimineață. Și — mare minune! — m-am trezit și am constatat că dormisem minunat. Atât de minunat, încât, primele câteva minute de semiconștiență, am sta, pur și simplu, întins în pat, derulând în minte, iar și iar, întreaga seară extraordinară. Dar când am întins mâna după Martha, am dat de un obiect de lemn: fotografia înrămată în care eram cu Caitlin, pusă pe perna de alături. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dat seama că eram singur în cameră. M-am uitat la ceas. Zece și douăsprezece minute. Pe urmă am observat pe masă un obiect plat îmbrăcat într-o husă neagră, iar pe el, un plic. Pe plic scria *David*. Înăuntru scria:

> Scumpul meu David,
>
> Trebuie să plec. Voi lua foarte curând legătura cu tine... dar, te rog, lasă-mă pe mine să am inițiativa.

Obiectul din husă e un mic dar pentru tine. Dacă te hotărăști să te descotorosești de el, n-am să mai vorbesc niciodată cu tine. Și cum vreau să mai vorbesc cu tine... ei bine, cred că poți să-l iei de aici.

Cu dragoste,
Martha

Am deschis fermoarul husei și m-am pomenit uitându-mă la un laptop Toshiba nou-nouț.

După câteva minute stăteam în fața oglinzii din baie, frecându-mi fața ușor țepoasă acum. În stânga chiuvetei era un telefon. L-am ridicat și am sunat la recepție. Când tipul care era de serviciu a răspuns, am zis:

— 'Neața. Am vreo șansă să mi se trimită sus niște chestii de bărbierit?

— Nicio problemă, domnule Armitage. Și ați dori și micul dejun?

— Doar un suc de portocale și o cafea, te rog.

— Imediat, domnule. Și încă ceva: prietena dumneavoastră a aranjat ca un șofer de-al nostru să vă ducă acasă...

— Zău?

— Da — totul e aranjat. Dar apartamentul trebuie eliberat abia la unu, așa că...

La unu și cinci mă aflam pe bancheta din spate a unui Mercedes, îndreptându-mă spre Meredith, având alături laptopul în husa lui.

A doua zi m-am prezentat la muncă la Book and Company. La mijlocul după-amiezii, Les a trecut pe la librărie și i-au trebuit câteva clipe să-și dea seama că în spatele tejghelei eram chiar eu. Apoi s-a uitat la mine cu o solemnitate prefăcută și a spus:

— După experiența mea, trebuie să fii îndrăgostit la modul serios dacă ți-ai tăiat tot părul ăla.

Avea dreptate: eram îndrăgostit serios, *nebunește*. Martha era permanent în gândurile mele. Derulam întruna în minte banda acelei nopți. Îi auzeam întruna glasul, râsul, șoaptele sălbatice de iubire în timp ce făceam dragoste. Doream cu disperare să vorbesc cu ea. Doream cu disperare să o ating. Doream cu disperare să fiu cu ea. Și doream cu disperare să-mi fi telefonat.

În a patra zi ajunsesem la punctul de rupere. Am luat hotărârea ca, dacă până a doua zi la prânz nu aveam vești de la ea, să-i nesocotesc directiva și să o sun pe mobil, și să-i spun că trebuie să fugim imediat împreună.

Dimineața următoare, la opt, s-a auzit o bătaie puternică în ușă. Am sărit din pat, gândindu-mă: *a venit*. Dar când am deschis larg ușa din față, am găsit un tip în uniformă albastră, care ținea în mână un plic mare, căptușit.

— David Armitage?

Am dat din cap.

— Serviciul de curierat. Am un colet pentru dumneavoastră.

— De la cine?

— Habar n-am, domnule.

Mi-a întins un clipboard. Am semnat de primire, apoi i-am mulțumit.

M-am întors înăuntru. Am deschis coletul. Era un DVD. L-am scos din ambalajul de carton. Fața discului era împodobită cu o etichetă albă pe care era o inimă grosolan desenată, străpunsă de o săgeată. Într-o parte a săgeții erau inițialele *D.A.* În cealaltă parte, *M.F.*

M-a trecut un fior rece. Dar tot mi-am făcut curaj să bag DVD-ul în aparatul video.

Pe ecran a apărut imaginea statică a unui apartament de hotel. Apoi s-a deschis ușa, și eu și cu Martha am intrat împletic în cameră. Ea m-a luat în brațe. Deși sunetul era prost și slab, tot am auzit-o spunând:

„Știi acea nelipsită scenă din toate filmele cu Cary Grant și Katherine Hepburn, în care Cary îi scoate ochelarii lui Kate și o sărută nebunește? Vreau să rejucăm chiar acum scena aia."

Am început să ne sărutăm. Am căzut pe spate pe pat. Eram unul peste altul, scoțându-ne hainele, camera ascunsă fiind poziționată perfect ca să prindă cât mai multe detalii.

După cinci minute, am apăsat butonul „oprit". Nu aveam nevoie să văd mai mult.

Fleck. Atotștiutorul, atotvăzătorul, veșnic omnipotentul Philip Fleck. Ne-o făcuse. Îi interceptase convorbirile telefonice. Descoperise că ea punea la cale această aventură amoroasă la Four Seasons, Santa Barbara. Apoi își pusese din nou oamenii să împrăștie niște bani, să afle numărul apartamentului rezervat de ea, și să-l „dichisească" cu camera ascunsă și microfonul necesare.

Iar acum... acum ne avea la mână. Despuiați și înregistrați digital color. Prima lui producție pornografică... pe care avea să o folosească pentru a-și distruge soția și pentru a se asigura că zona moartă în care domiciliam în prezent o să fie adresa mea permanentă.

A sunat telefonul. Am plonjat după el.

— David?

Era Martha. Glasul ei suna nefiresc de calm; genul de calm care însoțește de obicei un șoc puternic.

— Oh, slavă Domnului, Martha...!

— L-ai văzut?

— Mda. L-am văzut. Tocmai mi-a fost livrat.

— E ceva pe cinste, nu-i așa?

— Nu-mi vine să cred...

— Trebuie să ne întâlnim, a spus ea.

— Acum, am zis.

Cinci

În cinci minute eram îmbrăcat și pe drum. Tot drumul până la Los Angeles am ținut pedala de accelerație la podea, forțând VW-ul să gonească cu șaptezeci și opt de mile la oră (viteza lui maximă). Era ca și cum ai forța un bătrân cu emfizem să alerge o sută de metri — dar nu îmi păsa. Trebuia să o văd imediat pe Martha — înainte ca Fleck să apuce să facă ce avea de gând să facă cu acel DVD îngrozitor.

Mi-a spus să ne întâlnim într-o cafenea din Santa Monica. Am ajuns acolo puțin după zece. Ea stătea deja la o masă, cu fața spre plajă. Soarele era în plină putere; o briză ușoară bătea dinspre Pacific, temperând căldura dimineții.

— Bună! a spus ea când am ajuns într-un suflet la masă.

Purta ochelari negri, așa că n-am putut cântări cum trebuie cât de neliniștită era. Dar lucrul care mi-a fost imediat clar a fost ciudatul ei calm: un sânge rece pe care, din nou, l-am pus pe seama șocului.

M-am dus la ea și am luat-o în brațe. Dar ea a rămas așezată și mi-a oferit obrazul să i-l sărut — un gest care m-a neliniștit imediat.

— Ușurel, a spus ea, punând cu blândețe mâna pe pieptul meu și împingându-mă pe scaunul de alături. Nu se știe niciodată cine se uită.

— Sigur, sigur, am zis, așezându-mă și luându-i mâna pe sub masă. Dar, uite ce e... tot drumul până aici am întors lucrurile pe toate fețele. Și acum știu ce avem de făcut. Trebuie să mergem împreună la soțul tău, să-i spunem că ne iubim și să-i cerem să nu se bage în...

— David, m-a întrerupt ea, brusc. Înainte de a face ceva, trebuie să răspunzi la o întrebare importantă.

— Te ascult.

— Vrei un espresso, un cappuccino sau un latte?

Am ridicat privirea și am văzut o chelneriță învârtindu-se pe lângă masa noastră, încercând să-și controleze expresia amuzată de pe față. Era clar că auzise tot ce spusesem.

— Un espresso dublu, am zis.

De îndată ce chelnerița a plecat, am luat mâna Marthei și am sărutat-o.

— Au fost patru zile foarte lungi, am spus.

— Serios? a spus ea pe un ton amuzat.

— Și n-am cuvinte să-ți spun cât m-a impresionat darul tău.

— Sper să îl folosești.

— Îl voi folosi. Sigur.

— Scrisul e lucrul la care te pricepi bine.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Sunt numai urechi.

— Din clipa în care m-am trezit singur în camera de hotel, nu mi-ai mai ieșit din minte.

Și-a desprins calm mâna dintr-a mea. Și a întrebat:

— Întotdeauna te porți așa după ce te culci cu cineva prima dată?

— Scuză-mă. Știu că vorbesc ca un adolescent bolnav de dragoste.

— E foarte drăguț.

— Asta simt.

— David... avem o problemă mai mare de discutat acum.

— Ai dreptate, ai dreptate. Fiindcă sunt și puțin îngrozit de ce ar putea face el cu DVD-ul.

— Păi, asta depinde de cum reacționează la el.

— Ce vrei să spui? am întrebat, brusc derutat.

— Vreau să spun că... el n-are nicio legătură cu DVD-ul.

— Dar asta n-are logică! Dacă nu el ne-a făcut-o, atunci cine?

— Eu.

M-am uitat atent la ea, încercând să zăresc în ochii ei o expresie poznașă, dar ea mi-a susținut privirea.

— Nu înțeleg.

— De fapt, totul e foarte simplu. Când Philip a refuzat să recunoască faptul că ți-a înscenat toate problemele, am hotărât că e vremea să trec la măsuri drastice. Atunci am clocit micul meu plan. M-am gândit că, dacă n-am putut să-l înregistrez pe el, atunci va trebui să ne înregistrez *pe noi*. Conducerea hotelului a fost cât se poate de dispusă să mă ajute — mai ales după ce am mituit pe cine trebuie. Și am pus un tip specialist în aparatură audiovizuală, pe care îl cunosc în LA, să se ocupe de toată treaba.

— Era acolo în timp ce noi...?

— Chiar crezi că voiam să ne urmărească cineva în pat? Ții minte când m-am dus la toaletă chiar înainte de a pleca din restaurant? În realitate, m-am întors în camera noastră și am pornit aparatul de înregistrat video, care era ascuns într-un dulap. Pe urmă... a fost vremea să înceapă spectacolul... Iar dimineața următoare, în timp ce tu dormeai, am scos DVD-ul din aparat și am plecat. Două zile mai târziu am apărut iar în Chicago — și l-am silit pe Philip să stea jos în apartamentul lui din hotel să urmărească primele câteva minute ale filmului nostru.

— Cum a reacționat?

— Într-un mod tipic Philip: n-a spus nimic. Doar a rămas cu ochii ațintiți pe ecran. Dar știam ce reacție avusese. Deși nu a arătat-o niciodată în mod deschis, e fantastic de gelos. Și mai știu că cea mai mare frică a lui în viață este să fie expus, descoperit, făcut de ocară. De asta m-am hotărât să procedez în felul ăsta. Fiindcă știam că o înregistrare filmată în care apar în pat cu tine o să apese toate butoanele de panică din creierul lui secretos. Însă doar ca să mă asigur că a priceput mesajul, i-am spus că o copie a acestui DVD e la avocatul meu din New York. Iar dacă în următoarele șapte zile nu îți reface cariera, avocatul meu are instrucțiuni să trimită copii ale DVD-ului publicațiilor *Post, News, Enquirer, Inside Edition* și tuturor celorlalți furnizori de jurnalism obscen. Timpul se scurge. Începând de azi, mai are șase zile să acționeze...

— Dar dacă nu se lasă intimidat... dacă DVD-ul este trimis...

— Atunci noi doi o să fim știrea de pe prima pagină. Dar nu-mi pasă. Dacă întinde coarda prea mult, am să-i dau lui Oprah sau lui Diane Sawyer un interviu foarte franc, în care voi povesti totul despre „bucuriile" de a trăi cu un om atât de bogat, dar care are totuși sensibilitatea unui pahar de hârtie... Oricum, singurul lucru care contează acum e să repare nedreptatea pe care ți-a făcut-o. Cât despre mine, sunt hotărâtă: îl părăsesc.

— Serios? am spus, cu cam prea multă speranță.

— Asta i-am spus. Și, după spusele avocatului meu, dacă dau presei DVD-ul, lucrul ăsta nu va avea absolut niciun efect asupra contractului meu prenupțial. E un contract în care am convenit că, în caz de divorț, niciunul nu e de vină. Dacă eu îl părăsesc, dacă el vrea să fie liber — rezultatul e același: primesc 20 de milioane de dolari.

— Doamne, Dumnezeule!

— În ceea ce îl privește pe domnul Fleck, e o tranzacție. Dacă am fi locuit permanent în California, aș fi putut să-l dau în judecată pentru jumătate din tot ce are. Nu că aș vrea s-o fac. 120 de milioane de dolari vor fi mai mult decât suficient pentru mine și copil...

— Ce-ai spus?

— Sunt gravidă.

— Oh! am spus, și mai șocat. Asta-i... ăă... o veste minunată.

— Mersi.

— Când ai aflat?

— Acum trei luni.

Și dintr-odată mi-am dat seama de ce cu patru seri în urmă evitase cu șiretenie să bea mai mult de un pahar de vin.

— Philip ce...?

— Ei bine, m-a întrerupt ea, Philip a aflat abia ieri. A fost una dintre bombele pe care le-am detonat în fața lui.

— Dar parcă voi doi nu mai...

— Acum câteva luni — la scurt timp după ce te-am cunoscut pe insulă — a fost o perioadă scurtă când Philip a hotărât să ne reluăm viața împreună și chiar părea să se fi reîndrăgostit de mine... precum și eu de el. Dar asta a durat numai trei luni. Apoi s-a retras din nou în sine. Prin urmare, când am aflat că sunt gravidă, pur și simplu nu i-am spus. Până ieri, adică. Și știi ce a spus? Nimic. Liniște totală.

I-am luat iar mâna.

— Martha...

N-am apucat să mai spun un cuvânt fiindcă mi-a tăiat vorba.

— Să nu spui ce gândești...

— Dar n-ai... *nu*...

— Ce? Te iubesc?

— Da.

— Te-am cunoscut exact trei zile.

— Dar poți să-ți dai seama după cinci minute.

— Adevărat. Dar în clipa de față nici nu merg până într-acolo.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că ai riscat tot ce ai pentru mine.

— Lasă dulcegăriile, te rog. Omul te-a tratat ca pe un jeg — în primul rând, simt eu, fiindcă a primit un raport complet despre idila noastră pe insulă. Nu a contat că n-am făcut fapta. A contat că ești talentat, iar mie mi s-au cam aprins călcâiele după tine. Așa că atunci când am aflat cum ți-a făcut praf cariera, m-am simțit răspunzătoare. Iar când nu a vrut să asculte argumentele mele morale, m-am hotărât să joc incorect și fără etică. Așa că despre asta-i vorba. Reglarea conturilor. Încheierea socotelilor. Îndreptarea răului. Sau orice alt clișeu dorești.

— Nu poate să se achite față de mine doar cu bani. O să am nevoie și de un fel de reabilitare profesională. O declarație de la el care să pună în ordine lucrurile. Și, în plus...

— Da?

O idee mi-a venit în minte — o idee absurdă, incorectă... dar merita să risc. Mai ales că nu mai aveam absolut nimic de pierdut.

— Vreau să insiști asupra unui interviu de televiziune la care să participăm și eu și Philip. Ceva de mare audiență, la nivel național. Fără îndoială, oamenii soțului tău pot să aranjeze asta.

— Și ce o să se întâmple în timpul interviului?

— Asta e treaba mea.

— Am să văd ce pot să fac. Dacă, adică, pot să fac ceva.

— Ai fost minunată. Mai mult decât minunată.

— Încetează, David!

S-a ridicat.

— Și acum, trebuie să plec.

M-am ridicat de pe scaun și am sărutat-o. De data asta a lăsat sărutul să-i cadă pe buze. Îmi venea să dau drumul unui torent de prostii sentimentale, dar m-am abținut.

— Te sun de îndată ce aud ceva, a spus ea.

Apoi s-a întors și a plecat spre mașina ei.

Tot drumul de întoarcere la Meredith, am tot derulat în minte conversația noastră, revenind mereu (ca orice tâmpit îndrăgostit până peste urechi) la puținele semnale optimiste pe care mi le aruncase. Îl părăsea pe Fleck. Deși nu a recunoscut de-a dreptul că mă iubește, nici n-a negat. Și a mărturisit că i s-au cam aprins călcâiele după mine. Și că știa și ce simțeam eu pentru ea chiar înainte de a afla ce sumă îi revenea când îl părăsea pe Fleck. Cu siguranță, asta trebuia să însemne ceva, nu?

Fiind extrem de fatalist, mi-am imaginat și cel mai rău scenariu: Philip s-a hotărât să joace dur. DVD-urile erau trimise. Acum eram din nou denigrat public — și nu doar pentru că eram un plagiator psihopat, ci fiindcă distrugeam o căsnicie... și mă culcasem cu o femeie care era deja gravidă în trei luni. Martha avea să-l părăsească pe Fleck, însă se hotăra să zboare solo, fără mine. Și aveam să fiu într-o situație și mai deznădăjduită decât înainte.

Când am ajuns în Meredith, pe robotul telefonic de la librărie erau două mesaje urgente pentru mine. Primul era de la șeful meu, care mă întreba de ce nu deschisesem azi-dimineață afurisita de prăvălie... și că spera ca asta să fie prima și ultima scăpare. Al doilea era de la Alison, care îmi cerea să-i telefonez pronto.

Ceea ce am și făcut.

— Domnul lucrează pe căi misterioase, a spus ea.

— Adică?

— Ascultă asta: tocmai am primit un telefon de la un anume Mitchell van Parks de la o mare firmă de avocatură din New York. Mi-a spus că reprezintă Fleck Films și că

vrea să-și ceară scuze pentru confuzia creată privitor la înregistrarea scenariului tău... da, chiar a folosit pronumele ăsta... *Noi, cei trei morocănoși.* „O eroare cumplită de sistem la ASPFT, pe care, desigur, Fleck Films vrea să o îndrepte", a spus el. La care eu am spus: „Deci, despre ce este vorba?" Iar el a spus: „Un milion de dolari... și drepturi de autor comune". La care eu am zis: „Acum șapte luni, clientul dumitale, domnul Fleck, i-a oferit clientului meu, domnul Armitage, două virgulă cinci milioane. Sigur, dat fiind că publicul ar putea ridica anumite întrebări despre cum a ajuns numele domnului Fleck pe pagina de titlu..." Atunci m-a întrerupt și a spus: „Bine, unu virgulă patru". Dar eu am zis: „Categoric nu".

— N-ai...

— Ba, bine-nțeles că da. Fiindcă am ripostat, firește, spunând că, date fiind amănuntele „contrariante" legate de paternitatea acestui scenariu, de bună seamă că Fleck Films o să vrea să mai facă un gest pentru a rezolva odată pentru totdeauna problema... și pentru a se asigura că nefericita confuzie care a apărut o să rămână o problemă privată între clientul meu și domnul Fleck.

— La care avocatul ce a spus?

— Trei.

— La care tu ce ai spus?

— Adjudecat.

Am pus telefonul jos o clipă. Mi-am luat fața în mâini. Nu mă simțeam victorios. Sau răzbunat. Sau exonerat. Nu știam ce simțeam... în afară de o senzație acută, ciudată de pierdere. Și o dorință copleșitoare de a o lua în brațe pe Martha. Rămășagul ei nebunesc dăduse rezultate. Iar acum — dacă era dispusă să dea iar cu zarurile cu mine — viața noastră împreună putea...

— David?! a strigat în telefon Alison. Mai ești pe fir?

Am ridicat receptorul.

— Scuze pentru asta. M-am cam...

— Nu e nevoie să explici. Au fost șase luni grele.

— Fii binecuvântată, Alison. Fii binecuvântată.

— Acum să nu începi să devii religios cu mine, Armitage. O să avem multă treabă murdară, necreștinească pe tema paternității unice sau împărțite a scenariului. L-am rugat pe van Parks să-mi trimită cu poșta rapidă scenariul după care se face filmarea. Mâine o să ajungă la tine. De acolo putem să înțelegem tot. Între timp, am să-mi cumpăr o sticlă de șampanie franțuzească... și îți sugerez să faci la fel. Pentru că, hei... în după-amiaza asta tocmai am câștigat patru sute cincizeci de mii de dolari!

— Felicitări.

— La fel, la fel. Și, într-o bună zi, o să-mi povestești cum ai reușit această schimbare totală a norocului.

— Nu spun nimic. Doar că mă bucur că lucrez iar cu tine.

— Noi n-am încetat niciodată colaborarea, David.

De îndată ce Alison a închis, am format numărul de mobil al Marthei. Dar am dat de mesageria vocală. Așa că am lăsat următorul mesaj:

„Martha, iubito, sunt eu. Și, a mers, uimitorul tău joc la risc a mers! Te rog să mă suni. Oricând. Ziua sau noaptea. Doar să mă suni. Te iubesc..."

Dar nu a sunat în seara aceea. Nici a doua zi. Nici a treia zi. În schimb, m-a sunat Alison, cu încă o veste uluitoare.

— Poți să faci rost de *New York Times* de azi? a întrebat ea.

— Noi chiar îl vindem în magazin.

— Mergi la secțiunea „Arte și divertisment". Acolo e un interviu în exclusivitate cu autorul nostru preferat, Philip Fleck. Trebuie să citești ce spune despre tine. După spusele lui, ești cel mai persecutat scriitor de la Voltaire încoace, iar presupusele tale delicte n-au fost decât niște acuzații ticluite

de un Joe McCarthy al tagmei jurnaliștilor. Dar ce e cu adevărat frumos — chiar a încercat să-mi schimbe proasta părere despre natura umană în general — e faptul că, după spusele lui Fleck, ai fost calomniat sistematic de McCall și abandonat de întreaga industrie, că și tu și Fleck ați considerat că este în interesul filmului ca tu să nu apari pe generic.

Luasem deja un exemplar al respectivului ziar de pe raftul din fața casei de marcat și citeam cu glas tare odată cu ea.

— Ascultă ce urmează, a spus Alison: *„Dar, conform lui Fleck, ideea de a nu se trece numele scriitorului pe generic îi amintește atât de mult de îngrozitoarele zile ale listei negre din anii 1950, încât s-a simțit obligat să rupă tăcerea pe tema asta — ca să nu mai vorbim de îndelungata lui antipatie față de orice fel de interviu cu presa — și să vină în apărarea scriitorului său.*

«Fără îndoială», a spus Fleck, «David Armiatge este unul dintre cele mai originale glasuri din industria americană de film și televiziune. Și e păcat că și-a văzut cariera practic ruinată de un individ care — din cauza lipsei de succes profesional propriu — s-a hotărât să dezlănțuie o vendeta împotriva lui. Dacă e vorba pe așa, genialul scenariu al lui David pentru Noi, cei trei morocănoși *îl va răzbuna întru totul și îi va aminti Hollywoodului ce a pierdut»"*.

— Măi să fie! am exclamat.

— Păcat că nu se face un remake după *Viața lui Emile Zola*! După interpretarea asta, Fleck ar câștiga sigur rolul. E frumos și că îți spune pe numele mic. Așadar, ai să-mi spui acum, în sfârșit, ce s-a întâmplat pe insula aia a lui acum multe luni?

— Sunt mut ca un pește.

— Nu ești deloc amuzant. Dar măcar ești iar profitabil. Și, ascultă ce-ți spun, articolul ăsta o să-ți redeschidă o mulțime de uși în orașul ăsta.

Bineînțeles că telefonul a sunat întruna în seara aceea — deoarece am dat interviuri pentru *Daily Variety, Hollywood*

Reporter, LA Times și *San Francisco Chronicle*. Și ce le-am spus? Care a fost părerea mea oficială despre faptul că Philip Fleck m-a apărat cu însuflețire? Am intrat în joc, bine-nțeles. Și am spus: „Orice scriitor are nevoie de un regizor precum Philip Fleck... pentru noblețea lui sufletească, pentru loialitatea lui și pentru rara și nemaipomenita lui încredere în cuvântul scris". (Această frază era, desigur, un mesaj pentru Fleck și echipa lui de creație: să nu credeți că o să-l rescrieți pe ăsta.)

Iar când jurnaliștii m-au întrebat dacă îi port dușmănie lui Theo McCall, am răspuns simplu: „Mă bucur doar că nu sunt conștiința lui".

În seara aceea am încercat iar s-o prind pe Martha la telefon. Mi-a răspuns iar căsuța vocală. I-am lăsat un mesaj simplu, spunându-i că sunt încântat de articolul din *Times*, că tot mai sper că Fleck o să consimtă la interviul comun la televiziune și că trebuie să vorbesc cu ea.

Nu m-a sunat. Iar eu am rezistat tentației de a-i trimite un e-mail sau de a mă duce în Malibu și a bate la ușa ei. Pentru că, firește, mi-am dat seama ce făcea Fleck: pe lângă faptul că se asigura că acea înregistrare video nu o să vadă niciodată lumina zilei, îi și spunea soției sale că nu vrea să o piardă.

A doua zi, interviul lui Fleck a fost retipărit în întregime în *LA Times*. Și în aceeași dimineață, devreme, am primit un telefon de la un producător al emisiunii *Today* de la NBC, care m-a informat că mi se făcuse rezervare la zborul de la ora două din acea după-amiază pentru New York. O limuzină avea să mă ia de la Kennedy. Aveam o cameră rezervată la Pierre pentru o noapte. Iar mâine dimineață, în ultima oră a emisiunii, aveam să fiu intervievat împreună cu domnul Fleck.

M-am uitat la ceas. Era nouă și un sfert. Ca să ajung la timp la aeroport, trebuia să plec într-o oră. Așa că după ce

am confirmat că am să-mi iau biletul la aeroport, am închis și l-am sunat pe Les acasă.

— Știu că treaba asta e foarte precipitată, dar chiar am nevoie de două zile libere.

— Da, am văzut articolul din *LA Times* de azi-dimineață. Dar te superi dacă închei un preaviz de două săptămâni, până găsesc pe altcineva?

— Nicio problemă, Les.

Apoi mi-am făcut geamantanul, în care am pus cele patru scenarii și hainele de schimb. În două ore și un pic am fost la aeroport și în alte șase ore am ajuns în cealaltă parte a continentului. La miezul nopții am fost în camera mea de la hotel. Dar n-am putut să dorm. Așa că m-am îmbrăcat și am cutreierat pe străzile din Manhattan până când zorile au spintecat cerul nopții. Atunci m-am întors la hotel, mi-am pus costumul și am așteptat sosirea limuzinei trimise de NBC. A sosit imediat după șapte. Cincisprezece minute mai târziu eram dat cu smacuri și pudră pe față în cabina de machiaj. Ușa s-a deschis și a intrat Philip Fleck însoțit de doi domni masivi în costume negre, gomoase. Gorilele. Fleck s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Am aruncat o privire spre el, și i-am observat cearcănele mari de la ochi — un indiciu că nu eram singura persoană care dormise prost noaptea trecută. Neliniștea lui era evidentă. La fel și refuzul de a se uita la mine. Macheuza încerca să-l facă să se simtă în largul lui sporovăind întruna în timp ce-i pudra fața rotofeie, dar el stătea cu ochii închiși și nu o băga în seamă. Apoi ușa s-a deschis iar și a intrat o femeie hipereficientă, până în treizeci de ani. Ne-a informat că o cheamă Melissa („producătorul asistent al dumneavoastră în dimineața asta"), apoi ne-a dat ultimele instrucțiuni despre cele cinci minute de antenă ale noastre. Fleck nu a spus nimic în timp ce ea parcurgea o listă cu întrebări potențiale pe care ar fi putut să le arunce moderatorul Matt Lauder.

— Mai e ceva ce vreți să știți, domnilor? a întrebat ea.

Amândoi am clătinat din cap. Apoi ea ne-a urat noroc și a ieșit din încăpere. M-am întors spre Fleck și am spus:

— Voiam să-ți mulțumesc pentru laudele dezgustătoare din interviul ăla din *Times*. Am fost foarte mișcat.

N-a spus nimic. S-a uitat drept în față, cu chipul încordat de neliniște.

Apoi, pe neașteptate, am fost escortați prin culise și duși în platoul emisiunii *Today*. Matt Lauder era deja acolo, stând picior peste picior într-un fotoliu. S-a ridicat să dea mâna cu noi, dar nu a apucat decât să ne adreseze o formulă elementară de salut, căci doi tehnicieni de la sunet s-au năpustit la noi să ne prindă microfoane la revere, în timp ce două machieuze ne pudrau fruntea. Am pus teancul de scenarii pe măsuța din fața noastră. Fleck a aruncat o privire spre el, dar a tăcut în continuare. M-am uitat la el. Fruntea îi era îmbrobonată de transpirație, tracul îi era acum foarte evident. Citisem foarte mult despre ura lui patologică pentru interviuri. Acum vedeam, extrem de aproape, ce chin era pentru el să stea așa în fața camerelor de filmat. Și mi-am dat seama din nou că se supunea acestui chin numai fiindcă dorea cu disperare să o păstreze pe Martha.

— Te simți bine, Philip? l-a întrebat Matt Lauder pe invitatul său, care transpira.

— Am să mă descurc.

Regizorul de platou a anunțat: „Cincisprezece secunde". Ne-am încordat toți, pregătindu-ne. Apoi regizorul de platou a început numărătoarea inversă de la cinci, și i-a făcut semn lui Lauder, care s-a pornit imediat:

— Bine ați revenit... iar pentru aceia dintre voi care sunt amatori de un scandal bun la Hollywood, iată unul care de câteva zile ține prima pagină a ziarelor. Doar că spre deosebire de majoritatea scandalurilor, acesta a avut un final fericit pentru David Armitage... laureatul premiilor Emmy și

creatorul serialului de succes *Cum să te vinzi*, care a fost dat afară de la propriul serial după acuzația de plagiat. Dar acum reputația i-a fost reabilitată în întregime, mulțumită intervenției unuia dintre cei mai proeminenți antreprenori ai Americii, Philip Fleck.

Apoi a făcut un rezumat rapid al acuzațiilor care se adunaseră, al campaniei de denigrare dusă de Theo McCall și al modului în care Fleck a intervenit pentru a-mi reda buna reputație.

— Eu știu că, în general, eviți publicitatea, Philip, a spus Matt Lauder, așa că de ce te-ai hotărât să ieși în public să-l ajuți pe David Armitage?

Fleck a început să vorbească cu un glas ezitant, cu capul ușor plecat, neputând să întâlnească privirea lui Matt Lauder.

— Păi... ăă... David Armitage este, fără îndoială, unul dintre cei mai importanți dramaturgi din prezent. Întâmplarea face să și fi scris următorul meu film... iar atunci cariera lui a fost distrusă de un jurnalist răzbunător — un om care nu e decât un asasin plătit — ei bine... ăă... am considerat că trebuie să intervin.

— Iar intervenția lui a însemnat marele punct de cotitură pentru tine, David... mai ales după ce ai fost atât de calomniat în ultimele luni, până în punctul în care ți s-a închis efectiv ușa în nas la Hollywood.

Am zâmbit larg și am spus:

— Ai perfectă dreptate, Matt. Datorez învierea mea profesională unui singur om — domnul care stă în stânga ta, bunul meu prieten Philip Fleck. Și vreau să-ți arăt ce prieten extraordinar mi-a fost...

Am întins mâna spre măsuță și am luat unul dintre scenariile pe care le lăsasem acolo, deschizându-l la pagina de titlu.

— Când reputația mea era în zdrențe — și când nimeni nu voia să mă angajeze — știi ce a făcut Philip? A fost ca un

paravan pentru mine, punându-și numele pe patru dintre scenariile mele vechi. Fiindcă știa că, dacă pe ele ar fi fost numele meu, niciun studio n-ar fi fost interesat. Vezi — uite unul dintre primele mele scenarii, *Noi, cei trei morocănoși*... dar după cum ai să observi, Matt, numele scriitorului de pe pagina de titlu este Philip Fleck.

Camera a arătat în prim-plan pagina de titlu. Lauder l-a întrebat pe Fleck:

— Chiar ai fost paravanul lui David Armitage, Philip?

Pentru prima dată, Fleck mi-a întâlnit privirea — și în ochii lui reci am citit că nu-i venea să creadă. Acum știa că era al meu, și nu-i rămânea altceva de făcut decât să intre în joc. Așa că atunci când camera s-a mutat iar la el, a spus fără tragere de inimă:

— Poftim?... ăă... David are dreptate. Numele lui era atât de târât prin noroi, încât era considerat un paria de toate studiourile de la Hollywood. Și, ăă, cum voiam ca filmele pe care le fac după scenariile lui să fie distribuite de o companie de film importantă, n-am avut, ăă, de ales decât, ăă, să-mi trec propriul nume pe scenarii... cu consimțământul lui David, firește.

— Deci, a spus Matt Lauder, pe lângă *Noi, cei trei morocănoși*, care intră în producție luna viitoare avându-i drept protagoniști pe Peter Fonda, Dennis Hopper și Jack Nicholson, ai de gând să ecranizezi și celelalte trei scenarii ale lui David Armitage.

Fleck arăta de parcă îi venea să se bage sub scaun. Dar a spus:

— Ăsta-i planul, Matt.

Aici am intervenit repede eu:

— Și, Matt, știu că Philip o să fie stânjenit de ce am să spun acum — fiindcă e un om căruia chiar nu-i place să se facă mare tam-tam pe tema generozității lui —, dar atunci când eram șomer, nu numai că a cumpărat aceste patru

scenarii, ci a și insistat să-mi plătească trei milioane de dolari pe scenariu.

Până și Matt Lauder a părut amețit de această sumă.

— E adevărat, domnule Fleck?

Fleck și-a țuguiat buzele, de parcă se pregătea să-mi contrazică afirmația. Dar apoi a dat încet din cap.

— Ei bine, asta e ceea ce numesc eu un adevărat gest de loialitate profesională, a spus Matt Lauder.

— Poți s-o mai spui o dată, am zis, numai zâmbete. Și ce a fost și mai extraordinar la această tranzacție a fost faptul că Philip a insistat să-mi plătească cele 12 milioane de dolari pe cele patru scenarii indiferent dacă le ecranizează sau nu. I-am tot spus că este mult prea generos. Însă a stăruit foarte mult să mă ajute — și, mai important, și-a pus încrederea în mine — așa că a trebuit să accept. Nu că ar fi fost nevoie de multă muncă de convingere, desigur.

Ultima frază l-a făcut pe Matt Lauder să râdă. Apoi s-a întors spre Fleck și a spus:

— S-ar părea că ești un vis de scenarist devenit realitate, domnule Fleck.

Fleck m-a fixat cu privirea.

— David merită fiecare bănuț.

Am întâlnit privirea lui Fleck.

— Îți mulțumesc, Philip.

După treizeci de secunde, interviul a luat sfârșit. Fleck a plecat imediat din platou. Am dat mâna cu Matt Lauder și am fost condus înapoi în camera de machiaj. Îmi lăsasem mobilul pe o masă. A început să sune când am întins mâna să-l iau.

— Ești un ticălos nebun și periculos! a spus Alison, cu un glas de-a dreptul buimac. N-am văzut în viața mea o cacealma ca asta!

— Mă bucur că mă aprobi.

— *Te aprob*! Tocmai mi-ai băgat în buzunar un milion și jumătate de dolari! așa că, bineînțeles că te aprob. Felicitări!

— Și felicitări și ție. Chiar meriți cincisprezece la sută.

Alison a slobozit un hohot de râs de fumătoare înrăită.

— Mișcă-ți fundul încoace. Fiindcă, după asta, telefonul o să înceapă să zbârnâie, și ești pe cale să ai mare căutare.

— Foarte bine, dar în următoarele două săptămâni nu pot să fac nimic.

— De ce?

— Îmi închei preavizul la librărie.

— Nu mai vorbi ca un tontălău, David!

— Hei, i-am promis omului...

Ușa s-a deschis brusc și a intrat Philip Fleck.

— Trebuie să închid, Alison, am spus. Te sun mai târziu.

Și am închis.

Fleck s-a așezat pe scaunul de lângă mine. O maseuză s-a apropiat de el, cu un borcănel cu cremă grasă în mână, dar Fleck a oprit-o spunând:

— Ai putea să ne lași singuri o clipă, te rog?

Ea a ieșit din cameră, închizând ușa după ea. Acum eram singuri. Timp de mai multe momente, Fleck nu a spus nimic. Apoi:

— Să știi că n-am să fac niciodată un film după vreunul dintre scenariile alea ale tale. *Niciodată.*

— E prerogativa ta.

— Ba chiar am să opresc și *Noi, cei trei morocănoși.*

— Și asta e prerogativa ta... deși s-ar putea să-i enervezi foarte tare pe domnul Fonda, domnul Hopper și domnul Nicholson.

— Atâta vreme cât își primesc banii, o să-i doară-n cot. În definitiv, asta-i industria filmului. Nimănui nu-i pasă de nimic atât timp cât contractul e onorat și cecul ajunge în bancă. Așadar, nu-ți fie teamă, îți vei primi cele 12 milioane de dolari. La urma urmei, așa e târgul. Iar pentru mine, 12 milioane de dolari sunt bani de buzunar.

— Nu-mi pasă dacă îmi plătești sau nu.

— Ba îți pasă. Îți pasă foarte mult. Pentru că, mulțumită acestui târg de 12 milioane de dolari, revii la statutul de Băiat de aur al Hollywoodului. Așa că ai de ce să-mi mulțumești. Doar că, în lupta asta a ta, ai făcut minuni pentru imaginea mea publică. M-ai făcut să par un mare filantrop... ca să nu mai spun de cel mai bun prieten al unui scriitor. Cu alte cuvinte, a fost o experiență reciproc avantajoasă.

— Chiar simți nevoia să controlezi totul, nu-i așa?

— Nu îți înțeleg modul de a gândi...

— Ba îl înțelegi. Fiindcă tu ești cel care s-a apucat să distrugă totul din viața mea, să demoleze...

M-a întrerupt.

— *Ce-am făcut*? a spus.

— Te-ai hotărât să îmi regizezi pieirea...

— Serios? a spus el, amuzat. Chiar crezi asta?

— O știu.

— Ce măgulitor! Dar dă-mi voie să te întreb următorul lucru, David. Eu ți-am spus să-ți părăsești nevasta și copilul? Eu te-am silit să vii pe insula mea? Ți-am pus eu revolverul la tâmplă ca să-mi vinzi scenariul tău... chiar dacă nu ți-a plăcut nicio idee pe care am avut-o legat de el? Iar atunci când odiosul ăla de McCall a atras atenția asupra faptului că ai șutit în mod necugetat câteva rânduri din nu știu ce piesă veche, eu ți-am spus să pornești ofensiva împotriva lui?

— Nu asta e ideea aici. Tu ai pus în mișcare întregul complot împotriva mea...

— Nu, David... ți-ai făcut-o singur. Ai fugit cu domnișoara Birmingham. Ai acceptat ospitalitatea mea. Ai fost dispus să bagi în buzunar cele 2,5 milioane de dolari pe care ți le-am oferit pentru film. Ai sărit la bătaie la jurnalistul ăla infect. Și te-ai și îndrăgostit de soția mea. Eu nu am avut niciun rol în toate astea, David. Tu singur ai luat toate deciziile alea. Eu n-am fost incorect cu tine, David. Ai fost victima propriilor tale alegeri. Așa e viața să știi. Facem alegeri

și situația noastră se modifică în funcție de acele alegeri. Se numește *cauză-și-efect*. Iar când în urma deciziilor proaste pe care le-am luat se întâmplă lucruri rele, ne place să dăm vina pe forțe exterioare, și pe mâna răuvoitoare a altora. Când, de fapt, singurii vinovați suntem noi.

— Îți admir lipsa de etică, domnule Fleck. E cu adevărat uluitoare.

— Exact cum eu îți admir refuzul de a recunoaște adevărul situației.

— Și anume?

— Ți-ai făcut-o singur. Ai intrat direct în...

— Capcana întinsă de tine?

— Nu, David... capcana ți-ai întins-o singur. Ceea ce, desigur, te face extrem de uman. Fiindcă mereu ne întindem singuri capcane. Cred că se cheamă *îndoială*. Iar lucrul de care ne îndoim cel mai tare în viață este persoana care suntem.

— Ce știi tu despre îndoială?

— Oh, o să te mire! Banii nu spulberă îndoiala. De fapt, o intensifică.

S-a ridicat.

— Și acum, trebuie să...

L-am întrerupt.

— O iubesc pe soția ta.

— Felicitări. Și eu o iubesc.

Și a plecat.

În acea după-amiază, în drum spre aeroportul Kennedy, am lăsat două mesaje pe mobilul Marthei, rugând-o să mă sune. Când, șapte ore mai târziu, am ajuns în Los Angeles, am găsit în jur de o duzină de mesaje de la diverși colegi și prieteni de odinioară, care mă felicitau pentru apariția la televiziune. Dar singurul mesaj pe care îl doream fierbinte — mesajul *ei* — nu era.

Mi-am luat mașina și am pornit la deal, pe coastă. Dimineața următoare, am deschis *LA Times* și am găsit un articol

lung la secțiunea „Arte", intitulat: *Theo McCall și arta jurnalismului de vendetă*. Articolul era foarte documentat, avea la bază multe surse... și, în esență, dădea în vileag metodele staliniste ale lui McCall, povestea lui de dragoste cu defăimarea și nevoia lui de a distruge cariere. Mai erau și câteva detalii interesante, ca de pildă faptul că spunea tuturor că era absolvent al colegiului Trinity din Dublin, când, de fapt, terminase doar liceul. Sau că abandonase două femei după ce le lăsase gravide și apoi refuzase să plătească pensie alimentară. A fost dezgropată iar și toată povestea despre concedierea lui din singura slujbă de scriitor propriu-zis la NBC, precum și un fapt puțin cunoscut: cu aproximativ un an înainte de a apărea pe micul ecran *Cum să te vinzi*, el chiar a vânturat o idee (care nu a dus nicăieri) despre un serial de comedie a cărui acțiune se desfășura într-o agenție de publicitate. Concluzia: nu era de mirare că avea un dinte împotriva lui David Armitage și a serialului său de mare succes.

La o zi de la apariția acestui articol, Theo McCall a intrat în pământ. *Hollywood Legit* a anunțat că editorialul lui nu o să mai apară — și deși mulți colegi jurnaliști au căutat să-l scoată la suprafață (în încercarea de a obține răspunsul lui la articolul din *LA Times*), nu a fost de găsit.

— Umblă zvonul că tipul s-a întors în Anglia, mi-a spus Alison la telefon. Sau, cel puțin, așa mi-a spus detectivul meu. Și știi ce mi-a mai spus? Conform declarațiilor bancare ale lui McCall, săptămâna trecută a primit de la Lubitsch Holdings un milion. Și poți să ghicești exact ce fel de târg a încheiat Fleck cu el: dacă accepți să pice măgăreața pe tine, să-ți fie făcută praf reputația, să părăsești în grabă orașul și să nu mai apari, primești un milion de dolari.

— Cum a aflat tipul tău toate chestiile astea?

— Nu l-am întrebat. Și nu mai e tipul meu. Începând de azi, nu se mai ocupă de caz. Deoarece cazul e închis. Și, apropo, azi au sosit de la Fleck Films contractele pentru

toate cele patru scenarii. 12 milioane de dolari. Indiferent dacă se ecranizează sau nu...

— Chiar dacă nu o să facă niciodată niciunul dintre ele.

— Cu excepția *Noi, cei trei morocănoși.*

— Dar el mi-a spus că-i pune capăt.

— Da, dar a spus asta chiar după ce l-ai tăiat cu atuul la *Today*. Cred că nevastă-sa l-a convins să se răzgândească.

— Adică...?

— În *Daily Variety* din dimineața asta e un articol pe pagina trei, care anunță că de azi în șase săptămâni se va începe filmarea la *Noi, cei trei morocănoși*, și că producătorul filmului este acum Martha, soția lui Fleck. Așa că e clar că ai un fan adevărat în Martha Fleck.

— Rămâne de văzut!

— Hei, cui îi pasă dacă dama te place sau nu? Filmul se face. E o veste bună.

Și veștile bune au continuat să vină. O săptămână mai târziu, am primit un telefon de la Brad Bruce.

— Sper că mai ești dispus să vorbești cu mine? a întrebat el.

— Nu te învinuiesc de nimic, Brad.

— Ești mai cavaler decât aș fi eu în situația dată. Dar îți mulțumesc. Cum merge, David?

— În comparație cu ultimele șase luni, ceva mai bine.

— Și ești pe coastă în căsuța aia în care mi-a spus Alison că locuiești?

— Da. Îmi închei preavizul la librăria din localitate.

— Ai lucrat într-o librărie?

— Hei, trebuia să mănânc!

— Te aud. Dar acum că ai dat lovitura cu contractul ăla de 12 milioane de dolari cu Philip Fleck...

— Mai lucrez încă cinci zile la librărie.

— Bine, bine. Admirabil, de fapt... dar *ai de gând* să te întorci în LA, nu-i așa?

— Acolo sunt banii, corect?

A râs.

— Cum prinde formă noua serie? am întrebat.

— Păi... de asta te-am sunat. După ce ai plecat, l-am numit pe Dick LaTouche editor general. Și am primit șase dintre următoarele episoade ale sezonului. Dar trebuie să-ți spun că oamenii necunoscuți din posturi importante sunt mai puțin decât mulțumiți. Episoadelor le lipsește agerimea, ascuțimea minții, umorul nebun pe care l-ai adus tu serialului.

N-am spus nimic.

— Așa că, ne întrebam...

După o săptămână, am semnat cu FRT un contract să mă întorc la *Cum să te vinzi*. Aveam să scriu patru dintre ultimele opt episoade. Am fost însărcinat iar cu supervizarea generală a scenariilor (și am convenit ca prima mea preocupare să fie îmbunătățirea primelor șase scenarii pentru noul sezon). Iar presupusa mea datorie pentru disputatul episod din sezonul precedent a fost pe loc anulată. Mi s-a redat bonusul „Creat de...", ca să nu mai spun de birou, de locul de parcare, de asigurarea medicală, și — mai ales — de admirația străzii. Pentru că imediat ce în ziarele și revistele care se ocupă de industria divertismentului s-a anunțat noul contract cu FRT — în valoare de peste două milioane de dolari — toată lumea a dorit cu adevărat să fie iar prietenă cu mine. Cei de la Warner au sunat-o pe Alison pentru a-i spune că aveau în plan să reia proiectul *Intrare prin efracție* (și — *firește* — prostia aia cu prima jumătate din onorariul pentru prima schiță... te rugăm să-i spui domnului Armitage să păstreze restul). M-au sunat vechi cunoștințe din domeniu. Câțiva colegi de branșă m-au invitat la masă. Și nu, nu mi-am zis în sinea mea: *unde erați când am avut nevoie de voi*? Fiindcă aici nu merge așa. Azi ești, mâine nu ești. Azi ești sus, mâine ești jos. Azi ești în mare vogă, mâine nu. În acest sens, Hollywoodul era o construcție pur darwiniană.

Spre deosebire de alte orașe — care ascundeau aceeași nemiloasă trăsătură de caracter sub straturi de politețe și intelectualism de paradă — acest loc funcționa în baza unei premise simple: *mă interesezi atât timp cât poți să faci* ceva *pentru mine*. Pentru o mulțime de oameni, asta era superficialitatea LA scrisă cu litere mari. Însă eu admiram pragmatismul acestei concepții despre lume. Știai exact cu ce ai de-a face. Cunoșteai regulile jocului.

În aceeași săptămână în care am semnat contractul cu FRT m-am mutat înapoi în oraș. Deși aș fi putut ușor să încep vânătoarea de case, dar a intervenit o prudență elementară, ceva nou la mine. Fără decizii pripite. Fără înșfăcarea primului lucru lucios la ofertă. Gata cu încrederea în roșul incandescent al succesului. Așa că în loc de un apartament în stil minimalist dintr-o clădire ultrapretențioasă, am închiriat o casă drăguță, modernă dintr-o zonă rezidențială drăguță, modernă din Santa Monica. 3 000 de dolari pe lună. Două dormitoare. Frumoasă și aerisită. Perfectă pentru mijloacele mele.

Iar când a venit vremea să aleg acel simbol LA esențial — o mașină —, m-am hotărât să păstrez VW Golf-ul meu rablagit. În prima zi în care m-am întors la muncă la FRT, am ajuns chiar în spatele Mercedesului SR decapotabil al lui Brad Bruce. Acesta s-a uitat amuzat la tărăboanța mea.

— Dă-mi voie să ghicesc, a spus el. E o chestie retro, din colegiu... și ai un torpedou plin cu casete cu Crosby, Stills și Nash.

— Hei, în Meredith m-a cărat de la A la B! Așa că îmi imaginez că o vreme poate să mă care și aici de la A la B.

Bruce a zâmbit atotcunoscător, ca pentru a spune: „În regulă, pune-ți cenușă-n cap o vreme... dar te vei moderniza destul de repede... Fiindcă asta se așteaptă de la tine".

Știam că are dreptate. În cele din urmă, aveam să mă descotorosesc de rablă. Dar numai atunci când, într-o dimineață, nu mai pornea.

— Ești pregătit pentru marele bine ai revenit? m-a întrebat Brad.

— Da, cum să nu, am spus.

Însă când am intrat în biroul de producție al serialului *Cum să te vinzi*, tot personalul s-a ridicat în picioare și m-a aplaudat. Am înghițit în sec și am simțit că mă ustură ochii. Dar când aplauzele s-au stins, am făcut ce se aștepta de la mine. Am ținut un foarte scurt discurs sarcastic.

— Ar trebui să fiu concediat mai des. Vă mulțumesc pentru această primire extraordinar de frumoasă. Locul niciunuia dintre voi nu e în industria asta. Sunteți prea cumsecade toți.

Apoi m-am retras în vechiul meu birou. Masa mea de lucru era tot acolo. La fel și scaunul Herman Miller. L-am tras. M-am așezat. Am potrivit înălțimea. M-am lăsat pe spate. M-am gândit: nu m-am așteptat niciodată să revăd locul ăsta.

După o clipă, vechea mea secretară, Jennifer, a bătut la ușă.

— Bună! am spus vesel.

— Pot să intru? a întrebat ea, foarte neliniștită.

— Lucrezi aici. Bineînțeles că poți să intri.

— David... Domnule Armitage...?

— Rămâi la David. Și mă bucur să văd că totuși nu te-au concediat.

— Mi s-a acordat o grațiere de ultim minut când una dintre celelalte asistente s-a hotărât să plece. Dar, David, ai să mă ierți vreodată pentru felul în care...?

— Asta a fost atunci. Acum e altceva. Și tare aș vrea un espresso dublu, te rog.

— Nicio problemă a spus ea, vizibil ușurată. Și mă întorc într-o clipă și cu lista telefoanelor pe care le-ai primit.

La fel ca întotdeauna. Pe lista aceea de telefoane, două nume săreau în ochi: Sally Birmingham și Bobby Barra. Sally

sunase o dată la sfârșitul săptămânii trecute. Bobby, în schimb, sunase zilnic de două ori în ultimele patru zile. După spusele lui Jennifer, aproape că stăruise să i se dea numărul meu de acasă. Și îi transmitea întruna același mesaj: „Spune-i că am vești bune".

Iar când ea mi-a spus asta, am fost sigur că în spatele veștilor bune pe care urma să mi le dea Bobby era mâna lui Fleck.

Totuși, o săptămână am refuzat să-i răspund la telefon — doar ca să-i dau de înțeles că nu aveam de gând să mă las ademenit așa de ușor.

În cele din urmă, am capitulat.

— Bine, i-am zis lui Jennifer când mi-a spus că, pentru a treia oară în ziua aceea, Bobby era pe linia unu. Fă-mi legătura cu el.

De îndată ce am spus „Salut!", Bobby s-a dezlănțuit.

— Chiar te pricepi să faci un tip să sufere, a spus el.

— Asta-i bună! Tu vorbești?

— Hei, tu ai fost jegu' care s-a înfuriat dintr-odată!

— Iar tu mi-ai spus că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Așa că ce-ar fi să nu ne mai frecăm la creier și s-o lăsăm moartă?

— Ooo, i-auzi ce zice individul arogant! E iarăși călare pe situație și iar îi tratează pe cei mici ca pe niște rahați.

— Nu sunt deloc discriminator cu oamenii mici de statură. Chiar dacă ești o javră scundă, scârboasă și duplicitară.

— Și eu care voiam să-ți dau niște vești grozave!

— Dă-i drumul, am spus cu un glas plictisit.

— Ții minte cele zece miare pe care le-ai lăsat în cont la mine...?

— N-am lăsat niciodată vreun ban la tine, Bobby. Când am închis contul...

— Ai uitat de zece mii de dolari.

— Aiureli!

— Am să repet, David: *ai uitat de zece mii de dolari*. Ai priceput?

— Îhî. Și ce s-a întâmplat, rogu-te, cu aceste zece miare „uitate"?

— Ți-am cumpărat o mică, dar importantă poziție într-un dot. com. IPO venezuelean și, fii atent — acțiunile au crescut de cincizeci de ori și...

— De ce îmi spui povestea asta absurdă?

— Nu e absurdă. Ai acum iar în cont la Barra & Company 500 000 de dolari. De fapt, voiam să-mi pun oamenii să vă trimită azi un extras de cont ție și contabilului tău.

— Chiar te aștepți să cred asta?

— Nenorocitii de bani sunt acolo, David. Pe numele tău.

— Asta cred. Dar gogorița asta cu IPO-ul venezuelean? Nu puteai să găsești ceva mai bun?

Pauză. Apoi:

— Contează cum au ajuns banii în contul tău?

— Vreau doar să recunoști...

— Ce?

— Că el ți-a spus să mă faci?

— Care *el*?

— Știi exact despre cine vorbesc.

— Eu nu vorbesc despre alți clienți.

— El nu e client. E Dumnezeu...

— Iar Dumnezeu e bun câteodată. Așa că termină cu fățărnicia... mai ales că Dumnezeu ți-a dat și 12 milioane de dolari pe patru scenarii vechi care făceau micoză în sertarul tău pentru ciorapi. Și fiindcă tot ai adus vorba, felicită-mă că te-am făcut cu 250 000 de dolari mai bogat decât erai când totul s-a dus de râpă.

Am oftat.

— Ce pot să spun? Ești un geniu, Bobby.

— Am s-o iau drept un compliment. Așadar: ce vrei să fac cu gologanii?

— Cu alte cuvinte, dacă vreau să-i investești pentru mine?

— Asta întreb.

— Ce te face să crezi că mai vreau să fii brokerul meu?

— Faptul că știi că ți-am făcut mereu bani.

M-am gândit la asta o clipă.

— Știi, după comisionul lui Alison și Fisc, o să am și în jur de 6 milioane de dolari din contractul cu Fleck cu care să mă joc.

— Așa calculasem și eu.

— Să zicem că aș vrea să iau cele 6 milioane de dolari — împreună cu jumătatea de milion pe care tocmai mi-ai făcut-o — și să pun totul într-un depozit pe care să-l gestioneze o bancă.

— Și noi gestionăm depozite. Nu sunt cel mai sexy tip de investiție...

— Dar depozitele nu pot fi redirecționate cumva într-un IPO indonezian?

Acum a fost rândul lui să ofteze adânc. Totuși, în loc să riposteze, a spus:

— Dacă vrei investiții super și sigure — cu stabilitate riguroasă — asta se realizează ușor.

— Exact asta vreau. Ultrasigure. Solide ca stânca. Și să fie pe numele Caitlin Armitage.

— Frumos! a spus Bobby. Te admir!

— Vai, mulțumesc! Și fiindcă tot veni vorba, mulțumește-i și lui Fleck în numele meu.

— N-am auzit asta.

— Să nu-mi spui că surzești!

— N-ai observat. Toți ne ramolim. Cred că se numește *viață*. De asta e bine, prietene, să avem în orice moment o atitudine veselă — mai ales în cele proaste.

— Ești și filosof, pe deasupra. Ce dor mi-a fost de tine, Bobby!

— Idem, David, pe bune. Luăm masa săptămâna viitoare?

— Presupun că e de neevitat?

Dar telefoanele lui Sally le-am evitat în continuare. Nu că ar fi fost la fel de stăruitoare ca Bobby. Însă în primele trei săptămâni de la întoarcerea mea la slujbă, numele ei a continuat să apară pe lista cu telefoane o dată pe săptămână. În cele din urmă a sosit pentru mine o scrisoare într-un plic cu antetul Fox.

Dragă David,

Am vrut să-ți scriu doar ca să-ți spun că ți-ai reluat activitatea după acea îngrozitoare campanie de defăimare dusă de Theo McCall. Ești unul dintre talentele importante ale acestei industrii — și ce ai pățit tu a fost înspăimântător. În numele tuturor de la Fox Television, felicitări că ai înfrânt cea mai nedreaptă adversitate și ești iarăși triumfător. Câteodată băieții buni înving.

Mai voiam să te anunț că Fox Television este extrem de interesată să meargă înainte cu ideea serialului de comedie *Discută pe îndelete*, despre care am vorbit acum ceva timp. Dacă îți permite programul, ar fi plăcut să luăm masa împreună și să stăm la o șuetă.

Sper să primesc curând veşti de la tine.

Cu cele mai bune gânduri,
Sally

P.S. Ai fost genial la *Today*

N-am știut dacă ăsta era modul lui Sally de a-și cere scuze față de mine. Sau dacă asta era o aluzie mascată cu grijă că (acum că eram iar profitabil) i-ar plăcea să *stăm la o șuetă*. Sau dacă, pur și simplu, își făcea treaba de director șmecher de televiziune și vâna așa-zisul „talent". Nu mă interesa să aflu. Dar nici nu aveam de gând să fiu bădăran sau infatuat.... deoarece, foarte sincer, nu aveam de ce să fiu

infatuat. Așa că m-am așezat și — folosind hârtia cu antetul FRT — am scris următorul răspuns expeditiv:

Dragă Sally,

Multe mulțumiri pentru scrisoarea ta. Munca presantă la noua serie din *Cum să te vinzi* face să nu fiu disponibil pentru a lua masa împreună. Iar obligațiile mele legate de scris sunt de așa natură, încât nu mă interesează să continui vreun proiect cu tine în viitorul previzibil.

Cu sinceritate,

Și am semnat cu numele meu întreg.

La sfârșitul acelei săptămâni am mai primit o veste bună, pe care mi-a dat-o Walter Dickerson, care, după luni de negocieri cu partea adversă, a obținut în sfârșit ce doream.

— În regulă, a spus el când m-a sunat la birou. Iată ce voiai: ți-ai recăpătat dreptul de a-ți vedea fiica.

— Lucy chiar s-a înduplecat?

— Da — a hotărât, în cele din urmă, că fata trebuie să-și vadă tatăl. Îmi pare rău doar că a durat așa de mult. Dar vestea bună e că nu numai că ți-ai recăpătat dreptul la vizite regulate, ci și că Lucy nu insistă ca vizitele să fie supravegheate... cum se întâmplă de multe ori în situații în care vizitele au fost suspendate o vreme.

— Avocatul ei a oferit vreun motiv pentru care s-a răzgândit ea?

— Ia-o așa: sunt sigur că fata ta a făcut-o pe maică-sa să se răzgândească.

Dar a mai fost un motiv, pe care l-am descoperit abia când mi-am petreut primul weekend, după opt luni, cu fiica mea.

La aeroport am închiriat o mașină și m-am dus acasă la Lucy, în Sausalito. Și am sunat la ușă. Într-o fracțiune de secundă, ușa s-a deschis larg și Caitlin mi-a căzut în brațe.

Am ținut-o mult timp la piept. Apoi m-a împuns cu cotul și a spus:

— Mi-ai adus un cadou?

Am râs — și de splendida impertinență a întrebării și de extraordinarul ei optimism. Trecuseră opt luni ciudate, totuși iată-ne din nou, tată și fiică. În ceea ce o privește pe ea, nimic nu se schimbase.

— Cadoul e în mașină. Am să ți-l dau mai târziu.

— La hotel?

— Da, la hotel.

— Același hotel la care am stat odată — sus, la cucurigu?

— Nu, nu hotelul ăla, Caitlin.

— Prietena ta nu te mai place?

M-am uitat lung la ea. Ținea minte tot. Fiecare detaliu al fiecărui weekend petrecut împreună.

— E o poveste foarte lungă, Caitlin.

— Ai să mi-o spui?

Dar înainte să găsesc un mod de a răspunde la această întrebare, am auzit glasul lui Lucy.

— Bună, David.

M-am ridicat, încă ținând-o de mână pe Caitlin.

— Bună!

O tăcere stânjenitoare. Cum poți să schimbi amabilități după atâta dușmănie, după atâta oribilă absurditate juridică, după atâta rău inutil?

Dar am hotărât că trebuie să fac un efort, așa că am spus:

— Arăți bine.

— Și tu.

Iarăși o tăcere stânjenitoare.

Din spatele casei a ieșit un bărbat și a venit în prag, unde stătea Lucy. Era înalt, deșirat, la vreo patruzeci și doi de ani, îmbrăcat conservator în acea uniformă standard de weekend specifică albilor înstăriți, de religie protestantă: cămașă albastră, pulover Shetland cafeniu, pantaloni kaki, pantofi cu

vârful ridicat. A luat-o pe Lucy pe după umeri. M-am străduit să nu tresar.

— David, el e prietenul meu, Peter Harrington.

— Îmi pare bine că, în sfârșit, te cunosc, David, a spus el, întinzând mâna.

Am luat-o, gândindu-mă: măcar nu a spus *„... și am auzit atâtea despre tine"*.

— Și eu mă bucur să te cunosc, am spus.

— Putem să plecăm, tati? a întrebat Caitlin.

— N-am nimic împotrivă.

M-am întors iar spre Lucy.

— Duminică, la ora șase.

A dat din cap, iar noi am plecat.

— Mami o să se mărite cu Peter.

— A! am exclamat. Și tu ce zici de asta?

— Vreau să fiu domnișoară de onoare.

— Sunt sigur că asta se poate aranja. Știi cu ce se ocupă Peter?

— Conduce o biserică.

— Zău? am spus, ușor alarmat. Ce fel de biserică?

— O biserică frumoasă.

— Ții minte cum se numește?

— Uni...uni...

— Unitariană, poate?

— Exact. Unitariană. Ciudat cuvânt!

Mă rog, măcar, în lumea religiilor, asta era civilizată.

— Peter e foarte de treabă, a adăugat Caitlin.

— Și i-a spus lui mami că ar trebui să te lase să mă vezi iar.

— Și tu de unde știi asta?

— Eram în camera de alături și mă jucam, când el a spus asta. Mami te-a împiedicat să mă vezi?

M-am uitat la luminile golfului.

— Nu, am răspuns.

— Ăsta-i adevărul?

Nu trebuie să auzi adevărul, Caitlin.

— Da, iubito. Ăsta-i adevărul absolut. Am fost plecat, cu treabă.

— Dar n-ai să mai fii niciodată plecat așa de mult, nu-i așa?

— Niciodată.

A întins mâna micuță.

— Batem palma?

A zâmbit.

— De când ai început să lucrezi la Hollywood?

A ignorat gluma și a întins mai mult mâna.

— Batem palma, tati?

I-am luat mâna și i-am scuturat-o.

— S-a făcut.

Weekendul a fost încântător, dar a trecut foarte repede. Iar duminică, la șase după-amiază, eram iar în fața casei lui Lucy. Când s-a deschis ușa, Caitlin a fugit să-și îmbrățișeze mama, apoi s-a întors la mine, mi-a tras o pupătură lungă pe obraz și a spus:

— Ne vedem peste două săptămâni, tati.

Apoi a năvălit în casă, ținând strâns păpușile Barbie și alte obiecte de plastic inutile pe care i le cumpărasem în weekend.

— V-ați distrat? a întrebat Lucy.

— De minune!

— Mă bucur.

— Păi, atunci... am zis, dându-mă înapoi.

— Bine, a spus Lucy. Pa.

— Ne vedem peste două săptămâni.

— Bine.

Am dat din cap și m-am întors să plec.

— David, a zis ea, făcându-mă să mă răsucesc în loc.

— Da?

— Voiam doar să-ți spun... mă bucur că lucrurile par să se fi rezolvat pentru tine, profesional vorbind.

— Mulțumesc.

— Trebuie să fi fost cumplit.

— A fost.

Tăcere. Apoi a spus:

— Și mai vreau să știi ceva. Avocatul meu mi-a zis că, atunci când totul a luat-o pe un drum greșit, ți-ai pierdut toți banii...

— Așa e. Am cam fost la pământ o vreme.

— Dar tot ai reușit să ne plătești lunar întreținerea.

— Trebuia s-o fac.

— Dar erai falit!

Tăcere.

— Am fost impresionată, David.

— Mersi, am spus.

Apoi am căzut din nou într-o tăcere stânjenitoare. Așa că am spus noapte bună, m-am întors la mașină și am plecat la aeroport, am luat avionul până la Los Angeles, iar dimineața următoare m-am sculat și m-am dus la lucru, și am luat o mulțime de „decizii creatoare", și am primit o mulțime de telefoane, și am luat prânzul cu Brad, iar după-amiază am găsit trei ore ca să mă holbez într-un monitor și să-mi transform personajele în ceva care se apropie de viață, și chiar să ajung să lucrez până la opt, și să închid eu însumi biroul pustiu, și să iau niște sushi la pachet în drum spre casă, și să mănânc sushi-ul și să beau o bere în timp ce mă uitam la ultimele două sferturi dintr-un meci al lui Lakers, și să mă bag în pat cu noul roman al lui Walter Mosley, și să dorm șapte ore bune, și să mă scol, și să iau de la capăt întregul proces.

Undeva pe la mijlocul acestui program, mi-am dat seama dintr-odată de următorul lucru: tot ce am vrut să fie reparat se reparase. Dar, în același timp, mi-am mai dat seama de un lucru:

Acum ești singur.

Da, existau satisfacțiile profesionale. Și da, existau cele două weekenduri pe lună în care puteam să-mi văd fiica. Dar dincolo de asta...

Ce? Nu aveam pe nimeni care să mă aștepte să vin acasă seara. Alt bărbat juca deja zilnic rolul de tată pentru fiica mea. Și deși statutul meu profesional fusese reînviat, acum știam că succesul te duce numai până la următorul succes. Care, la rândul lui, te transportă numai până la...

Până unde anume? Care era destinația finală? Ăsta era lucrul care mă nedumerea cel mai mult la toate astea. Puteai să te zbați ani întregi să ajungi *undeva*. Dar, când în sfârșit ajungeai — când totul îți cădea în poală și obțineai ce îți doriseși cu atâta înfocare —, te întrebai: chiar ajunseseși undeva? Sau erai doar într-o haltă, în drum spre o destinație iluzorie? Un loc care dispărea din vedere în clipa în care nu mai erai considerat răsfățat de succes.

Cum poți să ajungi la un punct terminus care nu există?

Iar dacă pe drum îmi făcusem cât de cât o imagine despre asta, ideea era următoarea: ceea ce urmărim toți este un fel de autovalidare disperată. Dar asta o găsești numai prin intermediul celor care au fost destul de tâmpiți să te iubească... sau pe care ai reușit să-i iubești.

Ca Martha, de exemplu.

În prima lună, i-am lăsat la două zile un mesaj telefonic. I-am trimis zilnic un e-mail. În cele din urmă, am înțeles aluzia și am renunțat să mai încerc să iau legătura cu ea. Chiar dacă mă gândeam întruna la ea — ca o durere surdă, dar persistentă, care, pur și simplu, nu vrea să dispară.

Până când, într-o vineri, la vreo două luni de la ultima noastră întâlnire, a sosit prin poștă un colet mic. Când l-am desfăcut, am găsit un obiect dreptunghiular, învelit în hârtie pentru cadouri. Mai era și un plic. L-am deschis. Am citit:

Scumpul meu David,

Bineînțeles că ar fi trebuit să-ți răspund la toate telefoanele și la toate e-mailurile. Dar... sunt aici, la Chicago, cu Philip. Sunt aici cu el pentru că, în primul rând, a făcut ce i-am cerut — și, din ce am citit în ziare, pare-se că ți-ai reluat cariera, și încă în forță. Și sunt aici pentru că, așa cum cred că știi, eu produc acum filmul pe care l-ai scris. Dar sunt aici și pentru că, pur și simplu, m-a implorat să rămân. Sunt sigură că sună absurd ca Philip Fleck — Domnul 20 de miliarde de dolari — să implore pe cineva să facă ceva. Dar ăsta-i adevărul. S-a rugat de mine să-i mai dau o șansă. A spus că nu poate să suporte ideea de a ne pierde pe mine și pe copilul lui. Și a rostit tradiționala promisiune fierbinte: „Mă voi schimba".

De ce a făcut asta? Nu știu. S-a schimbat? Mă rog, măcar stăm iar de vorbă și dormim în același pat... ceea ce e un pas înainte. Și pare acceptabil de entuziasmat de perspectiva de a fi tată... deși, firește, în momentul de față, filmul este în prim-planul minții lui. Oricum, deocamdată, suntem în relații relativ decente. Nu pot să prezic dacă treaba asta va dura sau dacă el va reveni la stilul lui introvertit și voi ajunge, în sfârșit, în punctul în care nu mai există întoarcere.

Ceea ce știu e următorul lucru: te-ai stabilit definitiv în mintea mea și nu mai vrei să pleci. Ceea ce e minunat și trist... dar, asta e! Pe de altă parte, sunt o romantică incurabilă... măritată cu un prozaic incurabil. Dar ce ar fi fost dacă, să spunem, aș fi fugit cu tine? O romantică incurabilă încurcată cu un romantic și mai incurabil (sâc!)? Nici vorbă. Mai ales că romanticii incurabili tânjesc după ceea ce nu au. Dar odată ce îl au...?

Și poate de asta n-am putut să te sun, n-am putut să-ți răspund la scrisori. Fiindcă ar fi fost o mare dramă. Dar când marea dramă s-ar fi sfârșit... ce s-ar fi întâmplat

atunci? Ne-am fi uitat unul la celălalt (cum spuneai că te uitai uneori la Sally) și ne-am fi întrebat: ce rost a avut? Sau, poate, am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Ăsta e riscul — și mereu suntem dornici să ni-l asumăm... fiindcă avem nevoie de criză, de dramă, de senzația de pericol. La fel cum mereu ne temem de criză, de dramă, de senzația de pericol. Cred că asta se cheamă: niciodată nu știm ce vrem.

Așa că o parte din mine te dorește. Dar altă parte din mine se teme de tine. Și, între timp, am luat decizia: rămân cu domnul Fleck și sper că va fi bine. Fiindcă acum guguloiul din burta mea e măricel și nu vreau să fiu singură pe lume când o sosi el sau ea, și fiindcă l-am iubit și poate-l mai iubesc pe foarte ciudatul tată al lui sau al ei, și aș vrea să fi fost copilul tău, dar nu e, și viața înseamnă sincronizare, și a noastră nu a mers, și...

În fine, ai priceput despre ce bat câmpii.

Iată un cântecel al poetei noastre preferate, pe aceeași temă (doar că într-un stil mult mai succint decât al tău):

Aceasta e Ora de Plumb
Ce ți-o amintești dacă scapi cu viață,
Așa cum degerații își amintesc de ninsoare
La început — Frig — apoi Amorțeală — apoi Eliberare —

Sper să te eliberezi, David.

Și de îndată ce vei fi terminat de citit această scrisoare, fă-mi o favoare. Nu medita la asta. Nu te gândi la ce ar fi putut să fie. Pur și simplu, întoarce-te la treabă.

Cu dragoste,
Martha

Nu i-am urmat imediat ultima directivă. Fiindcă mai întâi am desfăcut cadoul ambalat — și m-am pomenit

uitându-mă la prima ediție din 1891 a *Poeziilor* lui Emily Dickinson, publicată de Roberts Brothers din Boston. Am ținut cartea în mâini, minunându-mă de eleganța ei compactă, de greutatea ei respectabilă, de aura ei de tăinuire — chiar dacă, la fel ca toate, în cele din urmă și ea avea să se facă fărâme. Apoi am ridicat privirea și m-am zărit în ecranul negru și plat al laptopului meu: un bărbat între două vârste, care, spre deosebire de cartea pe care o ținea acum în mâini, cu certitudine nu avea să mai fie aici peste o sută unsprezece ani.

Și atunci altceva mi-a trecut prin minte — ceva ce mi-a cerut Caitlin când am fost la ea săptămâna trecută. În timp ce o înveleam în camera de la hotel, m-a rugat să-i spun o poveste. Și anume, *Cei trei purcelușI*. Dar cu o condiție:

— Tati, m-a întrebat ea, poți să-mi spui povestea fără Lupul cel mare și rău?

M-am gândit o clipă la asta, întrebându-mă cum să fac.

— Să vedem... avem o casă făcută din paie. Avem o casă făcută din bețe. Avem o casă făcută din cărămizi. Ce se întâmplă apoi? Formează o asociație a locatarilor? Iartă-mă, iubito, povestea chiar nu merge fără Lupul cel mare și rău.

De ce nu merge? Fiindcă toate poveștile implică o criză. A ta. A mea. A tipului care stă vizavi de tine în tren când citești asta. La urma urmelor, totul e narativ. Și toate narațiunile, toate povestirile scot în față un adevăr elementar. Avem nevoie de criză: neliniștea, dorul, sentimentul posibilului, teama de eșec, jindul după viața pe care ne închipuim că o vrem, deznădejdea cauzată de viața pe care o avem. Criza ne lasă cumva să credem că suntem importanți; că totul nu e doar de moment; că putem transcende, cumva, insignifianța. Mai mult decât atât, criza ne face să ne dăm seama că, ne place sau nu, suntem întotdeauna urmăriți pas cu pas de Lupul cel mare și rău. Pericolul care pândește în spatele tuturor lucrurilor. Pericolul pe care ni-l pregătim singuri.

Dar cine este, în definitiv, creierul crizei noastre? Cine e mâna care conduce? Pentru unii, e Dumnezeu. Pentru alții, statul. Pe de altă parte, ar putea să fie persoana pe care vrei să dai vina pentru toate necazurile tale: soțul tău, mama ta, șeful tău. Sau poate — doar poate — ești tu însuți.

Asta e ceea ce încă n-am putut să înțeleg legat de tot ce mi s-a întâmplat de curând. Da, în poveste există un tip rău — cineva care m-a aranjat, m-a zdrobit și apoi m-a refăcut la loc. Și da, știam numele acestui bărbat. Dar... și e un *dar* mare... e posibil să fi fost eu?

M-am uitat iar la ecranul înnegrit. Pe el se contura fața mea. Ce siluetă fantomatică! Ce portret spectral! Și m-a străfulgerat gândul că, din clipa în care a putut să-și vadă imaginea reflectată, omul a fost nimicit de toate obișnuitele reflecții cavernoase care se apropie de noi zilnic, pe furiș: *cine sunt eu în toate astea... și chiar contează?*

Și atunci, ca și acum, n-am găsit un răspuns. În afară, poate, de cel pe care mi-l spuneam frecvent:

Nu te mai gândi la astfel de întrebări imposibile. Nu te mai gândi la zădărnicia tuturor lucrurilor. Și nu îți închipui ce ar fi putut să fie. Împacă-te cu situația. Fiindcă ce altceva poți să faci? Există un singur remediu. Întoarce-te la treabă!